அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீ ஜக³த்³கு³ரு க்³ரந்த²மாலா

॥ शतश्लोकी ॥

ஶதஶ்லோகீ

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஶ்ரீரங்கம்.
1981

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

முன்னுரை.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் இயற்றிய **த³ஶஶ்லோகீ** இந்த வெளியீட்டில் அடங்கியுள்ளது.

ஶதஶ்லோகீ: (100 சுலோகங்கள்) இது நூறு சுலோகங்கள் கொண்டது. காசியில் ஸ்ரீபகவத்பாதர் தன் 9 - வது வயது முதல் 12 வயதுக்குள் ப்ரஸ்தானத்ரய பாஷ்யங்களை இயற்றினர். அந்த பாஷ்யங்களில் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வதற்காக இந்த **"ஶதஶ்லோகீ"** யை இயற்றினர். ஒவ்வொரு சுலோகமும் ஒரு அத்தியாயம்போல் விஷயங்கள் நிறைந்துள்ளது. பாஷ்யத்தின் விஷயத்தைத்தவிற வேத மந்திரங்களையும் ஆதார மாகக் கொண்டு அதன் தாத்பரியத்தை விளக்கும்படி சுலோகங்களை அருளி இருக்கி ருர்கள். வேதாந்தம் வாசித்தவர்களுக்கு இந்த கிரந்தம் ஒரு மறு பாடமாகும். புதிதாக வேதாந்தம் படிப்பவர்களுக்கு இது ஆரம்ப கிரந்தமாகவும் அமையும். இந்த "ஶதஶ்லோகீ" கிரந்தத்துக்கு "ஆனந்தகிரி" ஸ்வாமிகளின் வியாக்கியானம் விசேஷமா னது. அதில் எந்தெந்த இடத்திலிருந்து விஷயங்களை ஆசார்யாள் ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிருர் என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட விசேஷ வியாக்கியானங்களைப் படித்து அவைகளை மனதில்கொண்டு அவைகளைப் படிக்க முடியாத சாமான்ய மக்களின் உபயோகத்துக்காக ஸ்ரீ ஞானனந்த பாரதீ ஸ்வாமிகள் தெளிவான தமிழில் பதவுரை, பொழிப்புரை முதலியவைகளை எழுதித்தந்து நமக்கு அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிருர்கள். இது மகத்தான வித்யாதானமாகும். இதைப் படித்தால் "ஆனந்தகிரி" வியாக்யானத்தை படித்த பிரயோஜனம் சுலபமாகக் கிடைக்கும். ஸ்ரீ ஞானனந்த பாரதீ ஸ்வாமிகள் ஜகத்குரு க்ரந்தமாலாவின் பல பாகங்களுக்கு தமிழாக்கம் செய்து அனுக்கிரஹம் செய்திருக்கிருர்கள். அவைகளில் இது விசேஷமானது. அம்மகானுக்கு எமது மனமார்ந்த அஞ்சலிகளை ஸமர்ப்பிக் கிறேன்.

சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குருக்களின் அனுக்ரஹம் இல்லாவிடில் இம்மலர் வெளி வந்திருக்க முடியாது. ஆகவே இம்மலரை அம் மஹான்களின் திவ்ய பாதார விந்தங் களில் வணக்கத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக்கார்யதர்சி.
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ ஶ்ரீ꞉ ॥

॥ ஶ்ரீகு³ருப்⁴யோ நம꞉ ॥

॥ शतश्लोकी ॥

ஶதஶ்லோகீ

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாதாசார்யரவர்கள் சாஸ்திரக்ஞர்களை உத்தேசித்து அனுக்ரஹித்த பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யங்களைத் தவிர, ஸாமான்ய வ்யுத்பத்தி உள்ளவர்களும் ஸுலபமாய் உபநிஷத்து தத்வங்களை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அநேகப் பிரகரணங்களையும் மிகக் கருணையுடன் இயற்றியிருக்கிறார். ஒரு சுலோகத்தில் 'ஏக சுலோகி' என்பதையும் 100 சுலோகங்களில் 'ஸர்வ வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸார ஸங்கிரஹம்' என்பதையும், மற்றும் 3, 5, 7, 10 முதல் 580 எண்ணிக்கையுள்ள சுலோகங்கள் வரையிலும்; 'பிராதஸ் ஸ்மரணம்' முதல் 'விவேக சூடாமணி' வரையிலுள்ள பலவித கிரந்தங்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்விதம் அவர் அனுக்ரஹித்திருக்கும் பிரகரணாவளியில் 100 சுலோகங்கள் அடங்கிய 'ஶதஶ்லோகீ' என்பது மிகவும் பிரஸித்திபெற்றது. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு சுலோகமுமே தனித் தனிப் பிரகரணமாகவே அமைந்திருக்கிறது. உபநிஷத்தில் கண்ட விஷயங்களை மாத்திரம் இந்த சுலோகங்களில் ஸங்கிரகித்திருக்கிறாரென் பதில்லை; கர்ம காண்டத்தில் காணப்படும் அநேக வாக்கியங்களின் ஸாரத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி, எப்படி கர்மானுஷ்டானமும் பகவத் ஆராதனமும் அவசியமென் பதையும் துலக்கிக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் கையாளும் விஷய வாக்கியங்கள் நான்கு வேதங்களிலுமிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நான்கு வேதங்களையும் நன்கு அத்யயனம்.செய்து, அவைகளின் தாத்பர்யத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள்தான் ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரவர்களின் அபிப்பிராயத்தை தெளிவாய் வெளிப்படுத்த முடியும். இந்த பிரகரணத்திற்கு **ஆநந்தகிரி** என்பவர் பெயரால் ஒரு வியாக்யானம் இருக்கி றது. அதில் வேதங்கள் முதலியதிலுள்ள மூல வாக்யங்களை எடுத்து விஸ்தாரமாக வியாக்யானம் செய்திருப்பதால் அது மிகவும் உபகாரமாயிருக்கிறது. அந்த ஆநந்தகிரி பாஷ்யங்களுக்கு டீகை எழுதின ஆனந்தஞானர் என்ற ஆனந்தகிரி அல்ல என்று வாக்யசைலியிலிருந்தே வியக்தமாகத் தெரிகிறது. இதில் ஒவ்வொரு சுலோகமும் தனித்தனி விஷயமாகவே இருப்பதால், ஒரு சுலோகத்திற்கும், அடுத்த சுலோகத்திற்கும் உள்ள ஸங்கதி (துடர்ச்சி) யை எடுத்துச் சொல்வதும் சிரமம். இந்த கிரந்தத்தையும் வாசித்து எல்லாரும் கிருதார்தர்களாக ஆகவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் கூடியமட்டும் தெளிவான ரீதியில் தமிழில் இங்கு மொழிப்பெயர்க் கப்பட்டிருக்கிறது அவசியமாய்த் தோன்றியவிடங்களில் குறிப்புகளும் சேர்க்கப்பட்டி ருக்கின்றன. இதை வாசித்தாலே ஸமஸ்கிருதத்திலிருக்கும் மூல கிரந்தத்தை

அவசியம் வாசிக்க வேண்டுமென்ற அவா வாசகர்களுக்கு ஏற்படுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.]

(1)

எந்த கிரந்தத்தை ஆரம்பித்தாலும் முதலில் ஆசிஸ் (மங்களத்தை வேண்டல்), நமஸ்கிரியா (குருவையோ இஷ்ட தேவதையையோ வணங்குதல்), அல்லது வஸ்து நிர்தேசம் (கிரந்தத்தில் சொல்லப்போகும் விஷயத்தை சுட்டிக் காட்டுவது) என்ற ஸம்பிரதாயம் பெரியோர்களிடமிருந்து வருகிறது. அதை அனுஸ்ரித்தே ஸ்ரீமத் ஆசார்யரவர்களும் இந்த கிரந்தத்தை ஆரம்பிக்கிறுர்கள். மங்களங்களுக்கெல்லாம் மேலான மங்களம் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமே. அதற்கு ஸாதனமான ஆத்ம ஞானத்தை உண்டுபண்ணுபவர் குருநாதரே. பிரஹ்மத்தையறிந்தவர் பிரஹ்மமே யென்ற முறையில், அவர் வேறு, இஷ்ட தேவதை வேறு என்பது கிடையாது. அவர் மூலமாய் ஞானத்தையடைந்து அவ்வுத்தமமான புருஷார்த்தத்தையடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களே இக்கிரந்தத்தின் விஷயங்களாகும். ஆகவே கிரந்த - ஆரம்பத்திற்கு வேண்டிய மூன்று அம்சங்களையுமே ஒருங்கே சேர்ந்து முதல் சுலோகத்தில் சொல்கிறுர்.

दृष्टान्तो नैव दृष्टः त्रिभुवनजठरे सद्गुरोर्ज्ञानदातुः
स्पर्शश्चेत् तत्र कल्प्यः स नयति यदहो स्वर्णतामश्मसारम् ।
न स्पर्शत्वं तथाऽपि श्रितचरणयुगे सद्गुरुः स्वीयशिष्ये
स्वीयं साम्यं विधत्ते भवति निरूपमः तेन वाऽलौकिकोऽपि ॥ १ ॥

த்³ருஷ்டாந்தோ நைவ த்³ருஷ்ட: த்ரிபு⁴வனஜட²ரே ஸத்³கு³ரோர்ஜ்ஞானதா³து:
ஸ்பர்ஶஶ்சேத் தத்ர கல்ப்ய: ஸ நயதி யத³ஹோ ஸ்வர்ணதாமஶ்மஸாரம் ।
ந ஸ்பர்ஶஸ்த்ரம் ததா²(அ)பி ஶ்ரிதசரணயுகே³ ஸத்³கு³ரு: ஸ்வீயஶிஷ்யே
ஸ்வீயம் ஸாம்யம் வித⁴த்தே ப⁴வதி நிரூபம: தேன வா(அ)லௌகிகோ(அ)பி ॥1॥

त्रि-भुवन-जठरे = மூன்று - உலகங்களுக்கும் உள்ளே,
த்ரி-பு⁴வன-ஜட²ரே
ज्ञानदातुः = ஞானத்தைக்கொடுக்கும்,
ஞானதா³து:
सत् गुरोः = ஸத்தான குருவிற்கு,
ஸத் கு³ரோ:
दृष्टान्तः = உபமானமானது,
த்³ருஷ்டாந்த:
न एव दृष्टः = பார்க்கபட்டதே கிடையாது,
ந ஏவ த்³ருஷ்ட:

अश्मसारं **அஶ்மஸாரம்**	=	இரும்புக்கு,
स्वर्णतां **ஸ்வர்ணதாம்**	=	தங்கமாயிருக்கும் தன்மையை,
अहो **அஹோ**	=	ஆச்சர்யப்படும்படி,
स: **ஸ:**	=	அது (ஸ்பர்சமணியானது),
नयति **நயதி**	=	ஏற்படுத்துகிறது,
यत् **யத்**	=	என்ன காரணத்திஞல்,
स्पर्श: **ஸ்பர்ஶ:**	=	ஸ்பர்சமணி,
तत्र **தத்ர**	=	அவ்விஷயத்தில் (திருஷ்டாந்தமாக),
कल्प्य: चेत् **கல்ப்ய: சேத்**	=	கல்பிக்கப்படலாமேயென்ருல்,
तथाऽपि **ததா²(அ)பி**	=	அப்படியிருந்தும் (இரும்பைத் தங்கமாக்கிஞலும்),
स्पर्शस्त्रं **ஸ்பர்ஶஸ்த்ரம்**	=	(அந்த இரும்புக்கு) ஸ்பர்ச மணியின் தன்மையை,
न **ந**	=	ஏற்படுத்தாது,
सत् गुरु: **ஸத் கு³ரு:**	=	ஸத்தான - குருவோ வென்ருல்,
श्रित-चरण-युगे **ஶ்ரித-சரண-யுகே³**	=	தன் இரண்டு பாதங்களிலும் சரணமடையும்,
स्वीय-शिष्ये **ஸ்வீய-ஶிஷ்யே**	=	தன்னுடைய சிஷ்யனிடத்தில்,
स्वीयं **ஸ்வீயம்**	=	தனக்கு,
साम्यं **ஸாம்யம்**	=	ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையை,
विधत्ते **வித⁴த்தே**	=	ஏற்படுத்திவிடுகிருர்,

तेन **தேன**	=	அந்தக் காரணத்தினுல்,
निरूपमः **நிரூபமঃ**	=	உபமானமற்றவராக,
भवति **ப⁴வதி**	=	இருக்கிருர்,
अलौकिकः अपि वा **அலௌகிகঃ அபி வா**	=	(அந்தக்காரணத்திஞலேயே) உலகத்திற்கெல்லாம் மேல் போனவர் என்றும் (ஏற்படுகிறது).

'ஸ்த்தான - குருவிக்கு' - தைத்திரீய உபநிஷத்தில் 2-6

आस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः

ஆஸ்தி ப்³ரஹ்மேதி சேத்³வேத³ ஸந்தமேனம் ததோ விது³ঃ

(பிரஹ்மம் 'இருக்கிறது' என்று ஒருவர் ஸாக்ஷாத்தாக அறிந்தாரேயாஞல், அவரை அந்தக்காரணத்தால் **ஸத்** என்று பெரியோர்கள் அறிகிருர்கள்) என்று சொல்லியிருப் பதால், **'ஸத்'** என்ருல் 'பிரஹ்மவித்' என்று தாத்பர்யம்.

स देव सोम्येदग्र आसीत्

ஸ தே³வ ஸோம்யேத³த்³மக்³ர ஆஸீத்

6- 2 (1) (முதலில் இந்த ஜகத் ஸத்தாகவேயிருத்தது) என்று சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தி லிருந்து 'ஸத்' என்ருல் என்றைக்கும் பாதிக்கப்படாமல் இருந்து வரும் பிரஹ்மம் என்றும் ஏற்படுகிறது.

स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मव भवति

ஸ யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்³ரஹ்ம வேத³ ப்³ரஹ்மவ ப⁴வதி

3-2 (9) (எவர் ஒருவர் அந்த உத்தமான பிரஹ்மத்தை அறிகிருரோ அவர் பிரஹ்மமாகவே ஆகிவிடுகிருர், இருக்கிருர்) என்று முண்டகோபநிஷத் சொல்வதி ஞல் பிரஹ்மவித்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் வித்தியாஸமில்லை ஆகையால் 'ஸத்தா யும் - குருவாயுமிருக்கிற' என்றும் அர்த்தம் கிடைக்கிறது. அவ்விதகுருவிற்குத்தான் திருஷ்டானந்தம் இல்லையே தவிர பிரஹ்மவித்தையைத் வேறுவித்யைகளை சொல்லி கொடுக்கும் ஸாமான்ய குருக்களுக்கு திருஷ்டாந்தம் கிடைக்கும்.

'ஞானத்தைக் கொடுக்கும்' - ஜகத்தில் அறியப்படாத விஷயங்கள் பலவிதமாயும். அனந்தமாயுமிருக்கலாம். அவை விஷயமான அறியாமையை நிவிருத்தி செய்துகொள்வதையும் 'ஞானம்' என்று சொல்வதுண்டு. ஆஞல் அவ்விஷ யமான அறியாமையிருந்தால் எவ்வித கெடுதலுமில்லை.. தான்யார் என்று தெரியாமலிருப்பதாகிய அவித்யையிஞலேயே காமம், கர்மா, சரீரம், துக்கம் எல்லாம் ஏற்படுவதிஞல், அந்த மூல காரணமான. அவித்யையை போக்கடிக்க

வேண்டும். அதை போக்கடிக்க ஆத்மதத்வ ஞானமே வேண்டியிருப்பதால் அது தான் வாஸ்தவமான உத்தமமான ஞானமாகும். அந்த ஞானத்தைக் கொடுப்பவர்தான் மேலானவராவார். திரவியத்தை தானம் செய்தால் வாங்குகிறவனுக்கு போதும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுவதில்லை; அன்னதானத்தில் வாங்குகிறவன் அப்பொழுது போதும் என்று எண்ணி சொன்னாலும் மறு நாள் பசிக்கும்; எப்படியும் தானம் வாங்கும் திரவியத்தில் போதும்மென்று தோன்றினாலும், மற்ற திரவியங்கள் விஷயமாயுள்ள ஆசையை நிவிருத்தி செய்யாது. ஆத்ம ஞானத்தில் அந்த ஞானம் பெற்றவருக்கு ஸகலவித ஆசைகளும் நிவருத்தியாகி விடுகிற படியால் இந்த தானமே உத்தமமாகும். மேலும் திரவியதானத்தில் வாங்குகிறவனுக்கு லாபம் இருந்த போதிலும் அந்த திரவியம் ஸம்பந்தப்பட்டமட்டில் கொடுப்பவனுக்கு குறைவு ஏற்பட்டே தீரும் ஞானதானத்தில் கொடுப்பவருக்கும் எவ்விதக் குறைவும் ஏற்படாது. இந்த காரணத்தினாலும் ஞானதானம் உத்தமம்.

“ஸ்பர்சமணியின் தன்மையை ஏற்படுத்தாது” - இரும்பை தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தினால் இந்த மணி தங்கமாக ஆக்கிவிடும் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அவ்விதம் தங்கமாகவான இரும்பை இரும்பு தொட்டதேயானால் அது தங்கமாக ஆகிவிடாது. குருவினிடமிருந்து ஆத்மஞானம் பெற்ற சிஷ்யன் தானும் இன்னொரு வனுக்கு இந்த ஆத்மஞானத்தைக் கொடுத்து அவனையும் ஞானியாகச்செய்துவிட யோக்கியதை பெற்றுவிடுவதால், ஸ்பர்சமணி திருஷ்டாந்தமாகாது.

“தனக்கு ஸமானமாயிருக்கும் தன்மையை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்" - ஏற்படுத்திவிடுகிறார் என்றால் இதற்கு முன்னில்லாத ஒரு தன்மையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறார் என்று தோன்றலாம். அப்படியானால்

यत् कृतकं तत् अनित्यं

யத் க்ருதகம் தத் அநித்யம்

(எது செய்யப்படுகிறதோ, அதாவது, உண்டாகிறதோ, அது அநித்யம்) என்கிற நியாயப்படி, அத்தன்மை சாசுவதமாயிருக்க முடியாது என்று ஏற்பட்டுவிடும். தவிரவும் ஸமானமாயிருக்கும் தன்மை என்றால் குருவின் தன்மை வேறு சிஷ்யனு க்கு ஏற்படும் தன்மை அதைப்போல வேறு என்ற அர்த்தம் த்வனிக்கும். ஆகையால் ‘தனக்குள்ள ஸமமாயிருக்கும் தன்மை' என்று அர்த்தம் செய்வது சிலாக்யம்.

निर्दोषं हि समंब्रह्म

நித³ர்தோ³ஷம் ஹி ஸமம்ப்³ரஹ்ம

6-19 (எவ்வித தோஷமற்று ஸமமாயிருப்பது பிரஹ்மம்) என்ற பகவத்கீதா வாக்கியத் தின்படி ‘ஸமம்' என்றாலே பிரஹ்மம் என்று தெரிவதால், ஸமமாயிருக்கும் தன்மை யென்றால் பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை என்ற அர்த்தம் கிடைக்கிறது. மேலும் 'தனக்குள்ள' என்பதற்கு 'குருவினுடைய' என்று அர்த்தம் கொள்வதைவிட ‘சிஷ்யனு டைய' என்றே எடுத்துக் கொண்டால் சிஷ்யனுக்கு ஏற்கனவேயிருந்து வரும் பிரஹ்மத் தன்மையை குரு வெளிப்படுத்துகிறார் என்ற அர்த்தம் கிடைக்கும்.

இதினுல் அத்தன்மை ஏதோ புதிதாக ஏற்பட்டதில்லை, முன்னமே இருந்தது, என்பதினுல் அநித்யமாவதற்கு இடமில்லை.

'तेनवाऽलौकिकोऽपि'

'தேனவா(அ)லௌகிகோ(அ)பி'

அதினுல் உலகத்திற்கு அதீதரும், முன் மூன்று உலகங்களிலும் திருஷ்டாந்தம் கிடையாது என்று சொல்லியிருப்பதினுல் உலகத்திற்குள் அடங்காமல் ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் இருக்கலாமோ அல்லது கவிகளால் கல்பித்து உத்பிரேக்ஷை செய்யக் கூடியதாக ஏதேனும் திருஷ்டாந்தம் இருக்கலாமோ என்று ஸந்தேஹம் ஏற்படலாம். அதுவும் ஸாத்தியமில்லையென்று தாத்பர்யம் எடுத்துக்கொண்டால். 'அதினுல் உலகத்திற்கு வெளிப்பட்ட திருஷ்டாந்தம் கூடக் கிடையாது' என்று 'அலௌகிகம்' என்ற வார்த்தையை திருஷ்டாந்தம் என்பதற்கு விசேஷணமாக வைத்து அர்த்தம் செய்யலாம். மேலும், பிரிக்கும்போது 'லௌகிக' என்று பிரிக்கலாம். அப்படி பிரித்தால், ஆத்ம ஞானம் கொடுக்கும் குருவைத்தவிர ஸாமான்யமான குருவைக் கூட தனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து அவனை தனக்கு ஸமானமாகச் செய்துவிடுகிறபடியால், அந்த ஸாமான்ய குருவிற்குக் கூட திருஷ்டாந்தம் அகப்படாது; அப்படியிருக்க ஆத்மஞானத்தைக் கொடுக்கும் குருவிற்கு திருஷ்டாந்தம் எப்படி அகப்படும் என்ற விசேஷதாத்பர்யமும் கிடைக்கிறது.

(2)

இவ்விதம் ஆத்ம ஞானுபதேசம் செய்கிற ஆசார்யாளின் பெருமையிருப்பதுடன் அவருடன் கூடவிருந்து பழகினவர்களுக்கும் அவருடைய உபதேசத்தைப் பெற்றவர்களுக்கும் கூட மற்றவர்களை கிருதார்த்தர்களாகச் செய்யக்கூடிய யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிடுகிறதென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறுர் -

यद्वत् श्रीखण्डवृक्षप्रसृतपरिमलेनाभितोऽन्येऽपि वृक्षाः
शश्वत् सौगन्ध्यभाजोऽप्यतनुतनुभृतां तापमुन्मूलयन्ति ।
आचार्यात् लब्धबोधा अपि विधिवशतः सन्निधौ संस्थितानां
त्रेधा तापं च पापं सकरुणहृदयाः स्वोक्तिभिः क्षालयन्ति ॥ २ ॥

யத்3வத் ஶ்ரீக2ண்ட3வ்ருக்ஷப்ரஸ்ருதபரிமலேநாபி4தோ(அ)ன்யே(அ)பி வ்ருக்ஷா꞉
ஶஶ்வத் ஸௌக3ந்த்4யபா4ஜோ(அ)ப்யதனுதனுப்4ருதாம் தாபமுன்மூலயந்தி ।
ஆசார்யாத் லப்3த4போ3தா4 அபி விதி4வஶத꞉ ஸந்நிதௌ4 ஸம்ஸ்தி2தானாம்
த்ரேதா4 தாபம் ச பாபம் ஸகருணஹ்ருத3யா꞉ ஸ்வோக்திபி4꞉ க்ஷாலயந்தி ॥ 2 ॥

श्रीखण्डवृक्ष = சந்தன மரத்திலிருந்து,

ஶ்ரீக2ண்ட3வ்ருக்ஷ

प्रसृत **ப்ரஸ்ருத**	=	வெளியில் பரவுகிறது,
परिमलेन **பரிமலேன**	=	வாஸனையினுல்,
अभितः **அபி⁴த:**	=	நாலாபக்கத்திலும்,
अन्ये **அன்யே**	=	வேறு,
वृक्षाः **வ்ருக்ஷா:**	=	மரங்கள்,
अपि **அபி**	=	கூட,
शश्वत् **ஶஶ்வத்**	=	எப்பொழுதும்,
सौगन्ध्य-भाजः **ஸெளக³ந்த்⁴ய-பா⁴ஜ:**	=	நல்ல வாஸனையுடன் - கூடியவைகளாக இருக்கின்றன,
अपि **அபி**	=	மேலும்,
अतनु-तनु भृतां **அதனு-தனு ப்⁴ருதாம்**	=	ஏராளமான - பிராணிகளுடைய,
तापं **தாபம்**	=	தாபத்தை (உஷ்ணத்தினுல் ஏற்படும் சிரமத்தை),
उन्मूलयन्ति **உன்மூலயந்தி**	=	நன்கு போக்கடித்து விடுகின்றன என்பது,
यद्वत् **யத்³வத்**	=	எப்படியோ (அப்படியே),
आचार्यात् **ஆசார்யாத்**	=	ஆசார்யாரிடமிருந்து,
विधिवशत् **விதி⁴வஶத்**	=	முன் செய்திருந்த புண்ணியங்களின் பலனுக,
लब्ध-बोधाः **லப்³த⁴-போ³தா⁴**	=	ஞானத்தை அடைந்தவர்கள்,
अपि **அபி**	=	கூட,
सन्निधौ **ஸந்நிதௌ⁴**	=	தங்கள் முன்பு,

संस्थितानां **ஸம்ஸ்தி[2]தானும்**	=	இருக்கக் கூடியவர்களுடைய,
त्रेधा **த்ரேதா[4]**	=	(வியாதி முதலிய ஆத்யாத்மிகம், தேள் முதலிய ஆதி பௌதிகம், பனி முதலிய ஆதிதைவிகம், ஆகிய) மூன்று விதமாயிருக்கும்,
तापं **தாபம்**	=	துன்பத்தையும், (மனஸ், வாக்கு, காயம் என்றவைகளால் செய்யப்படும் மூன்று விதமான),
पापं च **பாபம் ச**	=	பாபத்தையும்,
सकरुण-हृदयाः **ஸகருணா-ஹ்ருத[3]யாः**	=	கருணையுடன் கூடிய ஹ்ருதயமுள்ளவர்களாக இருந்து கொண்டு,
स्वः उक्तिभिः **ஸ்வः உக்திபி[4]ः**	=	தங்களுடைய வார்த்தைகளினால்,
क्षालयन्ति **க்ஷாலயந்தி**	=	அலம்பி விடுகிறார்கள் (போக்கடித்து விடுகிறார்கள்).

सौगन्ध्य भाजः-
ஸௌக[3]ந்த்[4]ய பா[4]ஜः-

சந்தன விருக்ஷத்தின் ஸமீபத்திலிருந்தாலோ அதன் வாஸனை காற்றினால் பக்கத்திலுள்ள விருக்ஷங்களில் அடிக்கடி படுவதினால் அவைகளும் ஒருவாறு அந்த வாஸனையுள்ளதாக ஆகிவிடும். சந்தன விருக்ஷமாக ஆகிவிடாமல் போனாலும் அந்த வாஸனை கொஞ்சம் ஏற்பட்டுவிடு மல்லவா? அதைப்போல ஞானிகளின் ஸமீபத்தில் இருந்து வந்தாலே அவர்களுடைய ஸஹவாஸ பலத்தினால் மற்றவர் களுக்கும் ஒருவாறு யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிடும். நேராக அந்த ஞானிகளை அடைவதற்கு முடியாதவர்கள் இந்த மற்றவர்கள் மூலமாயும் க்ஷேமத்தை அடையலாம். ஸஹவாஸத்திற்கே இவ்வளவு யோக்கியதை ஏற்படுத்தக்கூடிய சக்தியிருக்கிறபோது, அந்த ஞானிகளின் கருணைக்குப் பாத்திரமாகி அவர்களுடைய உபதேசத்தைக் கேட்கும் பாக்கியத்தையும் பெற்றவர்களிடம் அந்த யோக்கியதை மிகவும் அதிகமாக இருக்குமென்பதிலும், இவர்களை அண்டினால் அவசியம் க்ஷேமம் கைகூடும் என்பதிலும் என்ன ஸந்தேஹம்?

अतनु तनुभृतां:-
அதனு தனுப்[4]ருதாம்: -

என்பதில் 'அதநு' என்ற பதத்திற்கு 'குறைவில்லலாத' அதாவது 'ஏராளமான' என்று முன் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கே 'சிறியதில்லாத' அதாவது 'பருமனான' (ஸ்துலமான) என்று அர்த்தம் செய்தால் 'ஸ்தூலமான சரீரத்தையுடை யவர்களுக்கு' என்று ஏற்படும் மனுஷ்யர்களில் பெருத்த சரீரமுள்ளவர்களுக்கும்

மிருகங்களில் யாஃனக்கும் உஷ்ணத்தினுல் ஏற்படும் தாபத்தைத் தாங்குவது மிகவும் சிரமம் என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அவர்களுடைய தாபத்தைகூட இந்த வாஸஃன போக்கடிக்குமேயானுல், சிறிய சரீரத்துடன் இருப்பவர்களின் தாபத்தை போக்கடிக் காதா? அப்படியே, சரீரத்தில் 'நான்' என்ற அபிமானம் மிகவும் தடித்திருப்பவர் களுடைய தாபத்தை நீக்குமானுல், அவ்வபிமானத்தை விவேகத்தினுல் குறைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுடைய தாபத்தை நீக்குவது சிரமமாகும்?

विधिवशत: -

விதி⁴வஶத: -

பூர்வ புண்யத்தினுல் குருவினிடம் ஞானேபதேசம் பெற்றவர்களென்று சொன்னேம். இதையே பின்னுல் வரும் 'தன் முன்பு இருப்பவர்' என்பதுடன் அன்வயம் செய்தால் அவ்விதம் ஞானேபதேசம் பெற்றவரின் எதிரில் போயிருக்கும் படி கிடைப்பதற்கும் பூர்வபுண்யம் நிரம்பவேண்டுமென்ற தாத்பர்யம் கிடைக்கிறது.

वेधा: -

வேதா⁴: -

மூன்றுவிதமாக தாபத்தையும் பாபத்தையும் முன் எடுத்துச் சொன்னேம். 'தங்களுடைய வார்த்தைகளினுல்' என்பதுடன் அன்வயம் பண்ணினுல், அவ்வார்த் தைகளும் மூன்றுவிதம் என்று அறியலாம். புருஷார்த்த ஸாதனங்கஃளச் சொல்லும் வேதத்தை கர்மகாண்டம், உபாஸஞகாண்டம், ஞான காண்டம் என்று மூன்ருகப் பிரிப்பார்கள். ஸாதகர்களுடைய அதிகாரத்திற்கு தக்கபடி சிலர்களுக்கு சித்த சுத்தி க்கு ஸாதனமான கர்மாவையும், சித்த - ஐகாக்ரிய ஸாதனமான உபாஸஃனயையும், அவித்யா நிவிருத்திக்கு ஸாதனமான ஞானத்தையும், பெரியோர்கள் உபதேசிப்பார் கள் என்னும் தாத்பர்யம்.

क्षालयन्तिः –

க்ஷாலயந்தி: -

அலம்பிவிடுகிறுர்கள் என்று சொன்னதினுல் அலம்பிவிடக்கூடிய தாபமோ பாபமோ புதிதாக வந்து ஒட்டிக் கொண்ட அழுக்குகளே தவிர, ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்தவைகள் அல்ல; ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்திருக்குமேயானுல் அவைகஃள அலம்பி விடவே முடியாது. ஆகையால் ஆத்மா எவ்வித தாபமும் பாபமுமில்லாத சுத்த ஆனந்த ஸ்வரூபம் என்பது தெளிவாகிறது.

(3)

இவ்விதம் உத்தமமான குருவினுல் உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்ம ஞானம் வாஸ்த வமாக ஸபலமாக வேண்டுமானுல் பரோக்ஷமாய் மாத்திரம் ஏற்பட்டிருந்தால்

போதாது, அதை சிஷ்யன் குருவினிடமிருந்து ஸந்தேஹமற்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட பின்பு அதையே அனுஸந்தானம் செய்து அனுபவத்திற்கு கொண்டு வந்து அபரோக்ஷ ஞானமாய் செய்யவேண்டியதுண்டு, அதை எப்படிச் செய்வது என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விவரித்துச் சொல்லுகிறுர் -

आत्मानात्मप्रतीतिः प्रथममभिहिता सत्यमिथ्यात्वयोगात्
द्वेधा ब्रह्मप्रतीतिर्निगमनिगदिता स्वानुभूत्योपपत्त्या ।
आद्या देहानुबन्धाद्भवति तदपरा सा च सर्वात्मकत्वात्
आदौ ब्रह्माहमस्मीत्यनुभव उदिते खल्विदं ब्रह्म पश्चात् ॥ ३ ॥

ஆத்மாஞத்மப்ரதீதிः ப்ரத2மமபி4ஹிதா ஸத்யமித்2யாத்வயோகா3த்
த்3வேதா4 ப்3ரஹ்மப்ரதீதிர்நிக3மநிக3தி3தா ஸ்வாநுபூ4த்யோபபத்த்யா ।
ஆத்3யா தே3ஹாநுப3ந்தா4த்3ப4வதி தத3பரா ஸா ச ஸர்வாத்மகத்வாத்
ஆதௌ3 ப்3ரஹ்மாஹமஸ்மீத்யநுப4வ உதி3தே க2ல்வித3ம் ப்3ரஹ்ம பஶ்சாத்
॥ 3 ॥

आत्म-अनात्म-प्रतीतिः **ஆத்ம-அஞத்ம-ப்ரதீதிः**	=	ஆத்மா - ஆத்மாவல்லாதது - என்ற அறிவு,
सत्य-मिथ्यात्व-योगात् **ஸத்ய-மித்2யாத்வ-யோகா3த்**	=	ஸத்யமாயிருத்தல் - மித்யையாயிருத்தல் - என்ற ஸம்பந்தத்தினுல்,
प्रथमं **ப்ரத2மம்**	=	முதலில்,
अभिहिता **அபி4ஹிதா**	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
ब्रह्म-प्रतीतिः **ப்3ரஹ்ம-ப்ரதீதி**	=	பிரஹ்ம் விஷயமான - அறிவு,
स्व-अनुभूत्या **ஸ்வ-அநுபூ4த்யா**	=	தன்னுடைய அனுபவத்தினுலும்,
उपपत्त्या **உபபத்த்யா**	=	யுக்தியினுலும், ஆக,
द्वेधा **த்3வேதா4**	=	இருவிதமாக,
निगमनिगदिता **நிக3மநிக3தி3தா**	=	வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (இவ்விரண்டில்),
आद्या **ஆத்3யா**	=	முதலாவது (அறிவு),
देह-अनुबन्धात् **தே3ஹ-அநுப3ந்தா4த்**	=	சரீரத்தை - ஸம்பந்தித்தே,

भवति	=	ஏற்படுகிறது,
ப⁴வதி		
तत्-उपरा	=	அதற்கு வேறுகிய (இரண்டாவது),
தத்-உபரா		
सा च	=	அந்த அறிவோ,
ஸா ச		
सर्व-आत्मकत्वात्	=	எல்லா - ஸ்வரூபமாயிருப்பதினுல் (ஏற்படுகிறது),
ஸர்வ-ஆத்மகத்வாத்		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
ब्रह्म	=	பிரஹ்மமாகவே,
ப்³ரஹ்ம		
अस्मि	=	இருக்கிறேன்,
அஸ்மி		
इति	=	என்று,
இதி		
अनुभवे	=	அனுபவம்,
அனுப⁴வே		
आदौ	=	முதலில்,
ஆதௌ³		
पश्चात्	=	ஏற்பட்டதேயானுல்,
பஶ்சாத்		
उदिते	=	பின்னுல்,
உதி³தே		
इदं	=	இந்த ஜகத்,
இத³ம்		
ब्रह्म	=	பிரஹ்மம்,
ப்³ரஹ்ம		
खलु	=	தானே (என்ற அனுபவம் ஏற்படும்).
க²லு		

ஜகத்தின் தத்வத்தை பரிசீலனம் செய்வதற்காக ஆரம்பிக்கும் எந்த அறிவாளிக்கும் ஜகத்தில் அறியும் சக்தியுள்ள சேதனும்சம் ஒன்றிருப்பதாயும், அறியப்படும் தன்மையுள்ள ஜடாம்சம் ஒன்றிருப்பதாயும், முதலிலேயே நன்கு தட்டுப்படும். அதையே

आत्मानात्मप्रतीतिः

ஆத்மானுத்மப்ரதீதிः

என்கிறுர். அச்சேதனும்சத்தை ஆத்மா என்றும், ஜடாம்சத்தை அனுத்மா (ஆத்மாவல் லாதது) என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மஞானம் ஏற்படவேண்டுமாஞல் ஆத்மா எது, ஆத்மாவல்லாதது எது, என்று தெரியவேண்டியிருப்பதால் முதலில் ஆத்மாவை யும் ஆத்மாவல்லாததையும் பிரித்தறியத் தெரியவேண்டும். இதை 'விவேகம்' என்பார்கள். பிரித்தறியவேண்டுமாஞல் இரண்டின் ஸ்வரூபமும் நன்கு அறியப்பட வேண்டும். அந்த ஸ்வரூபத்தையே

सत्यमिथ्यात्वयोगात्

ஸத்யமித்[2]யாத்வயோகா[3]த்

என்ற பதத்திஞல் குறிக்கிறுர். அதாவது, அறிகிறதான ஆத்மா எப்பொழுதுமிருக்கும் தன்மையுள்ளது, அறியப்படும் அனுத்மா ஒரு நிலேயிலில்லாமல் மாறுபட்டுக் கொண்டு தோன்றி மறையும் தன்மையுள்ளது. தோன்றி மறையும் தன்மையுள்ள அனுத்மாவை பொருட்படுத்தாமல், தன்னிடமிருந்து விலக்குவது 'வைராக்யம்' எனப் படும். பிறகு ஆத்மாவிலிருந்து அனுத்மாவை நன்கு பிரித்துப் பார்க்கும்போது, இந்த அனுத்மா கலந்ததிஞல் தான் ஆத்மா சிறியதாகத் தோன்றினதென்றும் வாஸ்தவத் தில் ஆத்மா வியாபகமான. பிரஹ்மம் என்றே தெரியவரும். அதன் பிறகு, விலக்கி விட்ட அனுத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை கவனித்துப் பார்க்கும் போது அது வெறும் தோற்றமாயிருப்பதால், சிப்பியில் தோன்றும் வெள்ளி எப்படி சிப்பியைத் தவிர வேறில்லேயோ அப்படியே, அனுத்மாவும் அதற்கும் அடிப்படையான பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லேயென்ற அறிவு ஏற்படும் இவ்விதமாக ஆத்மா என்பது பிரஹ்மமே, அனுத்மாவென்பதும் பிரஹ்மத்தைவிட வேறில்லே, என்று இரண்டு விதமாக பிரஹ்ம விஷயமான அறிவு ஏற்படும் என்பதையே

द्वेधा ब्रह्म प्रतीतिः

த்[3]வேதா[4] ப்[3]ரஹ்ம ப்ரதீதிঃ

என்ற பதங்களால் சொல்லியிருக்கிறுர். தான் பிரஹ்மம் என்று அனுபவத்திஞல் அறியவேண்டுமென்றும், தன்னேத்தவிர வேறுகத்தோன்றும் அனுத்மாவும் பிரஹ்மந் தானென்று அறிவது யுக்தியிஞலேயே ஸாத்தியமென்றும், அவ்விரண்டு அறிவுகளு க்கும் ஸாதனங்கள் வெவ்வேறு என்பதை

स्वानुभूत्या उपपत्त्या

ஸ்வானுபூ[4]த்யா உபபத்த்யா

என்று பிரித்துச்சொல்லியிருக்கிறுர். இவ்விரண்டு அறிவுகளிலும் முதலில் தான் யார் என்ற ஆத்ம தத்வத்தின் அறிவே ஏற்படவேண்டுமென்பதை

आदौ ஆதௌ[3] (முன்னுல் **पश्चात् பஶ்சாத்** (பின்னுல்)

என்கிற வார்த்தைகளால் காட்டுகிறுர்.

ஆத்மாவையும் அனுத்மாவையும் பிரித்தறியவேண்டும் என்றும், பிரித்து அறியும்போது ஆத்மா பிரஹ்மந்தானென்று தெரியவருமென்றும், அவ்விதம் தெரிந்து கொள்ள தேஹ ஸம்பந்தமான தன் அனுபவமே உதவுமென்றும் பொதுவாக சொல்லிவிட்டு, இனி பிரித்தறியவேண்டிய ஆத்மாவின் லக்ஷணத்தையும், எதிலிருந்து அதைப் பிரிக்கவேண்டுமோ அதன் லக்ஷணத்தையும், தேஹ ஸம்பந்தமான அனுபவம் எவ்வகையுள்ளதென்பதையும், 4 சுலோகங்களில் விளக்குகிறுர் -

आत्मा सच्चित्सुखात्माऽनुभवपरिचित: सर्वदेहादियन्ता
सत्येवं मूढबुद्धि: भजति ननु जनोऽनित्यदेहात्मबुद्धिम् ।
बाह्येऽस्थिस्नायुमज्जापलरुधिरवसाचर्मभेदोयुगन्त:
विण्मूत्रश्लेष्मपूर्णं स्वपरवपुरहो संविदित्वाऽपि भूय: ॥ ४ ॥

ஆத்மா ஸச்சித்ஸுகா2த்மா(அ)னுப4வபரிசித: ஸர்வதே3ஹாதி3யந்தா
ஸத்யேவம் மூட4பு3த்3தி4: ப4ஜதி நநு ஜனோ(அ)நித்யதே3ஹாத்மபு3த்3தி4ம் ।
பா3ஹ்யே(அ)ஸ்தி2ஸ்னாயுமஜ்ஜாபலருதி4ரவஸாசர்மபே4தோ3யுக3ந்த:
விண்மூத்ரஶ்லேஷ்மபூர்ணம் ஸ்வபரவபுரஹோ ஸம்விதி3த்வா(அ)பி பூ4ய: ॥ 4 ॥

आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மாவானது,
सत्-चित्-सुख-आत्मा **ஸத்-சித்-ஸுக2-ஆத்மா**	=	ஸத்தாயும் - ஞானமாயும் -ஆனந்தமாயும் - இருக்கும் தன்மையுள்ளது;
अनुभवपरिचित: **அனுப4வபரிசித:**	=	அனுபவத்திஞலேயே (இவ்விதமென்று) பழக்கத்திஞல் அறியப்பட்டது,
सर्व-देहादि-यन्ता **ஸர்வ-தே3ஹாதி3-யந்தா**	=	எல்லா - சரீரம் (இந்திரியம், பிராணன், மனஸ்) முதலியவைகளை அடக்கி ஏவுவது,
एवं **ஏவம்**	=	இவ்விதமாக,
सति **ஸதி**	=	இருந்தும்,
मूढबुद्धि: **மூட4பு3த்3தி4:**	=	மோஹத்தையடைந்த - புத்தியையுடைய,
जन: **ஜன:**	=	ஜனங்கள் (இந்த தேஹத்திற்கு),
बाह्ये: **பா3ஹ்யே:**	=	வெளியில் (இந்த தேஹம்),
अस्थि-स्नायु-मज्जा-पल-रुधिर-वसा-चर्म-भेदो-युक् **அஸ்தி2-ஸ்னாயு-மஜ்ஜா-**	=	எலும்பு - நரம்பு மஜ்ஜை - மாம்ஸம் - ரத்தம் - வஸை - தோல் - கொழுப்பு - இவைகளுடன் கூடியதாயும்,

பல-ருதி⁴ர-வஸா-சர்ம-பே⁴தோ³-யுக்

अन्तः	=	உள்ளே,
அந்த:		
विट्-मूत्र-श्लेष्म-पूर्णं	=	மலம் - மூத்திரம் - சிலேஷ்மம் - இவைகள்
விட்-மூத்ர-ஶ்லேஷ்ம-பூர்ணம்		நிறைந்ததாயும்,
स्व-पर-वपुः	=	தன்னுடைய சரீரமும் - மற்றவர்களுடைய
ஸ்வ-பர-வபு:		சரீரமும் (இருக்கிறதென்று),
संविदित्वा अपि	=	நன்கு தெரிந்து கொண்டும் கூட,
ஸம்விதி³த்வா அபி		
भूयः	=	வெகுவாக,
பூ⁴ய:		
अनित्यदेह-आत्म-बुद्धिं	=	அநித்யமான - சரீரத்தில் - ஆத்மாவென்கிற
அநித்யதே³ஹ-ஆத்ம-பு³த்³தி⁴ம்		- எண்ணத்தை,
भजति ननु	=	அடைகிறுர்களல்லவா?
ப⁴ஜதி நனு		
अहो	=	இது வெகு ஆச்சர்யம்.
அஹோ		

चिद्वित्सुखात्मा

சித்³வித்ஸுகா²த்மா

என்றே அச்சுப் புஸ்தகங்களில் காணப்படுகிறது. 'சித்' என்பதற்கும் 'வித்' என்பதற்கும் அர்த்தத்தில் அதிக வித்யாஸமில்லாததினுல்

सच्चित्सुखात्मा

ஸச்சித்ஸுகா²த்மா

என்பதுதான் சரியான பாடம் பின்னுல் சரீரத்தை அநித்யமென்று கண்டிருப்பதினுல், ஆத்மா நித்யம் என்று சொல்லவேண்டியதும் அவசியமாகும்.

सत्

ஸத்

'ஸத்' (ஒரு நாளும் பாதிக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் இருந்துவரும் தன்மையுள்ளது) என்றேயிருந்தால் பொருத்தமாயிருக்கும்.

अनुभव परिचितः -

அனுப⁴வ பரிசித: -

ஆத்மா ஸத் சித் ஆனந்தஸ்வரூபம் என்பது ஏதோ வேதத்தினுல் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கவேண்டாம். நம்முடைய பிரதிதின அனுபவத்தினு லேயே அறியப்படுகிறது ஜாக்கிரத் காலத்தில் "நான் இருக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்" என்று மூன்றுவித அனுபவமுமிருக்கிறது; ஆனுல் "நான் அறியவில்லை, நான் துக்கியாக இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவமும் சிலஸமயம் கலந்திருக்கிறது; எப்படியும் "நான் இருக்கிறேன்" என்பது எப்பொழுதுமிருந்து வருகிறது. ஸ்வப்ன ஸமயத்திலும் "நான் இருக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்" என்ற மூன்றுவித அனுபவமிருக்கிறது. ஆனுல் "நான் துக்கியாக இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவமும் சில ஸமயம் கலந்துவிடுகிறது. எப்படியும் "நான் அறிகிறேன்" என்பது இருந்துவருகிறது. நல்ல தூக்கத்திலும் "நான் இருக்கிறேன், நான் அறிகிறேன், நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்" என்ற அனுபவமிருக் கிறது. ஆனுல் அந்த ஸமயத்தில் "நான் இருக்கிறேன்" என்றுவது, "நான் அறிகிறேன்" என்றுவது, "நான் ஸுகியாக இருக்கிறேன்" என்றுவது, தோன்றுவதில்லை. பின்னுல் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டபிறகு "நான் ஸுகமாக இருக்கிறேன்" என்று ஞாபகத்துடன் சொல்வதினுல். தூக்க ஸமயத்தில் அனுபவம் இருந்தது என்பது தெளிவாகிறது. இந்த அனுபவத்தில் துக்கம் கொஞ்சமேனும் கலப்பதில்லை. ஆக பொதுவாக, ஜாக்கிரத்தில் **"ஸ்த்"** அம்சத்திற்கும், ஸ்வப்னத்தில் **"சித்"** அம்சத்திற்கும், ஸுஷுப்தியில் **"ஆனந்த"** அம்சத்திற்கும், பிரதான்யம் உண்டென்று சொல்லலாம். இவ்வம்சங்களுடையதே ஆத்மா.

सर्वदेहादियन्ता: -

ஸர்வதே³ஹாதி³யந்தா: -

தேஹம், இந்திரியம், மனஸ் முதலானவைகளை நியமனம் செய்கிற சக்தி ஆத்மாவிற்கு இருக்கிறதென்பதும் எல்லாருடைய அனுபவத்தினுலேயே தெரிந்த விஷயம்; அப்படியே, தேஹம் முதலியவைகள் நியமனம் செய்யப்படுபவைகள் (என்பதும் அனுபவத்தினுல் அறியப்பட்டதே.

मूढबुद्धिः-

மூட⁴பு³த்³தி⁴: -

ஆத்மா ஸத்தாய், சித்தாய், ஆனந்தமாய் இருக்கும் தன்மையுள்ளது, நியமனம் செய்வது) என்று அனுபவத்தினுலேயே தெரிந்திருந்துங்கூட அநித்யமாய், ஜடமாய், வெறுக்கத்தக்கதாய், நியமனம் செய்யப்படுவதாய், இருக்கும் சரீரத்தில் ஆத்மாவென் கிற எண்ணம் வரவேண்டுமானுல் மூடத்தனத்தைத் தவிர வேறு எவ்வித காரண மும் சொல்வதற்கில்லை என்பதை இந்த பதத்தினுல் காட்டுகிறுர்.

(5)

அனுத்மாவாயிருக்கிற தேஹாதிகளில் 'நான்' என்ற எண்ணம் எப்படி மூடத்த னத்தினுல் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியேதான் தேஹம் முதல் வெளியிலுள்ள

பதார்த்தங்களில் வைக்கும் 'என்னுடையது' என்ற எண்ணமும் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்: -

देहस्त्रीपुत्रमित्त्रानुचरहयवृषाः तोषहेतुर्ममेत्थं
सर्वे स्वायुर्नयन्ति प्रथितमलममीं मांसमीमांसयेह ।
एते जीवन्ति येन व्यवहतिपटवो येन सौभाग्यभाजः
तं प्राणाधीशमन्तर्गतममृतममुं नैव मीमांसयन्ति ॥ ५ ॥

தே³ஹஸ்த்ரீபுத்ரமிச்சானுசரஹயவ்ருஷா: தோஷஹேதுர்மமேத்த²ம்
ஸர்வே ஸ்வாயுர்னயந்தி ப்ரதி²தமலமமீம் மாம்ஸமீமாம்ஸயேஹ ।
ஏதே ஜீவந்தி யேன வ்யவஹதிபடவோ யேன ஸௌபா⁴க்³யபா⁴ஜ:
தம் ப்ராணாதீ⁴ஶமந்தர்க³தமம்ருதமமும் நைவ மீமாம்ஸயந்தி ॥ 5 ॥

देह-स्त्री-पुत्र-मित्त्र-अनुचर -हय-वृषाः தே³ஹ-ஸ்த்ரீ-புத்ர-மிச்ச - அனுசர-ஹய-வ்ருஷா:	=	தேஹம் - மனைவி - புத்திரன் - ஸ்நேஹிதன் - வேலைக்காரன் - குதிரை - மாடு இவைகள்,
मम மம	=	எனக்கு,
तोष-हेतः தோஷ-ஹேத:	=	ஸந்தோஷத்திற்கு - காரணம்,
इत्थं இத்த²ம்	=	என்று இவ்விதமாக,
इह இஹ	=	இவ்வுலகத்தில்,
सर्वे ஸர்வே	=	யாவருமாகிய,
अमी அமீ	=	இந்த ஜனங்கள்,
मांस-मीमांसया மாம்ஸ-மீமாம்ஸயா	=	மாம்ஸத்தைப்பற்றி - விசாரணை செய்து கொண்டே,
प्रथितं ப்ரதி²தம்	=	(எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அடைந்திருக்கும்) பிரஸித்தமான,
स्व-आयुः ஸ்வ-ஆயு:	=	தங்களுடைய - வாழ்நாளை,
अलं அலம்	=	பூராவும்,

नयन्ति **நயந்தி**	=	நடத்துகிறுர்கள்,
एते **ஏதே**	=	இவைகளெல்லாம் (தேஹம் முதலியவை),
येन **யேன**	=	எதிஞல்,
जीवन्ति **ஜீவந்தி**	=	ஜீவித்திருக்கின்றனவோ, (எதிஞல்),
व्यवहति-पटव: **வ்யவஹதி-படவः**	=	வியவஹாரம் செய்வதில் - ஸாமர்த்தியமுள்ள வைகளாக இருக்கின்றனவோ,
येन **யேன**	=	எதிஞல்,
सौभाग्य-भाज: **ஸௌபா⁴க்³ய-பா⁴ஜः**	=	நல்ல க்ஷேமத்தை - அடைந்தவைகளாக இருக்கின்றனவோ,
तं **தம்**	=	அந்த,
अन्तर्गतं **அந்தர்க³தம்**	=	உள்ளேயிருக்கிற,
अमृतं **அம்ருதம்**	=	நாசமற்றதான,
अमुं **அமும்**	=	இந்த,
प्राण-अधीशं **ப்ராண-அதீ⁴ஶம்**	=	பிராணனுக்கு - அதிபதியை (ஆத்மாவை),
न एव मीमांसयन्ति **ந ஏவ மீமாம்ஸயந்தி**	=	விசாரிப்பதே கிடையாது.

அநேகமாய் “நான்" என்றும் சில ஸமயங்களில் ‘என்னுடையது' என்றும் சரீரம் எண்ணப்படுகிறது. சரீரத்திற்கு அடுத்தபடியாக “என்னுடையது" என்று பார்யை எண்ணப்படுகிறுள்; அதற்கு அடுத்தபடியாக புத்திரன்; அதற்கு அடுத்தபடியாக மித்திரன்; அதற்கு அடுத்தபடியாக வேஐலக்காரர்; அதற்கு அடுத்தபடியாக மாடு, குதிரை முதலிய சொத்துக்கள் இவைகஊ ஸம்பாதிப்பதும் சிரமம், பரிபாலிப்பதும் சிரமம், கையை விட்டுப் போய்விட்டாலும் சிரமம். ஆக இவை யாவும் துக்கத்திற்கே காரணமாயிருந்தும், அவைகள் ஸந்தோஷத்திற்குக் காரணம் என்று எண்ணுவது மூடத்தனமல்லவா? என்கிறுர் ஆசார்யார். தவிரவும், ஒருவஊப் பார்த்து 'நீ சௌக்கியமா? பார்யை குழந்தை முதலானவர்கள் சௌக்கியமா? மாடும் குதிரையும் ஏன் மெலிந்திருக்கிறது?" என்றெல்லாம் குசலப்பிரசினம் கேட்பது அங்கங்கேயுள்ள மாம்ஸம் குறையாமல் இருக்கிறதா? ஏன் குறைந்திருக்கிறது? என்றுதானே

அர்த்தம்? இது மாம்ஸத்தைப்பற்றின விசாரந்தான் அல்லவா? என்கிறுர். பிராணன் இல்லையானுல் தேஹம் தனித்து இருக்குமா? சேஷ்டிக்க முடியுமா? மங்களமாயிருக் கிறதென்று சொல்லமுடியுமா? அப்படியே பார்யை. முதலான 'என்னுடையது' என்பதெல்லாம் இவைகளுக்கெல்லாம் ஸ்வான்தாரான 'நான்' என்கிற ஆத்மாவைப் பொறுத்துத்தானே பெருமை கொண்டாட முடிகிறது. அப்படியிருக்க, அந்த ஸ்வான் தாரான 'நான்' என்கிற ஆத்மாவைப்பற்றி விசாரிக்காமலேயிருப்பது மூடத்தனமில் லையா? என்று ஆசார்யார் மிகவும் அனுதாபத்துடன் ஆச்சர்யத்துடன் கேட்கிறுர். அந்த ஆத்மா ஒருவன் உண்டென்று தெரியாது என்று சொல்லமுடியாது என்பதை முந்தின சுலோகத்தில் தெளிவுபடுத்தியிருப்பதுடன் இந்த சுலோகத்திலும் கொஞ்சம் யோஜித்தால் தானுகவே தெரியவரும் என்பதைத் துவக்கி இருக்கிறுர்.

प्रथितं ... इह

ப்ரதி²தம் ... இஹ

பலவிதமாக கோடிக்கணக்காக பிராணிகள் இருந்துவருவதில் மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. மஹத்தான புண்ணியமிருந்தால்தான் கிடைக்கும். அதிலும் புருஷனுய் பிறப்பது, அதிலும் பிராஹ்மணனுய்ப் பிறப்பது, மிகவும் அரிது. இவ்வளவு அரிதான பிறவி கிடைத்தும் வீணுக்குகிறுர்களே என்று மிகவும் வருந்துகிறுர் ஆசார்யார். அதுவும் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரியதான கர்மபூமியான 'இங்கே' பூவுலகத்தில், அதிலும் கர்மதேசமான 'இங்கே' பாரத தேசத்தில், அதிலும் 'இங்கே' மஹரிஷிகளின் வம்சத்தில், பிறந்தும்கூட தன் வாழ்நாட்களை எவ்விதம் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமோ அவ்விதம் செய்யாமல் வீணுக எவ்விதப் பிரயோஜனமில்லாத அனுத்ம விசாரணையிலேயே காலத்தைக் கழிக்கிறுர்களே என்று அனுதாபமும் வியப்பும் கலந்து ஆசார்யார் இவ்விதம் சொல்கிறுர்.

(6)

அநித்யமாய், ஜடமாய், துக்கத்திற்குக் காரணமாயுள்ளதும் வெறுக்கத்தக்கது மான சரீரத்தில் ஆத்மாவிற்கு 'நான்' என்கிற எண்ணம் நியாயமில்லையென்றிருக் கலாம். ஆனுலும் அவ்வெண்ணம் இருந்துவருகிறதே, அதற்குக் காரணம் என்ன? என்றல் அதை அடுத்த சுலோகத்தில் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக எடுத்துச் சொல்கிறுர் -

कश्चित् कीटः पटुमतिरभितः कण्टकानां कुटीरं
कुर्वन् तेनैव साकं व्यवहृति विधये चेष्टते यावदायुः ।
तद्वत् जीवोऽपि नानाचरित समुदितैः कर्मभिः स्थूल देहं
निर्मायात्रैव तिष्ठन्ननुदिनममुना साकमभ्येति भूमौ ॥ ६ ॥

கஶ்சித் கீட꞉ படுமதிரபி⁴த꞉ கண்டகானாம் குடீரம்
குர்வன் தேனைவ ஸாகம் வ்யவஹ்ருதி வித⁴யே சேஷ்டதே யாவதா³யு꞉ ।
தத்³வத் ஜீவோ(அ)பி நானாசரித ஸமுதி³தை꞉ கர்மபி⁴꞉ ஸ்தூ²ல தே³ஹம்
நிர்மாயாத்ரைவ திஷ்ட²ன்னனுதி³னமமுனா ஸாகமப்⁴யேதி பூ⁴மௌ ॥ 6 ॥

पटु-मतिः	=	நல்ல புத்திசாலியான,
படு-மதி꞉		
कश्चित्	=	ஒரு,
கஶ்சித்		
कीटः	=	பூச்சி,
கீட꞉		
अभितः	=	தன்னைச் சுற்றி,
அபி⁴த꞉		
कण्टकानां	=	முட்களைக்கொண்டு,
கண்டகானாம்		
कुटीरं	=	குடிசையை,
குடீரம்		
कुर्वन्	=	ஏற்படுத்திக்கொண்டு,
குர்வன்		
तेन साकं एव	=	அதன் கூடவே,
தேன ஸாகம் ஏவ		
व्यवहृति- विधये	=	ஸகல வியவஹாரமும் - செய்வதின் பொருட்டு,
வ்யவஹ்ருதி-வித⁴யே		
यावत्-आयुः	=	ஆயுட்காலம் இருக்கும் வரை,
யாவத்-ஆயு꞉		
चेष्टते	=	சேஷ்டிக்கிறது,
சேஷ்டதே		
तद्वत्	=	அதைப்போல,
தத்³வத்		
जीवः अपि	=	ஜீவனும்,
ஜீவ꞉ அபி		
नाना-चरित समुदितैः	=	பலவிதமாக முன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கும்
நானா-சரித ஸமுதி³தை꞉		கர்மாக்களிலிருந்து - எடுக்கப்பட்ட,
कर्मभिः	=	(இந்த சரீரம் ஏற்படுவதற்கு வேண்டிய பிராரப்த)
கர்மபி⁴꞉		கர்மாக்களைக் கொண்டு,
स्थूल देहं	=	ஸ்தூல - சரீரத்தை,
ஸ்தூ²ல தே³ஹம்		

निर्माय **நிர்மாய**	=	நிர்மாணம் செய்து கொண்டு,
अत्र एव **அத்ர ஏவ**	=	இந்த ஸ்தூல சரீரத்திலேயே,
तिष्ठन् **திஷ்ட²ன்**	=	இருந்து கொண்டு,
अनुदिनं **அனுதி³னம்**	=	பிரதிதினம் (எப்பொழுதும்),
अमुना साकं **அமுனா ஸாகம்**	=	அதனுடன் கூடவே,
भूमौ **பூ⁴மௌ**	=	உலகத்தில்,
अभ्येति **அப்⁴யேதி**	=	பல வியவஹாரங்களைச் செய்து வருகிறுன்.

நத்தை, முத்துச்சிப்பிப்புழு, முதலிய பிராணிகள் இருக்கும் வீடுகள் போலுள்ள கூடுகளை தாங்களே ஏற்படுத்திக்கொண்டு அக்கூடுகளை விட்டுப் பிரியாமல் அவைகளையும் எப்பொழுதும் தூக்கிக்கொண்டே ஸஞ்சரிக்கின்றன என்பது பிரஸித்தம். அக்கூடுகள் சேதனமற்ற ஜடமானவைகள் என்பதும், அவைகளுக்குள்ளிருக்கும் பிராணி சேதனம் என்பதும், யாரும் அறிந்த விஷயம். அதைப்போலவே, ஜீவன் சேதனனுயிருந்தும், அசேதனமான ஸ்தூல சரீரத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதற்குள் இருந்து கொண்டு அதை எப்பொழுதும் சுமந்துகொண்டு உலகத்தில் ஸகல வியவஹாரங்களையும் செய்கிறுன். தனக்கு இருப்பிடமாயிருந்துவரும் வீடுபோலுள்ள ஸ்தூல சரீரத்தையும் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டு அதையும் 'நான்' என்று பாவிக்கிறுன். வஸ்திரத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு இருப்பவன், மற்றெருவன் அந்த வஸ்திரத்தைத் தொட்டால், 'என்னை ஏன் தொட்டாய்?' என்று கேட்பதில்லையா? அவன் வேறு, வஸ்திரம் வேறு, என்றிருந்தபோதிலும் இவ்வித உலக வியவஹாரம் எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியேதான், ஜடமான சரீரம் வேறு, அதிலுள்ள சேதனனுன ஜீவன் வேறு, என்றிருந்த போதிலும் அந்த சரீரத்தை 'தான்' என்றும், அந்த சரீரத்தின் தர்மங்களையும் ஸுகதுக்க அனுபவங்களையும் 'தன்னுடையது' என்றும் ஜீவன் நினைக்கிறுன். அவ்விதம் நினைப்பதற்குக் காரணம், இரண்டையும் பிரித்து அறியாதது தான். இந்த அறியாமையைத்தான் முன் சுலோகங்களில் 'மூடத்தனம்' என்று சொல்லப்பட்டது.

அந்தப்புழு எப்படி தன்னுடைய எச்சில் முதலிய அம்சங்களால் தானுகவே கூட்டை உண்டுபண்ணிக்கொள்கிறதோ, அதைப்போலவேதான், ஜீவனும் தன்னுடைய புண்ணிய பாபச் செயல்களினுல் இந்த ஸ்தூல சரீரத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறுன். இந்த சரீரம் ஏற்படுவதற்கு முன்னுல் அனுதி காலந்தொட்டு பலவிதமாய் அனந்தமாய் புண்ணிய பாபங்கள் செய்திருப்பதினுல் அவ்வெல்லா புண்ணிய பாபங்களுக்கும் சேர்த்து ஒரே பலனுக இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பது

கிடையாது. அனந்தமான அக்கர்மாக்களிலிருந்து இப்பொழுதுள்ள சரீரத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு போதுமான கர்மாக்களை மாத்திரம் உபயோகித்து இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை

नानाचरित समुदितैः कर्मभिः

நானாசரித ஸமுதி³தை: கர்மபி⁴:

என்ற வார்த்தைகளால் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்.

ஜீவன் ஸ்தூல சரீரத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு 'தான்' என்றே வியவஹாரம் செய்துவந்தபோதிலும், தன்னுடைய வாஸ்தவமான சேதன ஸ்வரூபத்தை மறந்தே விட்டானென்று சொல்ல முடியாது, என்பதை இரண்டு திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லி அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துக்காட்டுகிறார் -

स्वीकुर्वन् व्याघ्रवेषं स्वजठरभृतये भीषयन् यश्च मुग्धान्
मत्वा व्याघ्रोऽहयित्थं स नरपशुमुखान् बाधते किंनु सत्त्वान् ।
मत्वा स्त्रीवेषधारी स्त्यहमिति कुरुते किं नटो भर्तुरिच्छां
तद्वत् शारीर आत्मा पृथगनुभवतो देहतो यः स साक्षी ॥ ७ ॥

ஸ்வீகுர்வன் வ்யாக்⁴ரவேஷம் ஸ்வஜட²ரப்⁴ருதயே பீ⁴ஷயன் யஶ்ச முக்³தா⁴ன்
மத்வா வ்யாக்⁴ரோ(அ)ஹயித்த²ம் ஸ நரபஶுமுகா²ன் பா³த⁴தே
கிம்நு ஸத்த்வான் ।
மத்வா ஸ்த்ரீவேஷதா⁴ரீ ஸ்த்யஹமிதி குருதே கிம் நடோ ப⁴ர்துரிச்சா²ம்
தத்³வத் ஶாரீர ஆத்மா ப்ருத²க³னுப⁴வதோ தே³ஹதோ ய: ஸ ஸாக்ஷீ ॥ 7 ॥

यः = எவனொருவன்,
ய:

स्व-जठर भृतये = தன் - வயிற்றை - நிரப்புவதற்காக (பிழைப்புக்காக),
ஸ்வ-ஜட²ரப்⁴ருதயே

व्याघ्र-वेषं = புலி - வேஷத்தை,
வ்யாக்⁴ர-வேஷம்

स्वीकुर्वन् = எடுத்துக்கொண்டு,
ஸ்வீகுர்வன்

मुग्धान् = (குழந்தைகள் முதலான) அறிவில்லாதவர்களை,
முக்³தா⁴ன்

भीषयन् च = பயமுறுத்திக் கொண்டும் இருக்கிறானே,
பீ⁴ஷயன் ச

सः = அவன்,
ஸ:

अहं = நான்,
அஹம்

व्याघ्रः = புலி,
வ்யாக்4ர:

इत्थं = என்றிவ்விதம்,
இத்த2ம்

मत्वा = எண்ணிக்கொண்டு,
மத்வா

नरपशुमुखान् = மனிதன், பசு (ஆடு, மான்) முதலிய,
நரபஶுமுகா2ன்

सत्त्वान् = பிராணிக஌ள,
ஸத்த்வான்

किंनु बाधते = பாதிப்பாஞ?
கிம்நு பா3த4தே

स्त्री-वेष-धारी = ஸ்திரீ - வேஷம் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற,
ஸ்த்ரீ-வேஷ-தா4ரீ

नट = நடன,
நட

अहं = நான்,
அஹம்

स्त्री = ஸ்திரீ,
ஸ்த்ரீ

इति = என்று,
இதி

मत्वा = எண்ணிக்கொண்டு,
மத்வா

भर्तुः = பர்த்தா விஷயமான (தனக்கு பர்த்தா வேண்டுமென்று),
ப4ர்து:

इच्छा = விருப்பத்தை,
இச்சா2

किं कुरुते = கொள்வாஞ?
கிம் குருதே

तद्वत् = அதைப் போலவே,
தத்3வத்

शारीर = சரீரத்திலுள்ள,
ஶாரீர

आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மாவானவர்,
य: **ய:**	=	எவரோ,
स: **ஸ:**	=	அவர்,
देहत: **தே³ஹத:**	=	தேஹத்திலிருந்து,
पृथगनुभवत: **ப்ருத²க³னுப⁴வத:**	=	வேறு பட்டவர் என்கிற அனுபவமிருப்பதினுல்,
साक्षी **ஸாக்ஷீ**	=	வெறும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர் தான்.

புலிவேஷம் போட்டுக்காட்டிப் பிழைப்பவன் புலி மாதிரியே சரீரத்தில் அடையாளங்கள் செய்துகொண்டு வால், பல், முதலியதை தரித்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் பாய்ந்துகொண்டு குழந்தைகளை பயமுறுத்திக்கொண்டிருந்தாலும், தான் மனிதன் என்பதை மறந்துவிட மாட்டான். தனக்குப் பசி வந்தபோது பக்கத்திலுள்ள வேறு மனிதனையோ ஆட்டையோ மாட்டையோ அடித்துத் தின்பது கிடையாது. தவிரவும் வேறு மனிதனே மிருகமோ இவனை எதிர்க்கவந்தால் இவனே ஓடி ஒளிந்து கொள்வான். இவை போலுள்ள கார்யங்களிலிருந்து இவன் தன்னை மறந்தவனில்லையென்பது நன்ருகத் தெரிகிறது.

அப்படியே நாடகத்தில் ஸ்திரீ வேஷம் போட்டுக்கொள்ளுபவன் அதற்குரிய நடை உடை பாவனை பேச்சு முதலிய யாவற்றையும் உடையவனுகத் தோன்றினபோதிலும், அவன் தன்னை ஸ்திரீதான் என்று நினைத்து புருஷனென்பதை மறந்துவிடுவது கிடையாது. தனக்கு ஒரு நாயகன் இருந்தால் நல்லது என்று ஒருக்காலும் நினைக்கவுமாட்டான்.

भर्तु: इच्छां

ப⁴ர்து: இச்சா²ம்

என்பதற்கு பர்த்தா விஷயமான விருப்பம் என்று மேலே அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கே "பர்த்தாவினுடைய விருப்பம்" என்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். அதாவது, அந்த நாடகத்தில் அந்த ஸ்திரீக்கு ஒரு பர்த்தா இருப்பான்; அவனுக்கு ஸ்திரீ போகத்தில் விருப்பம் ஏற்பட்டால், அதை பூர்த்தி செய்துகொடுக்க இந்த ஸ்திரீ வேஷதாரியான நமனுக்கு ஸாமர்த்தியம் உண்டா? என்று தத்பர்யம். இவ்விதம் இரு வகையாக கவனித்தாலும் இவன் தன்னுடைய புருஷத் தன்மையை மறந்தவனில்லை யென்பது நிச்சயமாய் தெரிகிறது.

அதுபோலவே தான், ஆத்மாவும் இந்த சரீரமாகிற வேஷத்தை தரிக்கும்போது சில ஜன்மாக்களில் மனிதனுகவும் சில ஜன்மாக்களில் பசு பக்ஷி மிருக ரூபமாகவும் சில ஜன்மாக்களில் புருஷனுகவும் சில ஜன்மாக்களில் ஸ்திரீயாகவும் மற்றும் பலவாறுகவும் வேஷம் தரித்து அந்தந்த வேஷத்திற்குரிய நடை உடை பாவனைக ளுடன் இருந்துவருகிறன். அப்படியிருந்துங்கூட, தான் சேதனன், ஜடமில்லை; தான் நித்யன் தனக்கு நாசமில்லை, தான் ஆனந்தஸ்வரூபி தனக்கு துக்கம் ஸ்வரூப மில்லை, தான் அறிகிறவன் அறியப்படும் பதார்த்தமில்லை, தான் நியமனம் செய்கிற வன் நியமனம் செய்யப்படும் பதார்த்தமில்லை என்பதை எல்லாம் மறந்துவிட்டான் என்பது கிடையாது. தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தின் ஞானம் உள்ளூரயிருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது என்று தாத்பர்யம். அதாவது தான் ஜடமான சரீரத்தை விட வேறு என்கிற அறிவு மங்கலாமேதவிர இல்லாமலே போய்விடாது. சரீராதிகளில் ஏற்படும் பால்யம், யௌவனம், ஜரை, வியாதி. ஆரோக்கியம் முதலிய யாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டு, தான் எவ்வித மாறுதலையுமடையாமல் ஒரே நிலையில் எல்லா ஸமயங்களிலும், ஜாக்கிரத், ஸ்வப்ன, ஸுஷுப்தி முதலிய அவஸ்தைகளிலும், "நான், நான்" என்று ஒரே மாதிரியாக இருந்துவருவதே ஆத்மா, தன் முன்பு நடக்கும் வியவஹாரங்களை பார்த்துக்கொண்டு அவைகளில் ஸம்பந்தப் படாமல் உதாஸீனமாயிருக்கும் ஸாக்ஷியைப் போலவே ஆத்மா இருந்துவருகிறர் என்கிறர்.

(8)

இவ்விதம் ஆத்மா தேஹாதிகளை நியமனம் செய்கிறவர், அவைகளிலிருந்து வேறுபட்டவர், என்ற அறிவு அனுபவத்தினுலேயே ஏற்படத்தகுந்தது என்றல், ஆத்ம தத்வத்தை எடுத்து சொல்வதற்கு வேதம் எதற்காக? அந்த வேதமும் தான் பலவித மாகச் சொல்வதற்கு என்ன காரணம்? என்று கேட்கலாம். இவ்வறிவு ஏற்பட வேண்டியது நியாயமாயிருந்தும், ஏற்படாமலிருப்பதற்கு காரணம் மூடத்தனம் என்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. அந்த மூடத்தனம் இருக்கும்வரை தானுகவே தத்வத்தை அறிந்துகொள்ள முடியாது. உலகத்தில் ஏதாவது பதார்த்தத்தின் அறிவு ஏற்படவேண்டுமானுல், ஸாமான்யமாக கண் காது முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் மூலமாகவே ஏற்படுகிறது, சில ஸமயங்களில் அவ்விந்திரியங்களால் கிரஹிக்கப் பட்ட அறிவை உபயோகித்து அதிலிருந்து அனுமானத்தினுல் ஊஹிக்கக் கூடிய சில விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறிது. ஆத்ம தத்வமோ அதிஸூக்ஷ்ம மாயிருப்பதினுல் இந்திரியங்களால் பிரத்யக்ஷமரய் அறியவோ மனஸினுல் அனுமா னத்தினுல் அறியவோ முடியாத பதார்த்தமாயிருப்பதால், அதை அறிவிக்க எவ்வித தோஷமுமற்ற உத்தமமான பிரமாணமாகிய வேதந்தான் வேண்டியிருக்கிறது. மூடத்தனத்தை நிவிருத்தி செய்து கொடுப்பதே அதன் உத்தேசமாயிருப்பதினுல், அந்த மூடத்தனம் தாரதம்யத்துடன் பலவகையாயிருப்பதை உத்தேசித்து அதை நிவிருத்தி செய்யக்கூடிய உபாயங்களும் பலவிதமாகவே இருக்க வேண்டியிருக் கிறது. இந்தக் காரணத்தினுலேயே வேதம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை பலவாறுக எடுத்துச் சொல்கிறது. அவரவர்களுககு யுக்தமாய் தோன்றும் உபாயத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு எல்லோருமே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தையடைய வேண்டுமென்ற ஒரே

எண்ணத்துடன் வேதம் மிகக்கருணையுடன் பல உபாயங்களை உபதேசிக்கிறது. பசி தீர்ந்து திருப்தி ஏற்பட வேண்டியதென்பது ஒரே நோக்கமாயிருந்தபோதிலும், வந்திருக்கும் விருந்தினர்களுக்கு ருசிக்கக் கூடிய பலவித பதார்த்தங்களை தயாரித்து விருந்தளிக்கிறதில்லையா? குழந்தை அழுதுகொண்டிருந்தால் அழுவதை நிறுத்தி அது சாந்தமாயிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து ஒன்றுகவே இருந்தபோதிலும் அக்குழ ந்தைக்கு பலவித பழங்களையும் பக்ஷணங்களையும் கொடுத்துப் பார்ப்பதில்லையா? ஒரு குழந்தைக்கு திராக்ஷைப்பழம் கொடுத்து அழுகையை நிறுத்த முடிந்தாலும், வேறு குழந்தை அப்பழத்திஞல் திருப்தியடையாமல் இருந்தால் மாம்பழம் கொடுத்துப் பார்ப்பதில்லையா? அதுபோலத்தான் வேதம். பலவிதமாகச் சொல்லி அறிவையுண்டுபண்ணப் பார்க்கிறது என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறுர். -

स्वं बालं रोदमानं चिरतरसमयं शान्तिमानेतुमग्रे
द्राक्षं खार्जूरमाम्रं सुकदलमथवा योजयत्यम्बिकास्य ।
तद्वत् चेतोऽतिमूढं बहुजननभवात् मौढ्यसंस्कारयोगात्
बोधोपायैरनेकैरवशमुपनिषत् बोधयामास सम्यक् ॥ ८ ॥

ஸ்வம் பா³லம் ரோத³மானம் சிரதரஸமயம் ஶாந்திமானேதுமக்³ரே
த்³ராக்ஷம் கா²ர்ஜூரமாம்ரம் ஸுகத³லமத²வா யோஜயத்யம்பி³காஸ்ய ।
தத்³வத் சேதோ(அ)திமூட⁴ம் ப³ஹுஜனனப⁴வாத் மௌட்⁴யஸம்ஸ்காரயோகா³த்
போ³தோ⁴பாயைரனேகைரவஶமுபநிஷத் போ³த⁴யாமாஸ ஸம்யக் ॥ 8 ॥

चिरतर-समयं = வெகு- நாழிகையாக,
சிரதர-ஸமயம்

रोदमानं = அழுது கொண்டிருக்கிற,
ரோத³மானம்

स्वं = தன்னுடைய,
ஸ்வம்

बालं = குழந்தைக்கு,
பா³லம்

शान्ति = சாந்தியை (அழுவதின் நிறுத்தலை),
ஶாந்தி

आनेतुं = ஏற்படுத்துவதற்காக,
ஆனேதும்

अस्य = அக்குழந்தையின்,
அஸ்ய

अम्बिका = தாயார்,
அம்பி³கா

अग्रे = அதன் முன்னல்,
அக்³ரே

द्राक्षं **த்³ராக்ஷம்**	=	திராக்ஷைப்பழம்,
खार्जूरं **கா²ர்ஜூரம்**	=	பேரீச்சம்பழம்,
आम्रं **ஆம்ரம்**	=	மாம்பழம்,
अथवा **அத²வா**	=	அல்லது,
सुकदलं **ஸுகத³லம்**	=	நல்ல வாழைப்பழம் இவைகளை,
योजयति **யோஜயதி**	=	கொடுப்பாள்,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போலவே,
बहु-जनन-भवात् **ப³ஹு-ஜனன-ப⁴வாத்**	=	அநேக - ஜன்மாக்களில் - ஏற்பட்டிருக்கும்,
मौढ्य-संस्कारं-योगात् **மௌட்⁴ய-ஸம்ஸ்காரம்-யோகா³த்**	=	மூடத்தனத்திலேயே பழகிவந்ததினால் ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸ்காரத்தின் - சேர்க்கையினுல்,
अतिमूढं **அதிமூட⁴ம்**	=	வெகு மூடமாயும்,
अवशं **அவஶம்**	=	ஸ்வாதீனமற்றுமிருக்கும்,
चेतः **சேத:**	=	புத்தியை,
उपनिषत् **உபநிஷத்**	=	உபநிஷத்தானது,
अनेकैः **அனேகை:**	=	பல,
बोध-उपायैः **போ³த⁴-உபாயை:**	=	அறிவுண்டு பண்ணக்கூடிய - உபாயங்களால்,
सम्यक् **ஸம்யக்**	=	நன்றாக,
बोधयामास **போ³த⁴யாமாஸ**	=	அறிவூட்டுகிறது.

(9)

ஆத்மா எவருக்கும் அத்யந்தப் பிரீதிக்கு விஷயமானதினுல் அதன் ஸாக்ஷாத்காரம் எப்படியும் அடையவேண்டுமென்பதற்கு உள்ள பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்கியங்களின் தாத்பர்யத்தை இரண்டு சுலோகங்களால் எடுத்துச்சொல்கிறுர் -

यत्प्रीत्या प्रीतिपात्रं तनुयुवतितनूजार्थमुख्यं स तस्मात्
प्रेयानात्माऽथ शोकास्पदमितरदतः प्रेय एतत् कथं स्यात् ।
भार्याद्यं जीवितार्थी वितरति च वपुः स्वात्मनः श्रेय इच्छन्
तस्मादात्मानमेव प्रियमधिकमुपासीत विद्वान् न चान्यत् ॥ ९ ॥

யத்ப்ரீத்யா ப்ரீதிபாத்ரம் தனுயுவதிதனூஜார்த2முக்2யம் ஸ தஸ்மாத்
ப்ரேயாஞத்மா(அ)த2 ஶோகாஸ்பத3மிதரத3த: ப்ரேய ஏதத் கத2ம் ஸ்யாத் ।
பா4ர்யாத்3யம் ஜீவிதார்த்தீ2 விதரதி ச வபு: ஸ்வாத்மன: ஶ்ரேய இச்ச2ன்
தஸ்மாதா3த்மானமேவ ப்ரியமதி4கமுபாஸீத வித்3வான் ந சான்யத் ॥ 9 ॥

यत् प्रीत्या = எதினிடத்தில் பிரீதியிருப்பதினுல்,
யத் ப்ரீத்யா

तनु-युवति-तनूजं-अर्थ-मुख्यं = சரீரம் - பார்யை - புத்திரன் - சொத்து
தனு-யுவதி-தனூஜம்-அர்த2-முக்2யம் முதலியவை,

प्रीति-पात्रं = பிரீதிக்கு விஷயமாக இருக்கின்றனவோ,
ப்ரீதி-பாத்ரம்

सः = அந்த,
ஸ:

आत्मा = ஆத்மாவானது,
ஆத்மா

तस्मात् = (சரீரம், பார்யை முதலிய) அவைகளைவிட,
தஸ்மாத்

प्रेयान् = அதிகப் பிரியமான வஸ்து,
ப்ரேயான்

अथ = மேலும்,
அத2

इरदत् = (ஆத்மாவைத் தவிர) வேறுயுள்ளது,
இரத3த்

शोक-आस्पद = சோகத்திற்கே - காரணம்,
ஶோக-ஆஸ்பத3

अतः = ஆகையால்,
அத:

एतत् = (வேறுயுள்ள) இது,
ஏதத்

प्रेय: = பிரியமானதாக,
ப்ரேய:

कथं = எப்படி,
கத2ம்

स्यात् = இருக்கமுடியும்?
ஸ்யாத்

जीवित-अर्थी = பிழைத்திருக்க - விரும்புகிறவன்,
ஜீவித-அர்தீ2

भार्या-आद्यं = பார்யை- முதலானவைகளை,
பா4ர்யா-ஆத்3யம்

वितरति = கொடுத்துவிடுகிறான் (தியாகம் செய்துவிடுகிறான்),
விதரதி

स्व-आत्मन: = தன்னுடைய ஆத்மாவின்,
ஸ்வ-ஆத்மன:

श्रेय: = க்ஷேமத்தை,
ஶ்ரேய:

इच्छन् = விரும்புகிறவன்,
இச்ச2ன்

वपु: च = சரீரத்தைக்கூட (தியாகம் செய்துவிடுகிறான்),
வபு: ச

तस्मात् = ஆகையால்,
தஸ்மாத்

विद्वान् = அறிவுள்ளவன்,
வித்3வான்

आत्मानं = ஆத்மாவை,
ஆத்மானம்

एव = தான்,
ஏவ

अधिकं = மேலான,
அதி4கம்

प्रियं = பிரியமான வஸ்துவாக,
ப்ரியம்

उपासीत = உபாஸிக்கவேண்டும். (தேடியடையவேண்டும்),
உபாஸீத

अन्यत् **அன்யத்**	=	வேறு எதையும்,
न च **ந ச**	=	உபாஸிக்கக்கூடாது.

ஓரிடத்தில் தீபம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் அந்த தீபத்திற்கு எவ்வள வுக்கெவ்வளவு ஸமீபத்தில் பதார்த்தமிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமாக பிரகாசிக்கிறதென்பதையும், தூரம் போகப்போக பிரகாசம் குறைகிறதென்பதையும், பார்த்திருக்கிறோம். அப்படியே ஆத்மாவிடம் நெருங்க நெருங்க பதார்த்தங்களில் பிரீதி அதிகமாவதையும், ஆத்மாவிடமிருந்து தள்ளிப் போகப் போக பிரீதி குறைவ தையும் கவனித்தால், ஆத்மாதான் அத்யந்தப் பிரீதிக்கு விஷயம் என்று தெரிய வரும் என்கிறார். ஆத்மாவிற்கு மிகவும் நெருங்கியது சரீரம்; அதில் பிரீதி ஏற்படு கிறது; அந்த சரீரத்திற்கு அனுகூலமாயிருப்பதினால் பார்வையிடத்தில் பிரீதி; தனக்கும் பார்யைக்கும் பிரீதியுண்டு பண்ணுவதால் குழந்தையிடத்தில் பிரீதி; எல்லோருக்கும் ஸுக ஸாதனமாயிருப்பதினால் சொத்தில் பிரீதி; அந்த சொத்து ஸ்ம்பாதிக்க ஸாதனமாயிருப்பதினால் உத்தியோகம் முதலானதில் பிரீதி. இவ்வித மாக ஆத்மாவைத்தவிர மற்ற பதார்த்தங்கள் எல்லாம் ஸாக்ஷாத்தாகவோ பரம்பரை யாகவோ ஆத்மாவிற்கு ஸுகஸாதனமாயிருப்பதினாலேயே பிரீதிக்கு விஷயமாகி ன்றன. ஆகையால் அத்யந்த பிரீதி விஷயம் ஆத்மாதான் என்று ஏற்படுகிறது.

இதுவும் தவிர, தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு பார்யை முதலான வைகளை பரித்யாகம் செய்யவேண்டி வந்தால் பரித்யாகமே செய்துவிடுகிறான்; தனக்கு அனுகூலமில்லாமல் பிரதிகூலமாயிருந்தாலும் பரித்யாகம் செய்து விடுகி றான். தன் ஆத்மா நல்ல கதியடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் பிரயாகை முதலான இடங்களில் அல்லது யுத்தகளத்தில் சரீரத்தைக்கூட தியாகம் செய்து விடுகிறான். சரீரம் துக்கத்தையே கொடுக்கிறதென்ற எண்ணம் வந்து அதைத் தொலை த்துவிட்டால் ஸௌக்கியமடையலாமென்ற மோஹத்தினால் தற்கொலைகூட செய்து கொள்வதில்லையா? இவைகளிலிருந்தும் மிகவும் பிரியமான வஸ்து ஆத்மாதான் என்று நன்றாய்த் தெரிகிறது. மற்ற வஸ்துக்கள் பலவிதமான துன்பங்களையே உண்டு பண்ணுவதால், அவைகளில் பிரீதி வைப்பது நியாயமில்லை.

(10)

அவை ஏதேனும் ஒரு ஸமயத்தில் ஸுகம் கொடுப்பதாகத் தோன்றிப் பிரியப் படக்கூடியதாயிருந்தாலும், அதுவே வேறு ஸமயங்களில் துக்கத்தைக கொடுப்பதி னால் பிரியமில்லாததாக ஆகிவிடும். ஆத்மா மாத்திரம் எப்பொழுதும் பிரியமாக விருக்கும் வஸ்து என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார் -

यस्मात् यावत् सुखं स्यादिह हि विषयतः तावदस्मिन् प्रियत्वं
यावत् दुःखं च यस्मात् भवति खलु ततः तावदेवाप्रियत्वम् ।
नैकस्मिन् सर्वकालेऽस्त्यु भयमपि कदाऽप्यप्रियोऽपि प्रियः स्यात्
प्रेयानप्यप्रियो वा सततमपि ततः प्रेय आत्माख्यवस्तु ॥ १० ॥

யஸ்மாத் யாவத் ஸுக²ம் ஸ்யாதி³ஹ ஹி விஷயதஃ தாவத³ஸ்மின் ப்ரியத்வம்
யாவத் து³ஃக²ம் ச யஸ்மாத் ப⁴வதி க²லு ததஃ தாவதே³வாப்ரியத்வம் ।
நைகஸ்மின் ஸர்வகாலே(அ)ஸ்த்யு ப⁴யமபி கதா³(அ)ப்யப்ரியோ(அ)பி ப்ரியஃ ஸ்யாத்
ப்ரேயானப்யப்ரியோ வா ஸததமபி ததஃ ப்ரேய ஆத்மாக்²யவஸ்து ॥ 10 ॥

यस्मात् **யஸ்மாத்** = எந்த,

विषयतः **விஷயதஃ** = விஷயத்திலிருந்து,

यावत् **யாவத்** = எது வரை (எவ்வளவு),

सुखं **ஸுக²ம்** = ஸுகமானது,

इह **இஹ** = இங்கே,

स्यात् **ஸ்யாத்** = ஏற்படுமோ,

अस्मिन् **அஸ்மின்** = இதில் (அந்த விஷயத்தில்),

तावत् **தாவத்** = அதுவரை (அவ்வளவு),

प्रियत्वं **ப்ரியத்வம்** = பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும்,

यस्मात् **யஸ்மாத்** = எதிலிருந்து,

यावत् **யாவத்** = எதுவரை (எவ்வளவு),

दुःखं च **து³ஃக²ம் ச** = துக்கமும்,

भवति **ப⁴வதி** = ஏற்படுகிறதோ,

ततः ததः	=	அதில்,
तावत् एव தாவத் ஏவ	=	அதுவரை (அவ்வளவு) தான்,
अप्रियत्वं அப்ரியத்வம்	=	அப்பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும்,
हि खलु ஹி க^{2}லு	=	உண்டென்பது பிரஸித்தமல்லவா?
एकस्मिन् ஏகஸ்மின்	=	ஒரே விஷயத்தில்,
सर्व काले ஸர்வ காலே	=	எல்லா ஸமயத்திலும்,
अपि அபி	=	கூட,
अभयं அப^{4}யம்	=	இரண்டும் (பிரியரையிருக்கும் தன்மையும் அப்பிரியமாயிருக்கும் தன்மையும்),
न अस्ति ந அஸ்தி	=	இருப்பதில்லை,
अप्रियः अपि அப்ரியః அபி	=	அப்பிரியமாயிருக்கும் வஸ்துகூட,
कदाऽपि கதா^{3}(அ)பி	=	ஏதோவொரு ஸமயத்தில்,
प्रियः ப்ரியః	=	பிரியமாக,
स्यात् ஸ்யாத்	=	இருக்கலாம். (அப்படியே.),
प्रेयान् अपि ப்ரேயான் அபி	=	மிகவும் பிரியமான வஸ்துகூட (வேறு ஸமயத்தில்),
अप्रियः वा அப்ரியః வா	=	அப்பிரியமாகவும் (ஆகலாம்),
ततः ததః	=	ஆகையால்,
आत्माख्य-वस्तु ஆத்மாக்^{2}ய-வஸ்து	=	ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து (ஒன்று தான்),
सततं अपि ஸததம் அபி	=	எப்பொழுதும் (இடைவிடாமல்),

प्रेय = மிகவும் பிரியமாயிருக்கும் வஸ்து.

ப்ரேய

(11)

அத்யந்தப் பிரியமாயிருக்கும் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்தால்தான் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்ற நிரதிசயமான ஆனந்தநிலை கிடைக்கும். ஸகல துக்கங்களும் விலகும். அப்படிக்கன்னியில் பிரியமாய் தோன்றும் மற்ற வஸ்துக் களை ஸம்பாதனம் செய்வதினால் ஸ்திரமான ஸுகம் கிடைக்காது என்பது மாத்திர மில்லை, துக்கம் விலகாது என்பது மாத்திரமும் இல்லை, மேலுக்குமேல் துக்கமேதான் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஆகையால் விஷயமறியதவர்கள் தான் அவ்வஸ்துக் களை விரும்புவார்கள்; விஷயமறிந்தவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே அறிய விரும்பு வார்கள். இவ்விஷயம் காடகோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று எடுத்துக் காட்டுகிறார் -

श्रेय: प्रेयश्च लोके द्विविधमभिहितं काम्यमात्यन्तिकं च
काम्यं दु:खैकबीजं क्षणलवविरसं तत् चिकीर्षन्ति मन्दा: ।
ब्रह्मैवात्यन्तिकं यत् निरतिशय सुखस्यास्पदं संश्रयन्ते
तत्त्वज्ञा: तच्च काठोपनिषदभिहितं षड्विधायां च वल्ल्याम् ॥ ११ ॥

ஶ்ரேய: ப்ரேயஶ்ச லோகே த்³விவித⁴மபி⁴ஹிதம் காம்யமாத்யந்திகம் ச
காம்யம் து³:கை²கபீ³ஜம் க்ஷணலவவிரஸம் தத் சிகீர்ஷந்தி மந்தா³: ।
ப்³ரஹ்மைவாத்யந்திகம் யத் நிரதிஶய ஸுக²ஸ்யாஸ்பத³ம் ஸம்ஶ்ரயந்தே
தத்த்வஜ்ஞா: தச்ச காடோ²பநிஷத³பி⁴ஹிதம் ஷட்³விதா⁴யாம் ச வல்ல்யாம் ॥11॥

श्रेय: = சிரேயஸ் (சிலாக்கியமானது),

ஶ்ரேய:

प्रेय: च = பிரேயஸ் (மிகவும் பிரியமானது) என்றும்,

ப்ரேய: ச

लोके = உலகத்தில்,

லோகே

द्विविध = இரண்டு விதமாக,

த்³விவித⁴

अभिहितं = சொல்லப்படுகிறது, அதாவது,

அபி⁴ஹிதம்

काम्यं = ஆசைப்படும் வஸ்து,

காம்யம்

आत्यन्तिकं च = எல்லையற்றது (எதற்குமேல் எதுவும் கிடையாதோ அந்த உக்கமமான வஸ்து) என்றும்,

ஆத்யந்திகம் ச

काम्यं	=	ஆசைப்படும் வஸ்து,
காம்யம்		
दु:खैकबीजं	=	துக்கத்திற்கே - விதை (காரணம்),
து³:கை²கபீ³ஜம்		
क्षणलव-विरसं	=	ஒரு க்ஷணத்தின் அம்சத்திலேயே
க்ஷணலவ-விரஸம்		ரஸமற்று போகக் கூடியது,
तत्	=	அதை,
தத்		
मन्दा:	=	அறிவில்லாதவர்களே,
மந்தா³:		
चिकीर्षन्ति	=	ஸம்பாதிக்க விரும்புவார்கள்,
சிகீர்ஷந்தி		
आत्यन्तिकं	=	எல்ஐலயற்றது என்பது,
ஆத்யந்திகம்		
यत्	=	எது,
யத்		
निरतिशय-सुखस्य	=	எதற்கு மேல் கிடையாதோ - அவ்வித
நிரதிஶய-ஸுக²ஸ்ய		ஸுகத்திற்கு,
आस्पदं	=	இருப்பிடமான,
ஆஸ்பத³ம்		
ब्रह्म एव	=	பிரஹ்மமேதான். (அதை),
ப்³ரஹ்ம ஏவ		
तत्त्वज्ञा:	=	தத்வமறிந்தவர்கள்,
தத்த்வஜ்ஞா:		
संश्रयन्ते	=	நன்கு ஆசிரயிக்கிறுர்கள்,
ஸம்ஶ்ரயந்தே		
तत् च	=	அதுவும்,
தத் ச		
षड्विधायां	=	ஆறுவிதமான,
ஷட்³விதா⁴யாம்		
वल्ल्यां	=	வல்லியில்,
வல்ல்யாம்		
च	=	கூட,
ச		
काठोपनिषत्-अभिहितं	=	காடகோபநிஷத்தினுல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
காடோ²பநிஷத்-அபி⁴ஹிதம்		

द्विविध

த்³விவித⁴

இந்த பத்த்தையே, சிரேயஸ் இரண்டுவிதம் (பலனை உத்தேசித்து செய்யப்படுவது, மோக்ஷத்தையுத்தேசித்து செய்யப்படுவது), பிரேயஸ்ஸும் இரண்டுவிதம் (பார்யை புத்திராதிகள், மோக்ஷம்) என்று சிலர் அர்த்தம் செய்கிறுர்கள். அவ்விதம் அர்த்தம்செய்ய காடகோபநிஷத்தில் பிரமாணமில்லை. அங்கே

अन्यत: श्रेयोऽन्यदुतैव प्रेय: ते उभे नानार्थे पुरुषं सिनीत: ।
तथो श्रेय आददानस्य साधु भवति हीयतेऽर्थाद्य उ प्रेयो वृणीते ॥

II - 1

அன்யத꞉ ஶ்ரேயோ(அ)ன்யது³தைவ ப்ரேய꞉ தே உபே⁴
நானுர்தே² புருஷம் ஸினீத꞉ ।
ததோ² ஶ்ரேய ஆத³தா³னஸ்ய ஸாது⁴ ப⁴வதி
ஹீயதே(அ)ர்தா²த்³ய உ ப்ரேயோ வ்ருணீதே ॥ II - 1

श्रेयश्च प्रेयश्च मनुष्ययेत: तौ संपरीत्य विविनक्ति धीर: ।
श्रेयौ हि धीरोऽभिप्रेयसो वृणीते प्रेयो मन्दो योगक्षेमात वृणीते ॥

II - 2

ஶ்ரேயஶ்ச ப்ரேயஶ்ச மனுஷ்யயேத꞉ தௌ ஸம்பரீத்ய விவினக்தி தீ⁴ர꞉ ।
ஶ்ரேயௌ ஹி தீ⁴ரோ(அ)பி⁴ப்ரேயஸோ வ்ருணீதே ப்ரேயோ
மந்தோ³ யோக³க்ஷேமாத வ்ருணீதே ॥ II - 2

சிரேயஸ் பிரேயஸ். என்றே இரண்டாகப் பிரித்துக்காட்டியிருக்கிறது. பின்னுல் காம்யம் ஆத்யந்திகம் என்கிற சப்தங்களை "முறையே" என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது; சிரேயஸ் என்பது ஆத்யந்திகம்; பிரேயஸ் என்பது காம்யம்.

दुःखेक बीजे

து³க்³கே²க பீ³ஜே

காம்ய பதார்த்தங்கள் ஸம்பாதிக்கிற காலத்திலும் துக்கத்தையே கொடுக்கிறது, அனுபவ காலத்திலும் துக்கமே, விலகிவிட்டால் அதைவிட துக்கம். ஆசைப் படும் போது நல்லதாகத் தோன்றினபோதிலும் அனுபவிக்கும்போதே அல்லது அனுபவித்த பிறகு அதிலுள்ள ருசிபோய் வெறுக்கத்தக்கதாகவே தெரியவரும். இத்தன்மையை நன்கு உணராமல் நல்லதாகத் தோன்றுகிறதென்பதிஞல் மோஹங் கொண்டு அதில் ஆசையேற்படுகிறது. அதிஞலேயே அவ்வித்ம் ஆசைப்படுகிறவர் களை 'மந்தர்கள்' என்கிறுர் ஆசார்யார்.

तत्त्वज्ञाः

தத்த்வஜ்ஞா:

வஸ்துக்களின் த்த்வத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் ஆசைக்கு இடங்கொடுக் காமல் சாசுவதமாயுள்ள ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரஹ்மத்தன்மையேயடைய விரும்புவார்கள்.

(12)

அவ்விதம் நிரதிச்ய - ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை அறிந்து அடைய விரும்புகிறவர் களுடைய அனுபவமும் மனோபாவமும் எப்படியிருக்கும் என்று இரண்டு சுலோ தங்களில் வர்ணிக்கிறுர் –

आत्माम्भोधेस्तरङ्गोऽस्म्यहमिति गमने भावयन आसनस्थः
संवित्सूत्रानुविद्धो मणिरहमिति वास्मीन्द्रियार्थप्रतीतौ ।
दृष्टोऽस्म्यात्मावलोकादिति शयनविधौ मग्न आनन्दसिन्धौ
अन्तर्निष्ठो मुमुक्षुः स खलु तनुभृतां यो नयत्येवमायुः ॥ १२ ॥

ஆத்மாம்போ⁴தே⁴ஸ்தரங்கோ³(அ)ஸ்ம்யஹமிதி க³மனே பா⁴வயன ஆஸனஸ்த²:
ஸம்வித்ஸூத்ரானுவித்³தோ⁴ மணிரஹமிதி வாஸ்மீந்த்³ரியார்த²ப்ரதீதௌ ।
த்³ருஷ்டோ(அ)ஸ்ம்யாத்மாவலோகாதி³தி ஶயனவிதௌ⁴ மக்³ன ஆனந்த³ஸிந்தௌ⁴
அந்தர்நிஷ்டோ² முமுக்ஷு: ஸ க²லு தனுப்⁴ருதாம் யோ நயத்யேவமாயு: ॥ 12 ॥

गमने = நடக்கும்போது,

க³மனே

अहं = நான்,

அஹம்

आत्म-अम्भोधेः = ஆத்மாவாகிற - ஸமுத்திரத்தின்,

ஆத்ம-அம்போ⁴தே⁴:

तरङ्गः = அலையாக,

தரங்க³:

अस्मि = இருக்கிறேன்,

அஸ்மி

इति = என்றும்,

இதி

आसन-स्थः = ஆஸனத்தில் - இருக்கும்போது,

ஆஸன-ஸ்த²:

संवित-सुत्र-अनुविद्धः	=	சைதன்யமாகிற - கயிற்றில் - கோர்க்கப்
ஸம்வித-ஸுத்ர-அனுவித்^{3}த^4꞉		பட்டிருக்கும்,
मणिः	=	ரத்தினமாக,
மணி꞉		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
अस्मि	=	இருக்கிறேன்,
அஸ்மி		
इति वा	=	என்றும்,
இதி வா		
इन्द्रिय-अर्थ-प्रतीतौ	=	இந்திரியங்களுடைய - விஷயங்கள் - தென்படும்
இந்த்^{3}ரிய-அர்த^2-ப்ரதீதௌ		போது,
आत्म अवलोकात्	=	ஆத்மா தென்படுவதினுல்,
ஆத்ம அவலோகாத்		
दृष्टः	=	ஆத்மாவை பார்த்துவிட்டவனுக,
த்^{3}ருஷ்ட꞉		
अस्मि	=	இருக்கிறேன்,
அஸ்மி		
इति	=	என்றும்,
இதி		
शयन-विधौ	=	படுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது,
ஶயன-விதௌ^{4}		
आनन्द-सिन्धौ	=	ஆனந்தக் கடலில்,
ஆனந்த^3-ஸிந்தௌ^{4}		
मग्न	=	மூழ்கியிருக்கிறேன் என்றும், (பாவித்துக்கொண்டு),
மக்^{3}ன		
तनुभृतां	=	மனிதர்களுக்குள்,
தனுப்^{4}ருதாம்		
यः	=	எவர்,
ய꞉		
एवं	=	இவ்விதமாக,
ஏவம்		
आयुः	=	தன் வாழ்நாளை,
ஆயு꞉		
नयति	=	செலுத்துகிறுரோ,
நயதி		

सः	=	அந்த,
ஸ:		
मुमुक्षुः	=	மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்,
முமுக்ஷு:		
अन्तर्निष्ठः	=	உள்ளேயே (ஆத்மாவிலேயே) நிலைத்திருப்பவர்,
அந்தர்நிஷ்ட²:		
खलु	=	என்பது பிரஸித்தம்.
க²லு		

தான் நடந்தாலும் உட்கார்ந்திருந்தாலும், பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், படுத்துக்கொண்டிருந்தாலும், எந்த - ஸமயத்திலும் இடைவிடாமல் ஆத்ம தத்வத்தை யே அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருப்பார் முமுக்ஷுவாயிருப்பவர்.

(13)

அவர் வெளிப்பார்வையுள்ளவராய் ஜகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவருடைய அனுஸந்தானம் எவ்வகையாக இருக்குமென்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்.

वैराजव्यष्टिरूपं जगदखिलमिदं नामरूपात्मकं स्यात
अन्तरस्थप्राणमुख्यात् प्रचलति च पुनर्वेत्ति सर्वान् पदार्थान् |
नायं कर्ता न भोक्ताः सवितृत्व दितिः यो ज्ञानविज्ञानपूर्ण
साक्षादित्थं विजानन् व्यवहरति परात्मानुसन्धानपूर्वम् ॥ १३ ॥

வைராஜவ்யஷ்டிரூபம் ஜக³த³கி²லமித³ம் நாமரூபாத்மகம் ஸ்யாத
அந்தரஸ்த²ப்ராணமுக்²யாத் ப்ரசலதி ச புனர்வேத்தி ஸர்வான் பதா³ர்தா²ன் ।
நாயம் கர்தா ந போ⁴க்தா: ஸவித்ருத்வ தி³தி: யோ ஜ்ஞானவிஜ்ஞானபூர்ண
ஸாக்ஷாதி³த்த²ம் விஜானன் வ்யவஹரதி பராத்மானுஸந்தா⁴னபூர்வம் ॥ 13 ॥

नाम-रूप-आत्मकं	=	பெயர் - உருவம் - இவைகளையே
நாம-ரூப-ஆத்மகம்		ஸ்வரூபமராயுடைய,
इदं	=	இந்த,
இத³ம்		
जगत्	=	உலகம்,
ஜக³த்		
अखिलं	=	பூராவும்,
அகி²லம்		

वैराज व्यष्टिरूपं **வைராஜ வ்யஷ்டிரூபம்**	=	வீராட்டைச் சேர்ந்த தாயும் (ஸமஷ்டியாயும்) - வியஷ்டியாயும் இருக்கும் தன்மையுடையதாக,
स्यात **ஸ்யாத**	=	இருக்கும் (அந்த ஜகத்),
अन्त-रस्थ-प्राण-मुख्यात् **அந்த-ரஸ்த²-ப்ராண-முக்²யாத்**	=	உள்ளே - இருக்கும் - பிராணன் முதலானதினுல்,
प्रचलति **ப்ரசலதி**	=	சேஷ்டிக்கிறது. (உள்ளே சைதன்யமிருப்பதினு லேயே),
सर्वान् **ஸர்வான்**	=	எல்லா,
पदार्थान् **பதா³ர்தா²ன்**	=	பதார்த்தங்களையும்,
पुन: **புன:**	=	கூட,
वेत्ति च **வேத்தி ச**	=	அறிந்தும்கொள்கிறது,
अथं **அத²ம்**	=	இது (அந்த சைதன்யம்),
कर्ता **கர்தா**	=	(கர்மாக்களை) செய்பவர்,
न **ந**	=	அல்ல,
भोक्ता: **போ⁴க்தா:**	=	(கர்ம பலன்களை அனுபவிப்பவரும்,
न **ந**	=	அல்ல; (அவர்),
सवितृत्वत् **ஸவித்ருத்வத்**	=	"ஸூர்யனைப்போல"
इति **இதி**	=	என்று,
ज्ञान-विज्ञान-पूर्ण: **ஞான-விஜ்ஞான-பூர்ண**	=	(சாஸ்திர ஆசார்யோபதேசத்தினுல் ஏற்பட்ட) ஞானம் - (அதை அப்யாஸம் செய்ததினுல் ஏற்பட்ட) அனுபவும் - இவை நிறைந்தவராக விருந்து,
इत्थं **இத்த²ம்**	=	இவ்விதம்,

साक्षात् = நேரில்,

ஸாக்ஷாத்

विजान न् = அறிந்து,

விஜான ன்

यः = எவர் (இருக்கிறுரோ), (அவர்),

யः

पर-आत्म-अनुसन्धान-पूर्वं = மேலான - ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் - அனுஸந்தா

பர-ஆத்ம-அனுஸந்தா⁴ன-பூர்வம் னத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே (உலகத்தில்),

व्यवहरति = வியவஹாரம் செய்வார்.

வ்யவஹரதி

वैराज-व्यष्टि-रूपं

வைராஜ-வ்யஷ்டி-ரூபம்

பல மரங்களிருக்கும் இடத்தை பொதுவாக தோப்பு, வனம், என்பார்கள். எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பார்க்காமல் தனித்தனி மரமாகப் பார்க்கும்போது தோப்பு வனம் என்று சொல்வதில்ஸ. எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒன்ருக பார்ப்பதை ஸமஷ்டி என்றும், தனித்தனியாக பார்க்கப்படுவதை வியஷ்டி என்றும் சொல்வார் கள். வீடு என்பது ஸமஷ்டி; சுவர், உத்திரம், தூண் என்ருல் வியஷ்டி. சுவர் என்ருல் ஸமஷ்டி; செங்கல்கள் என்ருல் வியஷ்டி. இவ்விதமே உலகம் பூராவையும் ஒன்ருகக் கருதும்போது ஸ்மஷ்டியாகும். அதிலுள்ள ஜீவர்கஊயோ பதார்த்தங்கஊயோ தனித்தனி கவனித்தால் வியஷ்டியாகும். ஆகையால்- உலகத்தை ஸமஷ்டியாகவும் பார்க்கலாம், வியஷ்டியாகவும் பார்க்கலாம். ஸ்தூலமான உலகத்தை பூராவும் தன் சரீரமாகக்கொண்டு அதில் 'நான்' என்று அபிமானம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சைதன்யத்தை 'விராட்' என்பார்கள். அவரைச் சேர்ந்ததாக ஸமஷ்டி பிரபஞ்சமிகுப் பதிஞல் வைராஜம் என்று இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸமஷ்டியாஞலும் வியஷ்டியாஞலும் அவைகஊ சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்யும் சைதன்யம் ஒன்றே. ஆஞலும், அவைகளுக்குள் வியவஹார தசையில் பெயர்கள் வெவ்வேறு, உருவங்கள் வெவ்வேறு என்பதை

नामरूपात्मकं

நாமரூபாத்மகம்

"பெயர் உருவம் இவைகஊ ஸ்வரூபமாயுடைய" என்ற பதம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

अन्तरस्थ प्राणमुख्यात्

அந்தரஸ்த² ப்ராணமுக்²யாத்

ஸமஷ்டியாகவோ வியஷ்டியாகவோ உலகத்தை சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்வதற்கு கிரியா சக்தி வேண்டியிருப்பதால் அதற்கு பிராதான்யம், கொடுத்து “பிராணன்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி இரண்டுமே சைதன்யத்தைச் சேர்ந்தது. அந்த ஞான சக்தியை உபயோகித்துக்கொண்டு

वेत्ति सर्वान पदार्थान्

வேத்தி ஸர்வான பதா³ர்தா²ன்

எல்லா பதார்த்தங்களையும் அறிகிறது என்று மேலால் சொல்லப்படுகிறது.

சேஷ்டிக்கச் செய்வதினுல் சைதன்யத்திற்கு ‘செய்கிறவர்’ என்ற தன்மை ஏற்படுமோவென்றுல், கிடையாது என்கிறுர்

नायं कर्ता

நாயம் கர்தா

என்ற வார்த்தைகளால், ஸூர்யன் உதயமானுல் ஜனங்கள் எழுந்திருந்து அவரவர்கள் காரியங்களைச் செய்கிறுர்கள் .இதற்காக. இவர்கள் செய்யும் கார்யங்களைச் செய்யும்படி ஸூர்யன் ஏவினுர் என்று ஆகாது. அப்படியே, சைதன்யமிருப்பதினுல்தான் மனஸிற்கு ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்கி முடிகிறது, அதினுல் இவ்வனுபவங்கள் சைதன்யத்தினுடையதாக ஆகாது என்பதை

न भोक्ता:

ந போ⁴க்தா꞉

என்று சொல்கிறுர். ஸூர்யன் தானிருப்புதினுலும் பிரகாசிப்பதினுலும் ஜீவர்களை சேஷ்டிக்கும் படிக்கும் அனுபவிக்கும்படிக்கும் செய்தபோதிலும், அந்த சேஷ்டை யாவது அனுபவமாவது எப்படி வாஸ்தவத்தில் ஸூர்யனிடம் ஸம்பந்தப்பட்டு பாதிக்காதோ, அதேமாதிரி சைதன்யம் இருந்துகொண்டு அறிவு ஸ்வரூபமாயிருப்பதினுல் உலகத்தில் ஸகல வியாபாரங்களும் ஸகலவித அனுபவங்களும் ஏற்பட்டபோதிலும், இவை யாதொன்றும் அந்த சைதன்யத்தினிடம் ஸம்பந்தித்து பாதிக்காது என்பதை விளக்குவதற்காக

सवितृत्व

ஸவித்ருத்வ

ஸூர்யனைப்போல என்று திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் உலகத்தில் ஏற்படும் எல்லா வியவஹாரங்களையும் அனுபவங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், அவைகளில் ஸம்பந்தப்படாமல் அவைகளால் பாதிக்கப் படாமல் எப்பொழுதும் ஆத்ம தத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருப்பவரே ஞானியாவார் என்று சுலோகத்தின் தாத்பர்யம்.

(14)

அவ்வித ஞானமேற்படுவதற்கு முக்கிய ஸாதனமாகிய வைராக்யம் இரண்டு விதமென்று எடுத்துக்காட்டுகிறுர் -

नैर्वेद्यं ज्ञानगर्भं द्विविधमभिहितं तत्र वैराग्यमाद्यं
प्रायो दुःखावलोकात् भवति गृहसुहृत्पुत्रवित्तैषणादेः ।
अन्यत् ज्ञानोपदेशात् यदुदितविषये वान्तवत् हेयता स्यात्
प्रव्रज्याऽपि द्विधा स्यात् नियमितमनसां देहतो गेहतश्च ॥ १४ ॥

நைர்வேத்3யம் ஜ்ஞாநக3ர்ப4ம் த்3விவித4மபி4ஹிதம் தத்ர வைராக்3யமாத்3யம்
ப்ராயோ து3ःகா2வலோகாத் ப4வதி க்3ருஹஸுஹ்ருத்புத்ரவித்தைஷணுதே3ः ।
அன்யத் ஜ்ஞாேபதே3ஶாத் யது3தி3தவிஷயே வாந்தவத் ஹேயதா ஸ்யாத்
ப்ரவ்ரஜ்யா(அ)பி த்3விதா4 ஸ்யாத் நியமிதமனஸாம் தே3ஹதோ கே3ஹதஶ்ச
॥ 14 ॥

तत्र **தத்ர**	=	அதில் (ஞானமேற்படவேண்டிய விஷயத்தில்),
वैराग्यं **வைராக்3யம்**	=	ஆசையற்றிருப்பது,
नैर्वेद्यं **நைர்வேத்3யம்**	=	வெறுப்பினுல் ஏற்படுவது,
ज्ञान-गर्भं **ஞாந-க3ர்ப4ம்**	=	ஞானத்தை - உள்ளேயுடையது, என்று,
द्विविधं **த்3விவித4ம்**	=	இரண்டுவிதமாக,
अमभिहितं **அமபி4ஹிதம்**	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
आद्यं **ஆத்3யம்**	=	முதலாவது (வெறுப்பினுல் ஏற்படும் வைராக்யம்),
गृहसुहृत्-पुत्र-वित्त-एषणादेः **க்3ருஹஸுஹ்ருத்-புத்ர-வித்த-ஏஷணுதே3ः**	=	வீடு - நண்பர் - புத்திரன் - சொத்து - இவைகளிலுள்ள ஆசை முதலானதுகளால்,
दुःखावलोकात् **து3ःகா2வலோகாத்**	=	துக்கம் ஏற்படுகிறதென்பதை - பார்ப்பதினுல்தான்,
प्रायः **ப்ராயः**	=	அநேகமாய்,

भवति = உண்டாகிறது,
ப^{4}வதி

अन्यत् = மற்றென்று (ஞானத்தையுள்ளே உடையது),
அன்யத்

यत् = எது,
யத்

उदितं-विषये = முன்சொன்ன (வீடு முதலிய) - விஷயத்தில்,
உதி^{3}தம்-விஷயே

वान्तवत् = வாயிலெடுத்ததில் போல,
வாந்தவத்

हेयता = தள்ளிவிட வேண்டியதென்ற எண்ணமாக,
ஹேயதா

स्यात् = இருக்குமோ (அது),
ஸ்யாத்

ज्ञान-उपदेशात् = ஞான - உபதேசத்திஞல் (உண்டாகிறது).
ஞான-உபதே^{3}ஶாத் (அதே மாதிரி),

प्रव्रज्या = புறப்படுதல (ஸன்னியாஸம்),
ப்ரவ்ரஜ்யா

अपि = கூட,
அபி

नियमितं-मनसां = நன்கு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட - மனஸூள்ளவர்
நியமிதம்-மனஸாம் களுக்கு,

देहतः = சரீரத்திலிருநது என்றும்,
தே^{3}ஹத:

गेहतः च = வீட்டிலிருந்து என்றும்,
கே^{3}ஹத: ச

द्विधा = இரண்டு விதமாக,
த்^{3}விதா^{4}

स्यात् = இருக்கும்.
ஸ்யாத்

ஒரு பதார்த்தத்தில் ஆசை ஏற்பட வேண்டுமாஞல், அப் பதார்த்தம் நல்லது, அனுகூலமானது, ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்கிற எண்ணமிருந்தால்தான் ஏற்படும். உலகத்தில் ஒரு பதார்த்தமும் பூராவும் நல்லது, எப்பொழுதும் ஸுகத்தையே கொடுக்கும் என்பது கிடையாதென்று முன் 10 வது சுலோகத்தில் சொல்லப் பட்டது. ஆகையால் எல்லா பதார்த்தங்களிலும் நல்லதுடன் கெட்டதும். அனுகூலத்துடன் பிரதிகூலமும், ஸுகத்துடன் துக்கத்தைக் கொடுககும் அம்சமும் கலந்துதான் இருக்கும். அவைகளிலுள்ள நல்ல அம்சத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுக்காமல் கெட்ட

அம்சத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுத்தால் அவைகளில் உள்ள ஆசை தானுகவே குறையும். கிருஹம், ஸ்திரீ, புத்திராதிகளினுல் பலவிதமாக துக்கமேற்படுகிற தென்பது யாவராலும் அனுபவத்தில் தெரிந்துகொண்ட விஷயமே. அந்த துக்கத்தை நிஜனத்துப் பார்த்து அவைகளில் ஆசையை விடுவது

नैर्वेद्यं

நைர்வேத்³யம்

வெறுப்பினுல் ஏற்படும் வைராக்கியமாகும். ஸாதாரணமாக உலகத்தில் முதலில் வைராக்கியமேற்படுவது இம்முறையில்தான் என்பதை

प्राय:

ப்ராய:

(அநேகமாய்) என்ற பதத்தினுல் குறிக்கிருர்.

இவ்வித வைராக்கியமேற்பட்டு பெரியோர்கஜள அண்டி சாஸ்திரங்கஜளயும் அப்பெரியோர்களின் உபதேச மொழிகஜளயும் கேட்கக் கேட்க, அப்பதார்த்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை பரிசீலனம் செய்து பார்க்கும்போது, அதில் ஏதோ கொஞ்சம் நல்ல அம்சம் இருப்பதாகத் தோன்றினதும் வாஸ்தவமில்ஜலயென்றும், அப்பதார்த்தமே வாஸ்தவமில்லாத வெறும் தோற்றமே தவிர வேறில்ஜலயென்றும் தெரியவரும். அப்பொழுது அப்பதார்த்தத்தில் விருப்பமும் இருக்காது, வெறுப்பும் இருக்காது. அந்த நிஜலயை

ज्ञानगर्भं

ஞாநக³ர்ப⁴ம்

ஞானத்தையுள்ளேயுடைய வைராக்கியமென்று சொல்லியிருக்கிருர். அப்பொழுது வாஸ்தவத்தில் வெறுப்பு இல்ஜலயானுலும், கொஞ்சம்கூட விருப்பமில்லாததினுல் அப்பதார்த்தமும் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டியதிலேயே சேரும். தள்ளுபடிசெய்ய வேண்டியதென்ற அம்சத்தில் மாத்திரம் திருஷ்டாந்தமாக

वान्तवत्

வாந்தவத்

(வாயிலெடுத்ததுபோல) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாயிலெடுத்தது என்று பொதுவாய் சொல்லியிருப்பதினுல், தான் வாயிலெடுத்ததையும் எடுத்துக்கொள்ள லாம், வேறு யாரேனும் வாயிலெடுத்ததையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். தான் வாயிலெடுத்ததுதானே என்று அதை மறுபடியும் எடுத்து சாப்பிடுவது கிடையாது. அதுபோல, தான் அனுபவித்து வந்த விஷயங்கஜள பிரதிகூலமென்ருே ஸாரமற்றதென்ருே விலக்கிவிட்ட பிறகு மறுபடியும் அவைகஜள விரும்புவது கொஞ்சமேனும் நியாயமில்ஜல. பெரியோர்கள் பிரதிகூலமென்ருே ஸாரமற்றதென்

ரே விலக்கிவிட்டு நம்மையும் விலக்கிவிடச் சொல்லும் போது, நாம் அதை எடுத்துக்கொண்டோமேயானல், வேறொருவர் வாயிலெடுத்ததை உட்கொள்வது போலவே ஆகும்.

प्रव्रज्या

ப்ரவ்ரஜ்யா

"நன்றாக வெளியேறல்" என்பது ஏற்பட்ட அர்த்தம். இதை இரண்டுவிதமாக ஆசார்யர் பிரித்திருக்கிறார், தேஹத்திலிருந்து வெளியேறல், வீட்டிலிருந்து வெளியேறல், என்று. தேஹத்திலிருந்து வெளியேறல் என்பது மரணம் என்று அர்த்தமில்லை. மரணம் என்பது இந்த சரீரத்திற்கு காரணமாகிய பிராரப்தகர்மா முடிந்துவிட்டதே யானல் தானகவே ஏற்படும். அப்பொழுது தேஹத்தை விட்டுவிடுவது ஜீவன் ஸ்வதந்திரமாய் செய்யும் கார்யமேயல்ல. ஆகையால் அவ்வித "வெளியேறலை" அவன் செய்கிறானென்று சொல்லமுடியாது. அவன் ஸ்வதந்திரமாய் செய்யக்கூடிய "வெளியேறல்" தேஹத்தில் நானென்றும் என்னுடையதென்றும் வைத்திருக்கிற அபிமானத்தை விடுவது தான். அந்த அபிமானத்தை ஒருவாறு விட்டால்தான், வீட்டை விட்டு வெளியேறமுடியும். அதினல்தான் "தேஹத்திலிருந்து" என்பதை முதலில் சொல்லிவிட்டு இரண்டாவதாக "வீட்டில் இருந்து" என்று கண்டிருக்கிறார். வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய போதிலும் குருவை அடைந்து உபதேசம் பெற்று நன்கு ஆத்மதத்வானுஸந்தானம் நிலைக்கிறவரையில் தேஹத்தில் கொஞ்சம் நானென்பதும் என்னுடையதென்பதும் இருந்தேதீருமானதினல், முதலில் "வீட்டிலிருந்து" என்றும் பின்னல் தேஹத்திலிருந்து என்றும் வரிசையை மாற்றி அர்த்தம் செய்தாலும் தோஷமில்லை. அப்படியே ஒரு வியாக்யாதா அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். வைராக்கியத்தை நைர்வேத்யம், ஞானகர்ப்பம் என்று இரண்டு விதமாக சொல்லியிருப்பதை அனுஸரித்து, நைவேத்ய வைரக்கியம் வீட்டை விட்டு வெளியேறலுக்கு முன்னமேயும், வீட்டைவிட்டு வெளியேறினதற்குப் பிற்பாடு ஞானகர்ப வைராக்கியம் என்றும் இருப்பது உசிதமேயாகும். ஆகையால் தேஹாபி மானத்தை விடுவது முதலில் ஸாதனமாகவும் பின்னால் ஸித்தமாகவும் இருந்து வரும்.

(15)

வெறுப்பினல் ஏற்படும் வைராக்கியம் துக்கத்தின் அனுபவத்தினல் என்று சொல்லப்பட்டதே, அந்த துக்கம் ஏற்படுவதற்கு நிமித்தம் தேஹத்தில் "நான்" என்கிற எண்ணமும் அதற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட பதார்த்தங்களில் "என்னுடையது" என்கிற எண்ணமுந்தான் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிறார்.

यः कश्चित् सौख्यहेतोः त्रिजगति यतते नैव दुःखस्य हेतोः
देहेऽहंता तदुत्था स्वविषयममता चेति दुःखास्पदे द्वे ।
जानन् रोगाभिघाताद्यनुभवति यतोऽनित्यदेहात्मबुद्धिः
भार्या पुत्रार्थनाशे विपदमथ परामेति नारातिनाशे ॥ १५ ॥

யஃ கஶ்சித் ஸௌக்²யஹேதோஃ த்ரிஜக³தி யததே நைவ து³ஃக²ஸ்ய ஹேதோஃ
தே³ஹே(அ)ஹந்தா தது³த்தா² ஸ்வவிஷயமமதா சேதி து³ஃகா²ஸ்பதே³ த்³வே ।
ஜானன் ரோகா³பி⁴கா⁴தாத்³யனுப⁴வதி யதோ(அ)நித்யதே³ஹாத்மபு³த்³தி⁴ஃ
பா⁴ர்யா புத்ரார்யநாஶே விபத³மத² பராமேதி நாராதிநாஶே ॥ 15 ॥

त्रि-जगति	=	மூன்று - உலகத்திலும்,
த்ரி-ஜக³தி		
यः कश्चित्	=	யாராயிருந்தாலும்,
யஃ கஶ்சித்		
सौख्य-हेतोः	=	ஸுகம்வேண்டுமென்ற - காரணத்தினுலேயே,
ஸௌக்²ய-ஹேதோஃ		
यतते	=	யத்தினம் செய்கிறுன்,
யததே		
दुःखस्य	=	துக்கம் வேண்டுமென்ற,
து³ஃக²ஸ்ய		
हेतोः	=	காரணத்திற்காக,
ஹேதோஃ		
न एव	=	யத்தினம் செய்வதே கிடையாது,
ந ஏவ		
देहे	=	சரீரத்தில்,
தே³ஹே		
अहंता	=	"நான்" என்கிற பாவனையும்,
அஹந்தா		
तत् उत्था	=	அந்த பாவனையிலிருந்து ஏற்படுகிற,
தத் உத்தா²		
स्व-विषय-ममता	=	தனக்கு விஷயமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் -
ஸ்வ-விஷய-மமதா		"என்னுடையது" என்கிற பாவனையும்,
इति	=	என்ற,
இதி		
द्वे	=	இரண்டும்,
த்³வே		
दुःख-आस्पदे	=	துக்கத்திற்கு - காரணங்கள்,
து³ஃக²-ஆஸ்பதே³		
यतः	=	ஏனென்றுல்,
யதஃ		
जानन्	=	(சரீரம், தானில்லையென்று) தெரிந்து
ஜானன்		கொண்டிருப்பவனுயிருந்தும்,

अनित्य-देह-आत्म-बुद्धिः **அநித்ய-தே^{3}ஹ-ஆத்ம-பு^{3}த்^{3}தி^{4}ঃ**	=	அநித்யமான - சரீரத்தில் - தான் என்கிற - எண்ணமுள்ளவனாய் (அந்த சரீரத்தைச் சேர்ந்த),
रोग-आभिघातादि **ரோக^{3}-ஆபி^{4}கா^{4}தாதி^{3}**	=	வியாதி - அடி - முதலியதை (தன்னைச் சேர்ந்த தென்று),
अनुभवति **அனுப^{4}வதி**	=	அனுபவிக்கிறன்,
अथ **அத^{2}**	=	அத்துடன், (தன்னுடையது என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிற),
भार्या-पुत्र-अर्य-नाशे **பா^{4}ர்யா-புத்ர-அர்ய-நாஶே**	=	பார்யை - புத்திரன் - சொத்து - இவைகளுக்கு நாசம் ஏற்படும் போது (தனக்கே நாசம் ஏற்பட்டது போல்),
परां **பராம்**	=	அதிகமான,
विपदं **விபத^{3}ம்**	=	துக்கத்தை,
एति **ஏதி**	=	அடைகிறன், (தன்னைச் சேராததாக பாவிக்கப்படுகிற),
अराति-नाशे **அராதி-நாஶே**	=	சத்துருவிற்கு நாசம் ஏற்பட்டால்,
न **ந**	=	துக்கத்தையடைவதில்லை.

यः कश्चित्

யঃ கஶ்சித்

"யாரும்" என்றுசொல்லியிருப்பதால் சிறு புழு முதல் நான்முகன் வரையில் ஸகலஜீவர்களையும் குறிக்கும். எல்லா ஜீவர்களுடைய பிரயத்தினம் ஸுகத்தை உத்தேசித்தே ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், யாரும் துக்கத்தை உத்தேசித்து பிரயத்தினம் செய்வது கிடையாதென்று இருந்த போதிலும், உலகத்தில் துக்கம் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறதென்பது. அனுபவத்தில் நன்றுக தெரிகிறது. இதற்கு காரணம் நாசத்தையடையக்கூடிய சரீரத்தில் "நான்" என்ற எண்ணமும், அப்படியே அதை யொட்டி நாசத்தையடையக் கூடிய பதார்த்தங்களில் 'என்னுடையது' என்ற எண்ணமும், என்கிறுர். விரோதியாயிருப்பவனிடம் "நான்" என்றுவது "என்னைச் சேர்ந்தவன்" என்றுவது எண்ணமேயில்லாததினுல், அவனுக்கு ஏதேனும் கெடுதல் வந்தால் நாம் துக்கப்படுவதில்லை. சரீரத்தில் 'நான்' என்ற எண்ணம் இராமலிருந்தால் அதிலுள்ள வியாதி முதலியவைகளால் ஜீவன் பீடிக்கப்படமாட்டான். அப்பிடியே மனைவி மக்கள் முதலியவைகளில் "என்னைச்சேர்ந்தது" என்ற எண்ணமிராமலிருந்தால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் கெடுதல்களினுல் இவன் பீடிக்கப்படமாட்டான்.

नित्यदेहात्मबुद्धिः

நித்யதே³ஹாத்மபு³த்³தி⁴ஃ

என்று பாடமிருக்கும் பக்ஷத்தில் "எப்பொழுதும் தேஹத்தில் ஆத்மா என்ற எண்ணம்" என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும் 4 வது சுலோகத்தில்

अनित्य-देहात्मबुद्धिः

அநித்ய-தே³ஹாத்மபு³த்³தி⁴ஃ

என்று வந்திருப்பதால் அப்படிவே இங்கேயும் இருப்பதுதான் உசிதமாகத் தோன்றுகிறது.

(16)

சரீரத்தில் கொஞ்சம் விவேகத்தினுல் "நான்" என்ற பாவனையை விட்டு விட்டாலும் அதில் 'என்னுடையது' என்ற பாவனை விலகாது போலிருக்கிற தேயென்றல் அதுவும், ஸாத்தியந்தான்; வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதற்கு ஏதேனும் காரணத்தினுல் முடியாமல் போனுலும், அங்கே இருந்துகொண்டே சரீரத்திலும் வீடு முதலியவைகளிலும் "என்னுடையது" என்ற எண்ணமில்லாமல் இருக்கமுடியும் என்பதை திருஷ்டாந்தத்தினுல் தெளிவுபடுத்துகிறுர்.

तिष्ठन् गेहे गृहेशोऽप्यतिथिरिव निजं धाम गन्तुं चिकीर्षुः
देहस्थं दुःखसौख्यं न भजति सहसा निर्ममत्वाभिमानः ।
आयात्रायास्यतीदं जलदपटलवत् यातृ यास्यत्यवश्यं
देहाद्यं सर्वमेव प्रविदितविषयो यश्च तिष्टत्ययत्नः ॥ १६ ॥

திஷ்ட²ன் கே³ஹே க்³ருஹேஶோ(அ)ப்யதிதி²ரிவ நிஜம் தா⁴ம க³ந்தும் சிகீர்ஷுஃ
தே³ஹஸ்யம் து³ஃக²ஸௌக்²யம் ந ப⁴ஜதி ஸஹஸா நிர்மமத்வாபி⁴மானஃ ।
ஆயாத்ராயாஸ்யதீத³ம் ஜலத³படலவத் யாத்ரு யாஸ்யத்யவஶ்யம்
தே³ஹாத்³யம் ஸர்வமேவ ப்ரவிதி³தவிஷயோ யஶ்ச திஷ்டத்யயத்னஃ ॥ 16 ॥

निजं = தன்னுடைய சொந்தமான,
நிஜம்

धाम = இருப்பிடம்,
தா⁴ம

गन्तुं = போக,
க³ந்தும்

चिकीर्षुः = விரும்புகிற,
சிகீர்ஷுஃ

अतिथिः इव **அதிதி²: இவ**	=	அதிதியைப் போலவே,
गृहेशः अपि **க்³ருஹேஶ: அபி**	=	வீட்டிற்கு யஜமானனுய் (கிரஹஸ்தனுய்) இருந்தபோதிலும்,
गेहे **கே³ஹே**	=	வீட்டில்,
तिष्ठन् **திஷ்ட²ன்**	=	இருந்து வருபவன்,
देहस्यं **தே³ஹஸ்யம்**	=	சரீரத்திலுள்ள,
दुःखसौख्यं **து³:க²ஸௌக்²யம்**	=	துக்கத்தையும் - ஸுகத்தையும்,
निर्ममत्व-अभिमानः **நிர்மமத்வ-அபி⁴மான:**	=	"என்னுடையது" என்ற அபிமானமில்லாதவனுக,
सहसा **ஸஹஸா**	=	உடனே,
न भजति **ந ப⁴ஜதி**	=	அடைவதில்லை,
आयातृ **ஆயாத்ரு**	=	அவசியம் வர வேண்டியதாயுள்ள,
इदं **இத³ம்**	=	இது,
आयात्रायति **ஆயாத்ராயதி**	=	வந்தேதீரும்,
जलद-पटलवत् **ஜலத³-படலவத்**	=	மேக - வரிசையைப் போல;
यात् **யாத்**	=	போவதும்,
अवश्यं **அவஶ்யம்**	=	அவசியம்,
यास्यति **யாஸ்யதி**	=	போயே தீரும்,
एवं **ஏவம்**	=	இப்படியே தான்,
देहाद्यं **தே³ஹாத்³யம்**	=	தேஹம் முதலானது,

सर्वं	=	எல்லாமும் என்று,
ஸர்வம்		
यः	=	எவர்,
யஃ		
विदित-विषयः	=	விஷயம் அறிந்தவரோ (அவர்),
விதி³த-விஷயஃ		
अयत्नः च	=	பிரயத்தினம் செய்யாமலே,
அயத்னஃ ச		
तिष्ठति	=	இருப்பார்.
திஷ்டதி		

निजं धाम

நிஜம் தா⁴ம

அதிதியானவர் ஒரு வீட்டிற்கு வந்திருந்த போதிலும், தான் போய்ச் சேர வேண்டியது தன் சொந்தமான வீடு என்பதை எப்படி மறக்கமாட்டாரோ, அப்படியே ஜீவனும் ஏதோ காமகதியினுல் ஒரு சரீரத்தில் வந்திருக்கும்படி நேரிட்ட போதிலும், தான் போய்ச்சேர வேண்டிய சாசுவதமான தன் சொந்தமான இடம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபநிஜல என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது என்று தாத்பர்யம்.

देहस्यं

தே³ஹஸ்யம்

(சரீரத்திலுள்ள) என்று சுலோகத்தில் கண்டிருந்த போதிலும்

गेहस्यं

கே³ஹஸ்யம்

(வீட்டிலுள்ள) என்றதையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

निर्ममत्वाभिमानः

நிர்மமத்வாபி⁴மானஃ

('என்னுடையது' என்ற அபிமானம் இல்லாதவன்) என்பதை அதிதி ஸம்பந்தப் பட்ட மட்டில் அவன் தங்கியிருக்கும் வீட்டையும், ஜீவன் ஸம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அவன் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் தேஹத்தையும் அந்த தேஹம் இப்பொழுது குடியிருந்து வரும் வீடு, குடும்பம், ஊர், தேசம், லோகம், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அதிதி எப்படி தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டை தன்னு

டையதென்று நினைக்கமாட்டானே, அப்படியே ஜீவனும் தன் சரீரம், வீடு முதலிய வைகளை தன்னுடையதென்று நினைப்பது உசிதமில்லை.

जलदपटलवत्

ஜலத³படலவத்

(மேக வரிசையைப்போல) - மேகத்திற்கு எவ்வித ஸ்வாதந்திரியமில்லாமல் காற்று கொண்டுபோகுமிடம் எல்லாம் போய்க்கொண்டும் அக்காற்று சிதறடித்து விட்டால் சிதறியும்போய்விடுகிறதோ, அதேமாதிரி பிராரப்த கர்மாவின் வேகத்தைத் தடுக்க எவ்வித ஸ்வாதந்திரியமுமில்லாமல் ஜீவன் அக்கர்மாவினுல் ஏற்படும் ஸுக துக்க அனுபவங்களை அனுப்பவித்தே தீரவேண்டும். இவனுடைய விருப்பத்தை யாவது பிரயத்தினத்தையாவது அபேக்ஷிக்காமல் அவ்வனுபவங்கள் தாளுகவே ஏற்படுமானதினுல், இவன் ஸுகம் வேண்டுமென்று விரும்பிப் பிரயத்தினம் செய்வத ற்கோ, துக்கம் விலகவேண்டும் என்று விரும்பி அதற்காகப் பிரயத்தினம் செய்வதற் கோ, வாஸ்தவத்தில எவ்வித அவசியமும் கிடையாது. இந்த தத்வத்தை அறியாதவர்கள்தான் ஸுகப் பிராப்திக்காகவும் துக்க நிவிருத்திக்காகவும் பிரவிருத்தி செய்வார்கள்; அறிந்தவர்கள் எவ்வித பிரயத்தினமும் செய்யமாட்டார்கள்.

देहाद्यं

தே³ஹாத்³யம்

(தேஹம் முதலானது) - அவ்விதம் தாளுகவே இவனை எதிர்பாராமல் இவனைக் கேட்காமல் வந்துபோகும் பதார்த்தங்களில் சரீரமும் சேர்ந்தது என்பதை ஞாபகப் படுத்துகிருர். இன்னவிதமான பிறவி ஏற்படவேண்டும், இவ்வளவு காலம் ஜீவித்திரு க்க வேண்டும், இவ்விதமான போகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்க ஜீவனுக்கு அதிகாரமே இல்லை. அவையாவும் முன் செய்திருக்கும் கர்மாவை அனுஸரித்து முன்னமேயே தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளேயாகும். அவைகள் ஏற்படு வதை இவன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர இவன் செய்யவேண்டியதோ, செய்யக்கூடியதோ யாதொரு பிரயத்தினமும் கிடையாது.

(17)

முன் 14 வது சுலோகத்தில் வீட்டை விட்டுப் போவதற்குமுன் தேஹாதிகளில் வைராக்கியம் ஸாதன ரூபமாய் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், வீட்டை விட்டுப் போனபிறகு தேஹாதிகளில் வைராக்கியம் திருடப்பட்டு ஸாத்யரூபமாக ஆகுமெ ன்று சொல்லப்பட்டது. அவ்வித திருடமான வைராக்கியமேற்பட்டுவிட்ட போதிலும், சரீரம் இருக்கிற வரையில் பசிதாஹமிருக்குமே? அவைகளை நிவிருத்தி செய்வதற்காவது சரீரத்தில் 'தான்' என்ற எண்ணமும் அதினுல் ஏற்படக்கூடிய ஸுக துக்க அனுபவமும் ஏற்பட்டுதானே தீரும்? அப்பொழுது தத்வமறிந்தவன் எப்படி இருப்பானென்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிருர் -

शक्त्या निर्मोकतः स्वात् बहिरहिरिव यः प्रव्रजन् स्वीयगेहात्
छायां मार्गद्रुमोत्थां पथिक इव मनाक् संश्रयेत् देहसंस्थाम् ।
क्षुत्पर्याप्तं तरुभ्यः पतितफलमयं प्रार्थयेत् भैक्षयमन्नं
स्वात्मारामं प्रवेष्टुं स खलु सुखमयं प्रव्रजेत् देहतोऽपि ॥ १७ ॥

ஶக்த்யா நிர்மோகத: ஸ்வாத் ப³ஹிரஹிரிவ ய: ப்ரவ்ரஜன் ஸ்வீயகே³ஹாத்
சா²யாம் மார்க³த்³ருமோத்தா²ம் பதி²க இவ மனாக் ஸம்ஶ்ரயேத் தே³ஹஸம்ஸ்தா²ம் ।
க்ஷுத்பர்யாப்தம் தருப்⁴ய: பதிதப²லமயம் ப்ரார்த²யேத் பை⁴க்ஷயமன்னம்
ஸ்வாத்மாராமம் ப்ரவேஷ்டும் ஸ க²லு ஸுக²மயம் ப்ரவ்ரஜேத் தே³ஹதோ(அ)பி ॥ 17 ॥

स्वात् = தன்னுடைய,
ஸ்வாத்

निर्मोकतः = சட்டையிலிருந்து,
நிர்மோகத:

अहिः = பாம்பு,
அஹி:

बहिः = வெளியே,
ப³ஹி:

इव = (போவது) போல,
இவ

यः = எவர்,
ய:

शक्त्या = வைராக்கிய பலத்தினால்,
ஶக்த்யா

स्वीय-गेहात् = தன் வீட்டிலிருந்து,
ஸ்வீய-கே³ஹாத்

प्रव्रजन् = வெளியே போகிறவர்,
ப்ரவ்ரஜன்

पथिकः = வழிப் போக்கன்,
பதி²க

मार्ग-द्रुम-उत्थां = வழியிலிருக்கும் - மரத்தினால் - ஏற்படும்,
மார்க³-த்³ரும-உத்தா²ம்

छायां = நிழலை,
சா²யாம்

इव = (எப்படி ஆசிரயிப்பானோ அதைப்) போல,
இவ

देह-संस्थां	=	சரீரத்தில் - இருப்பதை,
தே³ஹ-ஸம்ஸ்தா²ம்		
मनाक्	=	ஏதாவது ஸமயத்தில்,
மனாக்		
संश्रयेत्	=	ஆசிரயிப்பார்,
ஸம்ஶ்ரயேத்		
तरुभ्यः	=	மரங்களிலிருந்து,
தருப்⁴ய꞉		
क्षुत्-पर्याप्तं	=	பசியைப் போக்குவதற்கு - போதுமான,
க்ஷுத்-பர்யாப்தம்		
पतित-फल-मयं	=	உதிர்ந்த - பழங்கள் - ஆகிய,
பதித-ப²ல-மயம்		
भैक्षं	=	பிக்ஷையால் கிடைக்கும்,
பை⁴க்ஷம்		
अन्नं	=	ஆஹாரத்தை,
அன்னம்		
प्रार्थयेत्	=	விரும்புவார்,
ப்ரார்த²யேத்		
सः	=	அவர்,
ஸ꞉		
सुखमयं	=	ஆனந்தஸ்வரூபமான,
ஸுக²மயம்		
स्व-आत्म-आरामं	=	தன் - ஆத்மாவாகிற - உத்யான வனத்தை,
ஸ்வ-ஆத்ம-ஆராமம்		
प्रवेष्टुं	=	பிரவேசிப்பதற்காக,
ப்ரவேஷ்டும்		
खलु	=	அல்லவா,
க²லு		
देहतः अपि	=	தேஹத்திலிருந்தும் கூட,
தே³ஹத꞉ அபி		
प्रव्रजेत्	=	வெளியேறுவார்.
ப்ரவ்ரஜேத்		

பாம்பின் சட்டை அதன் சரீரத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது அதையும் சேர்த்து 'தான்' என்று பாவித்துக் கொண்டிருக்கும். பிறகு அந்த சட்டை முற்றி தனியாக எடுத்து விடக்கூடிய பக்குவதசை ஏற்பட்டவுடன், அதில் ‘தான்' என்றோ 'தன்னுடையது' என்றோ, எண்ணம் போய்விடுவதால், அந்தப் பாம்பு தானுகவே அந்த சட்டையை கழற்றிவிட்டு அதை கொஞ்சமேனும் கவனிக்காமல், அதினுல் கட்டுப்

படாமல், ஸ்வதந்திரமாக வெளியே போய்விடுகிறது. அப்படியேதான், தத்வமறிந்த வரும் வீட்டில் 'தான், தன்னுடையது' என்ற எண்ணம் போய்விட்டவுடன் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பி விடுவார். அவ்வளவு ஸுலபமாக பிராரப்த கர்மா இருக்கும் வரை சரீரத்தை விட்டுப்போக முடியாததினுல், அந்த சரீரம் கூடவே இருந்து வரும். அதற்கு பசி, தாஹம் ஏற்படும்போது, அதை நிவிருத்தி செய்யவேண்டியதற்காக அவரும் அந்த ஸமயத்தில் மாத்திரம் கொஞ்சம் 'தன்னுடையது' என்று பாவிக்க நேரிடும்; ஆனுல் அதற்காக விசேஷ பிரயத்தினம் ஒன்றும் செய்யமாட்டார். வழி நடப்பவன் வெய்யில் கடுமையாயிருந்தால் மரத்து நிழலில் தங்குவதினுல் அந்த மரம். தன்னுடையதுதான் என்று நிஜைப்பது உண்டோ? அதுபோல்தான். இவரும் சரீரத்தை ஆசிரயிப்பதும் மரத்திலுள்ள பழத்தை தாஞக பறிக்காமல் அதுவாக கீழே விழுந்ததேயாஞல் அதை ஆஹாரமாக உட்கொள்வார். அதுவும் பசியாகிற வியாதிக்கு மருந்து என்ற முறையிலேயே கிரஹிக்கிறபடியால் அவசியத்திற்கு மேல் கிரஹிக்கமாட்டார். அடுத்த வேஜளக்கு வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொண்டும் போகமாட்டார். இவ்விகம் பசித்தஸமயம் பிக்ஷை எடுத்துவரும் ஞானி வாஸ்தவத்தில் தேஹத்கிலிருந்தும் வெளிக்கிளம்பினவரே தேஹமேயில்லாத நிஜல விதேஹ கைவல்ய தசையில் ஏற்படுவதாயிருந்த போதிலும், அதற்கு முன்பே ஜீவன் முக்த தசையில் சரீரத்தில் "தான், தன்னுடையது" என்கிற அபிமானம் இல்லாத காரணத்தினுல் அப்பொழுதே சரீரத்திலிருந்து வெளியேறினவரேயாவார்.

पतितफलमयं

பதிதப²லமயம்

என்பதை

पतितफलं (கீழே உதிர்ந்த பழம்)

பதிதப²லம்

अयं (இவர்)

அயம்

என்று இரண்டு வார்த்தைகளாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படி எடுத்துக் கொண்டால், பழம்தான் ஆஹாரமென்பதில்ஜல, பிக்ஷையெடுப்பதினுல் கிடைப்பதும் ஆஹாரமாகும் என்று தாத்பர்யம் கிடைக்கும்.

स्वात्मारामं -

ஸ்வாத்மாராமம் -

தன்னுடைய ஆத்மா ஸந்தோஷமாக இருக்கக்கூடிய நிஜல, என்று பொதுவாகவும் அர்த்தம் செய்யலாம்?

खलु

க²லு

அல்லவா? என்று பிரஸித்தியைக் காட்டுகிறுர். அதாவது, தன்னுடைய சொந்த வீட்டிற்குப் போய்ச்சேரவேண்டு மென்ற ஆவலுடன் போய்க்கொண்டிருக்கும் வழிப்போக்கன் நிழலுக்காக ஒரு மரத்தடியில் கொஞ்சம் ஒதுங்கினுலும், அங்கே கீழே கிடக்கும் ஏதேனும் பழத்தை சாப்பிட்டாலும், அந்த மரம் யார் வைத்து உண்டு பண்ணினது என்று விசாரப்படுவாஞ? அவன்தான் அந்த மரம் நன்கு வளர வேண்டுமென்று நிஜனத்து அதற்கு உரம் போடுவாஞ? ஜலம் தான் பாய்ச்சுவாஞ? அதே மாதிரி ஞானியானவர். சரீரத்தைப் பற்றி எவ்வித கவஜலயும் படமாட்டார். அதை போஷிப்பதற்காக எவ்வித பிரயத்தினமும் செய்யமாட்டார். முந்தின சுலோகத்தில் சொன்னபடி. உதாஸீனமாகவேயிருப்பார் இந்த நிஜலயைத்தான் தேஹ த்தை விட்டு வெளியேறல் என்கிறுர் ஆசார்யார்.

(18)

16 வது சுலோகத்தில் "நான்" என்பதும் அதிலிருந்து ஏற்படும் "என்னுடையது" என்பதுந்தான் துக்கத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லி அந்த "என்னுடையது" என்று எண்ணத்தை விட்டவன் எப்படியிருப்பானென்பதை 16, 17 சுலோகங்களில் காட்டினுர். இனி அவ்வெண்ணம் எவ்விதம் துக்கத்திற்குக் காரணமாகிறதென்பதை விவரித்துக் கூறுகிறுர்.

कामो बुद्धावुदेति प्रथममिह मनस्युद्दिशत्यर्थजातं
तत् गृह्णातीन्द्रियास्यैः तदनधिगमतः क्रोध आविर्भवेश्च ।
प्राप्तावर्थस्य संरक्षणमतिरुदितो लोभ एतत् त्रयं स्यात्
सर्वेषां पातहेतुः तदिह मतिमता त्याज्यमध्यात्मयोगात् ॥ १८ ॥

காமோ பு3த்3தா4வுதே3தி ப்ரத2மமிஹ மனஸ்யுத்3தி3ஶத்யர்த2ஜாதம்
தத் க்3ருஹ்ணுதீந்த்3ரியாஸ்யை: தத3னதி4க3மத: க்ரோத4 ஆவிர்ப4வேஶ்ச ।
ப்ராப்தாவர்த2ஸ்ய ஸம்ரக்ஷணமதிருதி3தோ லோப4 ஏதத் த்ரயம் ஸ்யாத்
ஸர்வேஷாம் பாதஹேது: ததி3ஹ மதிமதா த்யாஜ்யமத்4யாத்மயோகா3த் ॥18॥

इह = இங்கே,
இஹ

अर्थ-जातं = (சப்தம் முதலிய) விஷய - ஸமூஹத்தை,
அர்த2-ஜாதம்

मनसि = மனஸானது,
மனஸி

उद्दिशति = குறிவைத்ததேயானுல்,
உத்3தி3ஶதி

प्रथमं = முதலில்,
ப்ரத2மம்

बुद्धौ **பு³த்³தௌ⁴**	=	புத்தியில்,
कामः **காம:**	=	ஆசை,
उदेति **உதே³தி**	=	உண்டாகிறது
तत् **தத்**	=	அதை,
इन्द्रिय-आस्यैः **இந்த்³ரிய-ஆஸ்யை:**	=	இந்திரியங்கள் - மூலமாக,
गृह्णाति **க்³ருஹ்ணாதி**	=	கிரஹித்துக் கொள்கிறன்,
तत्-अनधिगमतः **தத்-அனதி⁴க³மத:**	=	அது - கிடைக்காமலிருந்தால்,
क्रोधः च **க்ரோத⁴: ச**	=	கோபமும்,
आविर्भवेत् **ஆவிர்ப⁴வேத்**	=	வெளிக்கிளம்பும்,
अर्थस्य **அர்த²ஸ்ய**	=	பதார்த்தம்,
प्राप्तौ **ப்ராப்தௌ**	=	கிடைத்து விட்டதேயானல்,
संरक्षण-मति **ஸம்ரக்ஷண-மதி**	=	அதை நன்கு பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற - எண்ணம்,
लोभः **லோப⁴:**	=	லோபம்,
उदितः **உதி³த:**	=	என்று சொல்லப்படுகிறது,
एतत् **ஏதத்**	=	இந்த,
त्रयं **த்ரயம்**	=	(காமம், கோபம், லோபம் ஆகிய) மூன்றும்,
सर्वेषां **ஸர்வேஷாம்**	=	எல்லாருக்குமே,
पात-हेतुः **பாத-ஹேது:**	=	கீழ் வீழ்ச்சிக்கு காரணம்,

तत् தத்	=	ஆகையால் (அல்லது, இந்த மூன்றும்),
इह இஹ	=	இங்கே,
मतिमता மதிமதா	=	புத்தியுள்ளவனுல்,
अध्यात्म-योगात् அத்⁴யாத்ம-யோகா³த்	=	ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை - அனுஸந்தானம் பண்ணுவதால்,
त्याज्यं த்யாஜ்யம்	=	தள்ளத்தகுந்தது.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில், ஒரு பதார்த்தத்தைப்பற்றி மனஸ் அடிக்கடி நிஜனத்துப் பார்த்தால் அதில் பற்றுதல் ஏற்படுகிறது, அந்தப் பற்றுதலிலிருந்து ஆசை ஏற்படு கிறது,

ध्यायतो विषयान् पुंसः सङ्गस्तेषूपजायते।
सङ्गात् संजायते कामः कामात् क्रोधोऽभिजायते॥ II-68

த்⁴யாயதோ விஷயான் பும்ஸः ஸங்க³ஸ்தேஷூபஜாயதே ।
ஸங்கா³த் ஸஞ்ஜாயதே காமः காமாத் க்ரோதோ⁴(அ)பி⁴ஜாயதே ॥ II-68

என்று சொல்லியிருக்கிறதை அனுஸரித்து மேலே இந்த சுலோகம் முதல் பாதத்திற்கு அர்த்தம் செரல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிலர்

उद्दिशति:

உத்³தி³ஶதிः

என்ற வார்த்தையை ஏழாம் வேற்றுமை ஏகவசனமாக எடுத்துக்கொள்ளாமல் 'உத்தேசிக்கிறது' என்று விஜனச் சொல்லாகவே எடுத்துக்கொள்கிறுர்கள். அவ்விதம் எடுத்துக் கொண்டால் 'மனஸில் விஷய ஸமூஹத்தை உத்தேசிக்கிறுன்' என்று அர்த்தம் செய்யவேண்டிவரும், அதாவது அந்த பதார்த்தத்தை அடையவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்கொள்கிறுன் என்று சொல்லவேண்டும்.

மனஸ் பதார்த்தத்தைப்பற்றி நிஜனக்கலாம், ஆசைப்படலாம்; ஆனுல் அதை அனுபவிப்பதற்கு இந்திரியங்கள் மூலமாய்த்தான் முடியும் என்பதை

इन्द्रियास्यैः

இந்த்³ரியாஸ்யைः

என்ற பதம் காட்டுகிறது. அத்துடன், இந்திரியங்கள் கருவிகளே தவிர, ஸூகத்துக்கு அனுபவம் மனஸிற்குத்தான் என்பதையும் காட்டுகிறது. இந்திரியங்களுக்கும்

பதார்த்திற்கும் ஸம்பந்தமிருந்தபோதிலும், அந்த இந்திரியங்களுடன் மனஸ் ஸம்பந்தப்படாமலிருந்தால் எவ்வித அனுபவமும் ஏற்படாது.

ஆசைக்கு விஷயமான பதார்த்தம் கிடைப்பதற்கு ஏதேனும் இடைஞ்சல் ஏற்பட்டால், அவ்வாசையே கோபமாக மாறுகிறது. பதார்த்தம் கிடைத்துவிட்டால், அது தன்னைவிட்டு விலகவே கூடாது என்ற பிடிமானம்தான் லோபம் எனப்படுகிறது. ஆகையால் காமம், குரோதம், லோபம் மூன்றுமே ஒரே மனோ விருத்தியின் மாறுதல்களேயாகும். மனஸ் சாந்தமாய் அடங்கி இருந்ததை முதலில் ஆசை ஏற்பட்டுக் கலக்கிவிடுகிறது, பிறகு குரோதம் ஏற்படும்போது அதிகமான கலக்கத்தை அடைகிறது. லோபமாக மாறும்போது தமோகுணம் மேலிடுகிறது.ஆக இம் மூன்றுமே சாந்தியைக் கெடுத்து ஜீவனை துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகின்றன. இவைக ளுக்கு அவன் இடம் கொடுத்துவிட்டால் மதம், மாத்ஸரியம், அஸூயை முதலிய துர்குணங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளால் தூண்டப்பட்டு பாபம்செய்யத் துணிந்து விடுகிறான். அதன் பலனாக துக்கத்தையே அனுபவிக்கும்படி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இம் மூன்றும் இவனை கீழே தள்ளி விடும் என்று ஆசார்யார் சொல்கிறார். இந்த சுலோகம் பகவத் கீதையிலுள்ள,

त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं नाचनमात्मनः ।
कामः क्रोधः तथा लोभः तस्मादेतत् त्रयं त्यजेत् ॥ XVI-21

த்ரிவித⁴ம் நரகஸ்யேத³ம் த்³வாரம் நாசனமாத்மன꞉ ।
காம꞉ க்ரோத⁴꞉ ததா² லோப⁴꞉ தஸ்மாதே³தத் த்ரயம் த்யஜேத் ॥ XVI-21

ஆத்மாவைக் கெடுக்கக்கூடியதாய் நரகத்திற்கு வழியாக காமம், குரோதம், அப்படியே லோபம், ஆகிய இந்த மூன்றும் இருந்துவருகின்றன. ஆகையால் இம் மூன்றையும் விலக்க வேண்டும் என்ற வாக்கியத்தின் வியாக்யானமேயாகும் எப்படி விலக்குவது என்பதை "ஆத்மானு ஸந்தானத்தினால்" என்ற வார்த்தையினால் குறிக்கிறார்.

இம் மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் எப்பொழுதாவது கொஞ்சம் அஜாக்கிரதை யாயிருந்தால் யாராயிருந்தாலும் கெடுத்துவிடும் என்பதை

सर्वेषां

ஸர்வேஷாம்

(எல்லோருக்கும்) என்ற பதத்தினால் காட்டுகிறார். புராணங்களிலுள்ள கதைகள் எல்லாம் இதையே ருசுப்படுத்துகின்றன. நம் அனுபவத்தை நன்கு கவனித்துப் பார்த்தாலும் இதன் உண்மை நன்கு விளங்கும்.

(19)

இவ்வளவு ஆபத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிற காமம் முதலானதுகளை எந்த ஸாதனங்களைக்கொண்டு விலக்கமுடியும் என்று கேட்டால், ஸாமவேதத்தில் 'கல்பாஷஸாமம்' என்றும் 'ஸேதுஸாமம்' என்றும் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிற வாக்கியங்களையே அனுவதித்து சுலோகத்தில் அமைத்து ஆசார்யார் பதில் சொல்கிருர். அந்த ஸாமத்தில் பிரகிருதத்தில் வேண்டிய அம்சங்கள் இவை -

सेतुंस्तर दुस्तरान् । दानेन अदानं … अक्रोधेन क्रोधं… श्रद्धयाऽश्रद्धां … सत्येनानृतं … एषा गतिः । एतदमृतम् । स्वर्गच्छ । ज्योतिर्गच्छ । सेतूस्तीत्वा चतुरः ॥

ஸேதும்ஸ்தர து3ஸ்தரான் । தா3னேன அதா3னம் … அக்ரோதே4ன க்ரோத4ம் … ஶ்ரத்3த4யா(அ)ஶ்ரத்3தா4ம் … ஸத்யேநாந்ருதம் … ஏஷா க3தி꞉ । ஏதத3ம்ருதம் । ஸ்2ர்க3ச்ச2 । ஜ்யோதிர்க3ச்ச2 । ஸேதூஸ்தீத்வா சதுர꞉ ॥

'(மற்ற உபாயங்களால் கடக்கமுடியாத அணைகளைக்கடந்து செல்லு. தானம் செய்வதால் தானம் செய்யாமலிருப்பதையும், குரோதமில்லாமலிருப்பதால் குரோதத்தையும், சிரத்தையில்லாமல் இருப்பதை சிரத்தையாலும், ஸத்யத்தினுல் பொய்யையும் (தாண்டு) இதுதான் வழி. இதுதான் சாவு அற்றநிலை. இந்த நான்கு அணைகளையும் கடந்து ஸ்வர்க்கம் செல்லு. ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபத்தை அடைவாயாக!'

இதிலுள்ள பதங்களின் தாத்பர்யத்தை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் தன் சுலோகத்தில் விவரித்துச் சொல்லுகிருர் -

दानं ब्रह्मार्पणं यत् क्रियत इह नृभिः स्यात् क्षमाक्रोधसंज्ञा
श्रद्धाऽऽस्तिक्यं च सत्यं सदिति परमतः सेतुसंज्ञं चतुष्कम् ।
तत् स्यात् बन्धाय जन्तोरिति चतुर इमान् दानपूर्वैः चतुर्भिः
तीर्त्वा श्रेयोऽमृतं च श्रयत इह नरः स्वर्गतिं ज्योतिराप्तिम् ॥ १९ ॥

தா3னம் ப்3ரஹ்மார்பணம் யத் க்ரியத இஹ ந்ருபி4꞉ ஸ்யாத் க்ஷமாக்ரோத4ஸஞ்ஜ்ஞா
ஶ்ரத்3தா4(ஆ)ஸ்திக்யம் ச ஸத்யம் ஸதி3தி பரமத꞉ ஸேதுஸஞ்ஜ்ஞம் சதுஷ்கம் ।
தத் ஸ்யாத் ப3ந்தா4ய ஜந்தோரிதி சதுர இமான் தா3னபூர்வை꞉ சதுர்பி4꞉
தீர்த்வா ஶ்ரேயோ(அ)ம்ருதம் ச ஶ்ரயத இஹ நர꞉ ஸ்வர்க3திம் ஜ்யோதிராப்திம் ॥ 19 ॥

नृभिः **ந்ருபி4꞉** = மனிதர்களால்,

यत् **யத்** = எது,

ब्रह्म-अर्पणं **ப்³ரஹ்ம-அர்பணம்**	=	பிரஹ்மத்திற்கு - அர்ப்பணமாக,
क्रियते **க்ரியதே**	=	செய்யப்படுகிறதோ (அதுதான்),
दानं **தா³னம்**	=	“தானம்" ஆகும்,
क्षमा **க்ஷமா**	=	பொறுமை தான்,
अक्रोध-संज्ञा **அக்ரோத⁴-ஸஞ்ஜ்ஞா**	=	“அக்குரோதம்" (கோபமில்லாமை) என்ற - பெயருள்ளது,
आस्तिक्यं **ஆஸ்திக்யம்**	=	ஆஸ்திக்யம் ("இருக்கிறது" என்று நம்புவது) தான்,
श्रद्धा **ஶ்ரத்³தா⁴**	=	"சிரத்தை” என்பது,
सत्यं **ஸத்யம்**	=	ஸத்யம் என்றால்,
सत् **ஸத்**	=	(எப்பொழுதும் ஒரு காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல்) "இருக்கிற” வஸ்து,
इति **இதி**	=	என்று,
अतः **அத:**	=	இவைகளிலிருந்து (தானம், பொறுமை, ஆஸ்திக்யம், ஸத்யம், இவைகளிலிருந்து),
परं **பரம்**	=	வேறுபட்டதான (அதானம், குரோதம், அசிரத்தை, அஸத்யம் ஆகிய),
चतुऽकं **சது(அ)கம்**	=	நான்கும்,
सेतु-संज्ञं **ஸேது-ஸஞ்ஜ்ஞம்**	=	அணையென்று - பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது,
तत् **தத்**	=	அந்த நான்கும்,
जन्तोः **ஜந்தோ:**	=	பிராணியினுடைய,
बन्धाय **ப³ந்தா⁴ய**	=	பந்தத்திற்காகத் தான்,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருக்கும்,

इति இதி	=	என்று இருப்பதினுல்,
नरः நரஃ	=	மனிதன்,
इह இஹ	=	இங்கே,
इमान् இமான்	=	இந்த,
चतुरः சதுரஃ	=	நான்கையும்,
दान-पूर्वैः தா³ன-பூர்வைஃ	=	தானம் முதலான,
चतुर्भिः சதுர்பி⁴ஃ	=	நான்கு ஸாதனங்களினுல்,
तीर्त्वा தீர்த்வா	=	கடந்து,
श्रेयः ஶ்ரேயஃ	=	மேலான நன்மையையும்,
अमृतं அம்ருதம்	=	சாவு அற்ற நிலையையும்,
स्व-गतिं ஸ்வ-க³திம்	=	(துக்கம் கலக்காத) ஸ்வர்க்கம் - போவதையும்,
ज्योतिः आप्तिं ஜ்யோதிஃ ஆப்திம்	=	ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபப் பிராப்தியையும்,
श्रयते ஶ்ரயதே	=	அடைகிறுன்.

போக்கடிக்கவேண்டியதாகவுள்ள வாஸனைகள் இருந்தால் அவைகளை போக்கடிப்பதற்கு அந்தந்த வாஸனைகளுக்கு நேர் விபரீத வாஸனைகளை ஏற்படுத்தினுல் தான் போகுமென்பது உலக அனுபவம். அப்படியே ஸம்ஸார பந்தத்திற்குக் காரணமாயிருந்து வருகிற லோபம், கோபம், அவநம்பிக்கை, அஸத்யம், இவைகளை நிவிருத்தி செய்வதற்கு முறையே தானம், பொறுமை, சிரத்தை, ஸத்யம், இவைகளே தேவை.

அதிலும் தன் கையிலுள்ள பதார்த்தத்தை இன்னொருவருக்குக் கொடுத்து விட்டால் மாத்திரம் ஸம்ஸாரபந்தத்திலிருந்து விடுதலை செய்யக்கூடிய தானம் ஆகாது. பகவான் கீதையில்,

यत् करोषि यत् अश्नासि यत् जुहोषि ददासि यत् ।
यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥ २७ ॥

யத் கரோஷி யத் அஶ்னாஸி யத் ஜுஹோஷி த³தா³ஸி யத் ।
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மத³ர்பணம் ॥ 27 ॥ **IX-27**

'எது செய்கிறுயோ, எது அனுபவிக்கிறுயோ, அதை எனக்கு அர்ப்பணம் செய்.'

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்தால் தான் வரஸ்தவ மான தானம் ஆகும். எந்த தேவதைக்கோ, மனுஷ்யனுக்கோ, வேறு பிராணிக்கோ, எது கொடுத்தாலும் அவர்களிடமுள்ள பகவானுடைய அம்சத்திற்கே கொடுப்பதான பாவனை வேண்டும்

கோபம் வந்து அடக்கிக் கொள்வது சிலாக்கியமில்லை. தனக்கு யாரேனும் கெடுதல் செய்தால் அதற்கு பதில் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணமேயில்லாமல் கோபமே வராமல் உதாஸீனமாயிருக்கும் தன்மையாகிய பொறுமை என்பதுதான் சிலாக்கியம்.

சிரத்தை என்பதற்கு ஆஸ்திக்யம் என்றே ஆசார்யார் அர்த்தம் செய்திருக்கிறுர். அதாவது, பகவான் இருக்கிறுர், பரலோகம் உண்டு, ஜன்மாந்தரம் உண்டு, வேதமே பிரமாணம். என்றெல்லாம் திருடமாயுள்ள நம்பிக்கை.

ஒரு காலத்திலிருந்து இன்னொரு காலத்தில் இல்லாமல் இருக்கும் பதார்த்தம் 'ஸத்யம்' என்று சொல்லத் தகுதி அற்றது. அப்படியே ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்தில் இல்லாமலிருக்கும் பதார்த்தமும் 'ஸத்யம்' ஆகாது. 'இல்லை' என்கிற சப்தத்தை சேர்க்கமுடியாமல் எது எங்கேயும் இருக்கிறதோ, அதுதான் வாஸ்த்தவ மாய் 'ஸத்யம்'. அது பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு கிடையாததினுல் 'ஸத்யம்' என்பதே பிரஹ்மம்தான் என்று ஆசார்யார் இந்த சுலோகத்தில் கண்டிருக்கிறுர்.

பந்தத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிற 'அதானம்' முதலிய நான்கையும் 'தானம்' முதலிய ஸாதனங்களால் விலக்கிவிட்டால், ஆத்மா தன் ஸ்வரூப நிலையான ஆனந்தத்தை அடைகிறுர் என்கிறுர். அந்த நிலையை அடையவொட்டாமல் தடுத்துக் கொண்டிருப்பதினுல் அந்த நான்கையும் வேதம் 'ஸேது' (அணை) என்ற சொல்லால் சொல்கிறது.

(20)

தானம் என்பதில் அன்னதானம் மிகவும் சிலாக்கியமானது. அதை முன் சுலோகத்தில் கண்டபடி பிரஹ்மார்ப்பணமாகச் செய்வது எப்படி என்பதை இரண்டு சுலோகங்களில் எடுத்து விரிவாய்ச் சொல்கிறுர் -

अन्नं देवातिथिभ्योऽर्पितममृतमिदं चान्यथा मोघमन्नं
यश्चात्मार्थं विधत्ते तदिह निगदितं मृत्युरूपं हि तस्य ।
लोकेऽसौ केवलाघो भवति तनुभृतां केवलादी च यः स्यात्
त्यक्त्वा प्राणाग्निहोत्रं विधिवदनुदिनं योऽश्नुते सोऽपि मर्त्यः ॥ २० ॥

அன்னம் தே³வாதிதி²ப்⁴யோ(அ)ர்பிதமம்ருதமித³ம் சான்யதா² மோக⁴மன்னம்
யஶ்சாத்மார்த²ம் வித⁴த்தே ததி³ஹ நிக³தி³தம் ம்ருத்யுரூபம் ஹி தஸ்ய ।
லோகே(அ)ஸௌ கேவலாகோ⁴ ப⁴வதி தனுப்⁴ருதாம் கேவலாதீ³ ச யஃ ஸ்யாத்
த்யக்த்வா ப்ராணாக்³னிஹோத்ரம் விதி⁴வத³னுதி³னம் யோ(அ)ஶ்னுதே ஸோ(அ)பி மர்த்யஃ ॥ 20 ॥

देव-अतिथिभ्यः தே³வ-அதிதி²ப்⁴யஃ	=	தேவர்களுக்கும் - அதிதிகளுக்கும்,
अर्पितं அர்பிதம்	=	அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட,
इदं இத³ம்	=	இந்த,
अन्नं அன்னம்	=	அன்னம்,
अमृतं அம்ருதம்	=	அமிருதமேயாகும்,
अन्यथा च அன்யதா² ச	=	வேறுவிதமாயோ (தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் அர்ப்பணம் செய்யப்படாத),
अन्नं அன்னம்	=	அன்னமானது,
मोघं மோக⁴ம்	=	வீணே (எவ்வித பிரயோஜனமுமில்லை) தவிரவும்,
यः च யஃ ச	=	எவனொருவன்,
आत्मार्थं ஆத்மார்த²ம்	=	தன்னுடைய பிரயோஜனத்தை மாத்திரம் உத்தேசித்து,
विधत्ते வித⁴த்தே	=	(அன்னத்தை) ஏற்படுத்துகிறானோ,
तस्य தஸ்ய	=	அவனுக்கு,
तत् தத்	=	அந்த அன்னம்,

इह இஹ	=	இங்கேயே,
मृत्युरूपं ம்ருத்யுரூபம்	=	மிருத்யு - தன்மையுடையது என்று,
निगदितं நிக^{3}தி^{3}தம்	=	(வேதத்தில்) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
हि ஹி	=	என்பது பிரஸித்தம்,
तनुभृतां தனுப்^{4}ருதாம்	=	மனிதர்களுக்குள்,
यः च யஃ ச	=	எவனொருவன்,
केवल-आदी கேவல-ஆதீ^{3}	=	தனித்து - சாப்பிடுகிறவனாக,
स्यात् ஸ்யாத்	=	இருப்பானோ,
असौ அஸௌ	=	அவன்,
लोके லோகே	=	உலகத்தில்,
केवल-अघः கேவல-அக^{4}ஃ	=	பாபமேயுள்ளவனாக,
भवति ப^{4}வதி	=	ஆகிறான்,
यः யஃ	=	எவன்,
अनुदिनं அனுதி^{3}னம்	=	பிரதிதினம்,
विधिवत् விதி^{4}வத்	=	வேதத்தில் விதித்தபடி,
प्राणाग्निहोत्रं ப்ராணாக்^{3}னிஹோத்ரம்	=	பிராண - அக்னி ஹோத்திரத்தை,
त्यक्त्वा த்யக்த்வா	=	விட்டுவிட்டு (செய்யாமல்),
अश्नुते அஶ்னுதே	=	சாப்பிடுகிறானோ,

स: अपि = அவனுங்கூட,

ஸ: அபி

मर्त्य: = மரணத்திற்குரியவன் (நாசமடைய வேண்டியவன்).

மர்த்ய:

இந்த சுலோகத்தில் தைத்திரீய பிராஹ்மணத்தில் உள்ள அடியில் கண்ட மந்திரத்தின் தாத்பர்யத்தை எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறுர்.

मोघमन्नं विन्दते अप्रचेता: सत्यं ब्रवीमि वध इत् स तस्य ।
नार्यमणं पुष्यति नो संखायं केवलाघो भवति केवलादी ॥

மோக⁴மன்னம் விந்த³தே அப்ரசேதா: ஸத்யம் ப்³ரவீமி வத⁴ இத் ஸ தஸ்ய ।
நார்யமணம் புஷ்யதி நோ ஸங்கா²யம் கேவலாகோ⁴ ப⁴வதி கேவலாதீ³ ॥

II-8.8

"ஸத்யமாகச் சொல்கிறேன். புத்தி கெட்டவன் வீணுன அன்னத்தையே யடைகிறுன், அது அவனுக்கு வதம் (மித்ருயு) போலத்தான். எவன் ஸூர்யனுக்கு (தேவதைகளுக்கு)ம் (இவனுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுக்க வந்திருக்கும் அதிதியான) நண்பனுக்கும் கொடுக்கவில்லையோ, எவன் தனித்திருந்து சாப்பிடுகிறுனே அவன் பாபத்தையேயுடையவனுக ஆகிறுன்.

मृत्युरूपं

ம்ருத்யுரூபம்

தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் கொடுத்தது அமிருதம் என்று சொல்லியிருப்பதால், அவ்விதம் கொடுக்காமல் தான் மாத்திரம் சாப்பிட நினைக்கும் அன்னம் விஷமாகயிருந்து, இவனைக் கெடுத்துவிடும்.

प्राणांग्निहोत्रं

ப்ராணுங்க்³னிஹோத்ரம்

பகவான் எல்லா பிராணிகளின் தேஹங்களிலும் ஜாடராக்னி ரூபமாக வைசுவாநரன் என்ற பெயருடன் இருந்து வருவதால் அந்த அக்னிக்கு ஆஹுதியாக பசி தீரும்படி அன்னம் கொடுத்தால் அதுவே அக்னி ஹோத்திரத்திற்கு ஸமானமாகும். இதினுல் வைசுவதேவம் அதிதிஸத்காரம் இரண்டுமே சொன்னதாக ஆகிறது. இதைச் செய்யாமலிருந்தால் அவன் பாவிதான் என்பதில் சந்தேஹமில்லை. இது பிரதி தினம் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்பதை

अनुदिनं

அனுதி³னம் என்ற வார்த்தையும் இது வேத விஹிதமென்பதை

विधिवन्

விதி^{4}வன் என்ற வார்த்தையும் காட்டுகின்றன.

सोऽपि मर्त्यः

ஸோ(அ)பி மர்த்ய:

"அந்த மனிதனுங்கூட" பாவிதான் என்றும் அன்வயம் செய்து கொள்ளலாம்.

(21)

அதிதியை நண்பன் என்று வேதவாக்கியத்தில் கண்டு இருப்பது எப்படி நியாயம் என்பதை பின்வரும் சுலோகத்தில் சொல்கிறர். அதில் ரிக்வேதத்திலுள்ள இரண்டு ரிக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் தாத்பர்யத்தை சுலோகத்தில் அமைத்திருக்கிறர் -

लोके भोजः स एवार्पयति गृहगतायार्थिनेऽन्नं कृशाय
यः तस्मै पूर्णमन्नं भवति मखविधौ जायते ऽजातशत्रुः ।
सख्ये नान्नार्थिने योऽर्पयति न स सखा सेवमानाय नित्यं
संसक्तायान्नमस्मात् विमुख इव परावृत्तिमिच्छेत् कदर्यात् ॥ २१ ॥

லோகே போ^{4}ஜ: ஸ ஏவார்பயதி க்^{3}ருஹக^{3}தாயார்தி^{2}னே(அ)ன்னம் க்ருஶாய
ய: தஸ்மை பூர்ணமன்னம் ப^{4}வதி மக^{2}விதௌ^{4} ஜாயதே (அ)ஜாதஶத்ரு: ।
ஸக்^{2}யே நான்னார்தி^{2}னே யோ(அ)ர்பயதி ந ஸ ஸகா^{2} ஸேவமானாய நித்யம்
ஸம்ஸக்தாயாந்நமஸ்மாத் விமுக^{2} இவ பராவ்ருத்திமிச்சே^{2}த் கத^{3}ர்யாத் ॥ 21 ॥

यः **ய:**	=	எவன்,
गृह-गताय **க்^{3}ருஹ-க^{3}தாய**	=	வீட்டிற்கு வந்தவனுய்,
अर्थिने **அர்தி^{2}னே**	=	வேண்டுபவனுய்,
कृशाय **க்ருஶாய**	=	மெலிந்தவனுய் (எளியவனுய்) இருக்கிறவனுக்கு,
अन्नं **அன்னம்**	=	அன்னத்தை,
अर्पयति **அர்பயதி**	=	கொடுக்கிறனே,

स एव	=	அவன்தான்,
ஸ ஏவ		
लोके	=	உலகத்தில்,
லோகே		
भोजः	=	போஜனம் செய்துவைப்பவன்,
போ⁴ஜ:		
तस्मै	=	அவனுக்கு,
தஸ்மை		
मख-विधौ	=	யக்ஞம் - செய்வதில்,
மக²-விதௌ⁴		
अन्नं	=	அன்னமானது,
அன்னம்		
पूर्णं	=	நிறைய,
பூர்ணம்		
भवति	=	ஏற்படும். (அவன்),
ப⁴வதி		
अजात-शत्रुः	=	சத்துருவே யில்லாதவனுக,
அஜாத-ஶத்ரு:		
जायते	=	ஏற்பட்டு விடுகிறுன்,
ஜாயதே		
यः	=	எவன்,
ய:		
सख्ये	=	நண்பனுயும்,
ஸக்²யே		
अन्न-अर्थिने	=	அன்னத்தை - விரும்புபவனுயும்,
அன்ன-அர்தி²னே		
नित्यं सेवमानाय	=	ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பவனுயும்,
நித்யம் ஸேவமானுய		
संसक्ताय	=	தன்னை நன்கு அண்டினவனுயுமுள்ளவனுக்கு,
ஸம்ஸக்தாய		
अन्नं	=	அன்னத்தை,
அன்னம்		
न अर्पयति	=	கொடுப்பதில்லையோ,
ந அர்பயதி		
सः	=	அவன்,
ஸ:		

सखा ஸகா[2]	=	நண்பன்,
न ந	=	ஆகமாட்டான்,
अस्मात् அஸ்மாத்	=	அந்த,
कदर्यात् கத[3]ர்யாத்	=	கஞ்சனிடமிருந்து (பிச்சைக்காரன் கூட),
विमुख इव விமுக[2] இவ	=	முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டவன்போல,
परावृत्तिं பராவ்ருத்திம்	=	திரும்பிப்போய் விடுவதையே,
इच्छेत् இச்சே[2]த்	=	விரும்ப வேண்டும்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூலமான ரிக்வேத சுருதியாவது-

स इद्भोजो यो गृहवे ददात्यन्नकामाय चरते कृशाय ।
अरमस्मै भवति यामहूता उतापरीषु कृणुते सखायम् ॥

ஸ இத்[3]போ[4]ஜோ யோ க்[3]ருஹவே த[3]தா[3]த்யன்னகாமாய சரதே க்ருஶாய ।
அரமஸ்மை ப[4]வதி யாமஹூதா உதாபரீஷு க்ருணுதே ஸகா[2]யம் ॥

X.117.3

न स सखा यो न ददाति सख्ये सचाभुवे सचमानाय पित्वः ।
अपास्मात् प्रेयान तदोको अस्ति पृणन्तमन्यमरणं चिदिच्छेत् ॥

ந ஸ ஸகா[2] யோ ந த[3]தா[3]தி ஸக்[2]யே ஸசாபு[4]வே ஸசமானாய பித்வః ।
அபாஸ்மாத் ப்ரேயான ததோ[3]கோ அஸ்தி ப்ருணந்தமன்யமரணம் சிதி[3]ச்சே[2]த் ॥

X.117.4

मखविधौ
மக[2]விதௌ[4]

(யக்கும் செய்வதில்) - ‘வேதோக்தமான யாகங்களை அனுஷ்டிக்கும் போது' என்று மாத்திரம் அர்த்தமில்லை. இவ்விதம் தானம் செய்கிறவருடைய தின வாழ்க் கையே யக்ஞமாகுமாதலால்' “எப்பொழுதும் வேண்டியபோதெல்லாம்" என்றே தாத்பர்யம்.

सख्ये
ஸக்[2]யே

அன்னத்தை வேண்டி வீட்டுக்கு வருகிறவர் அந்த வீட்டிலிள்ள கிரஹஸ்தனுக்கு புண்ணியம் ஸம்பாதிப்பதற்கு அவகாசம் கொடுத்து உதவுவதால் 'நண்பர்' ஆகவேயிருக்கிறுர். அவ்வித நண்பருக்கு அன்னம் கொடுக்கவில்ஂலயானுல் தோஷமுண்டென்பதுடன், இவஂன யாரும் நண்பஞக பாவிக்க மாட்டார்கள்.

सेवमानाय

ஸேவமாஞய

தன்ஂனயே ஸேவித்துக் கொண்டு தன்ஂனயே ஆசிரயமாக நம்பிக்கொண்டிருப்பவனுக்குக்கூட அன்னம் கொடுக்காதவன் முன்பின் தெரியாத அதிதிக்கா ஸத்காரம் செய்யப் போகிறுன்? இவ்வளவு கஞ்சத்தனமுள்ளவன் வீட்டுப்பக்கமே பிச்சைக்காரன் கூட போகக்கூடாதென்று சொல்வதால் அவன் மிகவும் நிந்திக்கத்தக்க பாவியென்ற கருத்து. மூலசுருதியில்

न तत् ओकः

ந தத் ஓகః ‘அது வீடேயாகமாட்டாது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(22)

ஆத்மாவல்லாத பதார்த்தங்களில் ‘தான்’ என்கிற எண்ணமும் ‘தன்னுடையது' என்கிற எண்ணமும் ‘மூடத்தனத்திஞல்' ஏற்படுகிறதென்று பொதுவாக முன் சொல்லப்பட்டது. அந்த 'மூடத்தனம்' என்பது தன்ஂனத்தான் சரியாக அறிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதுதான். தன்னுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை அறிந்துவிட்டால், தன்ஂனத் தவிர வேறு பதார்த்தம் இருப்பதாகவே தோன்ருது. ஆகையால் ஜகத் தோன்றுவதற்கே காரணம் தன்ஂனத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதுதான். தன்ஂன அறியாமல் இருக்கும்வரை ஜகத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும்; தன்ஂன அறிந்துவிட்டால் ஜகத் மறைந்துவிடும் என்ற தத்வத்தை உதாஹரண பூர்வமாக ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறுர் -

स्वाज्ञानज्ञानहेतू जगदुदयलयौ सर्वसाधारणौ स्तः
जीवेष्वास्वर्णगर्भं श्रुतय इति जगुर्हूयते स्वप्रबोधे ।
विश्वं ब्रह्मण्यबोधे जगति पुनरिदं हूयते ब्रह्म यद्वत् ।
शुक्तौ रौप्यं च रौप्येऽधिकरणमथवा हूयतेऽन्योन्यमोहात् ॥ २२ ॥

ஸ்வாஜ்ஞானஜ்ஞானஹேதூ ஜக³து³த³யலயௌ ஸர்வஸாதா⁴ரணௌ ஸ்தः
ஜீவேஷ்வாஸ்வர்ணக³ர்ப⁴ம் ஶ்ருதய இதி ஜகு³ர்ஹூயதே ஸ்வப்ரபோ³தே⁴ ।
விஶ்வம் ப்³ரஹ்மண்யபோ³தே⁴ ஜக³தி புனரித³ம் ஹூயதே ப்³ரஹ்ம யத்³வத் ।
ஶுக்தௌ ரௌப்யம் ச ரௌப்யே(அ)தி⁴கரணமத²வா
ஹூயதே(அ)ன்யோன்யமோஹாத் ॥ 22 ॥

जगत्-उदय-लयौ **ஜக³த்-உத³ய-லயௌ**	=	உலகத்தின் - தோற்றமும் - மறைவும்,
आ-स्वर्णगर्भं **ஆ-ஸ்வர்ணக³ர்ப⁴ம்**	=	ஹிரண்ய கர்ப்பர் வரை (உள்பட),
जीवेषु **ஜீவேஷு**	=	ஜீவர்களிடத்தில்,
सर्व-साधारणौ **ஸர்வ-ஸாதா⁴ரணௌ**	=	எல்லாருக்கும் - பொதுவாக (ஒரே மாதிரியாக),
स्व-अज्ञान-ज्ञान-हेतू **ஸ்வ-அஜ்ஞான-ஜ்ஞான-ஹேதூ**	=	தன் விஷயமான - அறியாமை - அறிவு - இவைகளைக் காரணமாயுள்ளதாக,
स्तः **ஸ்த:**	=	இருக்கின்றன,
इति **இதி**	=	என்று,
श्रुतयः **ஶ்ருதய:**	=	வேதங்கள்,
जगुः **ஜகு³:**	=	சொல்லுகின்றன,
स्व प्रबोधे **ஸ்வ ப்ரபோ³தே⁴**	=	தன் - அறிவு ஏற்பட்டால்,
ब्रह्मणि **ப்³ரஹ்மணி**	=	பிரஹ்மத்தினிடத்தில்,
विश्वं **விஶ்வம்**	=	ஜகத்தானது,
हूयते **ஹூயதே**	=	ஆஹுதி செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுகிறது),
अबोधे **அபோ³தே⁴**	=	தன்னை அறியாமலிருக்கையில்,
इवं **இவம்**	=	இந்த,
ब्रह्म **ப்³ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மமானது,
पुनः **புன:**	=	முறையே,
जगति **ஜக³தி**	=	ஜகத்தில்,

हूयते **ஹூயதே**	=	ஆஹுதி செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுகிறது),
अन्योन्य-मोहात् **அன்யோன்ய-மோஹாத்**	=	ஒன்றுக்கொன்று மோஹத்தினுல்,
शुक्तौ **ஶுக்தௌ**	=	கிளிஞ்சலில் (அறிவு இருக்கும்போது),
रौप्यं च **ரௌப்யம் ச**	=	(வெறும் தோற்றமாகிய) வெள்ளியும்,
अथवा **அத²வா**	=	அல்லது, (அறியாமலிருக்கும்போது),
रौप्ये **ரௌப்யே**	=	(தோற்றமாகிய) வெள்ளியில்,
अधिकरणं **அதி⁴கரணம்**	=	(கிளிஞ்சலாகிற) அடிப்படை வஸ்துவும்,
हूयते **ஹூயதே**	=	ஆஹுதி செய்யப்படுகிறது (மறைந்து விடுகிறது),
यद्वत् **யத்³வத்**	=	எப்படியோ (அப்படியேதான்).

கிளிஞ்சலை கிளிஞ்சல் என்று தெரிந்துகொள்ளாததினுல்தான் வெள்ளி தோன்றுகிறது; வெள்ளி தோன்றும்போது வாஸ்தவத்தில் அடிப்படையாயிருந்து வரும் கிளிஞ்சல் தெரிவதில்லை. அப்படியே இது கிளிஞ்சல்தான் என்று தெரிந்துவிட்டால், அதில் தோன்றிக்கொண்டிருந்த வெள்ளி மறைந்துவிடும். இதைப் போலத்தான், பிரஹ்மத்தின் ஸாக்ஷர்த்காரமேற்பட்டால், ஜகத் மறைந்துவிடும். ஸாக்ஷாத்கார மேற்படாமலிருக்கும் வரை, ஜகத் தோன்றிக்கொண்டுதான் இருக்கும். தானே ஸ்வரூபத்தில் பிரஹ்மமாயிருப்பதினுல் தன்னையறிவதும், பிரஹ்மத்தையறிவதும் இரண்டுமே ஒன்றுதான்.

ஹிரண்யகர்ப்பருக்கும் தன் சரீரமாகிற ஜகத்தில் 'தான்' என்கிற அபிமானமிருப்பதினுல் அவரையும் ஜீவர்களின் கோஷ்டியிலேயே ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சேர்த்திருக்கிறுர். அவருக்கும், தான் சுத்த சைதன்யஸ்வரூபமே என்கிற அனுபவம் ஏற்படும்போது அவர் சரீரமாகிய ஜகத்தும் மறைந்துவிடும்.

(23)

அக்ஞானந்தான் ஜகத்திற்குக் காரணமென்றுல், அதன் ஸ்வரூபம் என்ன? அது 'இருக்கிற' வஸ்துவா? அல்லது, 'இல்லாத' வஸ்துவா? 'இல்லாத' வஸ்துவானுல், அதற்கு காரணமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாது. 'இருக்கிற' வஸ்துவானுல், அது பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறு, வேறல்லாததா? வேறுயிருந்தால், அதுவும் 'இருக்கிறது'

பிரஹ்மமும் 'இருக்கிறது' என்றுல், பிரஹ்மம் 'ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்' (ஒன்றுதான், இரண்டாவதற்றது) என்ற லக்ஷணம் பொருந்தாது. அது பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறில்லையாகுல், அது பிரஹ்மத்தை எப்படி மறைத்து ஜகத்தைத் தோற்றுவிக்க முடியும்? ஆகையால், ஜகத்திற்குக் காரணமாய் சொல்லப்படும் அக்ஞானம் என்பது 'இருக்கிற வஸ்துவுமில்லை, 'இல்லாத' வஸ்துவுமில்லை, இரண்டிலிருந்தும் வேறு பட்டது என்றே சொல்லவேண்டும். இதையே மாயை என்கிருர்கள். இதன் தத்வத்தை ரிக்வேதத்தில்,

नासदासीन्नो सदासीत् तदानीं नासीद्रजो नो व्योमापरो यत्।
किमावरीवः कुहकस्य शर्मन् अन्भः किमासीद्गहनं गभीरम् ॥१॥

நாஸதா³ஸீன்னே ஸதா³ஸீத் ததா³னீம் நாஸீத்³ரஜோ நோ வ்யோமாபரோ யத்।
கிமாவரீவ꞉ குஹகஸ்ய ஶர்மன் அன்ப⁴꞉ கிமாஸீத்³க³ஹனம் க³பீ⁴ரம் ॥1॥

X 129 (1)

என்ற மந்திரத்திஞல் சொல்லியிருப்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சுலோக ரூபமாக எடுத்துரைக்கிருர் -

तुच्छत्वात् नासदासीत् गगनकुसुमवत् भेदकं नो सदासीत्
किंत्वाभ्यामन्यदासीत् व्यवहृतिगतिसत् नास लोकस्तदानीम् ।
किंत्वर्वागेव शुक्तौ रजतवदपरो नो विराट् व्योमपूर्वः
शर्मण्यात्मन्यथैतत् कुहकसलिलवत् किं भवेत् आवरीवः ॥ २३ ॥

துச்ச²த்வாத் நாஸதா³ஸீத் க³க³னகுஸுமவத் பே⁴த³கம் நோ ஸதா³ஸீத்
கிந்த்வாப்⁴யாமன்யதா³ஸீத் வ்யவஹ்ருதிக³திஸத் நாஸ லோகஸ்ததா³னீம் ।
கிந்த்வர்வாகே³வ ஶுக்தௌ ரஜதவத³பரோ நோ விராட் வ்யோமபூர்வ꞉
ஶர்மண்யாத்மன்யதை²தத் குஹகஸலிலவத் கிம் ப⁴வேத் ஆவரீவ꞉ ॥ 23 ॥

(ஜகத் உண்டாவதற்கு முன்ஞல் ஜகத் காரணமாயிருந்த வஸ்து),

असत् / **அஸத்** = "இல்லாத" வஸ்துவாக,

न आसित् / **ந ஆஸித்** = இருக்கவில்லை,

गगनकुसुमवत् / **க³க³னகுஸுமவத்** = "ஆகாசத்தில் புஷ்பம்" (என்றுல் எப்படி ஒருக்காலும் இல்லாத வஸ்துவோ அதைப் போல,

तुच्छत्वात् / **துச்ச²த்வாத்** = (ஒரு காலத்திலும்) இருக்கக் கூடியதில்லை யானதிஞல் (அது),

भेदकं / **பே⁴த³கம்** = (பிரஹ்மத்தை) பிரித்துக் காட்டக்கூடிய (வேறு),

सत् ஸத்	=	"இருக்கிற" வஸ்துவாகவும்,
नो आसित् நோ ஆஸித்	=	இருந்திருப்பதில்ஐல,
किं तु கிம் து	=	ஆ௲ல்,
आभ्यां ஆப்⁴யாம்	=	(இருக்கிற, இல்லாத, என்ற) இவ்விரண்டிற்கும்,
अन्यत् அன்யத்	=	வேறுபட்டதாக,
आसित् ஆஸித்	=	இருந்தது. (அப்பொழுது எவ்வித வியவஹாரமும் கிடையாது ஏனென்றல்),
व्यवहृति गतिसत् வ்யவஹ்ருதி க³திஸத்	=	வியவஹாரம் நடக்க வேண்டியதற்குள்ள,
लोक: லோக:	=	உலகம்,
तदानीम् ததா³னீம்	=	அப்பொழுது,
न आस ந ஆஸ	=	கிடையாது,
किं तु கிம் து	=	மேலும்,
अर्वाक् एव அர்வாக் ஏவ	=	பின்௲ல்தான்,
शुक्तौ ஶுக்தௌ	=	கிளிஞ்சலில்,
रजतवत् ரஜதவத்	=	வெள்ளி தோன்றுவதுபோல (தோன்றுகிறது),
अपर: அபரꣳ	=	வேறுக,
व्योम-पूर्व: வ்யோம-பூர்வ:	=	ஆகாசத்தை முன்னிட்ட,
विराट् விராட்	=	விராட் என்பவரும்,
नो நோ	=	கிடையாது,

अथ அத²	=	அப்படியிருக்கையில்,
शर्मणि ஶர்மணி	=	ஆனந்த ஸ்வரூபமான (சுத்தமான),
आत्मनि ஆத்மனி	=	ஆத்மாவினிடத்தில்,
कुहक सलिलवत् குஹக-ஸலிலவத்	=	மாயாவி காட்டுகிற - ஜலத்தைப்போல (அல்லது, பொய்யாகவுள்ள கானல் ஜலம் போல) தோன்றுகிற,
एतत् ஏதத்	=	இது,
आवरीवः ஆவரீவஃ	=	ஆவரணமாக (பிரஹ்மத்தை மறைக்கக்கூடியதாக),
किं भवेत् கிம் ப⁴வேத்	=	இருக்க முடியுமா?

பிரஹ்மத்தை மறைக்கக்கூடியது 'அஸத்' (இல்லாதது) என்ஞல் மறைப்பது ஸாத்தியமேயில்ஜல. 'ஸத்' (இருப்பது) என்ஞல் பிரஹ்மத்தைத் தவிர இது வேறு என்றல், பிரஹ்மத்திற்கு இரண்டாவதற்ற தன்மை, அத்விதீயத்வம், போய்விடும். ஆகையால், மறைக்கும் பதார்த்தம் ஸத்துமில்ஜல, அஸத்துமில்ஜல, என்று ஆகிறது. அதை ஸத் - அஸத் - விலக்ஷணம் என்பார்கள். இதுதான் மாயையின் ஸ்வரூபம். ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சமோ ஸ்தூல பிரபஞ்சமோ அவைகளில் அபி மானமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பரோ விராட்டோ ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் கிடையாததிஞல் இது எதுவும் பிரஹ்மத்தை மறைக்க முடியாது. பின்ஞல் ஏற்பட்டிருக்கும காலத்தி லும், கிளிஞ்சலில் தோன்றும் வெள்ளியைப்போலவே வெறும் தோற்றமாகவே இருப்பதிஞல், பிரஹ்மத்தை பாதிக்கக்கூடியதில்ஜல. ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்ஞல் எப்படி பிரஹ்மம் இருந்ததோ, அப்படியேதான் எவ்வித மாறுதலுமன்னி யில் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் இருந்துவருகிறது.

(24)

ஜீவனுடைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபமும் பிரஹ்மமேயானபடியால் அவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் என்பதோ, அதிலிருந்து விடுதஜல அடைவது என்பதோ, இரண்டும் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவம் இல்ஜல. அவ்விரண்டும் தோன்றுவதிஞல் ஜீவனு டைய வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தில் எவ்வித மாறுதலும் கிடையாது. நம் கண்ணிற்கு ஸூர்யன் தெரியும்போது பகல் என்றும், தெரியாதபோது இரவு என்றும், நாம் வியவஹாரம் செய்கிறோமே தவிர, வாஸ்தவத்தில் எப்பொழுதும் பிரகாசஸ்வரூப மாகவே இருக்கும் ஸூர்யனிடத்தில் பகல் இரவு என்ற வியவஹாரம் கிடையாது என்பதை திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகிறர் -

बन्धो जन्मात्ययात्मा यदि न पुनरभूत् तर्हि मोक्षोऽपि नासीत्
यद्वत् रात्रिर्दिनं वा न भवति तरणौ किं तु दृग्दोष एषः ।
अप्राणं शुद्धमेकं समभवदथ तत् मायया कर्तृसंज्ञं
तस्मादन्यच्च नासीत् परिवृतमजया जीवभूतं तदेव ॥ २४ ॥

ப³ந்தோ⁴ ஜன்மாத்யயாத்மா யதி³ ந புனரபூ⁴த் தர்ஹி மோக்ஷோ(அ)பி நாஸீத்
யத்³வத் ராத்ரிர்தி³னம் வா ந ப⁴வதி தரணௌ கிம் து த்³ருக்³தோ³ஷ ஏஷ: ।
அப்ராணம் ஶுத்³த⁴மேகம் ஸமப⁴வத³த² தத் மாயயா கர்த்ருஸஞ்ஜ்ஞம்
தஸ்மாத³ன்யச்ச நாஸீத் பரிவ்ருதமஜயா ஜீவபூ⁴தம் ததே³வ ॥ 24 ॥

जन्म-अत्यय-आत्मा = ஜனன - மரண - ஸ்வரூபமான,
ஜன்ம-அத்யய-ஆத்மா

बन्धः = ஸம்ஸார பந்தமானது,
ப³ந்த⁴:

न अभूत् = (வாஸ்தவமாக) கிடையாது என்று,
ந அபூ⁴த்

यदि पुनः = இருந்ததேயானால்,
யதி³ புன:

तर्हि = அப்பொழுது,
தர்ஹி

मोक्षः अपि = மோக்ஷமும் கூட,
மோக்ஷ: அபி

न आसीत् = கிடையாதுதான்,
ந ஆஸீத்

यद्वत् = எதைப்போலவென்றால்,
யத்³வத்

तरणौ = ஸூர்யனிடத்தில்,
தரணௌ

रात्रिः = இரவோ,
ராத்ரி:

दिनं वा = பகலோ,
தி³னம் வா

न भवति = கிடையாது,
ந ப⁴வதி

किं तु = ஆனால்,
கிம் து

एषः **ஏஷ:**	=	இது (இரவு பகல் என்ற வியவஹாரம்),
दृक् दोषः **த்³ருக் தோ³ஷ:**	=	பார்க்கிறவனின் - தோஷமே யாகும்,
अप्राणं **அப்ராணம்**	=	பிராண ஸம்பந்தமில்லாததாய்,
शुद्धं **ஶுத்³த⁴ம்**	=	சுத்தமாய்,
एकं **ஏகம்**	=	ஒன்றுகவே (இரண்டாவதற்றதாய்) இருப்பதான,
तत् **தத்**	=	அது (பிரஹ்மம்),
अथ **அத²**	=	பின்ஞல்,
मायया **மாயயா**	=	மாயையிஞல் (ஸமஷ்டி அக்ஞானத்திஞல்),
कर्तृ-संज्ञं **கர்த்ரு-ஸஞ்ஜ்ஞம்**	=	செய்கிறவர் - என்ற பெயருள்ளவராக (ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார், ரக்ஷிக்கிறுர், ஸம்ஹரிக்கிறார், என்று சொல்லக்கூடியவராக),
समभवत् **ஸமப⁴வத்**	=	ஆகிவிடுகிறுர்,
तस्मात् **தஸ்மாத்**	=	அந்த பிரஹ்மத்தைத்தவிர,
अन्यत् **அன்யத்**	=	வேறு எதுவும்,
न आसीत् **ந ஆஸீத்**	=	இருந்திருப்பதில்ஃல,
अजया **அஜயா**	=	பிறவியற்றதிஞல் (அஞதியாயிருந்து வரும் வ்யஷ்டி அக்ஞானத்திஞல்),
परिवृतं **பரிவ்ருதம்**	=	சூழப்பட்டதாய்,
तत् एव **தத் ஏவ**	=	அந்த பிரஹ்மமேதான்,
जीव-भूतं **ஜீவ-பூ⁴தம்**	=	ஜீவஞக - ஆகியிருப்பவர்.

முண்டகோபநிஷத்தில் பிரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்லும் போது

अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः

அப்ராணோ ஹ்யமனாः ஶுப்ரः

II 1 (2) 'பிராணன் இல்லாதவர், மனஸ் இல்லாதவர், நிர்மலமாயிருப்பவர்' என்று கண்டிருப்பதால் அவரிடம் பிராண கார்யமான 'கர்த்ருத்வம்' (செய்கிறவர் என்ற தன்மை) மனஸின் கார்யமான 'போக்த்ருத்வம்' (அனுபவிக்கிறவர் என்ற தன்மை), இரண்டுமே கிடையாதென்பது தெரிகிறது. அவரிடம் இவை இருப்பதாகத் தோன்றுவது மாயையினுல்தான். அந்த மாயை இருவகைப்படும். வியாபகமாய் ஸமஷ்டியாய் எடுத்துக்கொண்டால் அது பிரஹ்மத்துடன் சேரும் போது பிரஹ்மத்திற்கு 'ஈசுவரன்' (ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் செய்கிறவர்) என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. குறுகிய வ்யஷ்டி மாயையின் (அவித்யையின்) ஸம்பந்த மேற்படும்போது 'ஜீவன்' (கர்த்தா, போக்தா) என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. இந்த இருவித மாயா ஸம்பந்தத்தினுல் பிரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒரு விதத்திலும் பாதிக்கப்படு வதில்லை.

(25)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும் அக்ஞானம் என்பது ஞானத்தின் இல்லாமையாகிய அபாவ பதார்த்தமா? அல்லது அதுவும் ஒரு, **பாவ** பதார்த்தமா? என்று விசாரிக்கையில், வெறும் இல்லாமை எதற்கும் காரணமாகவிருக்கும் யோக்கியதை யுள்ளதாகாது; இந்த அகஞானமோ ஜகத்திற்கும் அதிலுள்ள ஸுக துக்கங்களுக்கும் காரணமாகவே இருப்பதால் இதையும் பாவ பதார்த்தமாகத்தான் கருதவேண்டும் என்கிறுர் -

प्रागासीत् भावरूपं तम इति तमसा गूढमस्मादतर्क्यं
क्षीरान्तर्यद्वदम्भो जनिरिह जगतो नामरूपात्मकस्य ।
कामाद्धातुः सिसृक्षोरनुगतजगतः कर्मभिः सम्प्रवृत्तात्
रेतोरूपैर्मनोभिः प्रथममनुगतैः सन्ततैः कार्यमाणैः ॥ २५ ॥

ப்ராகா³ஸீத் பா⁴வரூபம் தம இதி தமஸா கூ³ட⁴மஸ்மாத³தர்க்யம்
க்ஷீராந்தர்யத்³வத³ம்போ⁴ ஜநிரிஹ ஜக³தோ நாமரூபாத்மகஸ்ய ।
காமாத்³தா⁴துः ஸிஸ்ருக்ஷோரனுக³தஜக³தः கர்மபி⁴ः ஸம்ப்ரவ்ருத்தாத்
ரேதோரூபைர்மனோபி⁴ः ப்ரத²மமனுக³தைः ஸந்ததைः கார்யமாணைः ॥ 25 ॥

प्राक् **ப்ராக்**	=	(ஜகத்தோன்றுவதற்கு) முன்னுல்,
तमः इति **தமः இதி**	=	"இருட்டு" என்று,

भाव-रूपं **பா⁴வ-ரூபம்**	=	**பாவ** - ரூபமுள்ளதாக,
आसीत् **ஆஸீத்**	=	இருந்தது. (அப்பொழுது இந்த ஜகத்),
तमसा **தமஸா**	=	இருட்டினால்,
गूढं **கூ³ட⁴ம்**	=	மறைக்கப்பட்டிருந்தது,
अस्मात् **அஸ்மாத்**	=	அதினால் (மறைக்கப்பட்டிருந்ததினால்),
क्षीर-अन्तः **க்ஷீர-அந்த:**	=	பாலிற்கு - உள்ளேயிருக்கும்,
अम्भः **அம்ப⁴:**	=	ஜலம்,
यद्वत् **யத்³வத்**	=	எப்படியோ (எப்படி அறியப்படுவதில்லையோ அப்படியே இந்த ஜகத்தும் அப்பொழுது),
अतर्क्यं **அதர்க்யம்**	=	அறியப்படுவதில்லை,
मनोभिः **மனோபி⁴:**	=	முதலில் (ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தின கல்பத்தில்),
सन्ततैः **ஸந்ததை:**	=	இடைவிடாமல்,
कार्यमाणैः **கார்யமாணை:**	=	செய்யப்பட்டதாய்,
अनुगतैः **அனுக³தை:**	=	கூடவே வருகிறதாயுள்ள,
रेतो-रूपैः **ரேதோ-ரூபை:**	=	பீஜத்தன்மையை யடைந்திருக்கிற,
कर्मभिः **கர்மபி⁴:**	=	கர்மாக்களினால்,
सम्प्रवृत्तात् **ஸம்ப்ரவ்ருத்தாத்**	=	நன்கு ஏற்பட்ட,
अनुगत-जगतः **அனுக³த-ஜக³த:**	=	துயர்ந்து வரும் - ஜகத்தை,
सिसृक्षोः **ஸிஸ்ருக்ஷோ:**	=	ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிற,

धातुः	=	ஈசுவரனுடைய,
தா⁴து:		
कामात्	=	இச்சையினுல்,
காமாத்		
नाम-रूप-आत्मकस्य	=	பெயரையும் - ரூபத்தையும் - ஸ்வபாவமாயுடைய,
நாம-ரூப-ஆத்மகஸ்ய		
जगतः	=	ஜகத்தினுடைய,
ஜக³த:		
जनिः	=	உத்பத்தியானது,
ஜநி:		
इह	=	இதில் (இந்த அக்ஞானத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது).
இஹ		

இந்த சுலோகத்திற்கு மூல சுருதி ரிக்வேதத்திலுள்ள

तम आसीत् तमसा गूढमग्रेऽप्रकेतं सलिलं सर्वमा इदं। X 128- (3)
कामस्तदग्रे समवर्तताधि मनसो रेतः प्रथमं यदासीत्। X 128- (4)

என்றதும், தைத்திரீய உபநிஷத்திலுள்ள

सोऽकामयत। बहुस्यां प्रजायेय

ஸோ(அ)காமயத । ப³ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய

என்றதும், மனுஸ்மிருதியிலும் இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

आसीदिदं तमोभूतं अप्रज्ञातं अलक्षणम्।
अप्रतर्क्यं अविज्ञेयं प्रसुप्तं इव सर्वतः॥

ஆஸீதி³த³ம் தமோபூ⁴தம் அப்ரஜ்ஞாதம் அலக்ஷணம் ।
அப்ரதர்க்யம் அவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தம் இவ ஸர்வத: ॥ I - 5.

ஜகத் உண்டாவதற்கு முன்னுல் காரண - அவஸ்தையில் பீஜ - ரூபமாக இருக்கும் போது நாமரூபங்கள் கிடையாததினுல், அது இருப்பதாகவே நினைக்க இடமில்லாமல் இருக்கிறது. பாலில் உள்ள ஜலமோ, அல்லது பாலில் கலந்த ஜலமோ, எப்படி தனியாக அறியமுடியாமலிருக்குமோ, அப்படியே இதுவும் அறியக் கூடியதாக இல்லை. பின்னுல் பெரிதாக வளரக்கூடிய விருக்ஷம் பூராவும் அதன் மூலகாரணமான விதையில் எப்படி தெரியாமல் ஸூக்ஷ்மமாக இருந்துவருகிறதோ, அதேபோல இந்த நாம ரூபாத்மகமான இந்தப் பெரிய ஜகத்தும் தோன்றுவதற்கு முன்னுல் பீஜரூபமாக அடங்கித் தெரியாமலிருந்தது. இப்பொழுது ஏற்படும் விருக்ஷ த்திற்குத் காரணமாகிய விதை முன்னிருந்த ஒரு விருக்ஷத்திலிருந்தே ஏற்பட்டிருக்

குமாதலால், இந்த ஜகத்தின் பீஜம் ஏற்படுவதற்கு, முன்னால் அதற்குக் காரணமாக முன் ஒரு ஜகத் இருந்திருக்கவேண்டும். அந்த ஜகத்திற்கு ஒரு பீஜம், அந்த பீஜத்திற்கு முன் ஒரு ஜகத் என்று இப்படியே கவனித்து வந்தால் இந்த ஜகத் - பீஜம் - ஜகத் - பீஜம் என்கிற துடர்ச்சிக்கு ஆதியும் கிடையாது அந்தமும் கிடையாது என்றே ஏற்படும். இந்த தாத்பர்யத்தைத்தான்

अनुगतजगतः

அனுக³தஜக³த:

(துயர்ந்துவந்த ஜகத்) என்ற பதத்தினால் குறிக்கிறார்.

பீஜமாயிருக்கும் தன்மையைவிட்டு விருக்ஷமாவதற்கு ஏதேனும் காரணமிரு க்குமே? ஜகத் பீஜாவஸ்தையைவிட்டு நாமரூபாத்மகமாகத் தோன்றுவதற்கு என்ன காரணம்? என்று கேட்டால், பகவானுடைய ஸங்கல்பம் என்று சொல்வோம். அவருக்கு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்ற ஸங்கல்பம் ஏன் ஏற்பட்டது? என்று கேட்டால், பிராணிகள்முன் செய்திருந்த கர்மாக்கள் பலனைக்கொடுக்க வேண்டியதாய் பழுத்துவிட்டதால், என்கிறோம். ஆகையால் ஸுகதுக்கங்களை அனுப விக்கவேண்டியிருக்கிற ஜீவர்கள்தான் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கு காரணம். ஈசுவரன் பலனைக் கொடுப்பவரே தவிர, அவரை பலன் கொடுக்கச் செய்வது ஜீவர்களின் புண்ணிய பாப கர்மக்களே. ஆகையால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கோ, இருப்புக்கோ, மறைவுதலுக்கோ, ஜீவர்கள்தான் பொறுப்புள்ளவர்கள். பகவானுக்கு எவ்வித பொறுப்பும் கிடையாது என்று தாத்பர்யம்.

(26)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் ஆத்ம ஸ்வரூபமான பிரஹ்மத்தை அறியா மலிருப்பதுதான் அறியாமலிருப்பதுதான் என்றும், அந்த அறியாமையே மாயை எனப்படும் என்றும், அது **பாவ**ரூபம் என்றும், ஸத்- அஸத் - விலக்ஷணம் என்றும், அதினால்தான் ஈசுவரன் ஜீவன் என்று வியவஹாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த மாயையின் மஹிமைகளையும் அதையொட்டி ஈசுவரரும் ஜீவனும் வேறுபோல் தோன்றுவதற்குள்ள காரணத்தையும் எடுத்துச் சொல்லும் ரிக்வேத வாக்கியங்களின் தாத்பர்யத்தை இரண்டு சுலோகங்களில் எடுத்துச் சொல்கிறார். அந்த மூல வாக்கியங்கள் இவை:

चतुष्कपर्दा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनानि वस्ते |
तस्यां सुपर्णा वृषणा निषेदतुः यत्र देवा दधिरे भागधेयम् ॥
एकः सुपर्णः स समुद्रमाविवेश स इदं विश्वं भुवनं विचष्टे ॥ **X 114 (3,4)**

சதுஷ்கபர்தா³ யுவதி: ஸுபேஶா க்⁴ருதப்ரதீகா வயுனானி வஸ்தே ।
தஸ்யாம் ஸுபர்ணா வ்ருஷணா நிஷேத³து: யத்ர தே³வா
த³தி⁴ரே பா⁴க³தே⁴யம் ॥

ஏக: ஸுபர்ண: ஸ ஸமுத்³ரமாவிவேஶ ஸ இத³ம் விஶ்வம்
புவனம் விசஷ்டே ॥

चत्वारोऽस्याः कपर्दा युवतिरथ भवेन्नूतना नित्यमेषा
माया वा पेशला स्यात् अघटनघटनापाटवं याति यस्मात् ।
स्वादारम्भे घृतास्या श्रुतिभववयुनान्येव माच्छादयन्ती
तस्यामेतौ सुपर्णाविव परपुरुषौ तिष्ठतोऽर्थप्रतीत्या ॥ २६ ॥

சத்வாரோ(அ)ஸ்யா: கபர்தா³ யுவதிரத² ப⁴வேந்நூதனா நித்யமேஷா
மாயா வா பேஶலா ஸ்யாத் அக⁴டனக⁴டனாபாடவம் யாதி யஸ்மாத் ।
ஸ்வாதா³ரம்பே⁴ க்⁴ருதாஸ்யா ஶ்ருதிப⁴வவயுனான்யேவ மாச்சா²த³யந்தீ
தஸ்யாமேதௌ ஸுபர்ணாவிவ பரபுருஷௌ திஷ்ட²தோ(அ)ர்த²ப்ரதீத்யா ॥ 26 ॥

अस्याः = இந்த மாயைக்கு,

அஸ்யா:

चत्वारः = நான்கு,

சத்வார:

कपर्दाः = விசேஷ மஹிமைகள் இருக்கின்றன,

கபர்தா³:

(1)

एषा = இந்த,

ஏஷா

माया = மாயையானது,

மாயா

युवतिः = யௌவனமுள்ளது,

யுவதி:

अथ = அதினுல்,

அத²

नित्यं = எப்பொழுதும்,

நித்யம்

नूतना = புதிதாகவே,

நூதனு

भवेत् = இருக்கும்,

ப⁴வேத்

(2)

यस्मात् = எதினுல்,

யஸ்மாத்

अघटन-घटना-पाटवं **அக[4]டன-க[4]டஞ-பாடவம்**	=	சேர்க்க முடியாததை - சேர்த்துவைப்பதில் - ஸாமர்த்தியத்தை,
याति **யாதி**	=	அடைந்திருக்கிறதோ (அதிஞல்),
पेशला वा **பேஶலா வா**	=	மிகவும் ஸாமர்த்தியசாலியாகவும்,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருக்கும்,

(3)

आरम्भे **ஆரம்பே[4]**	=	ஆரம்பத்தில்,
घृत-आस्या **க்[4]ருத-ஆஸ்யா**	=	நெய்யையுடைய வாயுள்ளதாகவும் (மிகவும் மஞேஹரமாயுள்ளதாக),
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருக்கும்,

(4)

श्रुति-भव-वयुनानि **ஶ்ருதி-ப[4]வ-வயுஞனி**	=	வேதத்தில் - உள்ள - அறிவுகளே,
एवं **ஏவம்**	=	இவ்விதம்,
आच्छादयन्ती **ஆச்சா[2]த[3]யந்தீ**	=	நன்கு மறைப்பதாகவும் இருக்கும்,
तस्यां **தஸ்யாம்**	=	அந்த மாயையில்,
एतौ **ஏதௌ**	=	இந்த,
पर-पुरुषौ **பர-புருஷௌ**	=	ஈசுவரனும் - ஜீவனும்,
अर्थ-प्रतीत्या **அர்த[2]-ப்ரதீத்யா**	=	பதார்த்தங்கள் - தெரிவதிஞல்,
सुपर्णौ **ஸுபர்ணௌ**	=	(நல்ல இறக்கைகளுடைய) பக்ஷிகள்,
इव **இவ**	=	போல்,
तिष्ठतः **திஷ்ட[2]தஃ**	=	இருக்கிருர்கள்.

மாயை என்பது **பாவ**பதார்த்தம் என்பது, மாத்திரமல்ல அதில் விசேஷமான மஹிமைகளும் உண்டு என்று அம்மஹிமைகளை நான்கு விதமாக எடுத்துச் சொல்கிறார்.

1. மாயை அனாதியாயிருந்தபோதிலும் அதற்கு கிழட்டுத்தனமே கிடை யாது. அது எப்பொழுதும் புதிதுபோலவேதான் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அந்தத் தோற்றத்தில் பலவிதமாய் வைசித்திரியம் இருக்கின்றது என்பது மாத்திரமில்லை. அதே அனுபவம் திரும்பத்திரும்ப ஏற்பட்டாலும் அலுத்துப்போகாது.

2. எதெல்லாம் ஸாத்தியமில்லையென்று ஸாதாரணமாக நினைக்கிறோமோ அதையெல்லாம் செய்துகாட்டும் யோக்கியதை மாயைக்கு இருக்கிறது

3. மாயை முதலில் மிகவும் நம் மனஸை இழுக்கும் தன்மையுடன் இருக்கும். பிறகுதான் அது நம்மை ஏமாற்றிவிட்டது, படுகுழியில் தள்ளி விட்டது, என்ற பிரக்ஞை ஏற்படும்.

4. வேத சாஸ்திரங்களை நன்கு பயின்றிருப்பவனைக் கூட அது மயக்கி அவைகளில் சொல்லியிருக்கிற விஷயங்களை இவன் சரியாக அர்த்தம் செய்து கொள்ளாமலோ மறந்துவிடும்படியோ செய்துவிடும்.

இவ்வித மஹிமையுள்ள மாயையின் ஸம்பந்தமுள்ளவர்களாகவேதான் ஜீவனும் ஈசுவரனும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் ஜீவன் மாயைக்குப் பராதீனனாயும், ஈசுவரனுக்கு மாயை பராதீனமாயும் இருக்கிறதினால்தான் வித்யா ஸம், இருவரும் சைதன்ய ஸ்வரூபமாயிருப்பதினால், உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களை தங்கள் அறிவிற்கு விஷயமாக்கிக்கொள்ள முடிகிறது என்ற அம்சத்தை

अर्थप्रतीत्या

அர்த[2]ப்ரதீத்யா

என்ற பதத்தினால் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெறும் ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டு அறிகிறவர் ஈசுவரன், அதிலேயே ஈடுபட்டு ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்ப வன் ஜீவன். இருவருமே மாயையை ஆசிரயித்திருப்பதால் அவ்விருவரையும் சேர்த்து ஒரு மரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பக்ஷிகளைப்போல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதே திருஷ்டாந்தம் முண்டகோபநிஷத்திலும் இருக்கிறது.

द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते।
तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥

த்[3]வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகா[2]யா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே।
தயோரன்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்[3]வத்த்யனஶ்னன்னன்யோ அபி[4]சாகஶீதி ॥

III I (I).

(27)

ஈசுவரன் ஜீவன் இருவருமே மாயையை ஆசிரியத்திருந்த போதிலும் அவ்விருவர்களுக்குள் உள்ள வித்யாஸத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறுர்.

एकस्तत्रास्त्यसङ्गः तदनु तदपरोऽज्ञानसिन्धुं प्रविष्टो
विस्मृत्यात्मस्वरूपं स विविधजगदाकारमाभासमैक्षत् ।
बुद्ध्याऽन्तर्यावदेक्षत विसृजति तमजा सोऽपि तां एवमेकः
तावत् विप्रास्तमेकं कथमपि बहुधा कल्पयन्ति स्ववाग्भिः ॥ २७ ॥

ஏகஸ்தத்ராஸ்த்யஸங்க³: தத³னு தத³பரோ(அ)ஜ்ஞானஸிந்து⁴ம் ப்ரவிஷ்டோ
விஸ்ம்ருத்யாத்மஸ்வரூபம் ஸ விவித⁴ஜக³தா³காரமாபா⁴ஸமைக்ஷத் ।
பு³த்³த⁴யா(அ)ந்தர்யாவதே³க்ஷத விஸ்ருஜதி தமஜா ஸோ(அ)பி தாம் ஏவமேக:
தாவத் விப்ராஸ்தமேகம் கத²மபி ப³ஹுதா⁴ கல்பயந்தி ஸ்வவாக்³பி⁴: ॥ 27 ॥

तत्र = அவ்விருவர்களில்,

தத்ர

एकः = ஒருவர் (ஈசுவரன்),

ஏக:

असङ्गः = பற்றுதலில்லாதவராக,

அஸங்க³:

अस्ति = இருக்கிறுர்,

அஸ்தி

तदनु = அதன் பிறகு,

தத³னு

तत्-उपरः = அவருக்கு - வேறுயுள்ளவன் (ஜீவன்),

தத்-உபர:

अज्ञानसिन्धुं = அறியாமையாகிற - ஸமுத்திரத்தில்,

அஜ்ஞானஸிந்து⁴ம்

प्रविष्टः = மூழ்கினவனுய்,

ப்ரவிஷ்ட:

आत्म-स्वरूपं = தன்னுடைய - வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை,

ஆத்ம-ஸ்வரூபம்

विस्मृत्य = மறந்துவிட்டு,

விஸ்ம்ருத்ய

सः = அவன்,

ஸ:

विविधजगत्-आकारं = பலவித - உலக - ரூபமாயுள்ள,

விவித4ஜக3த்-ஆகாரம்

आभासं = தோற்றத்தை,

ஆபா4ஸம்

ऐक्षत् = பார்க்கிறுன். (அவனே),

ஐக்ஷத்

यावत् = எப்பொழுது,

யாவத்

अन्तः = தனக்குள்ளே,

அந்த:

बुद्धया = நிர்மலமான புத்தியினுல்,

பு3த்3த4யா

ऐक्षत् = பார்க்கிறுனே, (அப்பொழுது),

ஐக்ஷத்

तं = அவனே,

தம்

अजा = ஆதியற்ற மாயை,

அஜா

विसृजति = விட்டு விலகி விடும்,

விஸ்ருஜதி

सः अपि = அவனுங்கூட,

ஸ: அபி

तां = அந்த மாயையைவிட்டு (விலகிவிடுவான்),

தாம்

एवं = இவ்விதமாக,

ஏவம்

तावत् = அப்பொழுது,

தாவத்

एकः = ஒருவனுகவேயிருப்பான்,

ஏக:

एकं = இவ்விதம் ஒருவனுயிருக்கிற,

ஏகம்

तं = அவரை,

தம்

विप्राः = வேதமறிந்த பிராஹ்மணர்கள்,

விப்ரா:

स्व-वाग्भि:	=	தங்களுடைய - வார்த்தைகளினுல்,
ஸ்வ-வாக்³பி⁴:		
कथं अपि	=	எப்படி எப்படியோ,
கத²ம் அபி		
बहुधा	=	பலவிதமாக,
ப³ஹுதா⁴		
कल्पयन्ति	=	கல்பிக்கிருர்கள்.
கல்பயந்தி		

முண்டகோபநிஷத்தில் இவ்விருவர்களுக்குள் ஜீவன் ஸுத துக்க ரூபமான பலனே அனுபவிக்கிருனென்றும் ஈசுவரன் அனுபவிக்காமல் பார்த்துக்கொண்டு மாத்திரம் இருக்கிருரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதே விஷயத்தை இங்கே சொல்லும் போது ஒருவன் அக்ஞான ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கிருன் என்றும் மற்ெருருவர் எவ்வித பற்றுதலுமில்லாமலிருக்கிருரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விருவரும் தனித்தனியென்று எண்ணிவிடக்கூடாது. சைதன்யம் என்பது ஒன்று தான். அதுவே வெளிப் பார்வையுடன் உலகத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்குமானுல் ஜீவன் எனப்படுகிறது. உள்ளேயிருக்கும் ஆத்ம தத்வத்தை அறிந்துவிட்டால் அந்த ஜீவனே சுத்த சைதன்யமாய் விளங்குகிருன். அப்பொழுது மாயை அவனே கட்டுப்படு த்தாது. மாயை விலகிவிடுகிறபடியால் 'இரண்டு' என்கிற வியவஹாரத்திற்கும் இடம் கிடையாது. இவ்விதம் வாஸ்தவமாக ஒன்ருகவே இருக்கும் பிரஹ்ம தத்வம் நன்கு மன்ஸில் பதியவேண்டியதற்காக அதையே பலவிதமாக பெரியோர்கள் எடுத்துச் சொல்கிருர்கள்.

एकं सत् विप्रा बहुधा वदनि

ஏகம் ஸத் விப்ரா ப³ஹுதா⁴ வத³னி

என்ற மந்திரத்தின் தாத்பர்யத்தை இந்த சுலோகத்தின் நான்காவது பாதத்தில் ஆசார்யார் கண்டிருக்கிருர். அவ்விதம் எடுத்துச்சொல்வதினுல் அப்பெரியார்களுக்கு பிரஹ்ம சைதன்யம் பலவிதமென்ற தாத்பர்யம் கிடையாது.. அவர்கள் பலவித மென்று சொல்லிவிட்டதாகக் கிரஹிப்பதும் பிசகு.

(28)

முன் 24 - வது சுலோகத்தில் ஆத்மாவிற்கு வாஸ்தவத்தில் பந்தமோ மோக்ஷமோ கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியானுல் ஜனன மரணம், ஸுக துக்கம் ஆகிய ஸம்ஸாரம் யாருக்கு? என்ற கேள்வி ஏற்படக்கூடுமானதினுல் அதற்கு, ஆத்மாவிற்கு உபாதியாயிருந்து கொண்டு, ஆத்மாவை ஜீவனுகத் தோன்றும்படி செய்யும் மாயாகார்யமான அந்த கரணத்திற்குத்தான் ஸம்ஸாரமே தவிர ஆத்மாவிற்கு இல்லையென்று, பதில் சொல்கிருர்.

नायाति प्रत्यगात्मा प्रजननसमये नैव यात्यन्तकाले
यत् सोऽखण्डोऽस्ति लैंगं मन इह विशति प्रव्रजत्यूर्ध्वमर्वाक् ।
तत् कार्श्यं स्थूलतां वा न भजति वपुषः किं तु संस्कारजाते
तेजोमात्रा गृहीत्वा व्रजति पुनरिहायाति तैस्तैः स हैव ॥ २८ ॥

நாயாதி ப்ரத்யகா³த்மா ப்ரஜனனஸமயே நைவ யாத்யந்தகாலே
யத் ஸோ(அ)க²ண்டோ³(அ)ஸ்தி லைங்க³ம் மன இஹ விஶதி
ப்ரவ்ரஜத்யூர்த்⁴வமர்வாக் ।
தத் கார்ஶ்யம் ஸ்தூ²லதாம் வா ந ப⁴ஜதி வபுஷ꞉ கிம் து ஸம்ஸ்காரஜாதே
தேஜோமாத்ரா க்³ருஹீத்வா வ்ரஜதி புனரிஹாயாதி தைஸ்தை꞉ ஸ ஹைவ ॥28॥

प्रत्यक्-आत्मा = உள்ளேயிருக்கிற - ஆத்மா (சுத்த சைதன்யம்),
ப்ரத்யக்-ஆத்மா

प्रजनन-समये = பிறக்கும் - போது (கர்ப்பம் ஏற்படும்போது),
ப்ரஜனன-ஸமயே

न आयाति = வருவது கிடையாது,
ந ஆயாதி

अन्तकाले = கடைசி - காலத்தில் (மரணஸமயத்தில்),
அந்தகாலே

न एव याति = போவதும் கிடையாது,
ந ஏவ யாதி

यत् = ஏனென்றால்,
யத்

सः = அவர்,
ஸ꞉

अखण्डः = துண்டுபடாதவராக (பரிச்சின்னராகவில்லாமல்),
அக²ண்ட³꞉

अस्ति = இருக்கிறார்,
அஸ்தி

लैंगं = லிங்க சரீரத்துடன் சேர்ந்த,
லைங்க³ம்

मनः = அந்த꞉ கரணம் (தான்),
மன꞉

इह = இங்கே (இந்த ஸ்தூல சரீரத்தில்),
இஹ

विशति = பிரவேசிக்கிறது,
விஶதி

ऊर्ध्वं **ஊர்த்⁴வம்**	=	மேலே (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்கும்),
अर्वाक् **அர்வாக்**	=	கீழே (கீழ் லோகங்களுக்கும்),
प्रव्रजति **ப்ரவ்ரஜதி**	=	போகிறது,
वपुषः **வபுஷ꞉**	=	ஸ்தூல சரீரத்தினுடைய,
कार्श्यं **கார்ஶ்யம்**	=	மெலிந்திருக்கும் தன்மையையோ,
स्थूलतां वा **ஸ்தூ²லதாம் வா**	=	பருத்திருக்கும் தன்மையையோ,
तत् **தத்**	=	அது,
न भजति **ந ப⁴ஜதி**	=	அடைகிறதில்லை,
किं तु **கிம் து**	=	ஆனால்,
संस्कार-जाते **ஸம்ஸ்கார-ஜாதே**	=	(புண்யம், பாபம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ஸ்கார - கூட்டங்களையும்,
तेजोमात्राः **தேஜோமாத்ரா꞉**	=	தேஜஸ் (முதலிய பஞ்சபூதங்களின்) ஸூக்ஷ்மாம்சங்களையும்,
गृहीत्वा **க்³ருஹீத்வா**	=	எடுத்துக்கொண்டு,
व्रजति **வ்ரஜதி**	=	போகிறது,
पुनः **புன꞉**	=	மறுபடியும்,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
तैः तैः सह एव **தை꞉ தை꞉ ஸஹ ஏவ**	=	அந்த அந்த ஸம்ஸ்காரங்களுடனேயே,
आयाति **ஆயாதி**	=	வருகிறது.

ஸர்வ வியாபகமாயிருக்கும் சுத்த சைதன்யத்திற்கு எங்கேயும் போவது வருவது என்ற வியவஹாரம் ஸாத்யமில்லை. அந்த சைதன்யத்தை பரிச்சின்னப் படுத்தி சிறிதாகக் காட்டும் உபாதியான ஸூக்ஷ்மசரீரந்தான் இங்கே பிறப்பு, இறப்பு. ஸ்வர்க்க நரகாதிலோக அனுபவம், மனிதபக்ஷிமிருகாதி ஜன்மம், முதலியவைகளை அடைகிறது. அதை ஸ்தூல தேஹத்திலுள்ள மெலிவு, பருமன் முதலியவை பாதிக்காதபோதிலும், அது இந்த சரீரத்தை விட்டுப் போகும்போது தனக்கு ஆசிரய மாய் பஞ்ச பூதங்களின் ஸூக்ஷ்மமான அம்சங்களை எடுத்துக் கொண்டே போகிறது. அத்துடன் அதுவரை செய்யப்பட்டிருக்கும் புண்ய பாப கர்மாக்களின் ஸம்ஸ்காரங்க ளும் கூடவே வரும். அந்த ஸூக்ஷ்மாம்சங்களே போகுமிடத்தில் ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய புதிய ஸ்தூல சரீரத்திற்கு பீஜமாய் இருக்கின்றன. அந்த ஸம்ஸ்காரங்களே போகுமிடத்தில் புதிய கர்மாக்களைச் செய்வதற்கும் அதன் பலனான ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. இவ்விஷ யம் பிரஹ்மஸுத்திரத்தில்,

तदन्तर प्रतिपसौ रंहति संपरिष्वक्तः

தத³ந்தர ப்ரதிபஸௌ ரம்ஹதி ஸம்பரிஷ்வக்தঃ

என்று ஆரம்பிக்கும் அதிகரணத்திலும் (3-1-1) பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் IV - 4.

स एतास्तेजोमात्राः समस्याददान ... । तं विद्याकर्मणी
समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च ।

ஸ ஏதாஸ்தேஜோமாத்ராঃ ஸமஸ்யாத³தா³ன … । தம் வித்³யாகர்மணீ
ஸமன்வாரபே⁴தே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச ।

என்கிற பிரகரணத்திலும் உள்ள பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டி ருக்கிறது.

(29)

உபாதியான அந்தঃ கரண விசிஷ்டமான லிங்க சரீரம்தான் லோகாந்தரம் போகிறதென்பதற்கு பிரமாணமாக ரிக்வேதத்தில் உள்ள ஒரு கதையை ஆசார்யார் உதாஹரிக்கிறார். ஸநாதி என்ற ஒரு அரசனுக்கு பந்து, ஸுபந்து, சுருதபந்து, விப்ரபந்து என்று நான்கு ஸஹோதரர்கள் புரோஹிதர்களாக இருந்தார்கள். ஒரு ஸமயம் அரசனின் இஷ்டப்படி ஆபிசார கர்மாவைச் செய்ய இவர்கள் ஸம்மதிக்க வில்லையானதினால் வேறு இரண்டு மாயாவிகளை அவன் புரோஹிதர்களாக ஏற்படு த்திக்கொண்டான். அவர்கள் ஆபிசாரப்பிரயோகம் செய்து அந்த நால்வரில் ஸுபந்து என்பவரைக் கொன்றுவிட்டார்கள். அதன்பேரில் மற்ற மூவரும் சேர்த்து வேத மந்திரங்களால் அவரை மறுபடியும் யமலோகத்திலிருந்து அழைத்துவிடுகிறார்கள். அப்படி அழைக்கும் மந்திரங்களில்

यत् ते यमं वैवस्वतं मनो जगाम दूरकम् ।
तत् त आवर्तयामसीह क्षपाय जीवसे ॥

யத் தே யமம் வைவஸ்வதம் மனோ ஜகா³ம தூ³ரகம் ।
தத் த ஆவர்தயாமஸீஹ க்ஷபாய ஜீவஸே ॥ X 58 (1)

"உன்னுடைய எந்த மனஸானது வெகுதூரத்திலிருக்கும் ஸூர்யன் குமாரரான யமனைப் போயடைந்ததோ, அந்த உன் மனஸை இங்கே வந்திருந்து ஜீவிக்க வேண்டியதற்காக திருப்பிக் கூப்பிடுகிறோம்" என்ற மந்திரம் இருக்கிறது. அதை ஆசார்யார் சுலோக ரூபத்தில் எடுத்துச்சொல்கிறார்: -

आसीत् पूर्वं सुबन्धुः भृशमवनिसुरो यः पुरोधाः सनातेः
ब्राह्मात् कूटाभिचारात् स खलु मृतिमितः तन्मनोऽगात् कृतान्तम् ।
तद्भ्राता श्रौतमन्त्रैः पुनरनयदिति प्राह सूक्तेन वेदः
तस्मादात्माभियुक्तं व्रजति ननु मनः कर्हिचिन्नान्तरात्मा ॥ २९ ॥

ஆஸீத் பூர்வம் ஸுப³ந்து⁴ः ப்⁴ருஶமவநிஸுரோ யः புரோதா⁴ः ஸனாதேः
ப்³ராஹ்மாத் கூடாபி⁴சாராத் ஸ க²லு ம்ருதிமிதः தன்மனோ(அ)கா³த் க்ருதாந்தம்।
தத்³ப்⁴ராதா ஶ்ரௌதமந்த்ரைः புனரனயதி³தி ப்ராஹ ஸூக்தேன வேத³ः
தஸ்மாதா³த்மாபி⁴யுக்தம் வ்ரஜதி நனு மனः கர்ஹிசின்னாந்தராத்மா ॥ 29 ॥

पूर्वं **பூர்வம்**	=	முன்னொரு காலத்தில்,
सनातेः **ஸனாதேः**	=	ஸநாதியென்றவனுக்கு,
पुरोधाः **புரோதா⁴ः**	=	புரோஹிதராக,
भृशं **ப்⁴ருஶம்**	=	மிகவும் கியாதி பெற்றவரான,
सुबन्धुः **ஸுப³ந்து⁴ः**	=	ஸுபந்து என்ற,
यः **யः**	=	எந்த,
अवनिसुरः **அவநிஸுரः**	=	பிராஹ்மணர்,
आसीत् **ஆஸீத்**	=	இருந்தாரோ,
सः **ஸः**	=	அவர்,

ब्राह्मात् ப்³ராஹ்மாத்	=	ஒரு பிராஹ்மணன் செய்த,
कूट-अभिचारात् கூட-அபி⁴சாராத்	=	கபடமாகச் செய்த - ஆபிசாரப்பிரயோகத்தினுல்,
मृतिं ம்ருதிம்	=	மரணத்தை,
इतः खलु இத꞉ க²லு	=	அடைந்தாரல்லவா!
तत् मनः தத் மன꞉	=	அவருடைய மனஸ்,
कृतान्तं க்ருதாந்தம்	=	யமனை,
अगात् அகா³த்	=	போய்ச்சேர்ந்தது,
तत्-भ्रता தத்-ப்⁴ரதா	=	அவரது ஸஹோதரர்,
श्रौत-मन्त्रैः ஶ்ரௌத-மந்த்ரை꞉	=	வேத மந்திரங்களினுல்,
पुनः புன꞉	=	மறுபடியும்,
अनयत् அனயத்	=	கொண்டுவந்தார்,
इति இதி	=	என்று,
वेदः வேத³꞉	=	வேதமானது,
सूक्तेन ஸூக்தேன	=	ஒரு ஸூக்தத்தின் மூலம்,
प्राह ப்ராஹ	=	சொல்லுகிறது,
तस्मात् தஸ்மாத்	=	ஆகையால்,
आत्म-अभियुक्तं ஆத்ம-அபி⁴யுக்தம்	=	ஆத்மாவுடன் சேர்ந்த,
मनः மன꞉	=	மனஸ்,

व्रजति	=	போகிறது,
வ்ரஜதி		
ननु	=	என்று ஏற்படவில்லையா?,
நனு		
कर्हिचि-त्	=	ஒருக்காலும்,
கர்ஹிசி-த்		
अन्तरात्मा	=	உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா (சுத்தசைதன்யம்),
அந்தராத்மா		
न	=	போவதில்லை.
ந		

(30)

"ஆத்மாவுடன் சேர்ந்த" என்றால் ஆத்மாவின் பிரதி பிம்பஸஹிதம் என்று மாத்திரம் தாத்பர்யம். உள்ளேயுள்ள சுத்த சைதன்யம் மனஸில் பிரதிபிம்பிக்கிற படியால் மனஸில் உள்ள சேஷ்டைகள் சைதன்யத்திலும் இருப்பதாகத் தோன்று கின்றன. வாஸ்தவத்தில் அச்சேஷ்டைகள் பிம்பமான சைதன்யத்தில் ஸம்பந்தப் பட்டவையல்லவென்பதை திருஷ்டாந்தம் மூலமாக அடுத்த சுலோகத்தில் சொல் கிறார்

एको निष्कम्प आत्मा प्रचलति मनसा धावमानेन तस्मिन्
तिष्ठन्नग्रेऽथ पश्चान्नहि तमनुगतं जानते चक्षुराद्याः ।
यद्वत् पाथस्तरङ्गैः प्रचलति परितो धावमानैस्तदन्तः
प्राक् पश्चादस्ति तेषां पवनसमुदितैस्तैः प्रशान्तैर्यथावत् ॥ ३० ॥

ஏகோ நிஷ்கம்ப ஆத்மா ப்ரசலதி மனஸா தா⁴வமானேன தஸ்மின்
திஷ்ட²ன்னக்³ரே(அ)த² பஶ்சான்னஹி தமனுக³தம் ஜானதே சக்ஷுராத்³யா: ।
யத்³வத் பாத²ஸ்தரங்கை³: ப்ரசலதி பரிதோ தா⁴வமானைஸ்தத³ந்த:
ப்ராக் பஶ்சாத³ஸ்தி தேஷாம் பவனஸமுதி³தைஸ்தை: ப்ரஶாந்தைர்யதா²வத்
॥ 30 ॥

एकः	=	ஒருவராக,
ஏக:		
निष्कम्प	=	அசைவற்றவராயிருக்கும்,
நிஷ்கம்ப		
आत्मा	=	ஆத்மா,
ஆத்மா		
धावमानेन	=	ஓடுகிற,
தா⁴வமானேன		

मनसा **மனஸா**	=	மனஸுடன் (சேர்ந்து),
प्रचलति **ப்ரசலதி**	=	சேஷ்டிக்கிறுர்,
तस्मिन् **தஸ்மின்**	=	அந்த மனஸில்,
अग्रे **அக்³ரே**	=	முன்ஞலேயும்,
अथ **அத²**	=	அப்படியே,
पश्चात् **பஶ்சாத்**	=	பின்ஞலேயும்,
तिष्ठन् **திஷ்ட²ன்**	=	இருந்துகொண்டு இருக்கிறுர். (ஆனுல்),
अनुगतं **அனுக³தம்**	=	கூடவேயிருந்துவருகிற,
तं **தம்**	=	அவரை,
चक्षुराद्याः **சக்ஷுராத்³யா:**	=	கண் முதலிய இந்திரியங்கள்,
न हि जानते **ந ஹி ஜானதே**	=	அறிகிறதேயில்லை,
यद्वत् **யத்³வத்**	=	எதுபோலேயென்றுல்,
परितः **பரித:**	=	நாலா பக்கங்களிலும்,
पवन-समुदितैः **பவனஸமுதி³தை:**	=	காற்றிஞல் கிளப்பப்பட்டு,
धावमानैः **தா⁴வமானை:**	=	ஓடுகிற,
तरङ्गैः **தரங்கை³:**	=	அலைகளுடன் (சேர்ந்து),
पाथः **பாத²:**	=	ஜலம்,
प्रचलति **ப்ரசலதி**	=	நன்கு அசைகிறது,

तत्-अन्त: = அந்த அலைகளுக்குள்ளேயும்,

தத்-அந்த:

तेषां = அவைகளுக்கு,

தேஷாம்

प्राक् = முன்னாலும்,

ப்ராக்

पश्चात् = பின்னாலும்,

பஶ்சாத்

अस्ति = இருந்துவருகிறது,

அஸ்தி

प्रशान्तै: = நன்கு அடங்கிவிட்ட,

ப்ரஶாந்தை:

तै: = அந்த அலைகளுடன்,

தை:

यथावत् = எப்படியிருக்கவேண்டுமோ அப்படி (அசைவற்றதாக

யதா²வத் இருந்துவிடுகிறது).

அலைகள் எவ்விதம் கிளம்பி ஓடினாலும் ஓடாமலிருந்தாலும் அவைகளிலுள்ள ஜலம் எவ்வித மாறுதலையுமடையாமல் எப்படி ஒரே மாதிரி இருந்து வருகிறதோ, அப்படியேதான் மனஸில் ஏற்படக்கூடிய பலவித விருத்திகளினால் அந்த மனஸில் பிரதி பலிக்கும் ஆத்மாவிற்கு எவ்வித பாதகமுமில்லை; அது எப்பொழுதும்போல் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கும், மனஸிற்கும் வெளிப்பட்டவைகளாகிய இந்திரியம் முதலியவை மனோவிருத்திகள் எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்துகொள்ள சக்தியற்றவை.

(31)

அவ்விதம் சலனமற்று இருக்கவேண்டிய ஆத்மா எவ்விதம் வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் ஈடுபட்டு ஸம்ஸார ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும்படி ஏற்பட்டது என்பதை படிப்படியாக பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் கண்ட,

आत्मैवेदमग्र आसीदेक एव, सोऽकामयत जाया मे स्यात्, अथ प्रजायेय, अथ वित्तं मे स्यात्, अथ कर्म कुर्वीय, इति ... स यावदप्येतेषां एकैकं न प्राप्नोति अकृत्स्न एव तावन् मन्यते... ॥

ஆத்மைவேத³மக்³ர ஆஸீதே³க ஏவ, ஸோ(அ)காமயத ஜாயா மே ஸ்யாத், அத² ப்ரஜாயேய, அத² வித்தம் மே ஸ்யாத், அத² கர்ம குர்வீய, இதி … ஸ யாவத³ப்யேதேஷாம் ஏகைகம் ந ப்ராப்னோதி அக்ருத்ஸ்ன ஏவ தாவன் மன்யதே … ॥

I 4 (17)

என்ற வாக்கியத்தையனுஸரித்து வர்ணிக்கிறுர்: -

एकाक्यासीत् स पूर्वं मृगयति विषयान् आनुपूर्व्याऽन्तरात्मा
जाया मे स्यात् प्रजा वा धनमुपकरणं कर्म कुर्वन् तदर्थम् ।
क्लेशैः प्राणावशेषैः महदपि मनुते नान्यदस्माद्गरीय-
स्त्वेकाला भेऽप्यकृत्स्नो मृत इव विरमत्येकहान्याऽकृतार्थः ॥ ३१ ॥

ஏகாக்யாஸீத் ஸ பூர்வம் ம்ருக³யதி விஷயான் ஆனுபூர்வ்யா(அ)ந்தராத்மா
ஜாயா மே ஸ்யாத் ப்ரஜா வா த⁴னமுபகரணம் கர்ம குர்வன் தத³ர்த²ம் ।
க்லேஶைஃ ப்ராணாவஶேஷைஃ மஹத³பி மனுதே நான்யத³ஸ்மாத்³க³ரீய-
ஸ்த்வேகாலா பே⁴(அ)ப்யக்ருத்ஸ்னோ ம்ருத இவ
விரமத்யேகஹான்யா(அ)க்ருதார்த²ஃ ॥ 31 ॥

सः ஸஃ	=	அந்த,
अन्तरात्मा அந்தராத்மா	=	உள்ளேயுள்ள ஆத்மா,
पूर्वं பூர்வம்	=	முதலில்,
एकाकी ஏகாகீ	=	ஒருவராகத்தனித்து,
आसीत् ஆஸீத்	=	இருந்தார்,
आनुपूर्व्या ஆனுபூர்வ்யா	=	பிறகு வரிசையாக,
विषयान् விஷயான்	=	விஷயங்களை,
मृगयति ம்ருக³யதி	=	தேடுகிறுர்,
मे மே	=	எனக்கு,
जाया ஜாயா	=	மனைவி,
स्यात् ஸ்யாத்	=	இருக்க வேண்டும்,
प्रजा वा ப்ரஜா வா	=	(அவள் மூலமாய்) பிரஜையும் (வேண்டும்),

उपकरणं **உபகரணம்**	=	(எல்லாரையும் போஷணம் செய்வதற்காக) உபயோகிக்கும்படி,
धनं **த^{4}னம்**	=	செல்வம் (வேண்டும்),
तत्-अर्थं **தத்-அர்த^{2}ம்**	=	இவைகளுக்காக,
प्राण-अवशेषैः **ப்ராண-அவஶேஷை:**	=	பிராணனை மாத்திரம் - மீதமாக வைத்துக் கொண்டு,
क्लेशैः **க்லேஶை:**	=	பலவித துன்பங்களுடன்,
कर्म **கர்ம**	=	வேலை,
कुर्वन् **குர்வன்**	=	செய்து கொண்டு,
महत्-अपि **மஹத்-அபி**	=	(வாஸ்தவத்தில்) பெரிதாயிருந்த போதிலும்,
अन्यत् **அன்யத்**	=	வேறு எதையும்,
अस्मात् **அஸ்மாத்**	=	இதைவிட,
गरीयः **க^{3}ரீய:**	=	பெரிதாக,
न मनुते **ந மனுதே**	=	எண்ணுவதில்லை,
तु **து**	=	அத்துடன்,
एक-अलाभे-अपि **ஏக-அலாபே^{4}-அபி**	=	(இவைகளில் ஏதேனும்) ஒன்று - கிடைக்கா விட்டாலும்கூட,
अकृत्स्नः **அக்ருத்ஸ்ன:**	=	குறையுள்ளவனாக (மூளியாக) ஆகிவிடுகிறான்,
एक-हान्या **ஏக-ஹான்யா**	=	ஒன்று - குறைந்து விட்டால்,
अकृतार्थः **அக்ருதார்த^{2}:**	=	செய்ததெல்லாம் பிரயோஜனமற்றதாகி விட்டதென்று எண்ணினவனாய்,
मृतः इव **ம்ருத: இவ**	=	இறந்துவிட்டவன் போல,

विरमति = ஓய்ந்து போகிறுன்.

விரமதி

தான் பரிபூர்ணமானவன், எவ்வித குறையுமற்றவன், ஸுக ஸ்வரூபியாயிருப்பவன், என்பதையெல்லாம் மாயையினுல் ஆத்மா மறந்தவுடன், தன்னை பூர்ணமாக்கிக்கொள்ள, தனக்கு உள்ள குறையை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள, தனக்கு ஸுகத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள, அவசியமிருப்பதாக நினைத்துவிடுகிறுன். அதன் பேரில் மனைவி, மக்கள், சொத்து, உத்தியோகம் முதலியவைகளை தேடும்படி ஏற்படுகிறது. அப்படித் தேடியடைய பலவிதத் துன்பங்களுக்குள்ளாகி வேலை செய்தும் இவைகளில் ஏதேனும் ஒன்று கிடைக்காவிட்டாலும், கிடைத்தது கையை விட்டுப் போய் விட்டாலும், தானே போய்விட்டதாக பாவித்து அயர்ந்து போகிறுன். இவைகளைவிட மேலான புருஷார்த்தங்கள் இருப்பதாக வேதமோ பெரியோர்களோ எடுத்துச் சொன்னுலும் கூட, இதிலுள்ள பிடிமானத்தினுல் அதில் நம்பிக்கை ஏற்படுவது இல்லை. மாயைக்கு இவ்வளவு பலமிருக்கிறது.

(32)

மாயை எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், ஸர்வ வியாபகமாய் ஸர்வசக்தமாய் ஸர்வக்ஞமாயுள்ள ஆத்ம தத்வத்தை மறைக்கமுடியுமா? என்னுல் ஸூர்ய மண்டலத்தைவிட எவ்வளவோ சிறியதாகிய மேகம் ஸூர்யனை மறைத்து விடுகிறதில்லையா? என்கிறுர். ஆனுல் வாஸ்தவத்தில் ஸூர்யனை நம் கண்ணுக்குத் தெரியவோட்டாமல் மாத்திரம் மேகம் செய்யலாமேதவிர ஸூர்யனைப் பிரகாசமற்றதாகச் செய்ய யோக்கியதையற்றது. மேகம் இருக்கிறதென்று நமக்கு தெரிவதே ஸூர்யப் பிரகாசத்தினுல்தான் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது என்கிறுர்: -

नासीत् पूर्वं न पश्चादतनुदिनकराच्छादको वारिवाहो
दृश्यः किं त्वन्तराऽसौ स्थगयति स दृशं पश्यतो नार्कबिम्बम् ।
नो चेदेवं विनाऽर्कं जलधरपटलं भासते तर्हि कस्मात्
तद्वत् विश्वं पिधत्ते दृशमथ न परं भासकं चालकं स्वम् ॥ ३२ ॥

நாஸீத் பூர்வம் ந பஶ்சாத³தனுதி³னகராச்சா²த³கோ வாரிவாஹோ
த்³ருஶ்ய꞉ கிம் த்வந்தரா(அ)ஸௌ ஸ்த²க³யதி ஸ த்³ருஶம் பஶ்யதோ நார்கபி³ம்ப³ம் ।
நோ சேதே³வம் வினா(அ)ர்கம் ஜலத⁴ரபடலம் பா⁴ஸதே தர்ஹி கஸ்மாத்
தத்³வத் விஶ்வம் பித⁴த்தே த்³ருஶமத² ந பரம் பா⁴ஸகம் சாலகம் ஸ்வம் ॥ 32 ॥

अतनु-दिनकर-आच्छादकः = மிகவும் பெரியதான - ஸூர்யனை - பூராவும்

அதனு-தி³னகர-ஆச்சா²த³க꞉ மறைக்கக்கூடிய,

वारिवाहः = மேகமானது,

வாரிவாஹ꞉

पूर्वं	=	முன்னுலும்,
பூர்வம்		
न आसीत्	=	இருந்ததில்லை,
ந ஆஸீத்		
पश्चात्	=	பின்னுலும்,
பஶ்சாத்		
न	=	இருக்கப்போவதில்லை,
ந		
किं तु	=	ஆனுல்,
கிம் து		
अन्तरा	=	மத்தியில்தான்,
அந்தரா		
असौ	=	அது,
அஸௌ		
दृश्यः	=	பார்க்கப்படுகிறது,
த்³ருஶ்ய꞉		
सः	=	அது,
ஸ꞉		
पश्यतः	=	பார்க்கிறவனுடைய,
பஶ்யத꞉		
दृशं	=	கண்ணைத்தான்,
த்³ருஶம்		
स्थगयति	=	தடுக்கிறது,
ஸ்த²க³யதி		
अर्क-बिम्बं	=	ஸூர்யனுடைய - பிம்பத்தை,
அர்க-பி³ம்ப³ம்		
न	=	பாதிக்கிறதில்லை,
ந		
एवं	=	இவ்விதம் (ஸூர்யனை பாதிக்கிறதில்லையென்பது),
ஏவம்		
नो चेत्	=	இல்லையானுல்,
நோ சேத்		
तर्हि	=	அப்பொழுது,
தர்ஹி		
जलधर-पटलं	=	மேக - வரிசையானது,
ஜலத⁴ர-படலம்		

अर्कं = ஸூர்யனை,
அர்கம்

विना = தவிர,
விநா

कस्मात् = எதினால் (வேறு எந்தப்பிரகாசத்தினால்),
கஸ்மாத்

भासते = பிரகாசிக்கிறது (இருப்பதாகத் தெரிகிறது)?
பா4ஸதே

तद्वत् = அதைப்போலவே,
தத்3வத்

विश्वं = (மாயா கார்யமான இந்த) பிரபஞ்சம்,
விஶ்வம்

दृशं = ஜீவனுடைய பார்வையை,
த்3ருஶம்

पिधत्ते = மூடிவிடுகிறது (பார்க்க வொட்டாமல் தடுக்கிறது),
பித4த்தே

अथ = ஆனால்,
அத2

भासकं = தன்னை பிரகாசிக்கும்படிச் செய்வதாயும்,
பா4ஸகம்

चालकं = தன்னை அசையும்படிச் செய்வதாயும் உள்ள,
சாலகம்

परं = மேலான (பரம் பொருளான),
பரம்

स्वं = ஆத்மாவை,
ஸ்வம்

न = மூடிவிடுகிறதில்லை.
ந

ஸூர்யனுக்கு வெகுதூரம் கீழே மிகச்சிறியதாக இருக்கும் மேகம், ஸூர்ய னுடைய பிரகாசத்தை கொஞ்ச தூரத்திற்கு நன்கு தெரியவொட்டாமல் செய்யலாமே தவிர, அந்த தூரத்திற்கு வெளியிலும் மேலேயும் பிரகாசத்தை தடுக்க முடியாது. அந்த கொஞ்ச தூரத்திற்குத் தெரியாமலிருப்பதும் மேகத்தின் நிழலில் இருந்து கொண்டு பார்ப்பவனுடைய பார்வையில்தான், வேறிடங்களில் இருப்பவர்களுக்கு ஸூரிய பிரகாசம் நன்றாகத்தெரியும். இந்த மேகமும் முன்னாலுமில்லை. பின்னாலு மில்லை. நடுவில் சிறிது காலம் தோன்றி மறைந்து விடுகிறது. இந்த மேகம் எவ்விதத்திலும் ஸூர்யனை மங்கச் செய்யாது. ஸூர்யனுக்கு பிரகாசமேயில்லை யென்று செய்து விடுவது ஸாத்தியமேயில்லை. அப்படி ஸாத்தியமாயிருந்தால்

மேகம் என்று ஒன்று இருக்கிறதென்பதையே யாராலும் அறிய முடியாது. ஆகையால் ஸூர்யனை மறைக்கும் மேகமும் ஸூர்யனுல்தான் பிரகாசிக்கிறது. தவிரவும், பூமியிலும் ஸமுத்திரத்திலுமுள்ள ஜலத்தை தன் கிரணங்களால் வற்றடித்து ஆவியாக்கி மேகத்தை உண்டு பண்ணினதும் ஸூர்யன்தான். அதே மாதிரி, ஜகத் உண்டாவதும், இருப்பதாகத் தோன்றுவதும், ஸகலவித வியவஹாரங்களை நடத்துவதும், ஆத்மாவினுல் தான். தனக்குக் காரணமாயும், பிரகாசமாயும், பிரவர்த்தகமாயுமுள்ள ஆத்மாவை மறைத்துவிட ஜகத்திற்கு யோக்கியதை கிடையாது. ஆனல் ஜகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு ஆத்ம தத்வம் நன்கு விளங்காது.

(33)

ஜகத் இருப்பதாய்த் தோன்றுவதினுல் மாத்திரம் ஸத்யமென்று ஆகாது, அது வெறும் தோற்றமே என்பதை நன்கு விளக்குவதற்காக ஸ்வப்ன காலத்திலுள்ள அனுபவத்தை திருஷ்டாந்தமாக ஆசார்யார் எடுத்துச்சொல்கிறுர்: -

भुञ्जानः स्वप्नराज्यं ससकलविभवो जागरं प्राप्य भूयो
राज्यभ्रष्टोऽहमित्थं न भजति विषमं तन्मृषा मन्यमानः ।
स्वप्ने कुर्वन् अगम्यागमनमुखमघं तेन न प्रत्यवायी
तद्वत् जाग्रद्दशायां व्यवहृतिमखिलां स्वप्नवत् विस्मरेत् चेत् ॥ ३३ ॥

பு⁴ஞ்ஜானः ஸ்வப்னராஜ்யம் ஸஸகலவிப⁴வோ ஜாக³ரம் ப்ராப்ய பூ⁴யோ
ராஜ்யப்⁴ரஷ்டோ(அ)ஹமித்த²ம் ந ப⁴ஜதி விஷமம் தன்ம்ருஷா மன்யமானः ।
ஸ்வப்னே குர்வன் அக³ம்யாக³மனமுக²மக⁴ம் தேன ந ப்ரத்யவாயீ
தத்³வத் ஜாக்³ரத்³த³ஶாயாம் வ்யவஹ்ருதிமகி²லாம் ஸ்வப்னவத் விஸ்மரேத் சேத் ॥ 33 ॥

स-सकल-विभव = ஸகலவித - விபவங்களுடன் கூடியவனுக,
ஸ-ஸகல-விப⁴வ
स्वप्न-राज्यं = ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் - ராஜ்யத்தை,
ஸ்வப்ன-ராஜ்யம்
भुञ्जानः = அனுபவிக்கிறவன்,
பு⁴ஞ்ஜானः
भूयः = மறுபடியும்,
பூ⁴ய:
जागरं = விழிப்பை,
ஜாக³ரம்
प्राप्य = அடைந்த பிற்பாடு,
ப்ராப்ய

तत् தத்	=	அந்த ராஜ்யத்தை,
मृषा ம்ருஷா	=	பொய்யென்று,
मन्यमानः மன்யமானஃ	=	அறிந்தவனுகி,
राज्य-भ्रष्टः ராஜ்ய-ப்⁴ரஷ்டஃ	=	ராஜ்யத்தை - இழந்து விட்டவன்,
अहं அஹம்	=	நான்,
इत्थं இத்த²ம்	=	என்று,
विषमं விஷமம்	=	துக்கத்தை,
न भजति ந ப⁴ஜதி	=	அடைகிறதில்லை,
स्वप्ने ஸ்வப்னே	=	ஸ்வப்னத்தில்,
अगम्या-गमन-मुखं அக³ம்யா-க³மன-முக²ம்	=	அகம்யா - கமனம் - முதலான,
अघं அக⁴ம்	=	பாப கார்யத்தை,
कुर्वन् குர்வன்	=	செய்கிறவன்,
तेन தேன	=	அந்த பாப கார்யத்தினுல்,
प्रत्यवायी ப்ரத்யவாயீ	=	தோஷமுள்ளவனுக (பிராயச்சித்தம்செய்ய வேண்டியவனுக),
न ந	=	ஆகிறதில்லை,
तद्वत् தத்³வத்	=	அதைப்போலவே,
जाग्रत्-दशायां ஜாக்³ரத்-த³ஶாயாம்	=	விழிப்பு - ஸமயத்தில் உள்ள,
अखिलां அகி²லாம்	=	எல்லா,

व्यवहृतिं = வியவஹாரத்தையும்,

வ்யவஹ்ருதிம்

स्वप्नवत् = ஸ்வப்னத்தை மறப்பதுபோல,

ஸ்வப்னவத்

विस्मरेत् चेत् = மறந்து விடுவானேயாஞல் (இதுவும் பொய்தான் என்று அறிந்து விடுவானேயாஞல்) எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படமாட்டான்; துக்கமோ தோஷமோ ஏற்படாது.

விஸ்மரேத் சேத்

ஸ்வப்ன காலத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிற லாபமோ நஷ்டமோ இரண்டும் விழிப்பு வந்தவுடன் பொய்தான் என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விடுவதால், அதைப்பற்றி ஸந்தோஷமோ துக்கமோ அடைவது கிடையாது. அப்படியே, அந்த ஸமயத்தில் செய்யப்படும் புண்ணியமோ பாபமோ இரண்டும் பொய்தான் என்ற அறிவு விழித்துக் கொண்டவுடன் ஏற்படுவதால், அதற்காக மேன்மையோ இழிவோ பச்சாத்தாபமோ பிராயச்சித்தமோ ஏற்படுவதற்கும் நியாயமில்லெ. அதேமாதிரி ஜாகிரத் காலத்தில் உலகத்தில் செய்யும் புண்ணிய பாபங்களும் அனுபவிக்கும் ஸுகதுக்கங்களும் பொய் தான் என்று, அவித்யையாகிற தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டவருக்கு, அறிவு ஏற்பட்டு விடுமானதிஞல் அவைகளால் ஆத்மாவிற்கு எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படக் கூடியதில்லெ. அவர் எப்பொழுதும்போல் நிர்விகாரமாய் தன் நிலெயிலேயே இருந்து வருகிறுர்.

(34)

ஸ்வப்ன காலத்திய அனுபவத்தைப்போல ஜாகிரத் காலத்திய அனுபவத்தைப் பார்க்க முடியுமா? முடியுமா? என்றுல், இரண்டிற்கும் உள்ள ஸமானமான அம்சத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறுர்: -

स्वप्नावस्थानुभूतं शुभमथ विषमं तन्मृषा जागरे स्यात्
जाग्रत्यां स्थूलदेह व्यवहृति विषयं तन्मृषा स्वापकाले ।
इत्थं मिथ्यात्वसिद्धावनिशमुभयथा सज्जते तत्र मूढः
सत्ये तद्वा सकेऽस्मिन्निह हि कुत इदं तन्न विद्मो वयं हि ॥ ३४ ॥

ஸ்வப்ஞவஸ்தா²னுபூ⁴தம் ஶுப⁴மத² விஷமம் தன்ம்ருஷா ஜாக³ரே ஸ்யாத்
ஜாக்³ரத்யாம் ஸ்தூ²லதே³ஹ வ்யவஹ்ருதி விஷயம் தன்ம்ருஷா ஸ்வாபகாலே ।
இத்த²ம் மித்⁴யாத்வஸித்³தா⁴வநிஶமுப⁴யதா² ஸஜ்ஜதே தத்ர மூட⁴:
ஸத்யே தத்³பா⁴ ஸகே(அ)ஸ்மின்னிஹ ஹி குத இத³ம் தன்ன வித்³மோ வயம் ஹி ॥ 34 ॥

स्वप्न-अवस्था-अनुभूतं = ஸ்வப்ன - தசையில் - அனுபவிக்கப்படும்,

ஸ்வப்ன-அவஸ்தா²-அனுபூ⁴தம்

शुभं **ஶுப4ம்**	=	நல்லது,
अथ **அத2**	=	அப்படியே,
विषमं **விஷமம்**	=	கெட்டது எதுவோ,
तत् **தத்**	=	அது,
जागरे **ஜாக3ரே**	=	விழிப்பு ஸமயத்தில்,
मृषा **ம்ருஷா**	=	பொய்யாகவே,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	ஆகும். (அப்படியே),
जाग्रत्यां **ஜாக்3ரத்யாம்**	=	விழிப்பு ஸமயத்தில்,
स्थूलदेह व्यवहृति विषयं **ஸ்தூ2லதே3ஹ வ்யவஹ்ருதி விஷயம்**	=	ஸ்தூல தேஹத்தின் - வியவஹாரத்திற்கு - விஷயமானதும் (நல்லதும் கெட்டதும்) எதுவோ,
तत् **தத்**	=	அது,
स्वापकाले **ஸ்வாபகாலே**	=	தூங்கும் - ஸமயத்தில் ஸ்வப்னம் காணும்போது),
मृषा **ம்ருஷா**	=	பொய்யே,
इत्थं **இத்த2ம்**	=	இவ்விதமாக,
अनिशं **அநிஶம்**	=	எப்பொழுதும்,
उभयथा **உப4யதா2**	=	இரண்டு வகையிலும்,
मिथ्यात्व-सिद्धौ **மித்4யாத்வ-ஸித்3தௌ4**	=	பொய்த்தன்மையே என்று - தீர்மானமாகயிருக்கையில்,
तत्र **தத்ர**	=	அதில்,
मूढः **மூட4:**	=	மூடனுயிருந்து கொண்டு,

सज्जते **ஸஜ்ஜதே**	=	பற்றுள்ளவனுகயிருக்கிறுன்,
अस्मिन् **அஸ்மின்**	=	அவ்விரண்டையும் தெரியும்படி செய்து கொண்டு,
सत्ये **ஸத்யே**	=	வாஸ்தவமாயிருக்கிற,
अस्मिन् **அஸ்மின்**	=	இவர் (ஆத்மா),
इह **இஹ**	=	இங்கே இருக்கும்போதே,
इदं **இத³ம்**	=	இவ்விதம் பற்றுதல் ஏற்படுவது,
कुतः **குத:**	=	எந்த காரணத்தினுல்?
तत् **தத்**	=	அந்த காரணத்தை,
वयं **வயம்**	=	நாம்,
न विद्मः **ந வித்³ம:**	=	அறியவில்லை.

நன்கு போஜனம் செய்துவிட்டு தூங்குகிறவன் ஸ்வப்னம் காணும்போது, தான் பசியினுல் மிகவும் வருந்துவதாக அனுபவிக்கிறுன். ஸ்வப்னத்தில் நன்கு போஜனம் செய்தவன் விழித்துக்கொண்டவுடன் பசியினுல் வருந்துகிறுன். ஆகையால், ஜாகிரத் தில் இருப்பது ஸ்வப்ன காலத்தில் இல்லாததாக ஆகிவிடுகிறது; ஸ்வப்னத்தில் இருப்பது விழிப்புக் காலத்தில் இல்லாததாக ஆகிவிடுகிறது. இதிலிருந்து இரண்டுமே பொய் தான் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனுல் ஜாகிரத் காலத்தில் அனுபவித்தவன்தான் ஸ்வப்ன காலத்திலும் அனுபவிக்கிறுனுனதால் அவன் இரண்டு காலத்திலும் இருப்ப வனுகவேயிருகிறுன்; அவன் இல்லையென்று போவதே கிடையாது. இவ்வளவு தெளிவாய் இரண்டு காலத்திலும் இருப்பதாகத் தெரிகிற ஆத்மாவை அறிந்து கொள் ளாமல், தோன்றி மறையும் அம்சங்களில் ஈடுபடுவது மூடத்தனத்தைத்தவிர வேறு என்ன? என்கிறுர் ஆசார்யார். அந்த மூடத்தனத்திற்கு என்ன காரணம் என்று ஆலோசித்தால், அந்த மூடத்தனம் காரணத்துடன் ஏற்பட்டிருந்தால் மூடத்தனமேயா காது. ஆகையால் அதற்குக் காரணம் தேடுவது வீண் பிரயத்தினம் என்று தாத்பர்யம்.

सत्ये तद्भासके अस्मिन्

ஸத்யே தத்³பா⁴ஸகே அஸ்மின்

"ஸத்யமாய் பிரகாசப்படுத்துகிறவராய் இவர் இருக்கும்போது" என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டது. இதையே முன்னுள்ள;

மூढ:

மூட⁴:

"மூடன்" என்ற வார்த்தையுடன் சேர்த்து அன்வயம் செய்தால் "ஸத்யமாய் பிரகாசப்படுத்துகிறவராயுள்ள இவர் விஷயத்தில் மூடனுயிருப்பவன்" என்ற அர்த்தம் கிடைக்கும். அனுத்ம பதார்த்தத்தில் பற்றுதல் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் ஆத்மாவை அறியாமலிருப்பதுதான். ஆத்மா இவ்வளவு தெளிவாகத் தெரியும்போது, அது விஷய மாக அறியாமையோ அதன் பலனுக அனுத்மாவில் பற்றுதலுமோ ஏற்படுவதற்கு காரணமேயில்லை என்று தாத்பர்யம்.

(35)

ஜாக்கிரத் காலத்திலேயே ஒரு ஸமயத்தில் அனுபவித்த விஷயம் சில நாட்கள் சென்று மறந்துபோய் விடுகிறது. மறந்து விடுவதினுல் அவ்விஷயம் பொய் என்று ஆகுமா? அதைப்போலவே, ஜாக்கிரத் காலத்தில் உள்ள அனுபவம் ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் மறந்துபோய் விடுகிறது; அதினுல் தான் ஸ்வப்னத்தில் காணவில்லை. இதற்காக அதை பொய் என்று சொல்லிவிடலாமா? என்று கேட்கலாம். இதற்காக, ஜாக்கிரத் அனுபவத்தை மறக்காமலே ஸ்வப்னம் காண்பதும் உண்டு என்பதை ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறுர். ஒருவன் ஸ்வப்னம் காணும்போது வெகு நாட்களு க்கு முன்னுல் இறந்துபோன பந்துவையோ நண்பனையோ காண்பதுண்டு; அப்பொழுது "இவன் இறந்துபோனவன் அல்லவா?" என்ற ஞாபகமும் இருப்பதுண்டு. அப்படியே இறந்துபோய் விட்டதாக ஒரு பந்துவையோ நண்பனையோ ஸ்வப்னத்தில் காணும் போது "இவன் உயிருடன் அல்லவா இருக்கிறுன்?" என்ற ஞாபகமும் இருப்பதுண்டு. ஆகையால், ஞாபக மறதியினுல் விபரீதமான தோற்றமேற்படுகிற தென்று சொல்வதற்கில்லை. காரணம் தெரியவில்லையென்று முந்தின சுலோகத்தில் சொன்னது அவ்வளவு சரியல்ல, ஞாபகமறதியைக் காரணமாகச் சொல்லலாமே என்றுல், அதுவும் போதுமான காரணமாகாது என்று காட்டுவதற்காக அடுத்த சுலோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது: -

जीवन्तं जाग्रतीह स्वजनमथ मृतं स्वप्नकाले निरीक्ष्य
निर्वेदं यास्यकस्मात् मृतममृतममुं वीक्ष्य हर्षं प्रयाति ।
स्मृत्वाऽप्येतस्य जन्तोः निधनमसुयुतिं भाषते तेन साकं
सत्येवं भाति भूयोऽल्पकसमयवशात् सत्यता वा मृषात्वम् ॥ ३५ ॥

ஜீவந்தம் ஜாக்³ரதீஹ ஸ்வஜனமத² ம்ருதம் ஸ்வப்னகாலே நிரீக்ஷ்ய
நிர்வேத³ம் யாஸ்யகஸ்மாத் ம்ருதமம்ருதமமும் வீக்ஷ்ய ஹர்ஷம் ப்ரயாதி ।
ஸ்ம்ருத்வா(அ)ப்யேதஸ்ய ஜந்தோ: நித⁴னமஸுயுதிம் பா⁴ஷதே தேன ஸாகம்
ஸத்யேவம் பா⁴தி பூ⁴யோ(அ)ல்பகஸமயவஶாத் ஸத்யதா வா ம்ருஷாத்வம் ॥35॥

इह இஹ	=	இங்கே,
जाग्रति ஜாக்³ரதி	=	ஜாகிரத்தில்,
जीवन्तं ஜீவந்தம்	=	உயிரோடிருக்கும்,
स्व जनं ஸ்வ ஜனம்	=	தன் - மனிதனை,
अथ அத²	=	பிறகு,
स्वप्नकाले ஸ்வப்னகாலே	=	ஸ்வப்ன காலத்தில்,
मृतं ம்ருதம்	=	இறந்து போனதாக,
निरीक्ष्य நிரீக்ஷ்ய	=	பார்த்து,
अकस्मात् அகஸ்மாத்	=	காரணமன்னியில்,
निर्वेदं நிர்வேத³ம்	=	துக்கத்தை,
याति யாதி	=	அடைகிறன்,
मृतं ம்ருதம்	=	ஜாக்கிரத்தில் வாஸ்தவமாய் இறந்து போயிருக்கும்,
अमुं அமும்	=	இவனை,
अमृतं அம்ருதம்	=	இறந்து போகாதவனுக (உயிருடன் இருப்பதாக),
वीक्ष्य வீக்ஷ்ய	=	பார்த்து,
हर्षं ஹர்ஷம்	=	ஸந்தோஷத்தை,
प्रयाति ப்ரயாதி	=	அடைகிறன்,
एतस्य ஏதஸ்ய	=	இந்த,

जन्तोः	=	மனிதனுடைய,
ஜந்தோ꞉		
निधनं	=	மரணத்தையும்,
நித⁴னம்		
असु-युतिं	=	உயிருடன் - சேர்ந்திருப்பதையும்,
அஸு-யுதிம்		
स्मृत्वा अपि	=	ஸ்மரித்துங்கூட,
ஸ்ம்ருத்வா அபி		
तेन साकं	=	அவனுடன் கூட,
தேன ஸாகம்		
भाषते	=	பேசுகிறன்,
பா⁴ஷதே		
एवं	=	இவ்விதம்,
ஏவம்		
सति	=	இருக்கையில்,
ஸதி		
भूयः-अल्पक-समय-वशात्-सत्यता	=	அதிக காலம் - ஸ்வல்ப காலம் என்ற காரணத்தினுல்,
பூ⁴ய꞉-அல்பக-ஸமய-வஶாத்-ஸத்யதா		
सत्यता	=	(ஜாக்கிரத்திற்கு) உண்மையாயிருக்கும் தன்மையோ,
ஸத்யதா		
मृषात्वं वा	=	(ஸ்வப்னத்திற்கு) பொய்யாயிருக்கும் தன்மையோ,
ம்ருஷாத்வம் வா		
भाति	=	தோன்றுகிறது.
பா⁴தி		

வெகுநாள் நீடித்திருப்பதினுல் ஜாகிரத் ஸத்யமென்றும் சில நிமிஷங்களில் மறைந்து விடுவதினுல் ஸ்வப்னம் பொய் யென்றும் தோன்றுகிறதே தவிர, தத்வத்தை விசாரிக்கும்போது இரண்டிற்கும் ஒரே ஸ்வரூபந்தான். அதாவது, இரண்டுமே பொய்தான்.ஜாக்கிரத் என்பது நீடித்த தூக்கம், அவித்யையினுல் ஏற்பட்டது; ஸ்வப்னம் என்பது குறுதின தூக்கம், நித்ரையினுல் ஏற்பட்டது. இவ்வுளவுதான் வித்தியாஸம்.

(36)

இவ்வளவு வியக்தமாயிருக்கிற ஜகத் பொய்யான காரணத்திலிருந்து உண்டாயிருக்கமுடியுமா? என்றுல், ஒருவன் ஸ்வப்னத்தில் ஸ்திரீ ஸம்போகம் செய்ததாகக்

கண்டால், அப்பொழுது வாஸ்தவத்தில் ஸ்திரீயும் இல்லை ஸம்போகமும் இல்லை யென்று இருந்தபோதிலும், சுக்கிரம் திரவித்து வஸ்திரம் அழுக்காகிறதில்லையா? என்று பதில் கேட்கிறுர்.

स्वाप्नस्त्रीसङ्गसौख्यादपि भृशमसतो या च रेतश्च्युतिः स्यात्
सा दृश्या तद्वदेतत् स्फुरति जगद सत्कारणं सत्यकल्पम् ।
स्वप्ने सत्यः पुमान् स्यात् युवतिरिह मृषैवानयोः संयुतिश्च
प्रातः शुक्रेण वस्त्रोपहतिरिति यतः कल्पना मूलमेतत् ॥ ३६ ॥

ஸ்வாப்னஸ்த்ரீஸங்க³ஸௌக்²யாத³பி ப்⁴ருஶமஸதோ யா ச ரேதஶ்சுதிः ஸ்யாத்
ஸா த்³ருஶ்யா தத்³வதே³தத் ஸ்பு²ரதி ஜக³த³ ஸத்காரணம் ஸத்யகல்பம் ।
ஸ்வப்னே ஸத்யः புமான் ஸ்யாத் யுவதிரிஹ ம்ருஷைவானயோः ஸம்யுதிஶ்ச
ப்ராதः ஶுக்ரேண வஸ்த்ரோபஹதிரிதி யதः கல்பனா மூலமேதத் ॥ 36 ॥

भृशं असतः = கொஞ்சமேனும் வாஸ்தவமில்லாத,
ப்⁴ருஶம் அஸதः
स्वाप्नस्त्री-सङ्ग-सौख्यात् अपि = ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் - ஸ்திரீயின் சேர்க்கையினுல். ஏற்படும் - ஸுகம் காரணமாகக்கூட,
ஸ்வாப்னஸ்த்ரீ-ஸங்க³-ஸௌக்²யாத் அபி
रेत-च्युतिः = சுக்கிரம் - திரவிப்பது,
ரேத-ச்யுதிः
या च = எது,
யா ச
स्यात् = இருக்குமோ,
ஸ்யாத்
सा = அது,
ஸா
दृश्या = பார்க்கக் கூடியதாயிருக்கிறது (உண்மையாக இருக்கிறது),
த்³ருஶ்யா
तद्वत् = அதைப்போலவே,
தத்³வத்
एतत् = இந்த,
ஏதத்
जगत् = உலகம்,
ஜக³த்
असत्-कारणं = ஸத்தில்லாததை - காரணமாயுடையதாயும்,
அஸத்-காரணம்

सत्यकल्पं **ஸத்யகல்பம்**	=	ஸத்தியம். மாதிரி தோற்றமுள்ளதாகவும்,
स्फुरति **ஸ்பு²ரதி**	=	பிரகாசிக்கிறது,
यतः **யதஃ**	=	ஏனெனில்,
स्वप्ने **ஸ்வப்னே**	=	ஸ்வப்னத்தில்,
पुमान् **புமான்**	=	புருஷன்,
सत्यः **ஸத்யஃ**	=	ஸத்யமாக,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருக்கலாம்,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
युवति **யுவதி**	=	ஸ்திரீ,
मृषा एव **ம்ருஷா ஏவ**	=	பொய்தான்;
अनयोः **அனயோஃ**	=	இவ்விருவருக்கும்,
संयुतिः च **ஸம்யுதிஃ ச**	=	சேர்க்கையும் (பொய்தான்). (ஆனாலும்),
प्रातः **ப்ராதஃ**	=	காலையில்
युकेणः **யுகேணஃ**	=	சுக்கிரத்தினால்,
वस्त्र-उपहतिः **வஸ்த்ர-உபஹதிஃ**	=	வஸ்திரம் - கெடுக்கப்பட்டிருப்பது (பார்க்கப்படு கிறது),
इति **இதி**	=	என்ற,
एतत् **ஏதத்**	=	இது,
कल्पना-मूलं **கல்பனா-மூலம்**	=	வாஸ்தவமில்லாத கல்பனையையே காரணமாகவுடையது.

ஸ்வப்ன லோகத்தை அனுபவித்து பின்னுல் விழித்துக் கொண்ட பிறகு அப்போகத்தின் ஞாபகத்தோடிருக்கும் புருஷன் எப்படி ஸத்யமோ, அப்படியே, உலகத்தில் அனுபவித்துவந்து பின்னுல் ஆத்ம ஞானத்தினுல் உலகம் ஸத்யமில்லை யென்று எவன் உணர்கிறுனே அந்த அறிவுள்ளவன் ஸத்யம். அவனே ஆத்மா.

(37)

ஆத்மா எப்பொழுதும் தென்பட்டுக்கொண்டேதான் இருக்கிறது. ஆனுலும் அதை யாரும் உணர்வதில்லை. ஒரு அட்டையில் வரையப்பட்டிருக்கும் சித்திரத்தைப் பார்ப்பவன் அவ்வட்டையை பார்க்காமலிருக்கமுடியாது. ஆனுலும் அந்த சித்திரமே அவனுடைய கவனத்தை இழுந்து விடுகிறபடியால், அட்டையை பார்க்கிறேன் என்ற உணர்ச்சியே ஏற்படுவதில்லை, அதேமாதிரி ஜாகிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி ஆகிய மூன்று தசைகளிலும் ஆத்மா தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தபோதிலும் அந்த தசைகளை அனுபவிப்பதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு அவைகளுக்கு அடிப்படையாயிருக் கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதில்லை. இது ஒரு பெரிய ஆச்சர்யம் என்கிறுர்.

पश्यन्त्याराममस्य प्रतिदिवसममी जन्तवः स्वापकाले
पश्यत्येनं न कश्चित् करणगणमृते मायया क्रीडमानम् ।
जाग्रत्यर्थव्रजानां अथ च तनुभृतां भासकं चालकं वा
नो जानीते सुषुप्तौ परमसुखमयं कश्चिदाश्चर्यमेतत् ॥ ३७ ॥

பஶ்யந்த்யாராமமஸ்ய ப்ரதிதி[3]வஸமமீ ஜந்தவ꞉ ஸ்வாபகாலே
பஶ்யத்யேனம் ந கஶ்சித் கரணக[3]ணம்ருதே மாயயா க்ரீட[3]மானம் ।
ஜாக்[3]ரத்யர்த[2]வ்ரஜானாம் அத[2] ச தனுப்[4]ருதாம் பா[4]ஸகம் சாலகம் வா
நோ ஜானீதே ஸுஷுப்தௌ பரமஸுக[2]மயம் கஶ்சிதா[3]ஶ்சர்யமேதத் ॥ 37 ॥

प्रतिदिवसं **ப்ரதிதி[3]வஸம்**	=	பிரதிதினமும்,
अमी **அமீ**	=	இந்த,
जन्तवः **ஜந்தவ꞉**	=	ஜந்துக்கள்,
स्वापकाले **ஸ்வாபகாலே**	=	ஸ்வப்னகாலத்தில்,
अस्य **அஸ்ய**	=	இந்த ஆத்மாவினுடைய,
आरामं **ஆராமம்**	=	விளையாட்டை (ஆத்மாவினுல் உண்டுபண்ணப் பட்ட வாஸனுரூபமான பொருள்களை),

पश्यन्ति / **பஶ்யந்தி**	=	பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறுர்கள். (ஆனுல்),
कश्चित् / **கஶ்சித்**	=	யாரும்,
करण-गणं-ऋते / **கரண-க^{3}ணம்-ருதே**	=	இந்திரிய - கூட்டம். இல்லாமலே,
मायया / **மாயயா**	=	மாயையினுல்,
क्रीडमानं / **க்ரீட^{3}மானம்**	=	விஜளயாடிக் கொண்டிருக்கிற,
एनं / **ஏனம்**	=	இவரை,
न पश्यति / **ந பஶ்யதி**	=	பார்ப்பதில்ஜல,
जाग्रति / **ஜாக்^{3}ரதி**	=	விழிப்புக்காலத்தில்,
अर्थ-व्रजानां / **அர்த^{2}-வ்ரஜாஞும்**	=	விஷயங்களின் - கூட்டங்கஜள,
भासकं / **பா^{4}ஸகம்**	=	பிரகாசிக்கச்செய்பவராயும்,
अथ च / **அத^{2} ச**	=	அப்படியே,
तनुभृतां / **தனுப்^{4}ருதாம்**	=	சரீரம் தரித்திருக்கும் ஜீவர்கஜள,
चालकं वा / **சாலகம் வா**	=	சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்பவராயும் உள்ளவரையும் (பார்ப்பதில்ஜல),
सुषुप्तौ / **ஸுஷுப்தௌ**	=	நல்ல தூக்கத்தில்,
परम-सुखमयं / **பரம-ஸுக^{2}மயம்**	=	மேலான - ஸுகஸ்வரூபமாயிருப்பவரையும்,
कश्चित् / **கஶ்சித்**	=	எவரும்,
नो जानीते / **நோ ஜானீதே**	=	அறிகிறதில்ஜல,
एतत् / **ஏதத்**	=	இது,

आश्चर्य = வியக்கத்தக்கது.
ஆஶ்சர்யம்

ஜாக்கிரத் காலத்தில் ஜீவர்களை சேஷ்டிக்கச் செய்வதும் பதார்த்தங்களை தெரியச்செய்வதும் ஆத்மா; ஸ்வப்னத்தில் எவ்வித இந்திரியங்களையும் எதிர்பாராமல் அனுபவம் ஏற்படும்படிச் செய்வதும் ஆத்மா; ஸுஷுப்தியில் எவ்வித துக்கமும் கலக்காமல் ஸுக அனுபவத்தைக் கொடுப்பதும் ஆத்மா, அப்படியிருந்தும் அந்த ஆத்மாவை அறிந்து கொள்ளாமல் இந்த மூன்று தசைகளை மாத்திரம் ஜீவர்கள் அனுபவித்து வருவது மிகவும் ஆச்சர்யமே என்கிறுர். பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் இதற்கு பிரமாண வாக்யம்.

आराममस्य पश्यन्ति न तं पश्यति कश्चन ... ॥
ஆராமமஸ்ய பஶ்யந்தி ந தம் பஶ்யதி கஶ்சன … ॥ IV 3 (14)

(38)

ஸ்வப்னம் போலவே ஜாக்கிரத்தும் பொய்தான் என்றால் வேதம், சாஸ்திரம், குரு, வேதாந்த விசாரம் முதலிய யாவற்றும் பொய்யாகி விடுமே? அதனால் ஸத்யமான ஆத்மாவின் அறிவு எப்படி ஏற்படமுடியும்? என்றால் அதற்கு இரண்டு விதமாக ஆசார்யார் பதில் சொல்கிறுர். (1) அஸத்யமான ஸாதனத்தினால் ஸ்த்யமான பலன் ஏற்படலாம். (2) ஆத்மா "ஏற்பட வேண்டிய" பலன் இல்லை, ஸ்வதஸ்ஸித்தர் எப்பொழுதும் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பவர். அவரை நன்கு தெரியவொட்டாமல் செய்துகொண்டிருக்கிற அவித்யை என்ற மறைவை விலக்க வேண்டியதைத்தவிர வேறு எவ்வித ஸாதனமும் தேவையில்லை. இதற்குத்தான் வேதம் முதலியவை உபயோகப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு அம்சங்களையும் அடுத்த சுலோகத்தில் தெளிவுபடுத்துகிறுர்.

स्वप्ने मन्त्रोपदेशः श्रवणपरिचितः सत्य एव प्रबोधे
स्वप्नादेव प्रसादात् अभिलषितफलं सत्यतां प्रातरेति ।
सत्यप्राप्तिस्त्वमत्यादपि भवति तथा किं च तत् स्वप्रकाशं
येनेदं भाति सर्वं चरमचरमथोच्चावचं दृश्यजातम् ॥ ३८ ॥

ஸ்வப்னே மந்த்ரோபதே³ஶ: ஶ்ரவணபரிசித: ஸத்ய ஏவ ப்ரபோ³தே⁴
ஸ்வப்நாதே³வ ப்ரஸாதா³த் அபி⁴லஷிதப²லம் ஸத்யதாம் ப்ராதரேதி ।
ஸத்யப்ராப்திஸ்த்வமத்யாத³பி ப⁴வதி ததா² கிம் ச தத் ஸ்வப்ரகாஶம்
யேனேத³ம் பா⁴தி ஸர்வம் சரமசரமதோ²ச்சாவசம் த்³ருஶ்யஜாதம் ॥ 38 ॥

स्वप्ने = ஸ்வப்னத்தில்,
ஸ்வப்னே

श्रवण-परिचित:	=	கேட்டு அறிந்து கொள்ளப்பட்ட,
ஶ்ரவண-பரிசித:		
मन्त्र-उपदेश:	=	மந்திரத்தின் - உபதேசமானது,
மந்த்ர-உபதே³ஶ:		
प्रबोधे	=	விழித்துக்கொண்ட பிறகு,
ப்ரபோ³தே⁴		
सत्य एव	=	ஸத்யமாகவே இருக்கிறது,
ஸத்ய ஏவ		
तथा	=	அப்படியே,
ததா²		
स्वप्नात् एव	=	ஸ்வப்னத்தில்கூடக்கிடைத்த,
ஸ்வப்ஞத் ஏவ		
प्रसादात्	=	அனுக்ரஹத்திஞல்,
ப்ரஸாதா³த்		
अभिलषित-फलं	=	வேண்டப்பட்ட - பலன்,
அபி⁴லஷித-ப²லம்		
प्रात:	=	காஜலயில்,
ப்ராத:		
सत्यतां	=	உண்மையாயிருக்கும் தன்மையையே,
ஸத்யதாம்		
एति	=	அடைகிறது. (ஆகையால்),
ஏதி		
असत्यात् अपि तु	=	வாஸ்தவமில்லாததிலிருந்துங்கூட,
அஸத்யாத் அபி து		
सत्य-प्राप्ति:	=	வாஸ்தவமாயுள்ளதின் - அடைதல்,
ஸத்ய-ப்ராப்தி:		
भवति	=	ஏற்படும்,
ப⁴வதி		
किं च	=	மேலும்,
கிம் ச		
चरं	=	அசைவுள்ளது,
சரம்		
अचरं	=	அசைவற்றது,
அசரம்		
अथ	=	அப்படியே,
அத²		

उच्च-अवचं	=	மேல் - கீழ் உள்ளது ஆகிய,
உச்ச-அவசம்		
सर्वं	=	எல்லா,
ஸர்வம்		
इदं	=	இந்த,
இத³ம்		
दृश्य-जातं	=	பார்க்கப்படும் - கூட்டமும் (உலகம் பூராவும்),
த்³ருஶ்ய-ஜாதம்		
येन	=	எவரால்,
யேன		
भाति	=	பிரகாசிக்கிறதோ,
பா⁴தி		
तत्	=	அது (ஆத்மா),
தத்		
स्व-प्रकाशं	=	(வேறு எதையும் எதிர்பாராமல்) தானே
ஸ்வ-ப்ரகாஶம்		பிரகாசிக்கும் வஸ்து.

36 - வது சுலோகத்தில் கண்ட ஸ்வப்ன ஸ்திரீ ஸங்க திருஷ்டாந்தத்தை இங்கேயும் எடுத்துக்கொள்ளலாமாலுைம் அங்கு ஏற்படும் ஸுகம் வெறும் பிராந்தி, க்ஷணிகமும்கூட, என்ற காரணத்திஞல் இங்கே வேறு திருஷ்டாந்தம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

(39)

ஸ்வப்ன காலத்தில் தோன்றும் இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்ருததிஞல் பொய்யென்று எப்படி சொல்லப்பட்டதோ அப்படியே, ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்றும் இந்திரியங்கள் விஷயங்கள் எல்லாம் ஸுஷுப்தி காலத்தில் தோன்ருததினால் பொய்யேயாகும். வெறும் தோற்றம்தான் என்பதை மேலுள்ள சுலோகத்தில் காட்டுகிருர்.

मध्यप्राणं सुषुप्तौ स्वजनिमनुविशन्त्यग्निसूर्यादयोऽमी
वागाद्याः प्राणवायुं तदिह निगदिता ग्लानिरेषां न वायोः ।
तेभ्यो दृश्यावभासो भ्रम इति विदितः शुक्तिकारौप्य कल्पः
प्राणायामव्रतं तत् श्रुतिशिरसि मतं स्वात्मलब्धौ न चान्यत् ॥ ३९ ॥

மத்⁴யப்ராணம் ஸுஷுப்தௌ ஸ்வஜனிமனுவிஶந்த்யக்³நிஸூர்யாத³யோ(அ)மீ
வாகா³த்³யா: ப்ராணவாயும் ததி³ஹ நிக³தி³தா க்³லாநிரேஷாம் ந வாயோ: ।
தேப்⁴யோ த்³ருஶ்யாவபா⁴ஸோ ப்⁴ரம இதி விதி³த: ஶுக்திகாரௌப்ய கல்ப:
ப்ராணாயாமவ்ரதம் தத் ஶ்ருதிஶிரஸி மதம் ஸ்வாத்மலப்³தௌ⁴ ந சான்யத் ॥39॥

सुषुप्तौ **ஸுஷுப்தௌ**	=	நல்லதூக்க ஸமயத்தில்,
अमी **அமீ**	=	இந்த,
अग्नि-सूर्या-आदयः **அக்³னி-ஸூர்யா-ஆத³ய:**	=	(வாக் இந்திரியத்தின் அதிதேவதையான) அக்னி-(சக்ஷுஸ் இந்திரியத்தின் அதிதேவதையான) ஸூர்யன் முதலானவர்கள் (மற்ற இந்திரியங்களின் அதிதேவதைகள்) எல்லாரும்,
स्व-जनि **ஸ்வ-ஜனி**	=	தங்களுடைய - உத்பத்தி ஸ்தானமான,
मध्यप्राणं **மத்⁴யப்ராணம்**	=	மத்தியிலுள்ள பிராணதேவதையை (விராட்டை),
अनुविशन्ति **அனுவிஶந்தி**	=	அடைந்துவிடுகிறுர்கள் (அப்படியே),
वागाद्याः **வாகா³த்³யா:**	=	வாக் முதலான இந்திரியங்கள்,
प्राणवायुं **ப்ராணவாயும்**	=	(சரீரத்தில் தங்களுடைய உத்பத்திஸ்தானமாகிய) பிராணவாயுவை (அடைந்து விடுகின்றன),
तत् **தத்**	=	அதனுல்தான்,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
एषां **ஏஷாம்**	=	(இந்திரியங்களும் அவைகளின் அதிதேவதைகளுமாகிய) இவர்களுக்கு,
ग्लानिः **க்³லாநி**	=	வாட்டம் (லயம்),
निगदिता **நிக³தி³தா**	=	(வேதத்தில்) சொல்லப் பட்டிருக்கிறது,
वायोः **வாயோ:**	=	வாயுவிற்கு,
न **ந**	=	சொல்லப்படவில்லை,
तेभ्यः **தேப்⁴ய:**	=	அந்த இந்திரியங்களிலிருந்து ஏற்படும்,
दृश्य-अवभासः **த்³ருஶ்ய-அவபா⁴ஸ:**	=	அனுபவிக்கப்படுகிற பதார்த்தங்களின் - தோற்றம்,

शुक्तिकारौप्य कल्पः ஶுக்திகாரௌப்ய கல்ப꞉	=	சிப்பியில் தோன்றும் - வெள்ளிக்கு - ஸமானமாக,
भ्रम ப்⁴ரம	=	பிராந்தி,
इति विदितः இதி விதி³த꞉	=	நிச்சயிக்கப்படுகிறது,
तत् தத்	=	ஆகையால்தான் (இந்திரியங்களுக்கு வெளிக் கிளம்புதல் - லயம் உண்டு, பிராணனுக்குக் கிடையாது, என்ற காரணத்தினுல்தான்),
स्व-आत्म-लब्धौ ஸ்வ-ஆத்ம-லப்³தௌ⁴	=	தன்னுடைய - ஆத்ம தத்வத்தை - அறிகிற விஷயத்தில்,
प्राणायाम व्रतं ப்ராணுயாம வ்ரதம்	=	பிராணனே நியமனம் செய்வதென்ற விருதம் (ஸாதனமாக),
श्रुतिशिरसि ஶ்ருதிஶிரஸி	=	உபநிஷத்தில்,
मतं மதம்	=	கருதப்பட்டிருக்கிறது,
अन्यत् அன்யத்	=	வேறு விரதம்,
न च ந ச	=	அங்கீகரிக்கப்படவில்லே.

வெளிப்பிரபஞ்சம் யாவற்றையும் இந்திரியங்களுக்குள் லயம் செய்து, இந்திரியங்கள் எல்லாவற்றையும் பிராணனில் லயம் செய்து, பிறகு பிராணனேயும் கட்டுப்படுத்தி விட்டால், எவ்வித விக்ஷேபத்திற்கும் அவகாசமிராததினுல் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருக்கிற ஆத்ம தத்வம் நிர்மலமாய் விளங்கும்.

(40)

பிரபஞ்சத்திலிருந்து இந்திரியங்களேத்திருப்பி, அவைகளுக்கு வேலேயில்லா மல் செய்யவேண்டுமானுல், அவைகளே பிரபஞ்சத்தை நோக்கி இழுக்கக்கூடிய மனஸிலுள்ள துவேஷங்களே விலக்கியாக வேண்டும். ஆகவே ஆத்மஞானம் ஏற்படுவதற்குள்ள படிகளில் முதலாவது படி ராகத்துவேஷமற்று இருத்தல். இதையே "வைராக்யம்” என்பார்கள், அது எவ்வளவு அவசியம் என்பதை திருஷ்டாந்தம் மூலமாக அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிருர்.

नोऽकस्मादामेधः स्पृशति च दहनः किं तु शुष्कं निदाघात्
आर्द्रं चेतोऽनुबन्धैः कृतसुकृतमपि स्वोत्कर्मप्रजार्थैः ।
तद्वत् ज्ञानाग्निरेतत् स्पृशति न सहसा किं तु वैराग्यशुष्कं
तस्मात् शुद्धो विरागः प्रथममभिहितः तेन विज्ञान सिद्धिः ॥ ४० ॥

நோ(அ)கஸ்மாதா³மேத⁴꞉ ஸ்ப்ருஶதி ச த³ஹன꞉ கிம் து ஶுஷ்கம் நிதா³கா⁴த்
ஆர்த்³ரம் சேதோ(அ)னுப³ந்தை⁴꞉ க்ருதஸுக்ருதமபி ஸ்வோத்கர்மப்ரஜார்தை²꞉ ।
தத்³வத் ஜ்ஞாநாக்³நிரேதத் ஸ்ப்ருஶதி ந ஸஹஸா கிம் து வைராக்³யஶுஷ்கம்
தஸ்மாத் ஶுத்³தோ⁴ விராக³꞉ ப்ரத²மமபி⁴ஹித꞉ தேன விஜ்ஞான ஸித்³தி⁴꞉ ॥ 40 ॥

आर्द्रं = ஈரமாயிருக்கும்,
ஆர்த்³ரம்

एधः = விறகை,
ஏத⁴꞉

दहनः = நெருப்பு,
த³ஹன꞉

अकस्मात् = உடனே,
அகஸ்மாத்

नो स्पृशति च = பற்றிக்கொள்ளாது,
நோ ஸ்ப்ருஶதி ச

किं तु = ஆனால்,
கிம் து

निदाघात् = வெய்யிலினால்,
நிதா³கா⁴த்

शुष्कं = உலர்ந்திருப்பதை (பற்றிக்கொள்ளும்),
ஶுஷ்கம்

तद्वत् = அதைப்போல,
தத்³வத்

कृत-सुकृतं-अपि = புண்ணியம் செய்திருந்தபோதிலும்,
க்ருத-ஸுக்ருதம்-அபி

स्व-उत्क-कर्म-प्रजा-अर्थैः = தனக்கு - விதிக்கப்பட்ட - கர்மாக்கள் - பிரஜை சொத்து ஆகிய,
ஸ்வ-உத்க-கர்ம-ப்ரஜா-அர்தை²꞉

अनुबन्धैः = கூடச் சேர்ந்தவைகளால்,
அனுப³ந்தை⁴꞉

आर्द्रं = நனைந்திருக்கிற,
ஆர்த்³ரம்

एतत् **ஏதத்**	=	இந்த,
चेतः **சேதஃ**	=	மனதை,
ज्ञान अग्निः **ஞான அக்³னிஃ**	=	ஞானமாகிற நெருப்பு,
सहसा **ஸஹஸா**	=	உடனே,
न स्पृशति **ந ஸ்ப்ருஶதி**	=	பற்றிக்கொள்ளாது,
किं तु **கிம் து**	=	ஆனால்,
वैराग्य-शुष्कं **வைராக்³ய-ஶுஷ்கம்**	=	வைராக்கியத்தினால் - உலர்ந்திருப்பதை (பற்றிக்கொள்ளும்),
तस्मात् **தஸ்மாத்**	=	ஆகையினால்தான்,
शुद्धः **ஶுத்³த⁴ஃ**	=	சுத்தமான,
विरागः **விராக³ஃ**	=	வைராக்கியமானது,
प्रथमं **ப்ரத²மம்**	=	முதலாவதாக,
अभिहितः **அபி⁴ஹிதஃ**	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
तेनः **தேன:**	=	அதனால் தான்,
विज्ञान सिद्धिः **விஜ்ஞான ஸித்³தி⁴:**	=	அனுபவஞானத்தின் - ஸித்தி (ஏற்படும்).

விறகை எரியவிடாமல் செய்வது அதிலுள்ள ஈரம்தான் அப்படியே மனஸ் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயங்களில் பற்றியிருந்தால் அதில் ஞானம் ஏற்படுவது ஸாத்தியமில்லை. சாஸ்திரவிஹிதமான கர்மாக்களிலோ, தான், பிதா, பர்த்தா, முதலான முறைகளில் ஏற்பட்டிருக்கும் கடமைகளிலோ, புத்திரமித்திராதிகளிலோ, வீடு பணம் கியாதி முதலானவைகளிலோ, பற்றுதல் இருந்துவிட்டால் சரியானபடி ஞானமேற்படவிடாது. ஆகையால் அனாத்ம விஷயமான பற்றுதலை விலக்கியே ஆக வேண்டும். அவ்விதம் விலக்குவதுதான் “வைராக்கியம்” எனப்படும்.

स्वोक्तकर्मप्रजार्थः कुतसुकृतं अपि

ஸ்வோக்தகர்மப்ரஜார்த2: குதஸுக்ருதம் அபி

“சாஸ்திரத்தில் தனக்குச்சொல்லப்பட்ட கர்மாக்கள், (சாஸ்திரத்திலேயே அவசியம் புத்திரன் வேண்டுமென்று சொன்னதை அனுஸரித்து) ஸந்தானம், இவைகளை பிரயோஜனமாயுடையவைகளால் புண்ணியம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்" என்றும் அன்வயம் செய்யலாம்.

(41)

அனுத்ம விஷயமான ஸகல ஆசையையும் விட்டு வெறும் தோற்றமாயிருக்கும் ஜகத்தின் அடிப்படையான ஆத்ம தத்வ ஸாக்ஷாத்காரத்தினுல், அந்த ஜகத்து வாஸ்தவமாய் இருக்கும் பதார்த்தமில்லையென்று உணரவேண்டுமென்கிற விஷயத்தில் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்திலுள்ள

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किंच जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनम् ॥

ஈஶாவாஸ்யமித3ம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜக3த்யாம் ஜக3த் ।
தேன த்யக்தேன பு4ஞ்ஜீதா2 மா க்3ருத4: கஸ்யஸ்வித்3த4னம் ॥

என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தத்தை சுலோக ரூபமாய் சொல்கிறுர்.

यत्किंचित् नामरूपात्मकमिदमसदेवोदितं भाति भूमौ
येनानेकप्रकारैः व्यवहरति जगत् येन तेनेश्वरेण ।
तद्वत् प्रच्छादनीयं निभृतरशनया यद्वदेष द्विजिह्व
तेन त्यक्तेन भोज्यं सुखमनतिशयं मा गृधोऽन्यद्धनाद्यम् ॥ ४१ ॥

யத்கிஞ்சித் நாமரூபாத்மகமித3மஸதே3வோதி3தம் பா4தி பூ4மௌ
யேனுனேகப்ரகாரை: வ்யவஹரதி ஜக3த் யேன தேனேஶ்வரேண ।
தத்3வத் ப்ரச்சா2த3னீயம் நிப்4ருதரஶனயா யத்3வதே3ஷ த்3விஜிஹ்வ
தேன த்யக்தேன போ4ஜ்யம் ஸுக2மனதிஶயம் மா
க்3ருதோ4(அ)ன்யத்3த4நாத்3யம் ॥ 41 ॥

भूमौ = உலகத்தில்,
பூ4மௌ

नाम-रूप-आत्मकं = பெயரையும் - ரூபத்தையுமே - ஸ்வபாவமாயுள்ள,
நாம-ரூப-ஆத்மகம்

इदं = இது,
இத3ம்

यत् किंचित्	=	எதுவும் (யாவும்),
யத் கிஞ்சித்		
असत् एव	=	வாஸ்தவமில்லாததாகவே,
அஸத் ஏவ		
उदितं	=	உண்டாகி,
உதி³தம்		
येन	=	எவரால்,
யேன		
भाति	=	பிரகாசிக்கிறதோ,
பா⁴தி		
येन	=	எவராலேயே,
யேன		
जगत्	=	இந்த ஜகத்தானது,
ஜக³த்		
अनेक प्रकारैः	=	பல - விதமாக,
அனேக ப்ரகாரைঃ		
व्यवहरति	=	வியவஹாரம் செய்கிறதோ,
வ்யவஹரதி		
तेन	=	அந்த,
தேன		
ईश्वरेण	=	ஈசுவரனைக்கொண்டு,
ஈஶ்வரேண		
यद्वत्	=	எவ்விதம்,
யத்³வத்		
एष	=	இந்த (முன்தோன்றுகிற),
ஏஷ		
द्विजिह्वः	=	பாம்பானது,
த்³விஜிஹ்வ		
निभृतरशनया	=	தீர்மானிக்கப்பட்ட - கயிற்றினுல் (மறைக்கப்பட்டு
நிப்⁴ருதரஶனயா		"இல்லை" என்று செய்யப்பட்டு விடுகிறதோ),
तद्वत्	=	அவ்விதமே, (இந்த ஜகத்),
தத்³வத்		
प्रच्छादनीयं	=	நன்கு மூடப்பட வேண்டும் ("வாஸ்தவமில்லை"
ப்ரச்சா²த³னீயம்		என்று உணரப்பட வேண்டும்),
तेन	=	அவ்விதம்,
தேன		

त्यक्तेन **த்யக்தேன**	=	(ஜகத்தை "துச்சம" வாஸ்தவமில்லையென்று) விட்டு விடுவதின் மூலமாக,
अनतिशयं **அனதிஶயம்**	=	எதற்கு மேல் கிடையாதோ அவ்வித,
सुखं **ஸுக²ம்**	=	ஸுகம் (மோக்ஷானந்தம்),
भोज्यं **போ⁴ஜ்யம்**	=	அனுபவிக்கத்தக்கது. (ஆகையால்),
अन्यत् **அன்யத்**	=	இதைத்தவிர வேறுகிய,
धन-आद्यं **த⁴ன-ஆத்³யம்**	=	செல்வம் - முதலியதை,
मा गृधः **மா க்³ருத⁴:**	=	விரும்பாதே.

எதற்கு மேல் ஆனந்தம் கிடையாதோ அந்த உத்தமமான ஆனந்தம் கிடைக்க வேண்டுமாளுல், அதற்குக் கீழ்பட்ட எல்லாவித ஆனந்தத்திலும் "வேண்டும்" என்ற பற்றுதல் இருக்கக்கூடாது. மற்ற ஆனந்தங்களில் "வேண்டும்" என்ற எண்ணம் ஏற்படு வதற்குக் காரணம் "அது நன்ருக இருக்கிறது" என்ற எண்ணமே. அவ்வித எண்ணம் ஏற்படுவதற்குக்காரணம் அது பார்வைக்கு நன்ருயிருப்பதாகத் தோன்றுவதே. அவ்விதம் தோன்றும்போது "அது வெறும் தோற்றமே தவிர வாஸ்தவமான பதார்த்தமேயில்லை; அது நன்ருகத்தோன்றுவதும் அதன் இயல்பு இல்லை; வேறு வாஸ்தவமாய் நன்ருயிருக்கும் பதார்த்தத்தின் தோற்றத்தை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு இது தோன்றுகிறதே தவிர வேறில்லை" என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விட்டால் அந்த வாஸ்தவமான பதார்த்தத்திலே தான் ஈடுபடத்தோன்றும், அம்முறையில், ஜகத் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாய் ஆத்ம தத்வம் இருக்கிறது, தோன்றும் பாம்பு க்கு அடிப்படையாய் கயிறு இருப்பதுபோல. அந்த அடிப்படை இருப்பதிளுல்தான் உலகத்திலுள்ள ஸகல வியவஹாரங்களும் நடக்கின்றன. அது தான் வாஸ்தவமாக "இருக்கும்" பதார்த்தம், அதிலேயே ஞாபகத்தைச் செலுத்திவிட்டால் வெறும் தோற்ற மாயிருக்கிற உலகத்தில் மனஸ் ஈடுபடாது. இவ்வுலகத்திலுள்ள எந்த வஸ்துவிலும் ஆசை ஏற்பட நியாயமில்லை. இவ்விதம் வெறும் தோற்றத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்கா மலேயிருக்கும் மனேநிலை வைராக்கியம் எனப்படுகிறது. இந்த மனேநிலை முற்ற முற்ற உலகத்தோற்றமே மறைந்து அதற்கு அடிப்படையான ஆத்ம தத்வம் விளங்க வாரம்பிக்கும். அது நன்கு விளங்கி விட்டால் உலகமே தனித்துக் கிடையாது என்ற அனுபவம் ஏற்பட்டு விடும். அப்பொழுது நிரதிசயமான ஆத்மானந்த அனுபவத்திலே யே நிலைத்திருக்கமுடியும்.

(42)

அவ்வித ஆனந்தானுபவ நிலையில், உலகத்தோற்றமிருக்கும் வரை "ஜீவன் முக்தி" யென்றும், உலகம் மறைந்து விட்டபிறகு "விதேஹமுக்தி" யென்றும் இரண்டு படிகள் உண்டென்று அடுத்த சுலோகத்தில் அவைகளையும் அவைகள் ஏற்படுவதற்குள்ள ஸாதனங்களையும் சொல்கிறுர்.

जीवन्मुक्तिर्मुमुक्षोः प्रथममथ ततो मुक्तिरात्यन्तिकी च
तेऽभ्यासज्ञानयोगात् गुरुचरणकृपापाङ्गसङ्गेन लब्धात् ।
अभ्यासोऽपि द्विधा स्यादधिकरणवशात् दैहिकों मानसश्च
शारीरस्त्वासनाद्यो ह्युपर तिरपरो ज्ञानयोगः पुरोक्तः ॥ ४२ ॥

ஜீவன்முக்திர்முமுக்ஷோ: ப்ரத²மமத² ததோ முக்திராத்யந்திகீ ச
தே(அ)ப்⁴யாஸஜ்ஞானயோகா³த் கு³ருசரணக்ருபாபாங்க³ஸங்கே³ன லப்³தா⁴த் ।
அப்⁴யாஸோ(அ)பி த்³விதா⁴ ஸ்யாத³தி⁴கரணவஶாத் தை³ஹிகோம் மானஸஶ்ச
ஶாரீரஸ்த்வாஸநாத்³யோ ஹ்யுபர திரபரோ ஜ்ஞானயோக³: புரோக்த: ॥ 42 ॥

मुमुक्षोः = மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவருக்கு,
முமுக்ஷோ:

प्रथमं = முதலில்,
ப்ரத²மம்

जीवन्मुक्तिः = ஜீவன் முக்தி,
ஜீவன்முக்தி:

ततः = அதற்கு,
தத:

अथ = பிறகு,
அத²

आत्यन्तिकी = எல்லை மீறின (விதேஹ),
ஆத்யந்திகீ

मुक्तिः च = முக்தியும்,
முக்தி: ச

ते = அவையிரண்டும்,
தே

गुरुचरण-कृपा-अपाङ्ग-सङ्गेन = குரு நாதருடைய - கருணை - கடாக்ஷத்தின் - ஸங்கத்தினுல்,
கு³ருசரண-க்ருபா-அபாங்க³-ஸங்கே³ன

लब्धात् **லப்³தா⁴த்**	=	அடையப்படும்,
अभ्यास-ज्ञानयोगात् **அப்⁴யாஸ-ஜ்ஞானயோகா³த்**	=	அப்பியாஸத்திஞலும் - ஞான யோகத்திஞலும் (ஏற்படுகின்றன),
अभ्यासः **அப்⁴யாஸ:**	=	அந்த அப்பியாஸம்,
अपि **அபி**	=	கூட,
अधिकरण-वशात् **அதி⁴கரண-வஶாத்**	=	(எதில் அப்பியாஸம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த) ஆசிரயத்தின் வேறுபாடு காரணமாக,
दैहिकः **தை³ஹிக:**	=	தேஹத்தைக் குறித்தது,
मानसः च **மானஸ: ச**	=	மனஸைக்குறித்தது என்று,
द्विधा **த்³விதா⁴**	=	இருவகையாக,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	ஆகும். (அவ்விரண்டில்),
शारीरः तु **ஶாரீர: து**	=	தேஹத்தைக் குறித்தது என்பதோ,
आसना-आद्यः **ஆஸஞ-ஆத்³ய:**	=	ஆஸனம் -முதலியவை,
अपरः **அபர:**	=	மற்ரென்று,
उपरतिः हि **உபரதி: ஹி**	=	ஸகல வியாபாரங்களிலிருந்தும்) ஓய்வு அடைதல் என்று பிரஸித்தம்,
ज्ञानयोगः **ஞானயோக³:**	=	ஞானயோகம்,
पुरः **புர:**	=	முன்ஞல்,
उक्तः **உக்த:**	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

குருநாதரை சிரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் சரணமடைந்து அவரை நமஸ்காரம் சுசுரூஷை முதலிய ஸேவைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தி அவருடைய பரிபூர்ண மான அனுக்ரஹம் பெற்ருல்தான் அப்யாஸமோ ஞானயோகமோ ஸித்திக்கும். அப்யாஸம் என்பது ஞானயோகத்திற்கு பூர்வாங்கம். அது இரண்டு விதம் என்கிருர். யமம், நியமம் என்ற இரண்டு யோகாங்கங்களும் எல்லாவித அப்யாஸங்களுக்கும்

பொதுவாக வேண்டியிருப்பதால் அவைகளை இங்கே தனித்து எடுத்துச் சொல்ல வில்லை. அவைகளுக்கு மேலுள்ள ஆஸனம். பிராணுயாமம், பிரத்யாஹாரம் என்ற மூன்றும் முறையே சரீரத்தையும், சரீரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணனையும், சரீரமூலமாக சேஷ்டிக்கும் இந்திரியங்களையும், நிக்ரஹம் செய்வதாயிருப்பதால், இம்மூன்றையும் சாரீர அப்யாஸம் என்கிறுர். இவைகளுக்கு மேலுள்ள தாரனை, தியானம். ஸமாதி. இம்மூன்றும் மனதை இழுத்துப்பிடித்தல், ஒரு முகமாய்ச் செய்தல், அசைவற்றிருக்கச் செய்தல், என்ற முறையில் மானஸிக அப்யாஸம் என்கிறுர்.

அந்த ஸமாதி நிலை ஏற்பட்டாலும் சிலருக்கு அந்நிலை தானுகவே கலைந்து உலகம் தோன்றலாம்; சிலருக்கு தானுகக் கலையாமல் வெளி நிமித்தத்தினுல் மாத்திரம் கலைந்து உலகம் தோன்றலாம்; இவ்விருவரையும் பிரஹ்ம வித்வான். பிரஹ்ம வித்வரீயான் என்பார்கள்; இவர்களுக்கு உலகத்தோற்றமிருக்கக்கூடியதால் உலகம் பொய்தான் என்ற அறிவு இருந்தும் கூட, உலக வியவஹாரங்களில் ஈடுபடக்கூடியவர்களே; ஆகையால் இவர்களை ஜீவன் முக்தர் என்று சொல்லப்படு கிறது. என்ன நிமித்தம் ஏற்பட்டாலும் ஸமாதி கலையாமலேயிருந்து விடும். ஞானிக்கு உலகம் தோன்றவே தோன்றுததினுல் அவருக்கு ஆபாஸமாகக்கூட சரீரம் தோன்றுது; ஆகையால் பிரஹ்ம வித்வரிஷ்டரென்ற அவரை விதேஹமுக்தர் என்றே சொல்லலாம். ஆனுல் மற்றவர்கள் பார்வையில் அவர் சரீரத்துடனிருப் பதாகத் தெரிவதால்.அவரையும் ஜீவன் முக்தர் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஞானயோக த்தில் ஏற்படக்கூடிய அனுபவ தாரதம்யத்தினுல் இந்த வித்யாஸம் ஏற்படுகிறது. ஆனுலும் இவர்கள் யாவரும் பிரஹ்ம வித்துக்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

சரீர - இந்திரிய -வியவஹாரங்களிலிருந்து நிவிருத்தி அடைந்தாலொழிய மானஸிக அப்யாஸம் ஸாத்தியமாகக் கூடியதில்லை யானதினுல் அவ்வப்யாஸ த்தை "உபரதி" (ஓய்வு) என்ற சப்தத்தினுலேயே இந்த சுலோகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கி றுர்,

(43)

அந்த பிரஹ்மானந்த அனுபவத்தை இந்த சரீரத்திலிருந்தபடியே யோகாப்யாஸ முறையில் அடையலாம் அல்லது கிரம முக்தி யென்ற ரீதியாய் இந்த சரீரம் விட்டு பிரஹ்ம லோகம் போய் அடையலாம் என்று இரண்டு விதமாயிருப்பதால் இரண்டையுமே அடுத்த சுலோகத்தில் குறிக்கிறுர். இவ்விரண்டு பேர்களுக்கும் கொஞ்சம் அவித்யா சேஷமிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். அவித்யை பூராவும் பாக்கியன்னியில் போய் விட்டால் இந்த யோகரீதிக்காவது லோகாந்தரம் போவதற்காவது எவ்வித அவசியமுமில்லாமல் இங்கேயே முக்தி அடைந்து பிரஹ் மத்துடன் கலந்து விடுகிறுர். அந்த தசையை பின்னுல் 46 - வது சுலோகத்தில் வர்ணி க்கிறுர்.

सर्वानुन्मूल्य कामान् हृदि कृतनिलयान् क्षिप्तशङ्कूनिवोच्चैः
दीर्यद्दहाभिमानः त्यजति चपलता आत्मदत्तावधानः ।
यात्यूर्ध्वस्थानमुच्चैः कृतसुकृतभरो नाडिकाभिर्विचित्रं
नीलश्वेता रुणाभिः स्रवदमृतभरं गृह्यमाणात्मसौख्यः ॥ ४३ ॥

ஸர்வானுன்மூல்ய காமான் ஹ்ருதி³ க்ருதநிலயான் க்ஷிப்தஶங்கூனிவோச்சைः
தீ³ர்யத்³த³ஹாபி⁴மானः த்யஜதி சபலதா ஆத்மத³த்தாவதா⁴னः ।
யாத்யூர்த்⁴வஸ்தா²னமுச்சைः க்ருதஸுக்ருதப⁴ரோ நாடி³காபி⁴ர்விசித்ரம்
நீலஶ்வேதா ருணாபி⁴ः ஸ்ரவத³ம்ருதப⁴ரம் க்³ருஹ்யமாணாத்மஸௌக்²யः ॥ 43 ॥

क्षिप्तशङ्कूनिव **க்ஷிப்தஶங்கூனிவ**	=	எறியப்பட்ட இரும்பு முளைகளைப்போல,
हृदि **ஹ்ருதி³**	=	ஹ்ருதயத்தில்,
कृत-निलयान् **க்ருத-நிலயான்**	=	குடி கொண்டிருக்கிற,
सर्वान् **ஸர்வான்**	=	எல்லா,
कामान् **காமான்**	=	ஆசைகளையும்,
उच्चैः **உச்சைः**	=	உயரேர (நன்றாக),
उन्मूल्य **உன்மூல்ய**	=	வேருடன் எடுத்து விட்டு,
दीर्यत्-देह-अभिमानः **தீ³ர்யத்-தே³ஹ-அபி⁴மானः**	=	தேஹத்தில் அபிமானம் நீங்கியவராக,
आत्म-दत्त-अवधानः **ஆத்ம-த³த்த-அவதா⁴னः**	=	ஆத்மாவிலேயே கவனம் வைத்தவராக இருந்து கொண்டு,
चपलतां **சபலதாம்**	=	(அனாத்ம பதார்த்தங்களில் உள்ள) ஆவலை,
त्यजति **த்யஜதி**	=	விட்டு விடுகிறார். (பிறகு),
कृत सुकृत-भरः **க்ருத ஸுக்ருத-ப⁴ரः**	=	செய்திருக்கும் - புண்ணியங்களை - எடுத்துக் கொண்டவராய்,
गृह्यमाण-आत्म-सौख्यः **க்³ருஹ்யமாண-ஆத்ம-ஸௌக்²யः**	=	ஆத்மானந்தத்தை அனுபவிப்பவராய்,

नील-श्वेत-अरुणाभिः **நீல-ஶ்வேத-அருணாபி⁴:**	=	கருப்பு - வெளுப்பு - சிவப்பு வர்ணமுள்ள,
नाडिकाभिः **நாடி³காபி⁴:**	=	நாடிகளால்,
विचित्रं **விசித்ரம்**	=	பலவிதமாயிருக்கிறதும்,
स्रवत्-अमृत-भरं **ஸ்ரவத்-அம்ருத-ப⁴ரம்**	=	ஏராளமாய் - அமிருகத்தை பொழிகிறதுமான,
उच्चैः **உச்சை:**	=	மேலே,
ऊर्ध्व-स्थानं **ஊர்த்⁴வ-ஸ்தா²னம்**	=	மேலான் - ஸ்தானத்தை,
याति **யாதி**	=	அடைகிறுர்.

யோகரீதியாய் இந்த சுலோகத்திற்கு அர்த்தம் பார்ப்பதானுல்

ऊर्ध्व-स्थानं

ஊர்த்⁴வ-ஸ்தா²னம்

மேலான ஸ்தானம் என்பது பிரஹ்மாந்திரமாகும். அதில் இடை, பிங்களை, ஸுஷும்னை மூன்று நாடிகளும் ஒன்றுய்விடுகிறதென்று சொல்லப்படுவதால்

नीलश्वेतारुणाभिः नाडिकाभिर्विचित्रं

நீலஶ்வேதாருணாபி⁴: நாடி³காபி⁴ர்விசித்ரம்

(கருப்பு வெளுப்பு சிவப்பு நாடிகளால் பல விதமாயுள்ளது) என்ற விசேஷணமும் பிரஹ்மாந்திரத்திலிருந்து ஆனந்தாமிருதம் பிரவஹிக்குமென்றும் சொல்லப்படுவ தால்

स्रवदमृतभरं

ஸ்ரவத³ம்ருதப⁴ரம்

(ஏராளமாய் அமிருதத்தைப் பொழிகிற) என்ற விசேஷணமும், பொருந்தும்.

மேலான ஸ்தானம் என்பது பிரஹ்ம லோகம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அங்கேயும் ஸத்வ பிரதானமான விஷ்ணு, ரஜ: பிரதானமான் பிரஹ்மா, தம: பிரதானமான ருத்ரர் இவர்களுக்கு ஸ்தானமிருப்பதாலும் ஸாதாரணமாக ஸ்த்வத்தை, வெளுப்பு என்றும் ரஜஸை சிவப்பு என்றும் தமஸை கருப்பு என்றும்

சொல்வதினுலும், அங்கேயும் ஆனந்தாமிருதம் ஏராளமாய் இருக்குமாதலாலும், அவ்விசேஷணங்கள் பொருந்தக் கூடியனவேயாம்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூல சுருதியான பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

तेन धीराः अपियन्ति ब्रह्मविदः स्वर्गं लोकमित ऊर्ध्वं विमुक्ताः ॥ IV 4 (8)

தேன தீ⁴ராः அபியந்தி ப்³ரஹ்மவித³ः ஸ்வர்க³ம் லோகமித
ஊர்த்⁴வம் விமுக்தாः ॥

तस्मिन शुक्लयुक्त नीलमाहुः पिङ्गलं हरितं लोहितं च ।
एष पन्था ब्रह्मणा हानुमितैः तेनैति ब्रह्मवित् पुण्यकृत् तैजसश्च ॥ IV 4 (9)

தஸ்மின ஶுக்லயுக்த நீலமாஹுः பிங்க³லம் ஹரிதம் லோஹிதம் ச ।
ஏஷ பந்தா² ப்³ரஹ்மணா ஹானுமிதைः தேனைதி ப்³ரஹ்மவித்
புண்யக்ருத் தைஜஸஶ்ச ॥

என்ற வாக்கியத்தில் வெளுப்பு, கருப்பு, மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு ஆகிய ஐந்து வர்ணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்தில் விட்டுப்போன மஞ்சளையும் பச்சையையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. தவிரவும்

यदा सर्वे प्रमुच्यन्ते काम येस्य हृदि श्रिताः ।
अथ मर्त्योऽमृतो भवति अत्र ब्रह्म समश्नुते ॥ IV 4 (7)

யதா³ ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காம யேஸ்ய ஹ்ருதி³ ஶ்ரிதாः ।
அத² மர்த்யோ(அ)ம்ருதோ ப⁴வதி அத்ர ப்³ரஹ்ம ஸமஶ்னுதே ॥

(காடகோபநிஷ்த் VI 14)

என்ற வாக்கியத்தில் ஸர்வகாமங்களும் அற்றவருக்கு லோகாந்தரம் போவது கிடையாது என்று ஏற்படுவதினுல், இந்த சுலோகத்தில் கண்ட ஞானிக்கு ஸ்வல்பம் அவித்யையும் அதினுல் பிரஹ்மலோகாதி அனுபவ இச்சையும் இருக்குமென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வித காமமற்றவனுய் அவித்யை மாத்திரம் இருக்கிறவனுகிய பிராக்ஞன் அதாவது ஸுஷுப்தி தசையிலிருக்கும் ஜீவன் "ஹிதா" என்கிற நாடிகளில் ஒடுங்கியிருப்பதாக அதே உபநிஷத்தில் சொல்லும் போதும் அந்த நாடிகள் மேலே கண்ட ஐந்துவித வர்ணங்களுடன் கூடினவையென்று வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ता वा अस्यैता हिता नाम नाट्यो यथा केशः सहस्रधा भिन्नः तावताऽणिम्ना तिष्ठन्ति शुक्लुभ्य नीलस्य पिङ्गलस्य हरितस्य लोहितस्य पूर्णाः ... IV 3 (20).

தா வா அஸ்யைதா ஹிந்தா நாம நாட்யோ யதா² கேஶ: ஸஹஸ்ரதா⁴ பி⁴ன்ன: தாவதா(அ)ணிம்னா திஷ்ட²ந்தி ஶுக்குப்⁴ய நீலஸ்ய பிங்க³லஸ்ய ஹரிதஸ்ய லோஹிதஸ்ய பூர்ணா: ...

(44)

நாடீத்வாரா பிரஹ்மாந்திரத்தை பேதித்து ஆனந்தானுபவம் அடைகிறவர் களும், பிரஹ்ம லோகம் சென்று ஆனந்தானுபவம் அடைகிறவர்களும் தேஹமுள்ள வர்களாகவே இருப்பதால், ஜீவன் முக்தர்கள் என்ற பெயருக்கு உரியவர்களாக இருக்கிறுர்கள் என்பது வாஸ்தவம். அவ்விரண்டு வழியாகவும் போகாமல், சுத்தமான ஞானமார்க்கத்தில் பிரவேசித்து, தத்வ விசாரஊண செய்து, ஆத்மா ஒன்றுதான் ஸத்யம், ஜகத் வெறும் தோற்றமே அதற்கு ஆத்மாவை விட்டு தனியாக இருப்புக் கிடையாது, ஆகையால் எல்லாமே ஆத்மா தான், என்ற திருடமான ஞானமேற்பட்டு விட்டால், அவருக்கும் எவ்வித ஆசையும் இருக்க நியாயமில்ஊல; ஆகையால் சோகத்திற்கும் அவகாசம் கிடையாது; எப்பொழுதும் ஆத்மானந்தத்தில் மூழ்கியிருக் கலாம்; சரீரம் முதலானதுகஊள மறந்தேயிருப்பார், அவருக்கு புண்ணிய பாப ஸம்பந்தம் கிடையாது; இவரும் ஜீவன் முக்தரேயென்று சொல்கிறுர்.

प्रापश्यद्विश्वमात्मेत्ययमिह पुरुषः शोकमोहाद्यतीत
शुक्रं ब्रह्माध्यगच्छत् स खलु सकलवित सर्वसिद्धयास्पदं हि ।
विस्मृत्य स्थूलसूक्ष्मप्रभृति वपुरसौ सर्वसङ्कल्पशून्यो
जीवन्मुक्तस्तुरीयं पदमधिगतवान् पुण्यपापैर्विहीनः ॥ ४४ ॥

ப்ராபஶ்யத்³விஶ்வமாத்மேத்யயமிஹ புருஷ: ஶோகமோஹாத்³யதீத
ஶுக்ரம் ப்³ரஹ்மாத்⁴யக³ச்ச²த் ஸ க²லு ஸகலவித்
ஸர்வஸித்³த⁴யாஸ்பத³ம் ஹி ।
விஸ்ம்ருத்ய ஸ்தூ²லஸூக்ஷ்மப்ரப்⁴ருதி வபுரஸௌ ஸர்வஸங்கல்பஶூன்யோ
ஜீவன்முக்தஸ்துரீயம் பத³மதி⁴க³தவான் புண்யபாபைர்விஹீன: ॥ 44 ॥

अयं = இந்த,
அயம்

पुरुषः = புருஷன்,
புருஷ:

इह = இங்கே (இந்த சரீரத்திலிருக்கும்போதே),
இஹ

विश्वं = ஜகத்தை,
விஶ்வம்

आत्मा = ஆத்மா,
ஆத்மா

इति இதி	=	என்று,
प्रापश्यत् ப்ராபஶ்யத்	=	பார்க்கிறன்,
शोक-मोह-आदि-अद्यतीतः ஶோக-மோஹ-ஆதி³-அத்³யதீத:	=	சோகம் - மோஹம் - முதலானதை - தாண்டினவன்,
शुक्रं ஶுக்ரம்	=	சுத்தமான,
ब्रह्म ப்³ரஹ்ம	=	பிரஹ்மத்தை,
अध्यगच्छत् அத்⁴யக³ச்ச²த்	=	அறிந்தவன்,
स खलु ஸ க²லு	=	அவர் அல்லவா,
सकलवित् ஸகலவித்	=	எல்லாவற்றையும் - அறிந்தவர்,
सर्व-सिद्ध-आस्पदं हि ஸர்வ-ஸித்³த⁴-ஆஸ்பத³ம் ஹி	=	எல்லா - ஸித்திகளுக்கும் - இருப்பிடமும் என்பது பிரஸித்தம்,
असौ அஸௌ	=	இவர்,
स्थूल-सूक्ष्म-प्रभृति ஸ்தூ²ல-ஸூக்ஷ்ம-ப்ரப்⁴ருதி	=	ஸ்தூலம் - ஸூக்ஷ்மம் - முதலான,
वपुः வபு:	=	சரீரத்தை,
विस्मृत्य விஸ்ம்ருத்ய	=	மறந்துவிட்டு,
सर्व-सङ्कल्प-शून्यः ஸர்வ-ஸங்கல்ப-ஶூன்ய:	=	எல்லாவித - ஸங்கல்பமும் அற்றவராக,
पुण्य-पापैः புண்ய-பாபை:	=	புண்ணியங்களாலும் பாபங்களாலும்,
विहीनः விஹீன:	=	விடப்பட்டவராக இருக்கும்,
जीवन्मुक्तः ஜீவன்முக்த:	=	இந்த ஜீவன் முக்தர்,
तुरीयं துரீயம்	=	நான்காவதான,

पदं **பத³ம்**	=	நிஜலயை,
अधिगतवान् **அதி⁴க³தவான்**	=	அடைந்தவர்.

विश्वं आत्मा इति

விஶ்வம் ஆத்மா இதி

"ஜகத்தை ஆத்மா வென்று" என அர்த்தம் செய்யப்பட்டது. விசுவம் என்கிற சப்தத்தை முதல் வேற்றுமையாயும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியானல் "ஜகத் ஆத்மா தான் என்று" என அர்த்தம் கிடைக்கும். இரண்டு விதமாகவும் மூல சுருதியான ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில் கண்டிருக்கிறது.

यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानुपश्यति।
सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ (६)

यस्मिन् सर्वाणि भूतानि आत्मैवाभूद् विजानतः।
तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ (७)

स पर्यगात् शुक्रमकायमव्रणं अस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम् ।... (८)

யஸ்து ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஆத்மன்யேவானுபஶ்யதி।
ஸர்வபூ⁴தேஷு சாத்மானம் ததோ ந விஜுகு³ப்ஸதே ॥ (6)

யஸ்மின் ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஆத்மைவாபூ⁴த்³ விஜானத:।
தத்ர கோ மோஹ: க: ஶோக ஏகத்வமனுபஶ்யத: ॥ (7)

ஸ பர்யகா³த் ஶுக்ரமகாயமத்³ரணம்
அஸ்னாவிரம் ஶுத்³த⁴மபாபவித்³த⁴ம் । ... (8)

"ஸ்தூலம் - ஸூக்ஷ்மம் முதலான" என்பதினுல் காரண சரீரத்தையும் கிரஹிக்கவேண்டும். இந்த மூன்றுவித சரீரங்களுக்கும் அப்பாலுள்ளதே சுத்தமான பிரஹ்மத்தைவிட வேருகாத ஆத்ம தத்வமானதினுல், அதை "நான்காவது" என்று சொல்லப்படுகிறது புண்ணிய பாபகர்மாக்களும் அவைகளின் பலன்களாகிய ஸுகதுக்கங்களும் ஸ்தூல - ஸூக்ஷ்ம சரீரங்களையே யொட்டினவை; காரண சரீரத்தில் கூட கர்மாவும் அனுபவமும் கிடையாது; அதற்கும் மேலிருக்கும் ஆத்மாவில் அவைகளின் ஸம்பந்தம் கிடையாதென்பதை "புண்ணிய பாவம் அற்றவர்" என்ற பதம் விளக்குகிறது

(45)

ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் சுத்த சைதன்யந் தான் அந்த: கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்து ஜீவன் என்ற பெயரை அடைகிறது. அது சரீராதிகளால் மூடப்பட்டிருந்த போதிலும், அதன் தத்வமறிந்த ஞானிகள் அதைத்தனியே பிரித்து சரீராதி ஸம்பந்த மற்ற சுத்த சைதன்ய நிலையில் அப்யாஸத்தினுல் மறுபடி கொண்டு சேர்க்கிறுர்கள் என்ற தாத்பர்யமுள்ள.

युवा सुवासाः परिवीत आगात् स उश्रेयान् भवति जायमानः ।
तं धीरासः कवय उन्नयन्ति स्वाध्यो मनसा देवयन्तः ॥

யுவா ஸுவாஸாः பரிவீத ஆகா³த் ஸ உஶ்ரேயான் ப⁴வதி ஜாயமானः ।
தம் தீ⁴ராஸः கவய உன்னயந்தி ஸ்வாத்⁴யோ மனஸா தே³வயந்தः ॥

III 1 (8)

என்ற ரிக்வேத சுருதியை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் அடுத்த சுலோகத்தில் உதாஹரிக்கிறுர்.

यः सत्त्वाकारवृत्तौ प्रतिफलति युवा देहमात्रावृतोऽपि
तद्धर्मैर्बाल्यवार्द्ध्यादिभिरनुपहतः प्राण आविर्बभूव ।
श्रेयान्साध्यस्तमेतं सुनिपुणमतयः सत्यसङ्कल्पभाजो
ह्यभ्यासाद्देवयन्तः परिणतमनसा साकमूर्ध्वं नयन्ति ॥ ४५ ॥

யः ஸத்த்வாகாரவ்ருத்தௌ ப்ரதிப²லதி யுவா தே³ஹமாத்ராவ்ருதோ(அ)பி
தத்³த⁴ர்மைர்பா³ல்யவார்த்³த்⁴யாதி³பி⁴ரனுபஹதः ப்ராண ஆவிர்ப³பூ⁴வ ।
ஶ்ரேயான்ஸாத்⁴யஸ்தமேதம் ஸுநிபுணமதயः ஸத்யஸங்கல்பபா⁴ஜோ
ஹ்யப்⁴யாஸாத்³தே³வயந்தः பரிணதமனஸா ஸாகமூர்த்⁴வம் நயந்தி ॥ 45 ॥

यः / **யः** = எவர்,

युवा / **யுவா** = (எப்பொழுதும்) யுவாவாகவே யிருந்துகொண்டு,

सत्त्व-आकार-वृत्तौ / **ஸத்த்வ-ஆகார-வ்ருத்தௌ** = ஸத்வகுண - ஸ்வரூபத்தையுடைய - அந்த கரணத்தில்,

प्रतिफलति / **ப்ரதிப²லதி** = பிரதி பிம்பிக்கிறுரோ, (எவர்),

प्राण: / **ப்ராண:** = ஜீவத்தன்மையை அடைந்து,

देहमात्र-आवृतः / **தே³ஹமாத்ர-ஆவ்ருதः** = தேஹத்தினுல்மூடப்பட்டவராயிருந்துங்கூட,

तत्-धर्मैः **தத்-த^{4}ர்மை:**	=	அந்ததேஹத்தின் தர்மங்களாகிய,
बाल्य-वार्द्ध्यादिभिः **பா^{3}ல்ய-வார்த்^{3}த்^{4}யாதி^{3}பி^{4}:**	=	பால்யம் - மூப்பு முதலானவைகளால்,
अनुपहतः **அனுபஹத:**	=	பாதிக்கப்படாமல்,
आविर्बभूव **ஆவிர்ப^{3}பூ^{4}வ**	=	தெளிவாய் இருந்துவருகிறரோ, (எவர்),
श्रेयान् **ஶ்ரேயான்**	=	சிலாக்கியமானவராய்,
साध्यः **ஸாத்^{4}ய:**	=	அடையக்கூடியவராய் இருக்கிறரோ,
तं **தம்**	=	அந்த,
एतं **ஏதம்**	=	இவரை,
सु-निपुण-मतयः **ஸு-நிபுண-மதய:**	=	வெகு - ஸாமர்த்தியமுள்ள - புத்தியுள்ளவர்களாயும்,
सत्य-सङ्कल्प-भाजः **ஸத்ய-ஸங்கல்ப-பா^{4}ஜ:**	=	(எடுத்த கார்யத்தை ஸாதித்து விடவேண்டுமென்ற) ஸத்யமான - தீர்மானத்தை - உடையவர்களாயும் இருப்பவர்கள்,
अभ्यासात् **அப்^{4}யாஸாத்**	=	அப்யாஸத்தினல்,
देवयन्तः हि **தே^{3}வயந்த: ஹி**	=	பிரகாசத்தன்மையை விளக்க உத்தேசித்தவர்களாக அல்லவா,
परिणत-मनसा **பரிணத-மனஸா**	=	நன்கு பரிபக்குவமடைந்த மனஸுடன்,
साकं **ஸாகம்**	=	கூட,
ऊर्ध्वं **ஊர்த்^{4}வம்**	=	மேலே,
नयन्ति **நயந்தி**	=	கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறர்கள்?

ஸர்வ வியாபகமாயுள்ள சைதன்யம் புத்தியென்ற உபாதியில் பிரதிபலிக்கும் போது ஜீவன் என்கிற பெயரை அடைகிறது. சைதன்யம் பிரதிபலிகும்படியான யோக்கியதையுள்ள புத்தியானது கண்ணுடிபோல ஸ்வச்சமாயிருக்க வேண்டியதால் அதை ஸத்வகுணமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஜலத்திலோ கண்ணுடியிலோ

பிரதிபிம்பிக்கும் ஸூர்யன் எப்படி அந்த ஜலத்தினுடைய அல்லது கண்ணுடியினுடைய குணதோஷங்களால் பாதிக்கப்படுகிறதில்ஸலயோ, அதேமாதிரி புத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கும் சைதன்யம் புத்தியின் குணதோஷங்களினுலாவது அப்புத்திக்கும் ஆசிரயமான ஸ்தூல சரீரத்தின் குணதோஷங்களினாலாவது கொஞ்சமேனும் பாதிக்கப்படுகிறதில்ஸல. பிறப்பு, மூப்பு, இறப்பு முதலியவை ஸ்தூல சரீரத்தையே சேர்ந்தவை யானதினுல் அவை யாதொன்றும் ஆத்மாவை பாதிக்காது. அது எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரி எவ்வித மாறுதலுமன்னியில் இருந்துவருகிறது என்ற தாத்பர்யத்தில் "யுவா" (யௌவனத்தோடு கூடியவர்) என்று இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர் இதற்கு முன்னுல் இல்லாமலிருந்து இப்பொழுது புதிதாக உண்டானுர் என்பதில்ஸல, அவர் எப்பொழுதும் இருப்பவர், ஜீவன் என்கிற வேஷத்துடன் தோன்றுகிறுர், என்ற கருத்தை

आविर्बभूव

ஆவிர்ப³பூ⁴வ

(வெளியில் தோன்றினுர், தெளிவாய்த் தெரிகிறுர்) என்ற புதம் காட்டுகிறது. "ஜீவன்" என்கிற சப்தத்திற்கே "பிராணனை தரிப்பவர்" என்ற அர்த்தமானதினுல் இந்த சுலோகத்தில் "பிராணன்" "பிராணன்" என்றே உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸூக்ஷ்மமான புத்தி, திருடமான ஸங்கல்பம், ஸாதனங்கஊ வெகு முயற்சியுடன் அப்யாஸம் செய்வது, செய்வது, ஆகிய இவைகள் நன்கு அமைந்தால், மனஸ் வெகு பரிசுத்தமாய் பரிபக்குவமடைந்துவிடும். அப்பொழுது தேஹம் முதலான உபாதிகளுக்குள் மறைபட்டிருந்த ஆத்மஜ்யோதிஸ் அம்மறைவுகஊயெல்லாம் நீக்கிக்கொண்டு மேலே வந்து பிரகாசிக்கும்.

(46)

இவ்விதம் 43, 44, 45 சுலோகங்களில் ஜீவன் முக்தரைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு 46, 47, சுலோகங்களில் விதேஹ முக்தரைப்பற்றிச் சொல்கிறுர்.

प्रायो ऽकामो s स्तकामो निरतिशय सुखायात्मकामस्तदाऽसौ
तत्प्राप्तावासकाम: स्थितचरमदश: तस्य देहावसाने ।
प्राणा नैवोत्क्रमन्ति क्रप्रविरतिमिता: स्वस्वहेतौ तदानीं
कायं जीवो विलीनो लवणमिव जलेऽखण्ड आत्मैव पश्चात् ॥ ४६ ॥

ப்ராயோ (அ)காமோ s ஸ்தகாமோ நிரதிஶய ஸுகா²யாத்மகாமஸ்ததா³(அ)ஸௌ
தத்ப்ராப்தாவாஸகாம: ஸ்தி²தசரமத³ஶ: தஸ்ய தே³ஹாவஸானே ।
ப்ராணு நைவோத்க்ரமந்தி க்ரப்ரவிரதிமிதா: ஸ்வஸ்வஹேதௌ ததா³னீம்
காயம் ஜீவோ விலீனே லவணமிவ ஜலே(அ)க²ண்ட³ ஆத்மைவ பஶ்சாத் ॥ 46 ॥

तदा **ததா³**	=	அப்பொழுது,
असौ **அஸௌ**	=	அவர்,
प्राय: **ப்ராய:**	=	அநேகமாய்,
अकाम: **அகாம:**	=	ஆசையற்றவராய்,
अस्त काम: **அஸ்த காம:**	=	ஆசைகளை விலக்கினவராய்,
निरतिशय-सुखाय **நிரதிஶய ஸுகா²ய**	=	நிரதிசயமான - ஆனந்தத்தை யடைவதற்காக,
आत्म काम: **ஆத்ம காம:**	=	ஆத்மாவில் (மாத்திரம்) ஆசையுள்ளவராக (இருப்பார்),
तत्-प्रासौ **தத்-ப்ராஸௌ**	=	அந்த ஆத்மா - கிடைத்து விட்டதேயானல்,
आस-काम: **ஆஸ-காம:**	=	ஆசை நிறைவேறினவராக,
स्थित-चरम-दश: **ஸ்தி²-தசரம-த³ஶ:**	=	கடைசிதசையில் இருப்பவராக ஏற்படுவார்,
तस्य **தஸ்ய**	=	அவருக்கு,
देह-अवसाने **தே³ஹ-அவஸானே**	=	தேஹம் - முடிவடையும் ஸமயத்தில்,
प्राणा: **ப்ராணா:**	=	பிராணன்கள்,
न एव उत्कमन्ति **ந ஏவ உத்கமந்தி**	=	வெளிக்கிளம்புவது கிடையவே கிடையாது; (அவைகள்),
तदानीं **ததா³னீம்**	=	அப்பொழுது,
स्व स्व-हेतौ **ஸ்வ ஸ்வ-ஹேதௌ**	=	தம் - தம் - காரணத்தில் (உபாதான காரணமான பூதங்களில்),
क्रप्रविरति **க்ரப்ரவிரதி**	=	கிரமமாக - லயத்தை,
इता: **இதா:**	=	அடைந்து விடுகின்றன,

पश्चात् **பஶ்சாத்**	=	பிறகு,
जले **ஜலே**	=	ஜலத்தில் (கரைந்த),
लवणं एव **லவணம் ஏவ**	=	உப்பைப்போல,
अयं **அயம்**	=	இந்த,
जीव: **ஜீவ:**	=	ஜீவன்,
क **க**	=	எங்கோ,
विलीन: **விலீன:**	=	மறைந்தவனுய்,
अखण्ड: **அக²ண்ட³:**	=	துண்டுபடாத (வியாபகமான),
आत्मा एव **ஆத்மா ஏவ**	=	ஆத்மாவாகவேயிருப்பான்.

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் பிரஹ்மவித்தின் தேஹ வியோகத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது

अथ अकामयमानो योऽकामो निष्काम: आप्तकाम:
आत्म कामो न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मव मन् ब्रह्माप्येति ॥

அத² அகாமயமாஞே யோ(அ)காமோ நிஷ்காம: ஆப்தகாம: ஆத்ம காமோ
ந தஸ்ய ப்ராணு உத்க்ராமந்தி ப்³ரஹ்மவ மன் ப்³ரஹ்மாப்யேதி ॥

IV 4 (6)

என்றிருக்கும் வாக்கியத்தின் தாத்பார்யத்தை இந்த சுலோகத்தில் ஆசார்யார் சொல்கிறுர். அஞத்மா விஷயமான ஆசைகள் அவருக்குக் கிடையாது என்ற போதிலும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும்வரை ஆத்மா விஷயமான ஆசையிருக்கு மானதிஞல் "அநேகமாய்" என்று கண்டிருக்கிறுர். அந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அதற்குமேல் அவருக்கு எவ்வித ஆசையும் அதையடைய எவ்வித பிரவிருத்தியும் இருப்பதற்கு நியாயமில்லாததிஞல் அந்நிஜல அவருடைய கடைசி தசை என்று சொல்லப்படுகிறது. இனி அவருக்கு வேறு ஜன்மம் எடுக்க எவ்வித அவசியமுமில்ஜல, ஜன்மமும் கிடையாது. அவர் ஜலத்தில்கரைத்த உப்புமாதிரி சுத்தசைதன்யத்துடன் ஒன்ருகவே ஆகிவிடுகிறுர். பிறகு 'ஜீவன்' என்ற வியவஹா ரமே கிடையாது.

அவ்விதம் சைதன்யம் சைதன்யத்துடன் ஒன்றுய் கலந்து விட்டாலும் உபாதி களாகிய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம சரீரங்கள் என்ன வாகின்றன என்று கேட்கக்கூடியதால், அவைகள் தங்கள் தங்கள் உபாதான காரணமாயுள்ள பஞ்சபூதங்களில் லயமடைந்து விடுகின்றன என்கிறுர். வேறு சரீரம் எடுப்பதாயிருந்தால் அவை ஸூக்ஷ்ம ரூபத்துடன் கூடவே போகவேண்டும். அதற்கு அவசியமில்லாததினுல் இங்கேயே லயமடைந்து விடுகின்றன.

(47)

முன் சுலோகத்தில் சொன்ன ஜல லவண திருஷ்டாந்தம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்திலேயே

स यथा सैन्धवखिल्य उदके प्रास्त उदकमेवानुविलीयेत न हास्योद्ग्रहणायेव स्यात् ।

ஸ யதா² ஸைந்த⁴வகி²ல்ய உத³கே ப்ராஸ்த உத³கமேவானுவிலீயேத ந ஹாஸ்யோத்³க்³ரஹணாயேவ ஸ்யாத் ।

என்ற வாக்கியத்திலும், இந்திரியங்கள் வியாபகமான அவை அவைகளின் அதிதேவ தைகளுடன் சேர்ந்துவிடுகின்றன என்பது அதே உபநிஷத்தில்

यत्रास्य पुरुषस्य मृत्तस्य अग्नि बागप्येति, वातं प्राण:, चक्षुगदित्यं, मनश्चन्द्रं, दिश: श्रोत्रं पृथिवीं शरीरं, आकाशआत्मा, ओषधी: लोमानि, वनस्पतीन केशा:, अप्सु लोहितं च: रेतश्च निधीयते … ॥ III 2 (13)

யத்ராஸ்ய புருஷஸ்ய ம்ருத்தஸ்ய அக்³னி பா³க³ப்யேதி, வாதம் ப்ராணः, சக்ஷுக³தி³த்யம், மனஶ்சந்த்³ரம், தி³ஶः ஶ்ரோத்ரம் ப்ருதி²வீம் ஶரீரம், ஆகாஶஆத்மா, ஓஷதீ⁴ः லோமானி, வனஸ்பதீன கேஶாः, அப்ஸு லோஹிதம் சः ரேதஶ்ச நிதீ⁴யதே … ॥ III 2 (13)

என்ற வாக்கியத்திலும், இருப்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறுர். இரண்டாவது வாக்கியம், ஆர்த்தபாகர் யாக்ஞ்யவல்க்யரைக்கேட்கும் கேள்வியில் இருந்த போதிலும் அது ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமில்லாததினுல் அதையும் பிரமாணமாக ஆசார்யார் உதாஹரிக்கிறுர்.

पिण्डीभूतं यदन्तर्जलनिधिसलिलं याति तत् सैन्धवाख्यां
भूय: प्रक्षिप्तस्मिन विलयमुपगतं नामरूपे जहाति ।
प्राज्ञस्तद्वत् परात्मन्यथ भजति: लयं तस्य चेतो हिमांशौ
वागग्नौ चक्षुरर्के पयसि पुनरसृग्रेतसी दिक्षु कर्णौ ॥ ४७ ॥

பிண்டீ³பூ⁴தம் யத³ந்தர்ஜலநிதி⁴ஸலிலம் யாதி தத் ஸைந்த⁴வாக்²யாம்
பூ⁴யः ப்ரக்ஷிப்தஸ்மின விலயமுபக³தம் நாமரூபே ஜஹாதி ।
ப்ராஜ்ஞஸ்தத்³வத் பராத்மன்யத² ப⁴ஜதிः லயம் தஸ்ய சேதோ ஹிமாம்ஶௌ
வாக³க்³னௌ சக்ஷுரர்கே பயஸி புனரஸ்ருக்³ரேதஸீ தி³க்ஷு கர்ணௌ ॥ 47 ॥

यत् **யத்**	=	எந்த,
अन्तर्जलनिधि-सलिलं **அந்தர்ஜலநிதி⁴-ஸலிலம்**	=	ஸமுத்திரத்திற்குள்ளேயிருக்கும் - ஜலம்,
पिण्डीभूतं **பிண்டீ³பூ⁴தம்**	=	கெட்டியாக ஆகி,
सैन्धव-आख्यां **ஸைந்த⁴வ-ஆக்²யாம்**	=	உப்பு என்ற பெயரை,
याति **யாதி**	=	அடைகிறதோ,
तत् **தத்**	=	அது,
भूयः **பூ⁴ய:**	=	மறுபடியும்,
अस्मिन् **அஸ்மின்**	=	இந்த ஜலத்தில்,
प्रक्षिप्तं **ப்ரக்ஷிப்தம்**	=	போடப்பட்டு,
विलयं **விலயம்**	=	லயத்தை,
उपगतं **உபக³தம்**	=	அடைந்ததாய்,
नाम-रूपे **நாம-ரூபே**	=	பெயரையும் - ரூபத்தையும்,
जहाति **ஜஹாதி**	=	விட்டு விடுகிறது,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போலவே,
प्राज्ञः **ப்ராஜ்ஞ:**	=	ஞானியானவர்,
परात्मनि **பராத்மனி**	=	பரமாத்மாவில் (சேர்ந்து பெயரையும் ரூபத்தையும் விட்டு விடுகிறார்),
अथ **அத²**	=	பிறகு,
तस्य **தஸ்ய**	=	அவருடைய,

चेत: **சேத:**	=	மனஸ்,
हिमांशौ **ஹிமாம்ஶௌ**	=	சந்திரனிலும்,
वाक् **வாக்**	=	வாக் இந்திரியம்,
अग्नौ **அக்³னௌ**	=	அக்னியிலும்,
चक्षु **சக்ஷு**	=	கண் இந்திரியம்,
अर्के **அர்கே**	=	ஸூர்யனிடத்திலும்,
असृक्- रेतसी **அஸ்ருக்- ரேதஸீ**	=	ரக்தமும் - ரேதஸும்,
पयसि पुन: **பயஸி புன:**	=	ஜலத்திலும்,
कर्णौ **கர்ணௌம்**	=	காது இந்திரியம்,
दिक्षु **தி³க்ஷு**	=	திக்குகளிலும்,
लयं **லயம்**	=	லயத்தை,
भजति **ப⁴ஜதி**	=	அடைகிறது.

ஆத்மா பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லையாதலால், ஆத்மாவின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த அக்ஞானம் விலகினவுடன் ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றுகவே இருந்து வருவது நன்றுக விளங்குகிறது. அவை இரண்டையும் பிரித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்த உபாதி, விலகிவிட்டபடியால், இனிமேல் ஆத்மாவை பிரஹ்மத்திலிருந்து பிரித்துக்காட்ட எதுவுமில்லை. இவ்விஷய த்தை காடகோபநிஷத்தும் விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறது.

यथोदकं शुद्धे शुद्धं आसिक्तं तादृगेव भवति।
एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम ॥

யதோ²த³கம் ஶுத்³தே⁴ ஶுத்³த⁴ம் ஆஸிக்தம் தாத்³ருகே³வ ப⁴வதி।
ஏவம் முனேர்விஜானத ஆத்மா ப⁴வதி கௌ³தம ॥

IV 15

ஹே கௌதம (நசிகேதஸ்) எப்படி சுத்தமான ஜலம் சுத்தமான ஜலத்தில் விடப்பட்டு அவ்விதமாகவே ஆகிவிடுகிறதோ. இவ்விதந்தான் (ஆத்ம தத்வத்தை) அறிந்த முனிவரின் ஆத்மா ஆகிவிடுகிறது.

(48)

ஆத்ம தத்வமானது ஜகத்திற்கு அடிப்படையாக இருந்து வருகையில் அது ஏன் வியக்தமாய் அனுபவிக்கப்படவில்லை என்று கேட்கலாம். அனுபவிக்கப்படவில்லை என்பதே வாஸ்தவம் இல்லை; பிரதி க்ஷணமும் அதை அனுபவித்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறோம். ஆனால் நாம் அனுபவித்து வருவது ஆத்மாவைச் சேர்ந்ததென்று நாம் உணர்வதில்லை என்பதே ஸமாதானம் என்று அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறார்.

क्षीरान्तर्यद्वदाज्यं मधुरिमविदितं तत् पृथग्भूतमस्मात्
भूतेषु ब्रह्म तद्वत् व्यवहृतिविदितं श्रान्तविश्रान्तिबीजं ।
यं लब्ध्वा लाभमन्यं तृणमिव मनुते यत्र नोदेति भीतिः
सान्द्रानन्दं यदन्तः स्फुरति तदमृतं विद्धयतो ह्यन्यदार्तम् ॥ ४८ ॥

க்ஷீராந்தர்யத்³வதா³ஜ்யம் மது⁴ரிமவிதி³தம் தத் ப்ருத²க்³பூ⁴தமஸ்மாத்
பூ⁴தேஷு ப்³ரஹ்ம தத்³வத் வ்யவஹ்ருதிவிதி³தம் ஶ்ராந்தவிஶ்ராந்திபீ³ஜம் ।
யம் லப்³த்⁴வா லாப⁴மன்யம் த்ருணமிவ மனுதே யத்ர நோதே³தி பீ⁴திः
ஸாந்த்³ரானந்த³ம் யத³ந்தः ஸ்பு²ரதி தத³ம்ருதம் வித்³த⁴யதோ ஹ்யன்யதா³ர்தம்
॥ 48 ॥

यद्वत् **யத்³வத்**	=	எப்படி,
आज्यं **ஆஜ்யம்**	=	நெய்யானது,
क्षीर-अन्तः **க்ஷீர-அந்தः**	=	பாலுக்கு - உள்ளேயே,
मधुरिम-विदितं **மது⁴ரிம-விதி³தம்**	=	தித்திப்பினால் அறியப்பட்டதாய்,
तत् **தத்**	=	அது,
अस्मात् **அஸ்மாத்**	=	இந்த பாலிலிருந்து,
पृथक्-भूतं **ப்ருத²க்-பூ⁴தம்**	=	தனிப்பட்ட - பதார்த்தமோ,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அப்படியே,

ब्रह्म **ப்³ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மம் - (எல்லா) பிராணிகளிடத்திலும்,
भूतेषु **பூ⁴தேஷு**	=	வியவஹாரத்தில் - அறியப்பட்டதே,
श्रान्त-विश्रान्तिबीजं **ஶ்ராந்தவிஶ்ராந்திபீ³ஜம்**	=	சிரமமடைந்தவர்களுக்கு இளைப்பாறுவதற்கு காரணமாயிருந்து வருவது,
यं **யம்**	=	எதை,
लब्ध्वा **லப்³த்⁴வா**	=	அடைந்த பிறகு,
अन्यं **அன்யம்**	=	வேறு,
लाभं **லாப⁴ம்**	=	(எவ்வித) லாபத்தையும்,
तृणं इव **த்ருணம் இவ**	=	துரும்பைப்போலவே,
मनुते **மனுதே**	=	மதிப்பானோ,
यत्र **யத்ர**	=	எதனிடத்தில்,
भीतिः **பீ⁴திஃ**	=	பயமானது,
न उदेति **ந உதே³தி**	=	ஏற்படாதோ,
यत् अन्तः **யத் அந்தஃ**	=	எதற்குள்,
सान्द्र-आनन्दं **ஸாந்த்³ர-ஆனந்த³ம்**	=	அடர்த்தியான - ஆனந்தம்,
स्फुरति **ஸ்பு²ரதி**	=	விளங்குகிறதோ,
तत् **தத்**	=	அதையே,
अमृतं **அம்ருதம்**	=	மரண மற்றதாக (நித்தியமென்று.),
विद्ध **வித்³த⁴**	=	அறிந்துகொள்,

अतः	=	இதைத்தவிர,
அத꞉		
अन्यत्	=	வேறு எதுவும்,
அன்யத்		
आर्तं हि	=	துக்கமே என்று பிரஸித்தம்.
ஆர்தம் ஹி		

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத் அந்தர்யாமி பிராஹ்மணத்திலுள்ள விஷயத்தை இந்த சுலோகத்தில் சுருக்கிச் சொல்கிருர். எவர் தேவர்களுக்குள்ளும், பூதங்களுக்கு ள்ளும், பிராணிகளுக்குள்ளும் இருந்துக்கொண்டு அவர்களையெல்லாம் சேஷ்டிக்கும் படிச் செய்கிருரோ அவரே அந்தர்யாமி அவரே உன் ஆத்மா, அவரே மரணமற்றவர் என்று அங்கே விஸ்தாரமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

यः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्, सर्वेभ्यो भूतेभ्योऽन्तरः, यं सर्वाणि भूतानि न विदुः, यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरं, यः सर्वाणि भूतानि अन्तरो यमयति, एष ते आत्मा अन्तर्यामी अमृतः ...

III 7 (15)

अदृष्टो द्रष्टा, अश्रुतः श्रोता, अमतो मन्ता, अविज्ञाऽतो विज्ञाता । नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा, नान्योऽतोऽस्ति श्रोता, नान्योऽतो ऽस्ति मन्ता, नान्योऽतोऽस्ति विज्ञाता, एष ते आत्मा अन्तर्यामी अमृतः । अतोऽन्यत् आते ... III 7 (23)

ய꞉ ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு திஷ்ட²ன், ஸர்வேப்⁴யோ பூ⁴தேப்⁴யோ(அ)ந்தர꞉, யம் ஸர்வாணி பூ⁴தானி ந விது³꞉, யஸ்ய ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஶரீரம், ய꞉ ஸர்வாணி பூ⁴தானி அந்தரோ யமயதி, ஏஷ தே ஆத்மா அந்தர்யாமீ அம்ருத꞉ …

III 7 (15)

அத்³ருஷ்டோ த்³ரஷ்டா, அஶ்ருத꞉ ஶ்ரோதா, அமதோ மந்தா, அவிஜ்ஞா(அ)தோ விஜ்ஞாதா । நான்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டா, நான்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி ஶ்ரோதா, நான்யோ(அ)தோ (அ)ஸ்தி மந்தா, நான்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி விஜ்ஞாதா, ஏஷ தே ஆத்மா அந்தர்யாமீ அம்ருத꞉ । அதோ(அ)ன்யத் ஆதே III 7 (23)

அப்படி உள்ளேயிருப்பவர் தெரியாமலிருப்பாராவென்ருல், பாலிற்குள்ளே நெய் இருக்கிறது தெரியவில்லையே? ஆனுலும் பூராவும் தெரியாமலுமில்லை, ஏனென்ருல் பாலில் நெய் இருப்பதிஞல்தான் பால் தித்திக்கிறது. அவ்விதமே ஆத்ம பதார்த்தம் ஸாதாரணமாகத் தெரியாமலிருந்தபோதிலும், ஜடமான சரீரம் இந்திரியம் முதலான வை சேஷ்டிக்கிறபடியால் அவைகளை சேஷ்டிக்கும்படி செய்துகொண்டு உள்ளே சைதன்யம் இருக்கிறது. என்பதை நன்கு அறியலாம். இவைகளுடைய வியவஹா ரங்களிஞலேயே அது அறியப்பட்டதாகிறது என்பதை

ब्रह्म वहति विदितं

ப்³ரஹ்ம வஹ்ருதி விதி³தம்

என்ற பதம் குறிக்கிறது. இவையாவும் சேஷ்டிக்காமலிருக்கும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் துக்கக்கலப்பில்லாமல் ஆனந்த ரூபமாக பிரகாசித்துக்கொண்டு ஜாகிரத் ஸ்வப்ன காலங்களில் ஏற்படும் சிரமங்களிலிருந்து இளைப்பாறுவதற்கு ஆசிரயமாயிருப்பதும் இந்த ஆத்மாதான் என்பதை

श्रान्तविश्रान्तिबीजं

ஶ்ராந்தவிஶ்ராந்திபீ³ஜம்

என்ற பதம் சொல்கிறது. நல்ல தூக்கம் வரும் போது இந்திரியங்களால் ஏற்படும் ஸுகத்தை அபேக்ஷிப்பது கிடையாது; இந்திரிய ஸுகங்களைவிட ஸுஷுப்தி ஸுகமே மேலானது என்பதுதான் இதற்கு காரணம். அங்குள்ள அவித்யையாகிற மனதையும் நீங்கிய ஸமாதிநிலையில் சுத்தமான ஆத்ம ஸுகம் அனுபவிக்க நேரிட்டால், மற்ற எந்த ஸுகமும் ஸுகமாகவே தோன்றாது. அந்த நிலையில் இரண்டாவது பதார்த்தமே கிடையாததால் பயத்திற்கு நிமித்தமே இல்லை. அந்த நிலையைத் தவிர வேறு எந்த நிலையிலும் துக்கமும் பயமும் இருந்தேதீரும்

(49)

நன்கு விசாரித்துப் பார்த்தால் நாம் காண்கிற ஜகத்து பிரஹ்மத்தைத்தவிர வேறில்லை; பிரஹ்மமேதான் ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறது. என்பதை அறியலாம்; ஜகத்தில் தோன்றும் நாமங்களுக்கும் ரூபங்களுக்கும் நாம் மதிப்புக்கொடுத்து அவைகளுக்கு அடிப்படை ஆதாரமாயிருந்துவரும் பிரஹ்மத்தை பொருட்படுத்துவதில்லை. இவ்விஷயத்தை, நூல்கள் சேர்ந்தே வஸ்திரமாயிருக்கையில் வஸ்திரம் என்ற வியவஹாரம் செய்யும்போது நூலை மறந்துவிடுகிறோம் என்ற திருஷ்டாந்தத்தின் மூலமாய் விளக்குகிறார்.

ओतः प्रोतश्च तन्तुष्विह विततपट चित्रवर्णेषु चित्रः
तस्मिन् जिज्ञास्यमाने ननु भवति पटः सूत्रमात्रावशेषः ।
तद्वत् विश्वं विचित्रं नगनगरनरग्रामपश्वादिरूपं
प्रोतं वैराजरूपे स वियति तदपि ब्रह्मणि प्रोतमोतम् ॥ ४१ ॥

ஓத: ப்ரோதஶ்ச தந்துஷ்விஹ விததபட சித்ரவர்ணேஷு சித்ர:
தஸ்மின் ஜிஜ்ஞாஸ்யமானே நனு ப⁴வதி பட: ஸூத்ரமாத்ராவஶேஷ: ।
தத்³வத் விஶ்வம் விசித்ரம் நக³நக³ரநரக்³ராமபஶ்வாதி³ரூபம்
ப்ரோதம் வைராஜரூபே ஸ வியதி தத³பி ப்³ரஹ்மணி ப்ரோதமோதம் ॥ 41 ॥

इह **இஹ**	=	இவ்வுலகில்,
चित्रः **சித்ர:**	=	பலவித வர்ணங்களோடு கூடிய,

विततपट **விததபட**	=	விஸ்தாரமான - வஸ்திரம்,
चित्रवर्णेषु **சித்ரவர்ணேஷு**	=	பலவிதவர்ணமுடைய,
तन्तुषु **தந்துஷு**	=	நூல்களில்,
ओतः **ஓத:**	=	குறுக்கேயும்,
प्रोत च **ப்ரோத ச**	=	நெடுகிலும் நெய்யப்பட்டிருக்கிறது,
तस्मिन् **தஸ்மின்**	=	அதை,
जिज्ञास्यमाने **ஜிஜ்ஞாஸ்யமானே**	=	அறியவேண்டுமென்று விசாரித்தால்,
पटः **பட:**	=	அந்த வஸ்திரம்,
सूत्र-मात्र-अवशेषः **ஸூத்ர-மாத்ர-அவஶேஷ:**	=	நூல் - மாத்திரமாகவே - மிஞ்சுகிறதாக,
भवति **ப⁴வதி**	=	ஆகிறது,
ननु **நனு**	=	அல்லவா?
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போலவே,
नग-नगर-नर-ग्राम-पश्व-आदि-रूपं **நக³-நக³ர-நர-க்³ராம-பஶ்வ-ஆதி³-ரூபம்**	=	மலை (அல்லது, மரம்) - நகரம் - மனிதன் - கிராமம் - பசு - முதலிய - ரூபமாயிருக்கும்,
विचित्रं **விசித்ரம்**	=	பலவிதமாயுள்ள,
विश्वं **விஶ்வம்**	=	ஜகத்தானது,
वैराज-रूपे **வைராஜ-ரூபே**	=	விராட்டின் - ரூபத்தில்,
प्रोतं **ப்ரோதம்**	=	கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது,
स **ஸ**	=	அது (விராட்ரூபம்),

वियति **வியதி**	=	ஆகாசத்தில் (அவ்யக்தத்தில்) (கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது),
तत्-अपि **தத்-அபி**	=	அதுவும்,
ब्रह्मणि **ப்³ரஹ்மணி**	=	பிரஹ்மத்தினிடத்தில்,
प्रोतं ओतं **ப்ரோதம் ஓதம்**	=	நெடுகிலும் குறுக்கேயும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி நூலைத் தவிர வஸ்திரம் என்பது தனியாகக் கிடையாதோ அப்படியே பிரஹ்மத்தை விட வேறுக அவ்யகத்யென்ற மாயை கிடையாது; அந்த அவ்யக்த த்தை விட்டு வேறுக விராட் கிடையாது; அவரைவிட்டு வேறுக உலகம் கிடையாது; ஆகையால் உலகமென்பது பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறுபட்டதில்லை; அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள பதார்த்தம் பிரஹ்மமே தான் என்று கருத்து.

இதற்குள்ள மூல சுருதியான பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் இந்த பிரஹ்ம த்தை "அக்ஷரம்" என்ற பதத்தினுல் வியவஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

स होवाच यदूर्ध्वं गार्गि दिवो यदवाक्पृथिव्या यदन्तरा द्यावापृथिवी इमे यद्भूतं च भवच्च भविष्यच्चेत्याचक्षत आकाशे तदोतं च प्रोतं चेति । कस्मित् नु खलु आकाशः ओतश्च प्रोतश्चेति ॥ III 8 (7)

स होवाच एतद्वै तत् अक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्ति अस्थूलं अनणु अहस्वं अदीर्घ ... III 8 (8)

तद्वा एतदक्षरं गार्गि अदृष्टं द्रष्टृ, अश्रुतं श्रोतृ, अमतं मन्तु, अविज्ञातं विज्ञातृ, नान्यत् अतोऽस्ति द्रष्टृ, नान्यत् अतोऽस्ति श्रोतृ, नान्यत् अतोऽस्ति मन्तृ, नान्यत् अत्तोऽस्ति विज्ञातृ । एतस्मिन् नु खलु अक्षरे गार्गि आकाशः ओतश्च प्रोत श्चेति ॥ III 8 (II)

ஸ ஹோவாச யதூ³ர்த்⁴வம் கா³ர்கி³ தி³வோ யத³வாக்ப்ருதி²வ்யா யத³ந்தரா த்³யாவாப்ருதி²வீ இமே யத்³பூ⁴தம் ச ப⁴வச்ச ப⁴விஷ்யச்சேத்யாசக்ஷத ஆகாஶே ததோ³தம் ச ப்ரோதம் சேதி । கஸ்மித் நு க²லு ஆகாஶ: ஓதஶ்ச ப்ரோதஶ்சேதி ॥ III 8 (7)

ஸ ஹோவாச ஏதத்³வை தத் அக்ஷரம் கா³ர்கி³ ப்³ராஹ்மணு அபி⁴வத³ந்தி அஸ்தூ²லம் அனணு அஹஸ்வம் அதீ³ர்க⁴ ॥ III 8 (8)

தத்³வா ஏதத³க்ஷரம் கா³ர்கி³ அத்³ருஷ்டம் த்³ரஷ்டு, அஶ்ருதம் ஶ்ரோத்ரு, அமதம் மந்து, அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாத்ரு, நான்யத் அதோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டு, நான்யத் அதோ(அ)ஸ்தி ஶ்ரோத்ரு, நான்யத் அதோ(அ)ஸ்தி மந்த்ரு, நான்யத் அத்தோ(அ)ஸ்தி விஜ்ஞாத்ரு । ஏதஸ்மின் நு க²லு அக்ஷரே கா³ர்கி³ ஆகாஶ: ஓதஶ்ச ப்ரோத ஶ்சேதி ॥ III 8 (II)

(50)

ஒரே பதார்த்தம் பலவாகத் தோன்ற முடியுமா என்றல் பல குடங்களிலுள்ள வாயு பலவாகத் தோன்றுவதில்லையா? பல தீபங்களில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்னி அக்னி பலவாகத் தோன்றுவதில்லையா? ஒரே ஸூர்யன் பலவித ஜல பாத்திரங்களில் பிரதிபிம்பிக்குமபோது வெவ்வேறுகத் தோன்றவில்லையா? இப்படி யிருக்க அனந்தமான சக்தியுடைய. பிரஹ்மம் தன் சக்தியின் விருத்தி பேதத்திஞல் பலவாகத் தோன்றுவது நியாயமே என்று பிரஹதாரண்ய சுருதியையே பிரமாண மாகக் காட்டுகிறுர்.

रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव तदस्य रूपं प्रतिचक्षणाय ।
इन्द्रो प्रायामिः पुरुरूप ईयते युक्ता ह्यस्य हरयः शता दशेति ... ॥ II, 5 (19)

ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப³பூ⁴வ தத³ஸ்ய ரூபம் ப்ரதிசக்ஷணாய ।
இந்த்³ரோ ப்ராயாமி: புருரூப ஈயதே யுக்தா ஹ்யஸ்ய ஹரய: ஶதா த³ஶேதி ... ॥

सलिल एको द्रष्टाद्वैतो भवति एष ब्रह्मलोकः... ॥ IV, 3 (32)

ஸலில ஏகோ த்³ரஷ்டாத்³வைதோ ப⁴வதி ஏஷ ப்³ரஹ்மலோக: ... ॥

காடகோபநிஷத்தில் உள்ள

अग्निर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव।
एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥ V (9)

அக்³நிர்யதை²கோ பு⁴வனம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப³பூ⁴வ।
ஏகஸ்ததா² ஸர்வபூ⁴தாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப³ஹிஶ்ச ॥

वायुर्यथैको भुवनं प्रविष्टो रूपं रूपं प्रतिरूपो बभूव।
एकस्तथा सर्वभूतान्तरात्मा रूपं रूपं प्रतिरूपो बहिश्च ॥ V (10)

வாயுர்யதை²கோ பு⁴வனம் ப்ரவிஷ்டோ ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப³பூ⁴வ।
ஏகஸ்ததா² ஸர்வபூ⁴தாந்தராத்மா ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ ப³ஹிஶ்ச ॥

என்ற வாக்கியங்களும் இதே விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்கின்றன.

பிரஹ்மம் எதில் பிரதிபிம்பிக்கிறதென்றால், தனித்தனியாக இருக்கும் அந்த: கரணம் என்ற உபாதியில் என்று சொல்லி, அவ்விதம் ஏற்படும் பிரதிபிம்பம்தான் ஜீவன் எனப்படுகிறதென்று. இந்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்.

रूपं रूपं प्रतीदं प्रतिफलनवशात् प्रातिरूप्यं प्रपेदे
ह्येको द्रष्टाऽद्वितीयो भवति च सलिले सर्वतोऽनन्तरूपः ।
इन्द्रो मायाभिरास्ते श्रुतिरिति वदति व्यापकं ब्रह्म तस्मात्
जीवत्वं यात्यकस्मात् अतिरिमलतरे बिम्बितं बुद्ध्युपाधौ ॥ ५० ॥

ரூபம் ரூபம் ப்ரதீத^{3}ம் ப்ரதிப^{2}லனவஶாத் ப்ராதிரூப்யம் ப்ரபேதே^{3}
ஹ்யேகோ த்^{3}ரஷ்டா(அ)த்^{3}விதீயோ ப^{4}வதி ச ஸலிலே ஸர்வதோ(அ)னந்தரூப: ।
இந்த்^{3}ரோ மாயாபி^{4}ராஸ்தே ஶ்ருதிரிதி வத^{3}தி வ்யாபகம் ப்^{3}ரஹ்ம தஸ்மாத்
ஜீவத்வம் யாத்யகஸ்மாத் அதிரிமலதரே பி^{3}ம்பி^{3}தம் பு^{3}த்^{3}த்^{4}யுபாதௌ^{4} ॥ 50 ॥

इदं / **இத^{3}ம்**	=	இந்த பிரஹ்மமானது,
रूपं रूपं प्रती / **ரூபம் ரூபம் ப்ரதீ**	=	ஒவ்வொரு ரூபத்திலும்,
प्रतिफलन-वशात् / **ப்ரதிப^{2}லன-வஶாத்**	=	பிரதிபிம்பிக்கிற - காரணத்தினால்,
प्रातिरूप्यं / **ப்ராதிரூப்யம்**	=	பிரதி பிம்பமாயிருக்கும் தன்மையை,
प्रपेदे / **ப்ரபேதே^{3}**	=	அடைந்தது,
सलिले / **ஸலிலே**	=	ஜலத்தில்,
द्रष्टा / **த்^{3}ரஷ்டா**	=	பார்க்கிறவன்,
एकः / **ஏக:**	=	ஒருவனாகவும்,
अद्वितीयः / **அத்^{3}விதீய:**	=	இரண்டாவதற்றவனாகவும் (இருந்த போதிலும்),
सर्वतः / **ஸர்வத:**	=	நாலா பக்கத்திலும் (பலவித ஜல பாத்திரங்களில்),
अनन्त-रूपः च / **அனந்த-ரூப: ச**	=	அநேக ரூபமுள்ளவனாகவும்,
भवति / **ப^{4}வதி**	=	ஏற்படுகிறான்,

हि **ஹி**	=	என்பது பிரஸித்தம்,
इन्द्रः **இந்த்³ர:**	=	இந்திரன் (பிர்காச ஸ்வரூபமான பிரஹ்மம்),
मायाभिः **மாயாபி⁴:**	=	பலவித மாயா சக்திகளால் (பலவிதமாக),
आस्ते **ஆஸ்தே**	=	இருக்கிறர்,
इति **இதி**	=	என்று,
श्रुतिः **ஶ்ருதி:**	=	வேதம்,
वदति **வத³தி**	=	சொல்கிறது,
तस्मात् **தஸ்மாத்**	=	ஆகையால்,
व्यापकं **வ்யாபகம்**	=	எங்கும் வியாபித்திருக்கும்,
ब्रह्म **ப்³ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மமானது,
अतिविमलतरे **அதிவிமலதரே**	=	வெகு ஸ்வச்சமாயிருக்கிற,
बुद्धि – उपाधौ **பு³த்³தி⁴ - உபாதௌ⁴**	=	புத்தியாகிற - உபாதியில்,
बिम्बितं **பி³ம்பி³தம்**	=	பிரதிபிம்பித்து,
अकस्मात् **அகஸ்மாத்**	=	உடனே,
जीवत्वं **ஜீவத்வம்**	=	ஜீவத்தன்மையை,
याति **யாதி**	=	அடைந்துவிடுகிறது.

(61)

இதே விஷயம் ரிக்வேதத்திலும்

पतंगमक्तमसुरस्य मायया हृदा पश्यन्ति मनसा विपश्चितः ।
समुद्रे अन्तः कवयो वि चक्षते मरीचीनां पदमिच्छन्ति वेधसः ॥

பதங்க3மக்தமஸுரஸ்ய மாயயா ஹ்ருதா3 பஶ்யந்தி மனஸா விபஶ்சிதः ।
ஸமுத்3ரே அந்தः கவயோ வி சக்ஷதே மரீசீனாம் பத3மிச்ச2ந்தி வேத4ஸः ॥

X 177 (1)

என்ற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதன் தாத்பர்யத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லி, உபாதிகளில் உள்ள குண தோஷங்களை அனுஸரித்து பிரதிபிம்பங்களும் வேறுபடுமென்பதை எடுத்துக்காட்டி, பிரதிபிம்பங்களுக்குள் வேற்றுமை தோன்றினாலும், எல்லா பிரதிபிம்பங்களுக்கும் மூல காரணமாயுள்ள பிம்பத்தில் வேற்றுமை கிடையாது; அது போலவே பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவர்களில் பலவிதமிருந்தாலும் பிம்பமாகிய பிரஹ்மம் ஒன்றாகவே எவ்வித மாறுதலு மன்னியில் இருந்துவருகிறது என்பதையும் காட்டுகிறார்.

तज्ज्ञाः पश्यन्ति बुद्ध्या परमंबलवतो माययाऽक्तं पतङ्गं
बुद्धावन्तः समुद्रे प्रतिफलितमरीच्यास्पदं वेधसस्तम् ।
यादृग्यावानुपाधिः प्रतिफलति तथा ब्रह्म तस्मिन्यथाऽऽस्यं
प्राप्तादर्शानुरूपं प्रतिफलति यथाऽवस्थितं सत्सदैव ॥ ५१ ॥

தஜ்ஜ்ஞாः பஶ்யந்தி பு3த்3த்4யா பரமம்ப3லவதோ மாயயா(அ)க்தம் பதங்க3ம்
பு3த்3தா4வந்தः ஸமுத்3ரே ப்ரதிப2லிதமரீச்யாஸ்பத3ம் வேத4ஸஸ்தம் ।
யாத்3ருக்3யாவானுபாதி4ः ப்ரதிப2லதி ததா2 ப்3ரஹ்ம தஸ்மின்யதா2(ஆ)ஸ்யம்
ப்ராப்தாத3ர்ஶானுரூபம் ப்ரதிப2லதி யதா2(அ)வஸ்தி2தம் ஸத்ஸதை3வ ॥ 51 ॥

परम बलवतः **பரம ப3லவதः**	=	மிகவும் - பலமுள்ள,
वेधसः **வேத4ஸः**	=	பரமாத்மாவினுடைய,
मायया **மாயயா**	=	மாயையுடன்,
अक्तं **அக்தம்**	=	ஸம்பந்தப்பட்டு,
समुद्रे **ஸமுத்3ரே**	=	முத்திரையுடன் கூடிய (மூடியிருக்கிற),
बुद्धो **பு3த்3தோ4**	=	புத்தியில்,
अन्तः **அந்தः**	=	உள்ளே,

प्रतिफलित मरीच्य-आस्पदं = பிரதிபலித்திருக்கிற - கிரணங்களுக்கு - ஆசியமாயுள்ள,
ப்ரதிப2லித மரீச்ய-ஆஸ்பத3ம்

तं = அந்த,
தம்

पतङ्गं = பக்ஷியை (கீழே விழுந்திருப்பதை),
பதங்க3ம்

तत्-ज्ञाः = அதன் தத்வத்தை - அறிந்தவர்கள்,
தத்-ஜ்ஞா:

बुद्ध्या = (பரிசுத்தமான) புத்தியினுல்,
பு3த்3த்4யா

पश्यन्ति = பார்க்கிருர்கள்,
பஶ்யந்தி

आस्यं = முகமானது,
ஆஸ்யம்

प्राप्त-आदर्श-अनुरूपं = கிடைத்திருக்கும் - கண்ணுடிக்கு - தக்கபடி,
ப்ராப்த-ஆத3ஶம்-அனுரூபம்

यथा = எப்படி,
யதா2

प्रतिफलति = பிரதிபலிக்கிறதோ,
ப்ரதிப2லதி

तथा = அப்படியே,
ததா2

ब्रह्म = பிரஹ்மமும்,
ப்3ரஹ்ம

उपाधिः = உபாதியாயிருப்பது,
உபாதி4:

यादृक् = எவ்விதமோ,
யாத்3ருக்

यावान् = எவ்வளவோ,
யாவான்

तस्मिन् = அவ்விதமாக அவ்வளவாக அந்த உபாதியில்,
தஸ்மின்

प्रतिफलति = பிரதிபலிக்கிறது. (ஆனுல்) (பிரஹ்மம்),
ப்ரதிப2லதி

सदा एव = எப்பொழுதுமே,
ஸதா3 ஏவ

यथाऽवस्थितं = எப்படியுள்ளதோ அப்படியே,

யதா²(அ)வஸ்தி²தம்

सत् = இருந்து வருகிறது.

ஸத்

கண்ணுடி அழுக்கடைந்திருந்தால் அதிலுள்ள பிரதிபிம்பம் மங்கலாகத்தான் தெரியும்; சிறியதாயிருந்தால் பிம்பம் பூராவும் பிரதிபிம்பத்தில் தெரியாது. அது போல, உபாதியான புத்தி எவ்வளவுக்கு அதிகமாக தெளிவாக இருக்கிறதோ அதற்குத் தக்கபடி பிரஹ்ம சைதன்யம் பிரகாசிக்கும். அந்த உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்கள் அந்த சைதன்யத்தைச் சேர்ந்தவையல்ல என்பதை ஆத்மஞானிகள் அறிந்திருப்பதினுல் அவைகஊ விலக்கி, ஜீவனிடத்திலும் சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபத் தையே ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள்.

पतङ्गं

பதங்க³ம்

மேலே இருந்து கீழே பறந்துவரக்கூடிய யோக்கியதையும் மேலே பறந்து போகக்கூடிய யோக்கியதையும் இருப்பதால் பதங்கம் என்ற பெயர் பக்ஷிக்கு ஏற்பட்டி ருக்கிறது. ஜீவனும் தன் ஸ்வரூபத்தில் மேலான பிரஹ்மமாயிருந்தும் கீழே இறங்கி வந்திருப்பதினுலும் மறுபடியும் மேலே போக ஸ்வரூபத்தை அடைந்துவிட யோக்கி யதையுள்ளதினுலும் அதை இங்கே பதங்கம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

समुद्रे

ஸமுத்³ரே

ஸமுத்திரத்தில் உத்தமமான மூத்து, பவளம் முதலான பதார்த்தங்களும் பயங்கரமான திமிங்கிலம் முதலிய ஜந்துக்களும் இருப்பதுபோல், அந்த: கரணத்தில் நல்ல வாஸனைகளும் கெட்ட வாஸனைகளும் ஏராளமாயிருப்பதால் 'ஸமுத்திரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறதென்றும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

(52)

இந்தப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தை இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கி அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறுர்: -

एको भानुस्तदस्थ प्रतिफल नवशाद्यस्त्वनेकोदकान्त-
र्नानात्वं यात्युपाधिस्थितिगतिसमतां चापि तद्वत्परात्मा ।
भूतेषुच्चावचेषु प्रतिफलित इवाभाति तावत्स्वभावा-
वच्छिन्नो यः परं तु स्फुटमनुपहतो भाति तावत्स्वभावै ॥ ५२ ॥

ஏகோ பா4னுஸ்தத3ஸ்த2 ப்ரதிப2ல நவஶாத்3யஸ்த்வனேகோத3காந்த-
ர்னானாத்வம் யாத்யுபாதி4ஸ்தி2திக3திஸமதாம் சாபி தத்3வஸ்பராத்மா ।
பூ4தேஷுச்சாவசேஷு ப்ரதிப2லித இவாபா4தி தாவத்ஸ்வபா4வா-
வச்சி2ன்ஞே யஃ பரம் து ஸ்பு2டமனுபஹதோ பா4தி தாவத்ஸ்வபா4வை ॥ 52 ॥

यः	=	எந்த,
யஃ		
भानुः	=	ஸூர்யன்,
பா4னுஃ		
एकः	=	ஒருவராயும்,
ஏகஃ		
तदस्थः	=	(மேலே) ஸம்பந்தப்படாமல் தனித்திருப்ப
தத3ஸ்த2ஃ		வராயும் இருக்கிறுரோ, (அவர்),
अनेक-उदक-अन्तः	=	அநேக - ஜலங்களுக்கு - உள்ளே,
அனேக-உத3க-அந்தஃ		
प्रतिफलन-वशात्	=	பிரதிபிம்பிப்பது - காரணமாக,
ப்ரதிப2லன-வஶாத்		
नानात्वं	=	பலவாயிருக்கும் தன்மையையும்,
நாஞத்வம்		
उपाधि-स्थिति-गति-समतां	=	உபாதிகளுடைய - இருப்பு - அசைவு - இவைகளுக்
உபாதி4-ஸ்தி2தி-க3தி-ஸமதாம்		குஸமானமாயிருக்கும் தன்மையையும்,
च अपि	=	கூட
ச அபி		
याति	=	அடைகிறுர்,
யாதி		
तद्वत्	=	அதைப் போலவே,
தத்3வத்		
यः	=	எந்த,
யஃ		
परात्मा	=	பரமாத்மாவானவர்,
பராத்மா		
उच्च-अवचेषु	=	மேல் - கீழுள்ள,
உச்ச-அவசேஷு		
भूतेषु	=	பிராணிகளில்,
பூ4தேஷு		
प्रतिफलितः	=	பிரதி பிம்பித்து,
ப்ரதிப2லிதஃ		

तावत्-स्वभाव: தாவத்-ஸ்வபா⁴வ꞉	=	அந்தந்த - ஸ்வபாவங்களால்,
अवच्छिन्न: அவச்சி²ன்ன꞉	=	வரையறுக்கப்பட்டவர்,
इव இவ	=	போல,
आभाति ஆபா⁴தி	=	தோன்றுகிறரோ (அவர்),
परं तु பரம் து	=	ஆனலும்,
तावत्-स्वभावै: தாவத்-ஸ்வபா⁴வை꞉	=	அந்தந்த ஸ்வபாவங்களால்,
अनुपहत: அனுபஹத꞉	=	பாதிக்கப்படாமல்,
स्फुटं ஸ்பு²டம்	=	தெளிவாக,
भाति பா⁴தி	=	பிரகாசிக்கிருர்.

முன் உள்ள 7 - வது சுலோகத்தின் தாத்பர்யத்தையே இங்கே வேறுவிதமாக வேறு திருஷ்டாந்தத்தினுல் விளக்கியிருக்கிருர்.

(58)

ஆத்ம தத்வம் உபாதிகள் மூலமாய் பிரகாசிக்கிற காரணத்தினுல்தான் உபாதி களுக்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மையும் மற்ற பதார்த்தங்களைப் பிரகரசப்படுத்தும் தன்மையும் ஏற்படுகிறது. ஜடமாய் பிரகாசமில்லாத கண்ணுடியை ஸூர்ய கிரணங்க ளில் காட்டினுல் அக்கண்ணுடி ஸூர்ய பிரதிபிம்பமுடையதாக ஆகி அது தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு வேறு பதார்த்தங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் தன்மையையும் அடைந்து விடுகிறது. சந்திரனுக்கு இருட்டை போக்கடிக்கும் தன்மையில்லாத போனுலும், ஸூர்ய கிரணங்கள் சந்திரன்மேலே படும்போது அந்த கிரணங்களின் பலத்தைக் கொண்டு இருட்டை போக்கவில்லையா? வெங்கலப் பாத்திரத்தில் ஸூர்ய கிரணம் பட்டாலும், அது தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மற்றவைகளை பிரகாசப் படுத்துவதில்லையா? அதைப்போலத்தான் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் புத்தியில் பிரதிபலித்து இந்திரியங்கள் மூலமாக வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களை பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறது என்கிருர்.

यद्वत्पीयूषरश्मौ दिनकरकिरणैर्बिम्बितैरेति सान्द्रं
नाशं नैशं तमिस्रं गृहगतमथवा मूर्छितैः कांस्यपात्रे ।
तद्वद्द्बुद्धौ परात्मद्युतिभिरनुपदं बिम्बिताभिः समन्ता-
द्भासन्ते हीन्द्रियास्य प्रसृतिभिरनिशं रूपमुख्याः पदार्थाः ॥ ५३ ॥

யத்³வத்பீயூஷரஶ்மௌ தி³னகரகிரணைர்பி³ம்பி³தைரேதி ஸாந்த்³ரம்
நாஶம் நைஶம் தமிஸ்ரம் க்³ருஹக³தமத²வா மூர்சி²தைः காம்ஸ்யபாத்ரே ।
தத்³வத்³த்³பு³த்³தௌ⁴ பராத்மத்³யுதிபி⁴ரனுபத³ம் பி³ம்பி³தாபி⁴ः ஸமந்தா-
த்³பா⁴ஸந்தே ஹீந்த்³ரியாஸ்ய ப்ரஸ்ருதிபி⁴ரநிஶம் ரூபமுக்²யாः பதா³ர்தா²ः ॥53॥

यद्वत्	=	எப்படி,
யத்³வத்		
पीयूषरश्मौ	=	சந்திரனிடத்தில்,
பீயூஷரஶ்மௌ		
बिम्बितैः	=	பிரதிபிம்பிக்கிற,
பி³ம்பி³தை꞉		
दिनकर-किरणैः	=	ஸூர்யனுடைய - கிரணங்களால்,
தி³னகர-கிரணை꞉		
नैशं	=	இரவிலுள்ள,
நைஶம்		
सान्द्रं	=	நெருக்கமான,
ஸாந்த்³ரம்		
तमिस्रं	=	இருட்டு,
தமிஸ்ரம்		
नाशं	=	நாசத்தை,
நாஶம்		
एति	=	அடைகிறதோ,
ஏதி		
अथवा	=	அல்லது,
அத²வா		
कांस्य-पात्रे	=	வெண்கல பாத்திரத்தில்,
காம்ஸ்ய-பாத்ரே		
मूर्छितैः	=	பிரதிபலித்திருக்கும் (ஸூர்ய கிரணங்களால்),
மூர்சி²தை꞉		
गृह-गतं	=	வீட்டிற்குள் - இருக்கும் (இருட்டு எப்படி
க்³ருஹ-க³தம்		நாசத்தை அடைகிறதோ),

तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போலவே,
बुद्धौ **பு³த்³தௌ⁴**	=	புத்தியில்,
अनुपदं **அனுபத³ம்**	=	இடைவிடாமல்,
समन्तात् **ஸமந்தாத்**	=	நாலாபக்கத்திலும்,
बिम्बिताभिः **பி³ம்பி³தாபி⁴꞉**	=	பிரதிபிம்பித்து,
इन्द्रिय-आस्य-प्रसृतिभिः **இந்த்³ரிய-ஆஸ்ய-ப்ரஸ்ருதிபி⁴꞉**	=	இந்திரியங்கள் - வழியாக - வெளியில் செல்லுகின்ற,
परात्म-द्युतिभि **பராத்ம-த்³யுதிபி⁴**	=	பரமாத்மாவின் - ஒளிகளால்,
रूप-मुख्याः **ரூப-முக்²யா꞉**	=	ரூபம் முதலான,
पदार्थाः **பதா³ர்தா²꞉**	=	பதார்த்தங்கள்,
अनिशं **அநிஶம்**	=	எப்போதும்,
भासन्ते **பா⁴ஸந்தே**	=	பிரகாசிக்கின்றன,
हि **ஹி**	=	என்பது பிரஸித்தம்.

(54)

பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தையே எடுத்துக்கொண்டு வேறு விதமாயும் பிரஹ்மத்தை அறியலாமென்று அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துச்சொல்கிறுர். ஒரு குளத்தில் ஐந்து அடி ஆழம் ஜலம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அதில் ஆகாசம் பிரதிபிம்பிக்கிறதைப் பார்க்கிரோம். ஆகாசம் என்பது இடைவெளி. அந்த இடைவெளி, ஜலத்திற்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும் இருக்கிறது; அந்த ஜலத்திலும் ஐந்து அடிவரை வியாபித்தே யிருக்கிறது; அந்த ஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்துமிருக்கிறது. ஆக வியாபகமான ஆகாசம், ஜலத்தை மாத்திரம் வியாபிக்கும் ஆகாசம். பிரதிபிம்ப ஆகாசம், என்று மூன்றுவிதமான ஆகாசம் வியவஹார யோக்கியமாக ஆகிறது. அப்படியே ஸர்வவியாபகமான ஆத்மா, அந்த꞉ கரணத்தில் மாத்திரம் வியாபிக்கும் ஆத்மா அவ்வந்த꞉ கரணத்தில் பிரதிபலித்திருக்கும் ஆத்மா, என்று மூன்று விதமாகச் சொல்லலாம். உபாதியாகிய அந்த꞉ கரணம் விலகிவிட்டால், பின் சொன்ன இரண்டு விதமும் மறைந்து வியாபகமான ஆத்மாவுடன் ஒன்றுய்ச் சேர்ந்து லயித்துவிடும்.

குளத்தில் ஜலம் பூராவும் வற்றிவிட்டால், தனியாக ஜல - ஆகாசமோ, ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப ஆகாசமோ, இருப்பதற்கு நியாயமில்லை; வியாபகமான ஒரே ஆகாசம் தான் மிஞ்சும். ஜலம் வற்றிவிட்டால் ஜலத்தில் ஏற்படக்கூடிய அழுக்கினாலோ அலைகளாலோ அதிலுள்ள பிரதிபிம்பத்திற்கு மாறுபாடுகள் ஏற்படவும் இடமிராது. அதுபோல் ஆத்மாவைப் பிரித்துக்காட்டிய அவித்யை விலகும்போது அதனால் ஏற்படும் புண்ய பாப கர்மாக்களும் ஸுகதுக்க அனுபவங்களும் விலகிவிடும் என்பதயும் சொல்கிறார்: -

पूर्णात्मानात्मभेदात्त्रिविधमिह परं बुद्ध्यवच्छिन्नमन्य-
तत्रैवाभासमात्रं गगनमिव जले त्रिप्रकारं विभाति ।
अम्भोवच्छिन्नमस्मिन्प्रतिफलितमतः पाथसोऽन्तर्बहिश्च
पूर्णावच्छिन्नयोगे व्रजति लयमविद्या स्वकार्यैः सहैव ॥ ५४ ॥

பூர்ணாத்மானாத்மபே⁴தா³த்த்ரிவித⁴மிஹ பரம் பு³த்³த⁴யவச்சி²ன்னமன்ய-
தத்ரைவாபா⁴ஸமாத்ரம் க³க³னமிவ ஜலே த்ரிப்ரகாரம் விபா⁴தி ।
அம்போ⁴வச்சி²ந்நமஸ்மின்ப்ரதிப²லிதமத꞉ பாத²ஸோ(அ)ந்தர்ப³ஹிஶ்ச
பூர்ணாவச்சி²ன்னயோகே³ வ்ரஜதி லயமவித்³யா ஸ்வகார்யை꞉ ஸஹைவ ॥ 54 ॥

गगनं க³க³னம்	=	ஆகாசமானது,
जले ஜலே	=	ஜலத்தில்,
त्रि-प्रकारं த்ரி-ப்ரகாரம்	=	மூன்று - விதமாக,
विभाति விபா⁴தி	=	பிரகாசிக்கிறது.
अम्भोवच्छिन्नं அம்போ⁴வச்சி²ன்னம்	=	(1) ஜலத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டது
अस्मिन् அஸ்மின்	=	(2) அந்த ஜலத்தில்,
प्रतिफलितं ப்ரதிப²லிதம்	=	பிரதிபலித்திருப்பது,
अतः அத꞉	=	(3) அந்த,
पाथसः பாத²ஸ꞉	=	ஜலத்திற்கு,
अन्तः அந்த꞉	=	உள்ளேயும்,

बहिश्च = வெளியிலும் இருப்பது என்று,

ப3ஹிஶ்ச

इव = இவ்வாகாசத்தைப்போல,

இவ

पूर्ण आत्मा-अनात्म-भेदात् = நிறைந்தது - ஆத்மா (ஜீவன்) - அனுத்மா (ஜடம்)

பூர்ண ஆத்மா-அனுத்ம-பே4தா3த் - என்ற வேறுபாட்டினுல் (பிரஹ்மம்),

त्रि-विधं = மூன்று - விதமாயிருக்கிறது,

த்ரி-வித4ம்

इह = இம் மூன்றில்

இஹ

परं = (1) மேலானது (சுத்தசைதன்யம்),

பரம்

बुद्धि-अवच्छिन्नं = (2) புத்தியினுல் - வரையறுக்கப்பட்டது,

பு3த்3தி4-அவச்சி2ன்னம்

अन्यत् = வேறு,

அன்யத்

तत्र एव = (3) (அந்த புத்தியிலேயே,

தத்ர ஏவ

आभासमात्रं = வெறும் தோற்றமாயிருப்பது,

ஆபா4ஸமாத்ரம்

पूर्ण-अवच्छिन्न-योगे = (இவைகளில்) நிறைந்ததான சுத்த சைதன்யமும்

பூர்ண-அவச்சி2ன்ன-யோகே3 - புத்தியினுல் வரையறுக்கப்பட்ட ஜீவனும் - ஒன்றுய்ச்சேர்ந்து கலந்துவிட்டால்,

अविद्या = அவித்யையானது,

அவித்3யா

स्व-कार्यैः सह एव = தன்னுல் - ஏற்படக் கூடியவைகள் யாவற்றுடன்

ஸ்வ-கார்யைః ஸஹ ஏவ கூடவே,

लयं = லயத்தை,

லயம்

व्रजति = அடைந்து விடுகிறது.

வ்ரஜதி

இந்த சுலோகத்தில் காணும் கருத்தை பஞ்சதசியில் சித்ர தீபத்தில் ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் விளக்கியுள்ளார். புத்தி அவச்சின்னமான சைதன்யம்தான் கூடஸ்தன் என்பது. இதற்குத்தான் சுத்த பிரஹ்மத்துடன் அபேதம் கூடஸ்த சைதன்யத்தில் கல்பிதமான அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் சைதன்யம் ஜீவன் அதாவது சிதாபாஸன். தேஹத்தையொட்டிய தர்மங்களெல்லாம் சிதாபாஸனுக்குத்தான். கூடஸ்தனுக்குக்கிடையாது. ஜலம் வற்றியதும் அதில் தோன்றின பிரதிபிம்பம்

மறைவதுபோல உபாதியான அந்தக்கரணம் நாசமடைந்ததும் அதில் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாஸனும் நாசமடைகிறுன். இதையே

प्रज्ञानघन एव एतेभ्यो भूतेभ्यः समुत्थाय तान्येवानुविनश्यति

ப்ரஜ்ஞானக⁴ன ஏவ ஏதேப்⁴யோ பூ⁴தேப்⁴ய: ஸமுத்தா²ய தான்யேவானுவினஶ்யதி

(ஆத்மா உபாதிகள் உண்டாகும்பொழுது தோன்றி உபாதிகள் அழியும்பொழுது நாசமடைகிறுன்), என்ற சுருதி கூறுகிறது. தண்ணீர் வற்றினுல் அது இருந்த இடம் (ஜலாகாசம் மஹாகாசத்துடன் சேர்ந்துவிடுகிறதுபோல் கூடஸ்தசைதன்யம் அந்தக் கரணம் அழிந்ததும் எங்கும் நிறைந்த பூர்ணப்ரஹ்மமாக ஆகிவிடுகிறது என்ற கருத்தை

अविनाशी वाऽरेयमात्मा

அவிநாஶீ வா(அ)ரேயமாத்மா

(இந்த ஆத்மா நாசமடையாதது) என்ற சுருதி கூறுகிறது.

(55)

பிரதிபிம்பத்திற்கு தனியாக ஸத்தை (இருப்பு) கிடையாது; பிம்பத்தின் ஸத்தை தான் அதில் தோன்றுகிறது என்பதினுல் பிரதிபிம்பம் பராதீனம் என்பது தெரிகிறது. அப்படியே வரையறுக்கப்பட்டதும், வியாபகத்தைத் தவிர வேறில்லாததினுல், அதுவும் பராதீனந்தான் என்று ஏற்படுகிறது. அந்தர்யாமியாக இருந்து பிரஹ்மம் ஜகத்தை சேஷ்டிக்கும்படி செய்வதினுலும் ஜகத்தும் அதிலுள்ள யாவும் பராதீனம் என்று வேறுவிதமாகவும் வர்ணிக்கிறுர்: -

दृश्यन्ते दारुनार्यो युगपदगणिताः स्तम्भसूत्रप्रयुक्ताः
संगीतं दर्शयन्त्यो व्यवहृतिमपरां लोकसिद्धां च सर्वाम् ।
सर्वत्रानुप्रविष्टादभिनव विभवाद्यावदर्थानुबन्धा-
त्तद्वत्सूत्रात्मसंज्ञाव्यवहरति जगद्भूर्भुव : स्वर्महान्तम् ॥ ५५ ॥

த்³ருஶ்யந்தே தா³ருனார்யோ யுக³பத³க³ணிதா: ஸ்தம்ப⁴ஸூத்ரப்ரயுக்தா:
ஸங்கீ³தம் த³ர்ஶயந்த்யோ வ்யவஹ்ருதிமபராம் லோகஸித்³தா⁴ம் ச ஸர்வாம் ।
ஸர்வத்ரானுப்ரவிஷ்டாத³பி⁴னவ விப⁴வாத்³யாவத³ர்தா²னுப³ந்தா⁴-
த்தத்³வத்ஸூத்ராத்மஸஞ்ஜ்ஞாவ்யவஹரதி ஜக³த்³பூ⁴ர்பு⁴வ: ஸ்வர்மஹாந்தம் ॥ 55 ॥

स्तम्भ-सूत्र-प्रयुक्ताः **ஸ்தம்ப⁴-ஸூத்ர-ப்ரயுக்தா:**	=	ஸ்தம்பத்திலுள்ள - நூல்களால் - ஏவப்பட்டவை களாக,

अगणिताः	=	கணக்கிடப்படாத (அநேகம்),
அக3ணிதா:		
दारु-नार्यः	=	மரத்திஞல் செய்யப்பட்ட - பெண் பொம்மைகள்,
தா3ரு-நார்ய:		
युगपत्	=	ஒரே சமயத்தில்,
யுக3பத்		
संगीतं	=	ஸங்கீதத்தையும்,
ஸங்கீ3தம்		
लोक-सिद्धां	=	உலகத்தில் - ஏற்பட்ட,
லோக-ஸித்3தா4ம்		
अपरां	=	வேறு,
அபராம்		
सर्वाम्	=	எல்லா,
ஸர்வாம்		
व्यवहृतिं च	=	வியவஹாரத்தையும்,
வ்யவஹ்ருதிம் ச		
दर्शयन्त्यः	=	காட்டுவதாக,
த3ர்ஶயந்த்ய:		
दृश्यन्ते	=	பார்க்கப்படுகின்றன,
த்3ருஶ்யந்தே		
तद्वत्	=	அதைப்போலவே,
தத்3வத்		
सर्वत्र	=	எங்கிலும்,
ஸர்வத்ர		
अनुप्रविष्टात्	=	உள்ளே நுழைந்திருக்கிறதும்,
அனுப்ரவிஷ்டாத்		
अभिनव-विभवात्	=	புதிதுபுதிதான - ஸாமர்த்தியத்தோடு கூடினதும்,
அபி4னவ-விப4வாத்		
यावत्-अर्थ-अनुबन्धात्	=	எவ்வளவுவரை - பிரயோஜனமுண்டோ -
யாவத்-அர்த2-அனுப3ந்தா4த்		அதுவரை ஸம்பந்தப்பட்டதுமான,
सुत्रात्म-संज्ञात्	=	ஸூத்ராத்மா - என்ற பெயருடைய
ஸூத்ராத்ம-ஸஞ்ஜ்ஞாத்		பரமாத்மாவிஞல்,
भूः-भुवः-स्वः-मह-अन्तं	=	பூமி - புவர்லோகம் ஸ்வர்க்க லோகம் -
பூ4:-பு4வ:-ஸ்வ:-மஹ-அந்தம்		மஹ லோகம் முடியவுள்ள,
जगत्	=	ஜகத்தானது,
ஜக3த்		

व्यवहरति = வியவஹரிக்கிறது.
வ்யவஹரதி

மரத்தினால் பலவித பொம்மைகளைச் செய்து அவைகளின் அங்கங்களில் கயிறுகளைக் கட்டி பின்னுல் ஒரு ஸ்தம்பத்தில் கட்டிவைத்து அங்கு ஒருவன் இருந்துகொண்டு அக்கயிறுகளை உசிதம்போல் இழுத்து அப்பொம்மைகளை பலவித மாக சேஷ்டிக்கச் செய்வது உண்டு. அவைகள் ஸங்கீதம் பாடுகிறுப்போலும், நர்த்தனம் செய்வது போலும், மற்றும் பல விதமாய் சேஷ்டிப்பதுபோலும் காட்டுவது உண்டு. வெளியில் இருந்து பார்க்கிறவர்களுக்கு அக்கயிறுகளாவது அவைகளை பிடித்து ஆட்டும் மனிதனுவது கண்ணுக்குத்தெரியாது. பொம்மைகள் சேஷ்டிப்பது மாத்திரம் தெரியும் அப்படியே இவ்வுலகத்தில் ஸகல பிராணி வர்க்கங்களும் பதார்த்தங்களும் சேஷ்டிப்பதை மாத்திரம் நாம் பார்க்கிறேம். இவைகளை ஆட்டி வைக்கும் பரமாத்மாவையாவது அவர் எப்படி ஆட்டிவைக்கிறுர் என்பதையாவது நாம் பார்ப்பதில்லை. இவை யாவும் ஜடம் தானுக சேஷ்டிக்கும் சக்தியற்றவை என்பதைக்கூட நாம் ஸாதாரணமாக கவனித்து அறிந்து கொள்வது கிடையாது. அக்கயிறுகளைப் பிடித்திருப்பவன்போல பரமாத்மா விளங்கும் போது ஸூத்ராத்மா எனப்படுகிறுர்.

இவ்விஷயம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

स होवाच वार्युवै गौतम तत्सूत्रं, वायुना वै गौतम सूत्रेण अयं च लोकः परश्च लोकः सर्वाणि च भूतानि संदृब्धानि भवन्ति ... ॥ III 7 (2)

ஸ ஹோவாச வார்யுவை கௌ³தம தத்ஸூத்ரம், வாயுனு வை கௌ³தம ஸூத்ரேண அயம் ச லோகः பரஶ்ச லோகः ஸர்வாணி ச பூ⁴தானி ஸந்த்³ருப்³தா⁴னி ப⁴வந்தி ॥ III 7 (2)

என்ற வாக்கியத்தில் கண்டிருக்கிறது.

(56)

ஜகத்தை சேஷ்டிக்கும்படிச் செய்வது பிரஹ்மம் என்று சொன்னேம். அவ்வ ளவு மாத்திரமில்லை, ஜகத் இருப்பதற்கே காரணம் பிரஹ்மந்தான். ஜகத் இருப்பதினுல் அதை ஸத்யம் என்று சொன்னுல், பிரஹ்மம் அந்த ஸத்யத்திற்கும் இருப்பைக் கொடுக்கும் வஸ்துவானதினுல் 'ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம்' என்ற பெயருக் குரியதாகிறது. ஜகத் இருப்பத்தினுல் அதற்கு ஸத்யம் எனறு வைத்துக் கொள் ளாமல், அதில் கண்ணுக்குத் தெரிகிற பிருதிவீ அப், தேஜஸ் இம்மூன்று அம்சங்களும் 'ஸத்' என்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கிற வாயு, ஆகாசம் இவ்விரண்டு அம்சங்களும் 'த்யத்' என்றும் சொல்லக்கூடியதால், இவ்வித ஐந்து அம்சங்களும் சேர்ந்திருக்கும் ஜகத்தை 'ஸத் - த்ய' எனறும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் வைத்துக்கொண்டாலும், ஜகத்திற்கு இருப்பை கொடுக்கிறபடியால் பிரஹ்மத்தை 'ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம்' என்று சொல்வது நியாயமேயாகும்.

இவ்விஷயத்தை பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चैवामूर्तं च मर्त्यं चामृतं च स्थितं च यच्च सच्च त्यं च ॥ II 3 (1)

த்³வே வாவ ப்³ரஹ்மணோ ரூபே மூர்தம் சைவாமூர்தம் ச மர்த்யம் சாம்ருதம் ச ஸ்தி²தம் ச யச்ச ஸச்ச த்யம் ச॥

तदेतन्मूर्तं यदन्यद्वायोश्चान्तरिक्षाच्चैतन्मर्त्यमेतत्स्थितमेतत्सत्तस्यैतस्य मूर्तस्यैतस्य मर्त्यस्यैतस्य स्थितस्यैतस्य सत एष रसो य एष तपति सतो ह्येष रसः ॥ II 3 (2)

ததே³தன்மூர்தம் யத³ன்யத்³வாயோஶ்சாந்தரிக்ஷாச்சைதன்மர்த்யமேதத்ஸ்தி²தமேதத்ஸத்தஸ்யைதஸ்ய மூர்தஸ்யைதஸ்ய மர்த்யஸ்யைதஸ்ய ஸ்தி²தஸ்யைதஸ்ய ஸத ஏஷ ரஸோ ய ஏஷ தபதி ஸதோ ஹ்யேஷ ரஸः॥

अथामूर्तं वायुश्चान्तरिक्षं चैतदमृतमेतद्यदेतत्त्यं तस्यैतस्यामूर्तस्येतस्यामृतस्यैतस्य यत एतस्य त्यस्यैष रसो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषत्यस्य ह्येष रस इत्यधिदेवतम् ॥ II 3 (3)

அதா²மூர்தம் வாயுஶ்சாந்தரிக்ஷம் சைதத³ம்ருதமேதத்³யதே³தத்த்யம் தஸ்யைதஸ்யாமூர்தஸ்யேதஸ்யாம்ருதஸ்யைதஸ்ய யத ஏதஸ்ய த்யஸ்யைஷ ரஸோ ய ஏஷ ஏதஸ்மின்மண்ட³லே புருஷத்யஸ்ய ஹ்யேஷ ரஸ இத்யதி⁴தே³வதம்॥

तस्य हैतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माहारजनं वासो यथा पाण्ड्वाविकं यथेन्द्रगोपो यथाऽग्न्यर्चिर्यथा पुण्डरीकं यथा सकृद्विद्युत्त सकृद्विद्युत्तेव ह वा अस्य श्रीर्भवति य एवं वेदाथात आदेशः नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्तिथ नामधेय सत्यस्य सत्यमिति प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यम् ॥ II 3 (6)

தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா² மாஹாரஜனம் வாஸோ யதா² பாண்ட்³வாவிகம் யதே²ந்த்³ரகோ³போ யதா² (அ)க்³ன்யர்சிர்யதா² புண்ட³ரீகம் யதா² ஸக்ருத்³வித்³யுத்த ஸக்ருத்³வித்³யுத்தேவ ஹ வா அஸ்ய ஶ்ரீர்ப⁴வதி ய ஏவம் வேதா³தா²த ஆதே³ஶः நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதி³தி நேத்யன்யத்பரமஸ்தித² நாமதே⁴ய ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாமேஷ ஸத்யம் ॥

என்ற வாக்கியங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளின் தாத்பர்யத்தை விளக்கி ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் அடுத்த சுலோகம் இயற்றியிருக்கிறுர்

तत्सत्यं यत्त्रिका लेष्वनुपहतमदः प्राणदिग्ध्योममुख्यं
यस्मिन्विश्रान्तमास्ते तदिह निगदितं ब्रह्म सत्यस्य सत्यम् ।
नास्त्यन्यत्किंच यद्वत्परमधिकमतो नाम सत्यस्य सत्यं
सच्च त्यच्चेति मूर्ताद्युपहितमवरं सत्यमस्यापि सत्यम् ॥ ५६ ॥

தத்ஸத்யம் யத்த்ரிகா லேஷ்வனுபஹதமத^{3}: ப்ராணதி^{3}க்^{3}த்^{4}யோமமுக்^{2}யம்
யஸ்மின்விஶ்ராந்தமாஸ்தே ததி^{3}ஹ நிக^{3}தி^{3}தம் ப்^{3}ரஹ்ம ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ।
நாஸ்த்யன்யத்கிஞ்ச யத்^{3}வத்பரமதி^{4}கமதோ நாம ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்
ஸச்ச த்யச்சேதி மூர்தாத்^{3}யுபஹிதமவரம் ஸத்யமஸ்யாபி ஸத்யம் ॥ 56 ॥

यत् **யத்**	=	எது,
त्रि-कालेषु **த்ரி-காலேஷு**	=	(சென்ற காலம், நிகழ் காலம், வரும் காலம், ஆகிய) மூன்று - காலங்களிலும்,
अनुपहतं **அனுபஹதம்**	=	பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறதோ,
तत् **தத்**	=	அது,
सत्यं **ஸத்யம்**	=	ஸத்யமாகும். (அவ்விதம் ஸத்யமென்று கருதப்படுகிற),
अदः **அத^{3}:**	=	இந்த,
प्राणदिक्-व्योम-मुख्यं **ப்ராணதி^{3}க்-வ்யோம-முக்^{2}யம்**	=	பிராணன் - திக் - ஆகாசம் (காலம்) முதலியவை,
यस्मिन् **யஸ்மின்**	=	எதனிடத்தில்,
विश्रान्तं **விஶ்ராந்தம்**	=	நிலைபெற்றதாக,
आस्ते **ஆஸ்தே**	=	இருக்கின்றனவோ,
तत् **தத்**	=	அந்த,
ब्रह्म **ப்^{3}ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மமானது,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
सत्यस्य सत्यं **ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்**	=	ஸத்யத்திற்கும் ஸ்த்யம் (என்று),
निगदितं **நிக^{3}தி^{3}தம்**	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
किंच **கிஞ்ச**	=	மேலும்,

यद्वत् **யத்³வத்**	=	எதைப்போல,
परं **பரம்**	=	மிகவும்,
अधिकं **அதி⁴கம்**	=	மேலானதாக,
अन्यत् **அன்யத்**	=	வேறு எதுவும்,
न अस्ति **ந அஸ்தி**	=	கிடையாதோ,
अतः **அதஃ**	=	அந்தக் காரணத்திஞல் பிரஹ்மம்,
सत्यस्य सत्यं नाम **ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் நாம**	=	ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யமாக உள்ளது,
सत् च **ஸத் ச**	=	(பிருதிவீ, அப், தேஜஸ் ஆகிய) ஸத் என்பதும்,
त्यत् च **த்யத் ச**	=	(வாயு, ஆகாசம் ஆகிய) த்யத் என்பதும்,
इति **இதி**	=	என்கிற,
मूर्तादि-उपहितं **மூர்தாதி³-உபஹிதம்**	=	மூர்த்தம் (ரூப முடையது.) முதலியவற்றுடன் (ரூபமில்லாதது உள்பட ஐந்து பூதங்களுடன்) சேர்ந்திருக்கிறவர் (ஐந்து பூதங்களை உபாதி களாயுடைய ஹிரண்ய கர்ப்பர்,
अवरं **அவரம்**	=	கீழ்பட்ட ஸத்யம்,
अस्य अपि **அஸ்ய அபி**	=	அவருக்குங்கூட,
सत्यं **ஸத்யம்**	=	ஸத்யமாயிருப்பது (சுத்த பிரஹ்மம்).

ஆகாசம் காலம் முதலியவைகளுக்கு உலக ரீதியாய் ஸத்யம் என்ற வியவஹாரம் இருந்தபோதிலும் அவைகளுக்கும் இருப்பைக்கொடுத்து வரும் பிரஹ்மந்தான் வாஸ்தவமான ஸத்யம். மூவுலகத்தையும் வியாபித்து அதில் "நான்" என்ற அபிமானமுள்ள ஹிரண்யகர்ப்பரையும் வியவஹார தசையில் தான் ஸத்ய மென்று பெயர் சொல்லலாம். பாரமார்த்திக தசையில் சுத்த பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் ஸத்யமாகாது. அவைகளுக்கு ஸத்யம் என்று வியவஹாரமிருப்ப தால், பிரஹ்மத்தை ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

வாஸ்தவத்தில் பிரஹ்மத்தினுடைய ஸத்யத் தன்மையினுல்தான் அவைகள் ஸத்யமென்று வியவஹரிக்கக்கூடிய யோக்கியதையை அடைகின்றன.

(57)

இவ்விஷயத்தையே திருஷ்டாந்த மூலமாக அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்கிக் காட்டுகிருர்.

यत्किञ्चिद्भात्यसत्यं व्यवहृतिविषये रौप्यसर्पाम्बुमुख्यं
तद्वै सत्याश्रयेणेत्ययमिह नियमः सावधिर्लोकसिद्धः ।
तद्वै सत्यस्य सत्ये जगदखिलमिदं ब्रह्मणि प्राविरासी-
न्मिथ्याभूतं प्रतीतं भवति खलु यतस्तच सत्यं वदन्ति ॥ ५७ ॥

யத்கிஞ்சித்³பா⁴த்யஸத்யம் வ்யவஹ்ருதிவிஷயே ரௌப்யஸர்பாம்பு³முக்²யம்
தத்³வை ஸத்யாஶ்ரயேணேத்யயமிஹ நியமः ஸாவதி⁴ர்லோகஸித்³த⁴ः ।
தத்³வை ஸத்யஸ்ய ஸத்யே ஜக³த³கி²லமித³ம் ப்³ரஹ்மணி ப்ராவிராஸீ-
ந்மித்²யாபூ⁴தம் ப்ரதீதம் ப⁴வதி க²லு யதஸ்தச ஸத்யம் வத³ந்தி ॥ 57 ॥

रौप्य-सर्प-अम्बु-मुख्यं = வெள்ளி - ஸர்ப்பம் - ஜலம் - முதலிய,
ரௌப்ய-ஸர்ப-அம்பு³-முக்²யம்

असत्यं = வாஸ்தவமில்லாத,
அஸத்யம்

यत् किंचित् = ஏதேனும் ஒன்று,
யத் கிஞ்சித்

व्यवहृति-विषये = வியவஹார விஷயத்தில்,
வ்யவஹ்ருதி-விஷயே

भाति = தோன்றுகிறதோ,
பா⁴தி

तत् = அது,
தத்

सत्य-आश्रयेण = (முத்துச்சிப்பி - கயிறு - கானல் பூமி - முதலிய)
ஸத்ய-ஆஶ்ரயேண ஸத்யமான பதார்த்தத்தை- ஆசிரயமாய் வைத்துக் கொண்டுதான் (அவ்விதம் தோன்றுகிறது),

इति = என்று,
இதி

इह = இவ்விஷயத்தில்,
இஹ

सावधि ஸாவதி⁴	=	எல்லையுடன் கூடியதான,
अयं அயம்	=	இந்த,
नियमः நியமः	=	நியமமானது,
लोक-सिद्धः லோக-ஸித்³த⁴ः	=	உலகத்தில் ஸித்தமானது (அனுபவத்திஞல் ஸ்திரமாய் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது),
तत् वै தத் வை	=	அதே காரணத்திஞல்,
सत्यस्य सत्ये ஸத்யஸ்ய ஸத்யே	=	ஸத்யத்திற்கு ஸத்யமாயுள்ள,
ब्रह्मणि ப்³ரஹ்மணி	=	பிரஹ்மத்தினிடத்தில்,
इदं இத³ம்	=	இந்த,
जगत् ஜக³த்	=	ஜகத்,
अखिलं அகி²லம்	=	பூராவும்,
प्राविरासीत् ப்ராவிராஸீத்	=	தோன்றியிருக்கிறது,
मिथ्या-भूतं மித்²யா-பூ⁴தம்	=	பொய்யாக இருக்கும் ஒரு பதார்த்தம்,
यतः யதः	=	எதிஞல்,
प्रतीतं ப்ரதீதம்	=	தோன்றுவதாக,
भवति ப⁴வதி	=	ஏற்படுகிறதோ,
तत् च தத் ச	=	அதையும்,
सत्यं ஸத்யம்	=	ஸத்யம் என்று,
वदन्ति வத³ந்தி	=	சொல்கிறுர்கள்.

ஜகத்திற்கு ஆரம்பம் என்று ஒரு எல்லை, முடிவு என்று மற்ருெரு எல்லை, இரண்டுமுண்டு, ஜகத் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னுலும், ஜகத் தோன்றும் காலத்திலும், ஜகத் மறைந்ததற்கு பின்னுலும் எது இருந்து வருகிறதோ, அந்த பிரஹ்மத்தைத் தான் வாஸ்தவமான ஸத்யம் என்று சொல்ல வேண்டும். அதனுடைய இருப்பினுல் தான் உலகம் ஸத்யம்போல் தோன்றுகிறது. சிப்பியில் வெள்ளியும், கயிற்றில் பாம்பும். கானலில் ஜலமும். தோன்றுவதெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ள சிப்பி, கயிறு. கானல் இவையிருப்பதினுல்தான். அவை இல்லாத பக்ஷத்தில் இவை தோன்றவே முடியாது. ஆகையால் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாய், அதிஷ்டானமாய் எந்த பதார்த்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளைத்தான் ஸத்யம் என்று சொல்வது நியாயமாகும்.

(58)

பிரஹ்மம் ஸத்யத்திற்கும் ஸத்யம் என்று சொல்வதைப் போல பூர்ணத்திற்கும் பூர்ணம் என்றும் சொல்லலாம். ஸகல ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையும் வியாபிக்கக்கூடிய விராட்டை பூர்ணம் எனலாம்; அப்படியே ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சத்தை வியாபித்திருக்கும் ஹிரண்யகர்ப்பரை விராட்டைவிட பூர்ணம் எனலாம். சுத்த பிரஹ்மம் அவ்விருவர்களையும்விட வியாபகமாயிருப்பதால் பூர்ணத்திற்கும் பூர்ண மேயாகும். அவ்விருவர்களுக்கும் வியாபகத்தன்மை அவர்களின் கார்யமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பிரபஞ்சங்களை உத்தேசித்துத்தான். பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை உத்தேசித்துத் தான் ஹிரண்யகர்ப்பரும் விராட்டும் ஆவிர்பாவமடைகிறுர்கள். அவர்கள் ஆவிர்பவி ப்பதற்கு முன்னுலும் அவர்கள் லயமான பிறகும் பிரஹ்மம் இருந்து வருவதால், அதுதான் வாஸ்தவமாய் நிரதிசயமான பூர்ணத் தன்மையை உடையது. உலகம் தோன்றுவதினுல் அந்த பிரஹ்மத்தின் பூர்ணத்தன்மைக்குக் குறைவோ உலகம் லயித்துவிடுவதினுல் பிரஹ்மத்தின் பூர்ணத் தன்மைக்கு ஏற்றமோ, யாதொன்றும் கிடையாது. அது எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாய் பூர்ணமாகவேயிருந்து வருகிறது..

पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

பூர்ணமத³: பூர்ணமித³ம் பூர்ணுத் பூர்ணமுத³ச்யதே ।
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதா³ய பூர்ணமேவாவஶிஷ்யதே ॥

என்று பிரஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்கியத்தின் தாத்பர்யத்தை விளக்கிச் சொல்கிறுர்.

यत्राकाशावकाशः कलयति च कलामात्रतां यत्र कालो
यत्रवाशावसानं बृहदिह हि विराट्पूर्वमर्वागिवास्ते ।
सूत्रं यत्राविरासीत महदेपि महतः तद्धि पूर्णाच्च पूर्णं
संपूर्णादर्णवादेरपि भवति यथा पूर्णमेकार्णवाम्भः ॥ ५८ ॥

**யத்ராகாஶாவகாஶ: கலயதி ச கலாமாத்ரதாம் யத்ர காலோ
யத்ரவாஶாவஸானம் ப்[3]ருஹதி[3]ஹ ஹி விராட்பூர்வமர்வாகி[3]வாஸ்தே ।
ஸூத்ரம் யத்ராவிராஸீத மஹதே[3]பி மஹத: தத்[3]தி[4] பூர்ணாச்ச பூர்ணம்
ஸம்பூர்ணாத[3]ர்ணவாதே[3]ரபி ப[4]வதி யதா[2] பூர்ணமேகார்ணவாம்ப[4]: ॥ 58 ॥**

यत्र = எதனிடத்தில்,
யத்ர

आकाश-अवकाश: = ஆகாசத்திற்கும் அவகாசம் உண்டோ,
ஆகாஶ-அவகாஶ:

यत्र = எதன் விஷயத்தில்,
யத்ர

कालश्च = காலமும்,
காலஶ்ச

कलामात्रतां = அம்சமாக மாத்திரமிருக்கும் தன்மையை,
கலாமாத்ரதாம்

कलयति = அடைகிறதோ,
கலயதி

यत्र एव = எதிலேயே,
யத்ர ஏவ

आशा-अवसानं = திக்குக்களின் - முடிவோ,
ஆஶா-அவஸானம்

बृहत् = இந்த பெரியதான,
ப்[3]ருஹத்

विराट्-पूर्वं = விராட் முதலானதும்,
விராட்-பூர்வம்

इह = இங்கே (சுத்த பிரஹ்மத்தை கவனிக்கையில்),
இஹ

अर्वाक् इव = கீழ்பட்டது போல,
அர்வாக் இவ

आस्ते = இருக்கிறது,
ஆஸ்தே

सूत्रं = ஸூத்ராத்மா (ஹிரண்ய கர்ப்பர்),
ஸூத்ரம்

महत: = பெரிதிற்கெல்லாம்,
மஹத:

महत् अपि = பெரியதாய் இருந்தபோதிலும்,
மஹத் அபி

यत्र = எதனிடத்தில்,

யத்ர

आविरासीत् = ஆவிர்பாவமடைந்தாரோ,

ஆவிராஸீத்

तत् हि = அது அல்லவா,

தத் ஹி

पूर्णात् च संपूर्णात् = நிறைந்த எல்லாவற்றையும்விட,

பூர்ணாத் ச ஸம்பூர்ணாத்

पूर्णं = நிறைந்தது?

பூர்ணம்

संपूर्णात् = நன்கு நிறைந்திருக்கிற,

ஸம்பூர்ணாத்

अर्णवादेः अपि = ஸமுத்திரம் (நதி, குளம்) முதலியதைக்

அர்ணவாதே[3]: அபி காட்டிலுங்கூட,

एक-अर्णव-अम्भः = ஒரே - ஸமுத்திரமாயிருப்பதின் - ஜலம்,

ஏக-அர்ணவ-அம்ப[4]:

यथा = எப்படி,

யதா[2]

पूर्णं = நிறைந்ததாக,

பூர்ணம்

भवति = ஆகிறதோ (அப்படியாம்).

ப[4]வதி

உலகில் ஆகாசம்தான் எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் இருக்க இடம் கொடுக்கிறது. ஸூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள் லோகங்கள் எல்லாம் ஆகாசத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதால் அதை மிகவும் நிறைந்தது, பூர்ணம், என்று சொல்லலாம். அந்த ஆகாசத்திற்கும் இடம் கொடுக்கும் தன்மை பிரஹ்மத்தினிடத்தில் இருப்பதால், அது நிறைந்ததெல்லாவற்றையும்விட நிறைந்ததேயாகும். இடம் வியாபிக்கிறதினுல் மாத்திரம் பூர்ணம் என்பதில்லை, காலத்தினுலும் பூர்ணம். ஸ்ருஷ்டியேற்படும் போதுதான் காலம் என்ற வியவஹாரம் ஏற்படுகிறது, தினம், மாஸம், வருஷம், யுகம், மன்வந்தரம், கல்பம் எல்லாமே வரையறுக்கப்பட்டவைகள்; பிரஹ்மம் நித்ய ஸித்தமானதினுல் அதை காலம் எவ்விதமும் வரையறுக்க முடியாது; அதனுடைய ஏதோ லேசம்தான் காலமெனபதே. துக்குக்கள் எவ்வளவு தூரம் போனுலும் முடிவடையாததினுல் அவைகளையும் வியாபகமாய் சொல்லலாம்; ஆனுலும் அவைகளும் வியவஸ்தைக்கு கட்டுப்பட்டவைகள் தான்; பிரஹ்மத்திற்கு எவ்வித கட்டுப்பாடும் கிடையாது. தேசம், காலம், திக்கு இவைகளை வியாபித்து ஸகல ஸ்தூல பிரபஞ்சத்தையும் சரீரமாயுடைய விசுவரூபம் தரிக்கும் விராட் ஸ்வரூபமும பிரஹ்மத்தை உத்தேசித்து கீழ்பட்டதே. அவரையும்விடப் பெரியவராகிய ஹிரண்யகர்ப்பரும்

यो ब्रह्माणं विद्याति पूर्वं
யோ ப்³ரஹ்மாணம் வித்³யாதி பூர்வம்

(எவர் முதலில் பிரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறுரோ)

हिरण्यगर्भ पश्यत जायमानं
ஹிரண்யக³ர்ப⁴ பஶ்யத ஜாயமானம்

(ஹிரண்யகர்ப்பர் பிறப்பதை பாருங்கள்) என்பதினுல் உத்பத்தியுள்ளவரென்று தெரிகிறது. இவ்விதமாக மிகவும பூர்ணமாய் இருககும் விராட், ஹிரணய கர்ப்பர் இவர்களைவிட பிரஹ்மம் பூர்ணம் என்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? நதி, ஸமுத்திரம், முதலியவை நிறைந்திருக்கலாம். பிரளய காலத்தில் ஜலத்தைத் தவிர வேறு எதுவு மில்லாமல் ஒரே ஜலமாக இருக்கும்போது அதையல்லவா நிறைந்தது என்று ஸங்கோசமன்னியில் சொல்லலாம்? என்று இதற்கு திருஷ்டாந்தம் கொடுத்திருக் கிறுர்.

(59)

பிரஹ்மந்தான் ஸகல பதார்த்தங்களையும் சேஷ்டிக்கும்படி செய்கிறதென்று முன் சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து பதார்த்தங்கள் வேறு பிரஹ்மம் வேறு என்று நினைத்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அந்த பதார்த்தங்களின் ரூபமாயிருப்பதும் பிரஹ்மந்தான் என்கிறுர் -

अन्तः सर्वौषधीनां पृथग मितरसैर्गन्ध वीर्यैर्विपाकै -
रेकं पाथोदपाथः परिणमति यथा तद्वदेवान्तरात्मा ।
नानाभूतस्वभावैर्वहति वसुमती येन विश्वं पयोदो
वर्षत्यु च्चै हुताशः पचति दहति वा येन सर्वान्तरोऽसौ ॥ ५९ ॥

அந்த꞉ ஸர்வௌஷதீ⁴னாம் ப்ருத²க³ மிதரஸைர்க³ந்த⁴ வீர்யைர்விபாகை -
ரேகம் பாதோ²த³பாத²꞉ பரிணமதி யதா² தத்³வதே³வாந்தராத்மா ।
நாநாபூ⁴தஸ்வபா⁴வைர்வஹதி வஸுமதீ யேன விஶ்வம் பயோதோ³
வர்ஷத்யு சை ஹுதாஶ꞉ பசதி த³ஹதி வா யேன ஸர்வாந்தரோ(அ)ஸௌ ॥ 59 ॥

एकं **ஏகம்**	=	ஒன்றுயிருக்கிற,
पाथोद-पाथः **பாதோ²த³-பாத²꞉**	=	மேகத்தின் - ஜலமானது,
सर्व-ओषधीनां **ஸர்வ-ஓஷதீ⁴னும்**	=	எல்லா - ஓஷதிகளுக்கும் (புல் பூண்டு பயிர் ஸஸ்யாதிகளுக்கும்),

अन्तः	=	உள்ளே,
அந்த:		
पृथक्	=	தனித்தனியாக,
ப்ருத²க்		
अमित-रसैः	=	அளவற்ற - ருசிகளோடும்,
அமித-ரஸை:		
गन्ध वीर्यैः	=	வாஸனை - வீர்யங்களுடனும்,
க³ந்த⁴ வீர்யை:		
विपाकैः	=	பலவித மாறுதல்களுடனும்,
விபாகை:		
यथा	=	எப்படி,
யதா²		
परिणमति	=	பரிணமமடைகிறதோ,
பரிணமதி		
तद्वत् एव	=	அதைப்போலவே,
தத்³வத் ஏவ		
अन्तरात्मा	=	உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா,
அந்தராத்மா		
नाना-भूत-स्वभावैः	=	பலவிதமான - பூதங்களுடைய - ஸ்வபாவங்க
நாநா-பூ⁴த-ஸ்வபா⁴வை:		ளுடன் (பரிணமிக்கிறது),
येन	=	எதினால்,
யேன		
वसुमती	=	பூமியானது,
வஸுமதீ		
विश्वं	=	எல்லாவற்றையும்,
விஶ்வம்		
वहति	=	தாங்குகிறதோ, (எதினால்),
வஹதி		
पयोदः	=	மேகமானது,
பயோத³:		
उच्चैः	=	மேலிருந்து,
உச்சை:		
वर्षति	=	மழை பொழிகிறதோ,
வர்ஷதி		
येन	=	எதினால்,
யேன		

हुताशः = அக்னியானது,

ஹுதாஶ:

पचति = பாகம் செய்கிறது,

பசதி

दहति वा = அல்லது எரிக்கிறதோ,

த³ஹதி வா

असौ = அது,

அஸௌ

सर्वा-आन्तरः = எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளேயிருப்பது (பிரஹ்மம்).

ஸர்வா-ஆந்தர:

ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபித்து அவைகளுக்கு இருக்கும் தன்மையை யும் சேஷ்டிக்கும் தன்மையையும் கொடுப்பது பிரஹ்மம் ஒன்றேதான். ஆனால் அது அந்தந்த உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தினால் பலவிதமாயிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. மேகத்திலிருந்து வரும் ஜலந்தான் மாமரத்திற்கும் உபயோகப்படுகிறது. வேப்பமரத் திற்கும் உபயோகப்படுகிறது. ஆனாலும் அவைகளில் ஏற்படும் பூ, காய், பழம் இவைக ளிலுள்ள ருசியோ, வாஸனையோ, சக்தியோ வேறுபட்டேயிருக்கின்றன. பிரஹ்மத் தில் வேறுபாடுகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமும் காரணமும் இதைப் போலத்தான்.

(60)

பிரஹ்மத்தில் தோன்றும் வேறுபாடுகளுக்கு மதிப்பு கொடுத்து கொண்டே யிருந்தால் நல்லது கெட்டது என்ற எண்ணங்களுக்கும் அவை மூலமாய் ராகத் வேஷங்களுக்கும் அவைகளிலிருந்து புண்ய பாப கர்மாக்களுக்கும் அவைகளின் பலனாக ஸுக துக்க அனுபவங்களுக்கும் வரிசையாக இடம் கொடுத்து ஸம்ஸாரத் திலேயே உழன்று கொண்டிருக்கும்படி நேரிடும். ஆகையால் பேத புத்தியைவிட்டு எல்லாவற்றையும் பிரஹ்மாகாரமாய் பார்க்கவேண்டும் என்று காடக உபநிஷத்தில்

यदेवेह तदमुत्र यदमुत्र तदन्विह ।
मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति ॥ IV 10

யதே³வேஹ தத³முத்ர யத³முத்ர தத³ன்விஹ ।
ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்னோதி ய இஹ நானேவ பஶ்யதி ॥

मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानाऽस्ति किंचन । IV 11
मृत्योः स मृत्युं गच्छति य इह नानेव पश्यति ॥

மனஸைவேத³மாப்தவ்யம் நேஹ நானா(அ)ஸ்தி கிஞ்சன ।
ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யும் க³ச்ச²தி ய இஹ நானேவ பஶ்யதி ॥

मनसैवानुद्रष्टव्यं नेह नानास्ति किंचन।
मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति॥ IV 4 (19)

மனஸைவானுத்³ரஷ்டவ்யம் நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன ।
ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யுமாப்னோதி ய இஹ நானேவ பஶ்யதி ॥

என்றும் சொல்லியிருப்பதை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் திருஷ்டாந்தத்துடன் சொல்கிறர். -

भूतेष्वात्मानमात्मन्यनुगतमखिलं भूतजातं प्रपश्येत्
प्रायः पाथस्तरङ्गान्वयवदथ दथ चिरं सर्वमात्मैव पश्येत्।
एकं ब्रह्माद्वितीयं श्रुतिशिरसि मतं नेह नानाऽस्ति किंचित्
मृत्योराप्नोति मृत्युं स इह जगदिदं यस्तु नानेव पश्येत्॥ ६०॥

பூ⁴தேஷ்வாத்மானமாத்மன்யனுக³தமகி²லம் பூ⁴தஜாதம் ப்ரபஶ்யேத்
ப்ராய: பாத²ஸ்தரங்கா³ன்வயவத³த² சிரம் ஸர்வமாத்மைவ பஶ்யேத் ।
ஏகம் ப்³ரஹ்மாத்³விதீயம் ஶ்ருதிஶிரஸி மதம் நேஹ நானா(அ)ஸ்தி கிஞ்சித்
ம்ருத்யோராப்னோதி ம்ருத்யும் ஸ இஹ ஜக³தி³த³ம் யஸ்து நானேவ பஶ்யேத்
॥ 60 ॥

भूतेषु **பூ⁴தேஷு**	=	பூதங்களில்,
आत्मानं **ஆத்மானம்**	=	ஆத்மாவையும்,
आत्मानि **ஆத்மானி**	=	ஆத்மாவனிடத்தில்,
अखिलं **அகி²லம்**	=	எல்லா,
भूतजातं **பூ⁴தஜாதம்**	=	பூத - ஸமூஹம்,
अनुगतं **அனுக³தம்**	=	கூடவிருப்பதாகவும்,
प्रपश्येत् **ப்ரபஶ்யேத்**	=	பார்க்கவேண்டும்,
अथ **அத²**	=	பிறகு,
पाथः-तरङ्ग-अन्वयवत् **பாத²:-தரங்க³-அன்வயவத்**	=	ஜலமும் - அலையும் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதுபோல (அலை எப்படி ஜலத்தைத் தவிர வேறு இல்லையோ அதைப்போல),

सर्वं ஸர்வம்	=	எல்லாவற்றையும்,
प्रायः ப்ராயஃ	=	அநேகமாய்,
आत्मा एव ஆத்மா ஏவ	=	ஆத்மாவாகவே,
चिरं சிரம்	=	நீடித்து (எப்பொழுதும்),
पश्येत् பஶ்யேத்	=	பார்க்கவேண்டும்,
ब्रह्म ப்³ரஹ்ம	=	பிரஹ்மமானது,
एकं ஏகம்	=	ஒன்றே,
अद्वितीयं அத்³விதீயம்	=	இரண்டாவதற்றது என்று,
श्रुति-शिरसि ஶ்ருதி-ஶிரஸி	=	உபநிஷத்தில்,
मतं மதம்	=	தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது,
इह இஹ	=	இங்கே (பிரஹ்மத்தினிடத்தில்),
नाना நாநா	=	பலவென்பது,
किंचित् கிஞ்சித்	=	கொஞ்சமேனும்,
न अस्ति ந அஸ்தி	=	கிடையாது,
यः तु யஃ து	=	எவனுவது,
इदं இத³ம்	=	இந்த,
जगत् ஜக³த்	=	ஜகத்தை,
इह இஹ	=	இந்த பிரமமத்தில்,

नाना इव **நாநா இவ**	=	வேறு போல,
पश्येत् **பஶ்யேத்**	=	பார்ப்பானுகில்,
सः **ஸ:**	=	அவன்,
मृत्याः **ம்ருத்யா:**	=	மரணத்திலிருந்து,
मृत्युं **ம்ருத்யும்**	=	மரணத்தையே,
आप्नोति **ஆப்னோதி**	=	அடைவான்.

ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஆத்ம தத்வம் ஊடுருவி வியாபித்துக் கொண்டிருக்கிறதெனபதையும் உணரவேண்டும். எல்லா பதார்த்தங்களும் ஆத்மாவிடத்திலேயே கல்பிக்கப்பட்டு இருப்பதாகத் தெரிகின்றனவென்பதையும் உணரவேண்டும். இந்த உணர்ச்சியேற்பட்டுவிட்டால், அப்பதார்த்தங்களுக்கு தனியாக இருப்பு கிடையாது, ஆத்மாதான் அப்பதார்த்தங்களாக தோன்றுகிறது என்ற அறிவு ஏற்பட்டு விடும். ஜலம் வேறு அலை வேறு என்று தோன்றின போதிலும், அலையில் ஜலத்தைத்தவிர வேறு யாதொன்றுமில்லை என்று தெரியும்போது எல்லாம் ஜலந்தான் என்ற அறிவு ஏற்படுவது போலத்தான் இதுவும். இவ்விஷயம் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்தில்

यस्तु सर्वाणि भूतानि आत्मन्येवानु पश्यति ।
सर्व भूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥

யஸ்து ஸர்வாணி பூ⁴தானி ஆத்மன்யேவானு பஶ்யதி ।
ஸர்வ பூ⁴தேஷு சாத்மானம் ததோ ந விஜுகு³ப்ஸதே ॥

என்ற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

प्रायः

ப்ராய:

(அநேகமாய்) - ஜலத்திற்கும் அலைக்கும் ஸ்வரூபத்தில் வித்யாசமில்லாமல் இரண்டும் ஜலமாகவே இருந்த போதிலும், அலை தனியான ரூபத்தையும் பெயரையும் அடைந்து, ஜலத்திலிருந்து உண்டானதென்ற வியவஹாரத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதால், ஜலமும் அலையும் எல்லா அம்சத்திலும் ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது. அதினுல் "அநேகமாய்" என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

श्रुतिशिरसि मतं

ஶ்ருதிஶிரஸி மதம்

என்பதற்கு

श्रुतिभिरभिहितं

ஶ்ருதிபி⁴ரபி⁴ஹிதம்

என்றும் ஒரு பாடம் இருப்பதாகத்தெரிகிறது.

मृत्योराप्नोति मृत्युं

ம்ருத்யோராப்னோதி ம்ருத்யும்

(மரணத்திலிருந்து மரணமடைகிறான்) என்றால் இப்பொழுது மரணத்தை யடைந்து, மறு ஜன்மா அடைந்து, அதிலும் மரணமடைந்து, அப்படியே இடை விடாமல் ஜனன மரணப் பிரவாஹத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு சுழன்று கொண்டே யிருப்பான் என்று தாத்பர்யம்.

(61)

முன் 28 வது சுலோகத்தில் பிரத்யகாத்மா எங்கேயும் போவதும் கிடையாது, வருவதும் கிடையாது; உபாதியாய் இருப்பதுதான் போய் வருகிறது என்று சொல்லப் பட்டது. ஆனாலும் உலகத்தில் ஆத்மாவிற்கே கதி, ஆகதி (போக்குவரத்து) எல்லா மிருப்பதாக தோற்றமும் வியவஹாரமும் இருந்து வருகிறதே, அதற்கு என்ன காரணம்? என்றால் ஆத்ம தத்வம் தெரியாததினால் ஏற்படும் பிராந்திதான் என்று சொல்ல, அது மனஸில் நன்கு படுவதற்காக திருஷ்டாந்தத்தையும் சொல்கிறார்.

प्राक्पश्चादस्ति कुम्भाद्गगनमिदमिति प्रत्यये सत्यपीदं
कुम्भोत्पत्तावुदेति प्रलयमुपगते नश्यतीत्यन्यदेशम् ।
नीते कुम्भेन साकं व्रजति भजति वा तत्प्रमाणानुकारौ
इत्थं मिथ्याप्रतीतिः स्फुरति तनुभृतां विश्वतस्तद्वदात्मा ॥ ६१ ॥

ப்ராக்பஶ்சாத³ஸ்தி கும்பா⁴த்³க³க³னமித³மிதி ப்ரத்யயே ஸத்யபீத³ம்
கும்போ⁴த்பத்தாவுதே³தி ப்ரலயமுபக³தே நஶ்யதீத்யன்யதே³ஶம் ।
நீதே கும்பே⁴ன ஸாகம் வ்ரஜதி ப⁴ஜதி வா தத்ப்ரமாணானுகாரௌ
இத்த²ம் மித்²யாப்ரதீதிः ஸ்பு²ரதி தனுப்⁴ருதாம் விஶ்வதஸ்தத்³வதா³த்மா ॥ 61 ॥

इदं = இந்த,
இத³ம்

गगनं = ஆகாசமானது,
க³க³னம்

कुम्भात् குமபா⁴த்	=	குடத்திற்கு (குடம் உண்டாவதற்கு),
प्राक् ப்ராக்	=	முன்னமேயும், (குடம் நாசமடைந்ததற்கு),
पश्चात् பஶ்சாத்	=	பின்னுலேயும்,
अस्ति அஸ்தி	=	இருக்கிறது,
इति இதி	=	என்கிற,
प्रत्यये ப்ரத்யயே	=	அறிவு,
सति अपि ஸதி அபி	=	இருந்துங்கூட,
कुम्भ-उत्पत्तौ கும்ப⁴-உத்பத்தௌ	=	குடம் - உண்டாகும்போது,
इदं இத³ம்	=	இந்த ஆகாசம்,
उदेति உதே³தி	=	உண்டாகிறது,
प्रलयं ப்ரலயம்	=	(குடம்) நாசத்தை அடையும்போது,
नश्यति நஶ்யதி	=	(குடத்திலுள்ள ஆகாசம்) நாச மடைகிறது,
इति இதி	=	என்றும், (அந்தக் குடம்),
अन्य-देशं அன்ய-தே³ஶம்	=	வேறு - இடத்திற்கு,
नीते நீதே	=	கொண்டு போகப்படும்போது,
कुम्भेन கும்பே⁴ன	=	குடத்துடன்,
साकं ஸாகம்	=	கூடவே (அதிலுள்ள ஆகாசம்),
व्रजति வ்ரஜதி	=	போகிறது,

वा **வா**	=	அல்லது,
तत्-प्रमाण-अनुकारौ **தத்-ப்ரமாண-அனுகாரௌ**	=	அந்தக் குடத்தின் - அளவு - ரூபம் இரண்டையும் (அதிலுள்ள ஆகாசம்),
भजति **ப⁴ஜதி**	=	அடைகிறது,
इत्थं **இத்த²ம்**	=	இவ்விதமாக,
तनुभृतां **தனுப்⁴ருதாம்**	=	பிராணிகளுக்கு,
मिथ्या-प्रतीतिः **மித்²யா-ப்ரதீதி:**	=	பொய்யான - தோற்றம்,
स्फुरति **ஸ்பு²ரதி**	=	தோன்றுகிறது,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதே மாதிரிதான்,
विश्वतः **விஶ்வத:**	=	உலகத்தைக் கொண்டு,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மாவானவர் (உலக வியவஹாரங்கள் உள்ளவர்போல பொய்யாகத் தோன்றுகிறார்).

ஆகாசம் ஸர்வவியாபகமாயிருப்பதால் அது ஒரு இடத்திலிருந்து வேறு இடம் போக அவசியமுமில்லை, ஸாத்தியமுமில்லை. ஆகாசத்தையும்விட வியாபக மாய் இருக்கும் ஆத்மா போகிறது என்று நினைத்தால் அது வெறும் பிராந்திதானாகும். உபாதியில் உள்ள “போகிறது” என்ற தர்மம் ஆத்மாவிடத்தில் அறியாமையால் ஆரோபம் செய்யப்படுகிறது.

(62)

உபாதியாயிருப்பது பிரஹ்மத்தைவிட வேறு என்றிருந்தால் பிரஹ்மத்திற்கு பிரஹ்மத்தன்மையே போய்விடும். அது ஸர்வ வியாபகமாயிருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாது. ஆகையால் உபாதியாகத் தோன்றுவதுகூட பிரஹ்மந்தான் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஜகத் “இருக்கிறது” என்பதும் "பிரகாசிக்கிறது” என்பதும் வாஸ்தவத்தில் இருக்கிறதாய் - பிரகாசிக்கிறதாயுள்ள பிரஹ்மமாயிருப்பதினால் தான் என்ற விஷயத்தை இரண்டு உதாஹரணங்களால் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

यावान्पिण्डो गुडस्य स्फुरति मधुरिमैवास्ति सर्वोऽपि तावान्
यावान् कर्पूरपिण्डः परिणमति सदामोद एवात्र तावान् ।
विश्वं यावत् विभाति द्रुमनगनगरारामचैत्याभिरामं
तावत् चैतन्यमेकं प्रविकसति यतोऽन्ते तदात्मावशेषम् ॥ ६२ ॥

யாவான்பிண்டோ3 கு3ட3ஸ்ய ஸ்பு2ரதி மது4ரிமைவாஸ்தி ஸர்வோ(அ)பி தாவான்
யாவான் கர்பூரபிண்ட3: பரிணமதி ஸதா3மோத3 ஏவாத்ர தாவான் ।
விஶ்வம் யாவத் விபா4தி த்3ருமனக3நக3ராராமசைத்யாபி4ராமம்
தாவத் சைதன்யமேகம் ப்ரவிகஸதி யதோ(அ)ந்தே ததா3த்மாவஶேஷம் ॥ 62 ॥

गुडस्य = வெல்லத்தின்,
கு3ட3ஸ்ய
पिण्डः = கட்டியானது,
பிண்ட3:
यावान् = எவ்வளவாக,
யாவான்
स्फुरति = தோன்றுகிறதோ,
ஸ்பு2ரதி
तावान् = அவ்வளவு,
தாவான்
सर्वः अपि = எல்லாங்கூட,
ஸர்வ: அபி
मधुरिमा एव = தித்திக்கும் தன்மையாகவே,
மது4ரிமா ஏவ
अस्ति = இருக்கிறது,
அஸ்தி
कर्पूर-पिण्डः = கர்ப்பூர - கட்டி,
கர்பூர-பிண்ட3:
यावान् = எவ்வளவு,
யாவான்
परिणमति = பரிஞமத்தையடைகிறதோ,
பரிணமதி
अत्र = இங்கே,
அத்ர
तावान् = அவ்வளவும்,
தாவான்

सत्-आमोदः एव	=	நல்ல - வாஸனைதான். (அதைப்போலவே),
ஸத்-ஆமோத³: ஏவ		
द्रुम-नग-नगर-आराम-	=	மரம் - மலை - நகரம் உத்யானவனம் -
चैत्य-अभिरामं		சைத்யம்- (யஜ்ஞபூமி) - இவைகளால்
த்³ரும-நக³-நக³ர-ஆராம -சைத்ய-அபி⁴ராமம்		அழகாயிருக்கிற,
विश्वं	=	உலகமானது,
விஶ்வம்		
यावत्	=	எவ்வளவு,
யாவத்		
विभाति	=	பிரகாசிக்கிறதோ,
விபா⁴தி		
तावत्	=	அவ்வளவும்,
தாவத்		
एकं	=	ஒன்றுயுள்ள,
ஏகம்		
चैतन्यं	=	சைதன்யந்தான்,
சைதன்யம்		
प्रविकसति	=	பிரகாசிக்கிறது,
ப்ரவிகஸதி		
यतः	=	ஏனென்றல்,
யத:		
अन्ते	=	கடைசியில் (நாசமடையும்போது பூரு
அந்தே		உலகமும்),
तत्-आत्मा-अवशेषं	=	அந்த ஆத்மாவாக மாத்திரம் - மீதமுள்ளதாக
தத்-ஆத்மா-அவஶேஷம்		ஆகிவிடுகிறது.

தித்திப்பு இருப்பதினுல்தான் வெல்லம் என்ற வியவஹாரம்; வாஸனை இருப்பதினுல்தான் கர்ப்பூரம் என்ற வியவஹாரம். அப்படியே, பிரஹ்மம் இருப்பதினுல்தான் உலகம் என்ற வியவஹாரம் ஆகையால் உலகத்திற்கு பிரஹ்மத்தை விட்டு தனியாக இருப்போ, பிரகாசமோ இருக்கக்கூடியதில்லை. உலகம் உண்டாவதற்கு முன்னும் பிரஹ்மம் இருந்தது. உலகம் மறைந்த பிறகும் மிஞ்சியிருப்பது பிரஹ்மம்தான். இப்பொழுது உலகம் தோன்றும்போதும் இருந்துவருகிறது. வாஸ்தவமாய் கவனித்துப் பார்த்தால் பிரஹ்மந்தான் உலக ரூபமாய்த் தோன்றுகிறது எப்படி மண் தான் ரூபமாகத் தோன்றுகிறதோ, கயிறுதான் பாம்பாகத் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே தான் அதிஷ்டானமான பிரஹ்மம் ஆரோபிதமான ஜகத்தாகத் தோன்றுகிறது.

(63)

ஜகத் ரூபமாய்த் தோன்றுவது பிரஹ்மமானால் பிரஹ்மம் என்று ஏன் தெரியவில்லை? ஜகத் மாத்திரமாகத்தானே தோன்றுகிறது? என்று கேட்கலாம். வாஸ்தவத்தில் எங்கும் பொதுவாக உள்ள பிரஹ்மமும் தெரிகிறது, அதில் விசேஷமான ஜகத்தும் தோன்றுகிறது. நாம் ஜகத்தின் தோற்றத்திற்கு பிராதான்யம் கொடுத்துவிடுவதினால், பிரஹ்மத்தை நாம் உணர்வதில்லையே தவிர அது தெரியாமலிருக்கவில்லை. இவ்விஷயம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்,

स यथा दुन्दुभेर्हन्यमानस्य न बाह्याञ्छब्दाञ्छक्नुयाद्ग्रहणाय
दुन्दुभेस्तु ग्रहणेन दुन्दुभ्याघातस्य वा शब्दो गृहीतः॥ IV 5 (8)

ஸ யதா² து³ந்து³பே⁴ர்ஹன்யமானஸ்ய ந பா³ஹ்யாஞ்ச²ப்³தா³ஞ்ச²க்னுயாத்³க்³ரஹணாய து³ந்து³பே⁴ஸ்து க்³ரஹணேன து³ந்து³ப்⁴யாகா⁴தஸ்ய வா ஶப்³தோ³ க்³ருஹீத꞉॥

स यथा शङ्खस्य ध्मायमानस्य न बाह्याञ्छब्दाञ्छक्नुयाद्ग्रहणाय शङ्खस्य तु ग्रहणेन शङ्खध्मस्य वा शब्दो गृहीतः॥ IV 5 (9)

ஸ யதா² ஶங்க²ஸ்ய த்⁴மாயமானஸ்ய ந பா³ஹ்யாஞ்ச²ப்³தா³ஞ்ச²க்னுயாத்³க்³ரஹணாய ஶங்க²ஸ்ய து க்³ரஹணேன ஶங்க²த்⁴மஸ்ய வா ஶப்³தோ³ க்³ருஹீத꞉॥

स यथा वीणायै वाद्यमानायै न बाह्याञ्छब्दाञ्छक्नुयाद्ग्रहणाय वीणायै तु ग्रहणेन वीणावादस्य वा शब्दो गृहीतः॥ IV 5 (10)

ஸ யதா² வீணாயை வாத்³யமானாயை ந பா³ஹ்யாஞ்ச²ப்³தா³ஞ்ச²க்னுயாத்³க்³ரஹணாய வீணாயை து க்³ரஹணேன வீணாவாத³ஸ்ய வா ஶப்³தோ³ க்³ருஹீத꞉॥

என்ற வாக்கியங்களில் துந்துபி, சங்கம், வீணை இவைகளை திருஷ்டாந்தங்களாகச் சொல்லி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதையே ஸங்கிரஹித்துத் தெளிவாக ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறார்.

वाद्यान्नादानुभूतिर्यदपि तदपि सा नूनमाघातगम्या
वाद्याघातध्वनीनां न पृथगनुभवः किं तु तत्साहचर्यात्।
मायोपादानमेतत्सहचरितमिव ब्रह्मणाभाति तद्व -
त्तस्मिन्प्रत्यक्प्रतीते न किमपि विषयीभावमाप्नोति यस्मात्॥ ६३॥

வாத்³யாந்நாதா³னுபூ⁴திர்யத³பி தத³பி ஸா நூனமாகா⁴தக³ம்யா
வாத்³யாகா⁴தத்⁴வனீனாம் ந ப்ருத²க³னுப⁴வ꞉ கிம் து தத்ஸாஹசர்யாத் ।
மாயோபாதா³னமேதத்ஸஹசரிதமிவ ப்³ரஹ்மணாபா⁴தி தத்³வ -
த்தஸ்மின்ப்ரத்யக்ப்ரதீதே ந கிமபி விஷயீபா⁴வமாப்னோதி யஸ்மாத் ॥ 63 ॥

वाद्यात् = துந்துபி முதலான வாத்தியத்திலிருந்து,
வாத்3யாத்

नाद-अनुभूतिः = நாதத்தின் - அனுபவம் ஏற்படுகிறது என்பது,
நாத3-அனுபூ4திঃ

यदपि = எதுவோ,
யத3பி

तदपि = அப்படியிருந்தபோதிலும்,
தத3பி

सा = அந்த அனுபவமானது,
ஸா

आघात-गम्या = அடிப்பதினுல் (வாசிப்பதினுல்) அறியப்படுகிறது,
ஆகா4த-க3ம்யா

नुनं = என்பது நிச்சயம்,
நூனம்

किं तु = ஆனுல்,
கிம் து

तत्-सहचर्यात् = அந்த நாதத்துடன் சேர்ந்தேயிருப்பதினுல்,
தத்-ஸஹசர்யாத்

वाद्य-आघात-ध्वनीनां = வாத்தியத்தை அடிப்பதால் ஏற்படும்
வாத்3ய-ஆகா4த-த்4வனீனும் த்வனி விசேஷங்களுக்கு,

पृथक् = தனியாக,
ப்ருத2க்

अनुभवः = அனுபவமானது,
அனுப4வঃ

न = இருப்பதில்லை,
ந

तद्वत् = அதைப் போலவே,
தத்3வத்

माया-उपादानं = மாயையை உபாதானமாயுள்ள,
மாயா-உபாதா3னம்

एतत् = இந்த ஜகத்,
ஏதத்

ब्रह्मणा = பிரஹ்மத்துடன்,
ப்3ரஹ்மணு

सहचरितमिवः = சேர்ந்தேதான்,
ஸஹசரிதமிவঃ

भाति	=	பிரகாசிக்கிறது,
பா⁴தி		
यस्मात्	=	ஏனென்றால்,
யஸ்மாத்		
तस्मिन्	=	அந்த பிரஹ்மமானது,
தஸ்மின்		
प्रत्यक्	=	உள்ளேயிருக்கும் வஸ்துவாக,
ப்ரத்யக்		
प्रतीते	=	தெரிந்துவிட்டதேயானால்,
ப்ரதீதே		
किमपि	=	எதுவும்,
கிமபி		
विषयीभावं	=	அறிவிற்கு விஷயமாயிருக்கும் தன்மையை,
விஷயீபா⁴வம்		
न आप्नोति	=	அடைகிறதில்லை.
ந ஆப்னோதி		

வீணை வாசிக்கும்பொழுது அடிப்படையான நாதமும் அதில் பலவித சிறப்பு த்வனிகளும் ஏற்படுகின்றன. இரண்டும் சேர்ந்தேயிருப்பதால் பொது நாதத்திலிருந்து சிறப்பு த்வனிகளை தனியாகப் பிரித்து அறிந்துகொள்ள முடிவது இல்லை இதிலிருந்து பொது நாதம்தான் பல சிறப்பு த்வனிகளாக காதில் விழுகிறது. பொது நாதம் இல்லாவிட்டால் சிறப்பு த்வனிகள் இருக்காது. பொது நாதத்தைவிட சிறப்பு த்வனிகள் வேறல்ல. சிறப்பு த்வனிகளிலேயே மனதை ஈடுபடுத்துவதால் பொது நாதத்தை நாம் அறியமுடிவதில்லை. அதில் மனதைச் செலுத்தினால் சிறப்பு த்வனிகள் மறைந்துவிடும் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். இதுபோலவே மாயையின் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள உலகம் பிரஹ்மத்துடன் சேர்ந்தேதான் காக்ஷி யளிக்கிறது. பிரஹ்மத்தை விட்டுப்பிரிந்து உலகம் இருக்கவே முடியாது. எல்லா வற்றிலும் பொதுவாக உள்ளது பிரஹ்மம். அதில் தோன்றும் விசேஷங்கள்தான் உலகம். உலகைப் பார்க்கும்போது ஸாமான்யமான பிரஹ்மத்தையும் நாம் பார்க்கி றோம். ஆனாலும் சிறப்பான உலகத்தில் மனம் ஈடுபடுவதால் பிரஹ்மம் நமக்கு தெரிவதில்லை. விசேஷத்தில் இருந்து மனதை திருப்பினால் ஸாமான்யமான பிரஹ்மத்தை அறியலாம்.

(64)

பிரஹ்மத்தை சிறிதாகக் காட்டிய மாயை மறைந்து விட்டதேயானால் ஸகல ஜகத்திற்கும் அதிஷ்டானமாயிருக்கிற வியாபகமான பிரஹ்ம சைதன்யமும் மாயை யின் கார்யமாகிய சரீராதிகளில் குறுகியிருப்பதாகத் தோன்றிக்கொண்டு இருந்த ஜீவ சைதன்யமும ஒன்றே என்ற ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும். அப்பொழுது ஜகத் என்று

இரண்டாவது வஸ்துவாக எதுவும் தோன்றாததினால் ராகத்வேஷமோ, அவைகளால் ஏற்படும் புண்ய பாப கர்மாக்களோ, அவைகளால் ஏற்படும ஸுக துக்கங்களோ, இருப்பதற்கு நியாயமில்லாததினால் எப்பொழுதும் பிரஹ்மாகாரமான விருத்தியுடன் நிலைத்திருந்து விடுவான் ஞானி என்கிறார்.

दृष्टः साक्षादिदानीमिह खलु जगतामीश्वरः संविदात्मा
विज्ञानः स्थाणुरेको गगनवदभ्रितः सर्वभूतान्तरात्मा ।
दृष्टं ब्रह्मातिरिक्तं सकलमिदमसद्रूपमा भासमात्रं
शुद्धं ब्रह्माहमस्मीत्यविरतमधुनाऽत्रैव तिष्ठेदनीहः ॥ ६४ ॥

த்³ருஷ்ட: ஸாக்ஷாதி³தா³னீமிஹ க²லு ஜக³தாமீஶ்வர: ஸம்விதா³த்மா
விஜ்ஞான: ஸ்தா²ணுரேகோ க³க³னவத³த்³பி⁴த: ஸர்வபூ⁴தாந்தராத்மா ।
த்³ருஷ்டம் ப்³ரஹ்மாதிரிக்தம் ஸகலமித³மஸத்³ரூபமா பா⁴ஸமாத்ரம்
ஶுத்³த⁴ம் ப்³ரஹ்மாஹமஸ்மீத்யவிரதமது⁴னா(அ)த்ரைவ திஷ்டே²த³னீஹ: ॥64॥

जगतां **ஜக³தாம்**	=	ஸகல ஜகத்துக்களுக்கும்,
ईश्वरः **ஈஶ்வர:**	=	ஈசுவரராய் (ஆளுபவராய்),
संवित्-आत्मा **ஸம்வித்-ஆத்மா**	=	அறிவு - ஸ்வரூபராய்,
विज्ञानः स्थाणुः **விஜ்ஞான: ஸ்தா²ணு:**	=	அனுபவ ஞானத்திலேயே நிலைத்தவராய்,
एकः **ஏக:**	=	ஒரேயொருவராய்,
सर्व-भूत-अन्तरात्मा **ஸர்வ-பூ⁴த-அந்தராத்மா**	=	எல்லா - வஸ்துக்களுக்கும் - உள்ளேயுள்ள ஆதமாவாயுள்ளவர்,
इदानीं **இதா³னீம்**	=	இப்பொழுது,
इह **இஹ**	=	இங்கேயே,
गगनवत् **க³க³னவத்**	=	ஆகாசம்போல,
आर्थतः **ஆர்த²த:**	=	நாலா பக்கத்திலும் (எங்கிலும்),
साक्षात् **ஸாக்ஷாத்**	=	நேரில்,

दृष्टः खलु **த்³ருஷ்ட: க²லு**	=	பார்க்கப்பட்டு விட்டார் அல்லவா?
ब्रह्म-अतिरिक्तं **ப்³ரஹ்ம-அதிரிக்தம்**	=	பிரஹ்மத்திலிருந்து - வேறுகிய,
इदं **இத³ம்**	=	இந்த ஜகத்,
सकलं **ஸகலம்**	=	எல்லாம்,
असत्-रूणं **அஸத்-ரூணம்**	=	வாஸ்தவமாக இல்லாத்தன்மையுடையது,
आभासमात्रं **ஆபா⁴ஸமாத்ரம்**	=	வெறும் தோற்றந்தான் என்பதும்,
दृष्टं **த்³ருஷ்டம்**	=	பார்க்கப்பட்டு விட்டது. (ஆகையால்),
अधुना **அது⁴ே**	=	இப்பொழுது,
अनीहः **அனீஹ:**	=	எவ்வித ஆசையும் (வியாபாரமும்) அன்னியில்,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
शुद्धं **ஶுத்³த⁴ம்**	=	சுத்தமான,
ब्रह्म **ப்³ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மமாகவே,
अस्मि **அஸ்மி**	=	இருக்கிறேன்,
इति **இதி**	=	என்று,
अविरतं **அவிரதம்**	=	இடைவிடாமல் எப்பொழுதும்,
अत्रैव **அத்ரைவ**	=	இதிலேயே,
तिष्ठेत् **திஷ்டே²த்**	=	நிலைத்திருக்க வேண்டியது.

(65)

ஜாக்கிரத் காலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சம் ஸ்வப்ன காலத்தில் தோன்றும் பிரபஞ்சத்தைவிட கொஞ்சம் நிலைபெற்றதாய் தோன்றினபோதிலும், இரண்டுமே தோற்றம் தான் என்றும், ஆகையால் அவைகளுக்கு மதிப்புக்கொடுக்காமல் அவை களின் தோற்றதிற்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள ஆத்ம தத்வத்தையே அறியவேண்டும் என்றும், இதுவரை சொல்லப்பட்டது. அவ்விருவித தோற்றமுமில்லாத நல்ல தூக்கத்திலும் ஆத்மா விளங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது என்பதை மேலால் விளக்கிக் காட்டுகிறார். ஜாக்கிரத் சமயத்தில் வலது கண்ணில் ஆத்மா நன்கு பிரகாசிப்பதினால், அவ்வாத்மாவிற்கு "இந்திரன்" (பிரகாசிக்கிறவன்) என்று பெயர்; அப்பெயரை அப்படியே சொல்வது மரியாதையாகாதென்று "இந்திரன்" என்று சொல்கிறார்கள்; இவனே விசுவன் எனப்படுகிறான். இடது கண்ணிலும் இவனுடைய ரூபமே உள்ளது. அதை விசுவன் என்ற இந்திரனின் பத்னி இந்திராணியாக சொல்கிறார்கள். இவர்கள் ஜாக்ரத் காலத்தில் விளையாடிவிட்டு ஸ்வப்னத்தில் தைஜஸன் என்ற பெயருடன் விளையாடிவிட்டு ஓய்ந்து போயிருக்கும் சமயம்தான் ஸுஷுப்தி; அப்பொழுது ஆத்மா பிராக்ஞன் எனப்படுகிறான். அந்த தசையில் ஜாகிரத் ஸ்வப்ன தசைகளிலுள்ள எவ்வித துக்கமும் கிடையாததினால் அங்கு அனுபவிக்கப்படும் ஸுகத்திற்கு அளவேயில்லை. அவ்வித ஸுகம் ஆவிர்பாவம் அடையும் கோசம் ஆனந்தமய கோசம் எனப்படும். அவ்வித ஸுகத்தை கொண்டிருக்கிறவனை தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பினால், அவன் துக்கத்தையடைவானாகையால் தூங்குகிறவனை எழுப்புவது தோஷமென்றே சாஸ்திரம் சொல்கிறது. ஸ்வப்னம் கண்டு கொண்டிருப்பவனையே திடீரென்று எழுப்பக்கூடாது, என்று இருக்கையில் நன்றாய் தூங்குகிறவனை எழுப்புவது மிகுந்த தோஷமேயாகும். அப்பொழுது அனுபவிப்பது ஆத்மானந்தமய அவித்யை என்ற மறைவு இருக்கும்போதே இவ்வளவு மேலான ஸுகமாயிரு க்கும்போது, அவித்யை நிவிருத்தியாகி எவ்வித மறைவுமண்ணியில் ஏற்படும் ஆத்மானந்தம் ஸர்வோத்கிருஷ்டம் என்று சொல்லத் தடையுமில்லையென்று தாத்பர்யம் -

इन्द्रेन्द्राण्योः प्रकामं सुरतसुखजुषोः स्याद्रतान्तः सुषुप्तिः
स्तस्यामानन्दसान्द्रं पदमतिगहनं यत्स आनन्दकोशः ।
तस्मिन् नो वेद किंचित् निरतिशय सुखास्यन्तरे लीयमानो
दुःखी स्यात् बोधितः सन् इति कुशलमतिः बोधयेन्नैव सुप्तम् ॥ ६५ ॥

இந்த்[3]ரேந்த்[3]ராண்யோ: ப்ரகாமம் ஸுரதஸுக[2]ஜுஷோ: ஸ்யாத்[3]ரதாந்த: ஸுஷுப்தி:
ஸ்தஸ்யாமானந்த[3]ஸாந்த்[3]ரம் பத[3]மதிக[3]ஹனம் யத்ஸ ஆனந்த[3]கோஶ: ।
தஸ்மின் நோ வேத[3] கிஞ்சித் நிரதிஶய ஸுகா[2]ஸ்யந்தரே லீயமானோ
து[3]:கீ[2] ஸ்யாத் போ[3]தி[4]த: ஸன் இதி குஶலமதி: போ[3]த[4]யேன்னைவ ஸுப்தம்
॥ 65 ॥

प्रकामं ப்ரகாமம்	=	இஷ்டப்படியெல்லாம்,
सुरत-सुख-जुषो: ஸுரத-ஸுக²-ஜுஷோ:	=	சேர்க்கையின் - ஸுகத்தை - அடைந்துள்ள,
इन्द्र-इन्द्राण्यो: இந்த்³ர-இந்த்³ராண்யோ:	=	இந்திரனுக்கும் - இந்திராணிக்கும்,
रत-अन्त: ரத-அந்த:	=	போகத்தின் - முடிவிலுள்ளதாக,
सुषुप्ति: ஸுஷுப்தி:	=	நல்ல தூக்கம்,
स्यात् ஸ்யாத்	=	இருக்கும்,
तस्यां தஸ்யாம்	=	அந்த ஸுஷுப்தியில்,
आनन्द-सान्द्रं ஆனந்த³-ஸாந்த்³ரம்	=	நெருக்கமுள்ள ஆனந்தத்துடன் கூடினதாய்,
अति-गहनं அதி-க³ஹனம்	=	வெகு உள்ளே யிருப்பதாயுள்ள,
पदं பத³ம்	=	ஸ்தானம்,
यत् யத்	=	எதுவோ,
स: ஸ:	=	அது,
आनन्द-कोश: ஆனந்த³-கோஶ:	=	ஆனந்தமய - கோசமாகும்,
तस्मिन् தஸ்மின்	=	அந்த கோசத்தில,
निरतिशय-सुख-अस्यन्तरे நிரதிஶய-ஸுக²-அஸ்யந்தரே	=	எல்ஜலயற்ற - ஸுகத்தின் மத்தியில்,
लीयमान: லீயமான:	=	லயித்திருப்பவன்,
किंचित् கிஞ்சித்	=	எதையும்,
नो वेद நோ வேத³	=	அறிவதில்ஜல. (அவன்),

बोधितः = எழுப்பிவிடப்பட்டவனாக,
போ3தி4த:
सन् = ஏற்பட்டால்,
ஸன்
दुःखी = துக்கமுள்ளவனாகவே,
து3:கீ2
स्यात् = ஆவான்,
ஸ்யாத்
इति = என்ற காரணத்தினால்,
இதி
कुशल-मतिः = நல்ல புத்தியுள்ளவன்,
குஶலமதி:
सुप्तम् = தூங்குகிறவனை,
ஸுப்தம்
न एव बोधयेत् = எழுப்பவேகூடாது.
ந ஏவ போ3த4யேத்

விச்வதை ஜஸர்களுக்கு இந்திரன் இந்திராணி என்ற பெயர் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

इन्धो ह वै नामैष योऽयं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषस्तं वा एतमिन्ध सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते परोक्षेणैव परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रत्यक्षद्विषः॥

இந்தோ4 ஹ வை நாமைஷ யோ(அ)யம் த3க்ஷிணே(அ)க்ஷன்புருஷஸ்தம் வா ஏதமிந்த4 ஸந்தமிந்த்3ர இத்யாசக்ஷதே பரோக்ஷேணைவ பரோக்ஷப்ரியா இவ ஹி தே3வா: ப்ரத்யக்ஷத்3விஷ:॥ IV 2 (2)

अथैतद्वामेऽक्षणि पुरुषरूपमेषास्य पत्नी विराट् तयोरेष संस्तावो य एषोऽन्तर्हृदय आकाशोऽथैनयोरेतदन्नं य एषोऽन्तर्हृदये लोहितपिण्डोऽथैनयोरेतत्प्रावरणं यदेतदन्तर्हृदये जालकमिवाथैनयोरेषा सृतिः संचरणी यैषा हृदयादूर्ध्वा नाड्युच्चरति यथा केशः सहस्रधा भिन्न एवमस्यैता हिता नाम नाड्योऽन्तर्हृदये प्रतिष्ठिता भवन्त्येव ताभिर्वा एतदास्रवदास्रवति तस्मादेष प्रविविक्ताहारतर इवैव भवत्यस्माच्छारीरादात्मनः॥

அதை2தத்3வாமே(அ)க்ஷணி புருஷரூபமேஷாஸ்ய பத்னீ விராட் தயோரேஷ ஸஸ்தாவோ ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருத3ய ஆகாஶோ(அ)தை2னயோரேதத3ன்னம் ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருத3யே லோஹிதபிண்டோ3 (அ)தை2னயோரேதத் ப்ராவ ரணம் யதே3தத3ந்தர்ஹ்ருத3யே ஜாலகமிவாதை2னயோரேஷா ஸ்ருதி: ஸஞ்ச ரணீ யைஷா ஹ்ருத3யாதூ3ர்த்4வா நாட்3யுச்சரதி யதா2 கேஶ: ஸஹஸ்ரதா4 பி4ன்ன ஏவமஸ்யைதா ஹிதா நாம நாட்3

யோ(அ)ந்தர்ஹ்ருத³யே ப்ரதிஷ்டி²தா ப⁴வந்த்யேவ தாபி⁴ர்வா ஏததா³ஸ்ரவதா³ ஸ்ரவதி தஸ்மாதே³ஷ ப்ரவிவிக்தா ஹாரதர இவைவ ப⁴வத்யஸ்மாச்சா²ரீராதா³த்மனঃ॥ IV 2 (3)

ஸ்வப்னம் காண்பவனையே எழுப்பக்கூடாது

आराममस्य पश्यन्ति न तं कश्चनेति। तं नायतं बोधयेदित्याहु:॥ दुर्भिषज्य हास्मै भवति यमेष न प्रतिपद्यते। अथो खल्वाहुर्जागरितदेश एवास्यैष इति यानि ह्येव जाग्रत्पश्यति तानि सुप्त इत्यत्रायं पुरुष: स्वयंज्योतिर्भवति सोऽहं भगवते सहस्रं ददाम्यत ऊर्ध्वं विमोक्षाय ब्रूहीति ॥

ஆராமமஸ்ய பஶ்யந்தி ந தம் கஶ்சனேதி। தம் நாயதம் போ³த⁴யேதி³த்யாஹுঃ॥ து³ர்பி⁴ஷஜ்ய ஹாஸ்மை ப⁴வதி யமேஷ ந ப்ரதிபத்³யதே। அதோ² க²ல்வாஹுர்ஜாக³ரிததே³ஶ ஏவாஸ்யைஷ இதி யானி ஹ்யேவ ஜாக்³ரத்பஶ்யதி தானி ஸுப்த இத்யத்ராயம் புருஷঃ ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்ப⁴வதி ஸோ(அ)ஹம் ப⁴க³வதே ஸஹஸ்ரம் த³தா³ம்யத ஊர்த்⁴வம் விமோக்ஷாய ப்³ரூஹீதி ॥ IV 2 (14)

ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் ஸமயத்தில் ஒன்றையும் அறியாமல் எல்லையற்ற ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறுன்.

तद्वा अस्यैतदतिच्छन्दा अपहतपाप्माऽभय रूपम्। तद्यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद नान्तरमेवमेवायं पुरुष: प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद नान्तरं तद्वा अस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकाम रूपमशोकान्तर ॥

தத்³வா அஸ்யைதத³திச்ச²ந்தா³ அபஹதபாப்மா(அ)ப⁴ய ரூபம்। தத்³யதா² ப்ரியயா ஸ்த்ரியா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா³ஹ்யம் கிஞ்சன வேத³ நாந்தரமேவமேவாயம் புருஷঃ ப்ராஜ்ஞேனாத்மனா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா³ஹ்யம் கிஞ்சன வேத³ நாந்தரம் தத்³வா அஸ்யைததா³ப்தகாமமாத்மகாமமகாம ரூபமஶோகாந்தர ॥ IV 2 (21)

என்றும் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னுள்ள வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரே 69 வது சுலோகத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் போகிறுர்.

(66)

ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில், ஜீவனை தனித்துப்பிரித்துக் காட்டின தேஹம், இந்திரியம், மனஸ், அஹங்காரம், யாதொன்றுமில்லாததினுல், அவன் பிரஹ்மத்துடன் ஒன்றுகக் கலந்துவிடுகிறுன். ஆகையினுல்தான் மிருகம் பக்ஷி மனிதர் யாவருக்கும் ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஏற்படும் ஸுகத்தில் எவ்வித தாரதம்யமும் கிடையாது. அப்பொழுது எவ்வித பாபத்திற்கும் இடமில்லை. தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டு அவ்வுபாதிகளுடன் சேரும் போதுதான் பாபம், துக்கம் எல்லாம் ஏற்படுகிறது இவ்விஷயத்தை ரிக்வேதத்தில்,

सर्वे नन्दन्ति यशसा गतेन सभासाहेन सख्या सखायः।
किल्विषस्पृक् पितुषणिर्वेषामरहितो भवति वाजिनायेति ॥ X 72 (10)

ஸர்வே நந்த³ந்தி யஶஸா க³தேன ஸபா⁴ஸாஹேன ஸக்²யா ஸகா²ய:।
கில்விஷஸ்ப்ருக் பிதுஷணிர்வேஷாமரஹிதோ ப⁴வதி வாஜினாயேதி ॥

"இந்திரியங்களை இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கும் ஸ்நேஹிதரான பிரஹ்மத்திஞல் எல்லாரும் ஸுகமடைந்தவர்களாக ஆனந்திக்கிருர்கள். இவர்களில் எவன் அன்னத்தில் ஆசைப்பட்டு வீர்யத்திற்காக ஈடுபடுகிருனே அவன் தோஷ முள்ளவஞக ஆகிருன்.

என்று சொல்லியிருக்கும் வாக்கியத்தின் தாத்பர்யத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் விளக்குகிருர், ஸுஷுப்தி காலத்தில் கண் முதலிய இந்திரியங்களை வெளியில் போகாமல் செய்வதாலும், மற்ற சமயங்களில்; வெளியில் போகும் போதும் தன்னுடைய சைதன்ய சக்தியைக்கொடுத்து உதவுகிறபடியாலும் ஆத்மா ஸ்நேஹிதர் அவை வெளியில் போகாமலேயிருந்தால் பாப ஸம்பந்தமே கிடையாது; வெளியில் போகவாரம்பித்தால் பாப ஸம்பந்தம் உண்டு; என்பதையும் விளக்குகிருர்.

सर्वे नन्दन्ति जीवा अधिगतयशसा गृह्णता चक्षुरादी-
नन्तः सर्वोपकर्त्रा बहिरपि च सुषुप्तौ यथा तुल्यसंस्थाः ।
एतेषां किल्बिषस्पृक्जठरभूतिकृते यो बहिर्वृत्तिरास्ते
त्वक्चक्षुः श्रोत्रनासारसनवशमितो याति शोकं च मोहम् ॥ ६६ ॥

ஸர்வே நந்த³ந்தி ஜீவா அதி⁴க³தயஶஸா க்³ருஹ்ணதா சக்ஷுராதீ³-
நந்த: ஸர்வோபகர்த்ரா ப³ஹிரபி ச ஸுஷுப்தௌ யதா² துல்யஸம்ஸ்தா²: ।
ஏதேஷாம் கில்பி³ஷஸ்ப்ருக்ஜட²ரபூ⁴திக்ருதே யோ ப³ஹிர்வ்ருத்திராஸ்தே
த்வக்சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரனாஸாரஸனவஶமிதோ யாதி ஶோகம் ச மோஹம் ॥ 66 ॥

अन्तः / **அந்த:**	=	உள்ளே,
चक्षुरादीन् / **சக்ஷுராதீ³ன்**	=	கண் முதலிய இந்திரியங்களை,
गृह्णता / **க்³ருஹ்ணதா**	=	கிரஹித்து (இழுத்துக்) கொள்பவராயும்,
बहिः अपि च / **ப³ஹி: அபி ச**	=	வெளியிலும்,
सर्व-उपकर्त्रा / **ஸர்வ-உபகர்த்ரா**	=	எல்லாவற்றிற்கும் - உபகாரம் செய்பவராயும் உள்ள,

अधिगत-यशसा **அதி4க3த-யஶஸா**	=	அறியப்பட்ட - யசஸ்ஸுள்ள பிரஹ்மத்தினுடன் சேர்ந்து,
यथा **யதா2**	=	எப்படி,
सुषुप्तौ **ஸுஷுப்தௌ**	=	ஸுஷுப்திகாலத்தில்,
तुल्य-संस्थाः **துல்ய-ஸம்ஸ்தா2:**	=	ஒரே மாதிரி ஸமானமானநிஜலயுள்ளவர்களா (யிருக்கிறுர்களோ அப்படி),
सर्वे **ஸர்வே**	=	எல்லா,
जीवाः **ஜீவா:**	=	ஜீவர்களும்,
नन्दन्ति **நந்த3ந்தி**	=	ஆனந்த மடைகிறுர்கள்,
एतेषां **ஏதேஷாம்**	=	இவர்களுக்குள்,
यः **ய:**	=	எவன்,
जठरभूतिकृते **ஜட2ரபூ4திக்ருதே**	=	வயிற்றை போஷிப்பதற்காக,
त्वक्-चक्षुः-श्रोत्र-नासा **-रसन-वशं** **த்வக்-சக்ஷு:-ஶ்ரோத்ர** **-நாஸா-ரஸன-வஶம்**	=	தோல் - கண் - காது - மூக்கு - நாக்கு ஆகிய இந்திரியங்களின் வசமாக,
इतः **இத:**	=	போய்,
बहिः- वृत्तिः **ப3ஹி:- வ்ருத்தி:**	=	வெளியில் - விருத்தியுள்ளவஞக,
आस्ते **ஆஸ்தே**	=	இருக்கிறுனே, (அவன்),
किल्बिष-स्पृक् **கில்பி3ஷ-ஸ்ப்ருக்**	=	பாப ஸம்பந்தமுள்ளவஞய்,
शोकं **ஶோகம்**	=	சோகத்தையும்,
मोहं च **மோஹம் ச**	=	மோஹத்தையும்,

याति = அடைகிறுன்.

யாதி

பிரஹ்மத்திற்கு ஸமானமாக வேறு எதுவும் கிடையாது என்ற காரணத்திஞல் அதற்கே "பெரிய யசஸ்" என்ற பெயர் என்று சுவேதாச்வதர உபநிஷத்தில் காண் கிறது.

न तस्य प्रतिमा अस्ति यस्य नाम महद्यशः IV 19.

ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாம மஹத்³யஶ:

ஆகையால் பிரஹ்மத்தை யசஸ் என்றே இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டி ருக்கிறது.

गृह्णता

க்³ருஹ்ணதா

ஸுஷுப்தி காலத்தில் ஆத்மா ஸகல இந்திரியங்கஜளயும் கிரஹித்துக் கொண்டு விடுகிருரென்று பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

स होवाचाजातशत्रुर्यत्रैष एतत्सुप्तोऽभूद्य एष विज्ञानमयः पुरुषस्तदेषां प्राणानां विज्ञानेन विज्नानमादाय य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते तानि यदा गृह्णाति अथ हैतत्पुरुषः स्वपिति नाम तद्गृहीत एव प्राणो भवति गृहीता वाग्गृहीतं चक्षुः गृहीतं श्रोत्रं गृहीतं मनः ॥

ஸ ஹோவாசாஜாதஶத்ருர்யத்ரைஷ ஏதத்ஸுப்தோ(அ)பூ⁴த்³ய ஏஷ விஜ்ஞானமய: புருஷஸ்ததே³ஷாம் ப்ராணானாம் விஜ்ஞானேன விஜ்னானமாதா³ய ய ஏஷோ(அ)ந்தர்ஹ்ருத³ய ஆகாஶஸ்தஸ்மிஞ்சே²தே தானி யதா³ க்³ருஹ்ணாதி அத² ஹைதத்புருஷ: ஸ்வபிதி நாம தத்³க்³ருஹீத ஏவ ப்ராணோ ப⁴வதி க்³ருஹீதா வாக்³க்³ருஹீதம் சக்ஷு: க்³ருஹீதம் ஶ்ரோத்ரம் க்³ருஹீதம் மன: ॥ II 1 (17)

तुल्यसंस्थाः

துல்யஸம்ஸ்தா²:

ஸுஷுப்தி ஸமயத்தில் உள்ள ஸுகத்தில் துக்கம் கலக்காது. எல்லா பிராணி களுக்கும் ஒரேமாதிரி ஸுகந்தான். அந்த ஸுகமும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸுகமே தவிர, புண்ய கர்மாவிஞல் ஏற்படும் ஸுகமல்ல. அங்குள்ள ஆனந்தம் எவ்வித கவஜலயு மற்ற குழந்தை, எல்லா ஸம்பத்தும் பொருந்திய மஹாராஜா, ஸகல ஆசைகஜளயும் விட்ட உத்தமமான பிராஹ்மணர். இவர்களுடைய ஆனந்தானுபவத்தைப்போல மிகவும் மேலானது என்று பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் காண்கிறது.

अत्र पिताऽपिता भवति माताऽमाता लोका अलोका देवा अदेवा वेदा अवेदा। अत्र स्तेनोऽस्तेनो भवति भ्रूणहाऽभ्रूणहा चाण्डालोऽचण्डालः पौल्कसोऽपौल्कसः श्रमणोऽश्रमणस्तापसोऽता पसोऽनन्वागतं पुण्येनानन्वागतं पापेन तीर्णो हि तदा सर्वाञ्छोकान्हृदयस्य भवति ॥

IV 3 (22)

அத்ர பிதா(அ)பிதா ப4வதி மாதா(அ)மாதா லோகா அலோகா தே3வா அதே3வா வேதா3 அவேதா3। அத்ர ஸ்தேனோ(அ)ஸ்தேனோ ப4வதி ப்4ரூணஹா (அ)ப்4ரூணஹா சாண்டா3லோ(அ)சண்டா3லஃ பௌல்கஸோ(அ)பௌ ல்கஸஃ ஶ்ர மணோ(அ)ஶ்ரமணஸ்தாபஸோ(அ) தாபஸோ(அ)னன்வாக3தம்புண் யேனானன்வாக3தம் பாபேன தீர்ணோ ஹி ததா3 ஸர்வாஞ்சோ2கான்ஹ்ருத3யஸ்ய ப4வதி ॥

अथ यदा सुषुप्तो भवति यदा न कस्य चन वेद हिता नाम नाड्यो द्वासप्ततिः सहस्राणि हृदयात्पुरीततमभिप्रतिष्ठन्ते ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते स यथा कुमारो वा महाराजो वा महाब्राह्मणो वाऽतिघ्नीमानन्दस्य गत्वा शयीतैवमेवैष एतच्छेते ॥ II 1 (19)

அத2 யதா3 ஸுஷுப்தோ ப4வதி யதா3 ந கஸ்ய சன வேத3 ஹிதா நாம நாட்3யோ த்3வாஸப்ததிஃ ஸஹஸ்ராணி ஹ்ருத3யாத்புரீததமபி4ப்ரதிஷ்ட2ந்தே தாபி4ஃ ப்ரத்யவஸ்ருப்ய புரீததி ஶேதே ஸ யதா2 குமாரோ வா மஹாராஜோ வா மஹாப்3ராஹ்மணோ வா(அ)திக்4னீமானந்த3ஸ்ய க3த்வா ஶயீதைவமேவைஷ ஏதச்சே2தே ॥

இதே விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில்

तद्यत्रैतत्सुप्तः समस्तः संप्रसन्नः स्वप्नं न विजानात्यासु तदा नाडीषु सृप्तो भवति तं न कश्चन पाप्मा स्पृशति तेजसा हि तदा संपन्नो भवति ॥ VIII 6 (3)

தத்3யத்ரைதத்ஸுப்தஃ ஸமஸ்தஃ ஸம்ப்ரஸன்னஃ ஸ்வப்னம் ந விஜானாத்யாஸு ததா3 நாடீ3ஷு ஸ்ருப்தோ ப4வதி தம் ந கஶ்சன பாப்மா ஸ்ப்ருஶதி தேஜஸா ஹி ததா3 ஸம்பன்னோ ப4வதி ॥

என்ற வாக்கியத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(67)

ஸுஷுப்தி காலத்தில் அனுபவிக்கும் ஸுகம் ஜாகிரத் ஸ்வப்ன காலங்களில் இந்திரியம் முதலானவைகளால் அனுபவிக்கப்படும் ஸுகத்தைவிட மிகவும் மேலானது என்பது எல்லா பிராணிகளும் அறிந்த விஷயமென்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறர்.

जाग्रत्यामन्तरात्मा विषयसुख कृते ऽनेकयत्नान्विधास्य-
श्राम्यत्सर्वेन्द्रियौघोऽधिगतमपि सुखं विस्मरन्याति निद्राम्
विश्रामाय स्वरूपे त्वतितरसुलभं तेन चातीन्द्रियं हि
सौख्यं सर्वोत्तमं स्यात् परिणतिविरसादिन्द्रियोत्थात्सुखाच्च ॥ ६७ ॥

ஜாக்³ரத்யாமந்தராத்மா விஷயஸுக² க்ருதே (அ) நேகயத்னான்விதா⁴ஸ்ய-
ஶ்ராம்யத்ஸர்வேந்த்³ரியௌகோ⁴(அ)தி⁴க³தமபி ஸுக²ம் விஸ்மரன்யாதி
நித்³ராம்
விஶ்ராமாய ஸ்வரூபே த்வதிதரஸுலப⁴ம் தேன சாதீந்த்³ரியம் ஹி
ஸௌக்²யம் ஸர்வோத்தமம் ஸ்யாத்
பரிணதிவிரஸாதி³ந்த்³ரியோத்தா²த்ஸுகா²ச்ச ॥ 67 ॥

जाग्रत्यां / **ஜாக்³ரத்யாம்**	=	ஜாக்கிரத்தசையில்,
अन्तरात्मा / **அந்தராத்மா**	=	உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மாவானவர்,
विषय-सुख-कृते / **விஷய-ஸுக²-க்ருதே**	=	விஷயங்களால் உண்டாகும் ஸுகத்தை அடையும் பொருட்டு,
अनेक-यत्नान् / **அனேக-யத்னன்**	=	பலவித - பிரயத்தினங்களை,
विधास्यन् / **விதா⁴ஸ்யன்**	=	செய்து வந்து,
श्राम्यत्-सर्व-इन्द्रिय-ओघः / **ஶ்ராம்யத்-ஸர்வ-இந்த்³ரிய-ஓக⁴:**	=	சோர்ந்துபோன - எல்லா - இந்திரிய - ஸமூஹத்தையுடையவனாய்,
अधिगतं / **அதி⁴க³தம்**	=	கிடைத்திருக்கும்,
सुखं / **ஸுக²ம்**	=	ஸுகத்தை,
अपि / **அபி**	=	கூட,
विस्मरन् / **விஸ்மரன்**	=	மறந்து,
स्वरूपे / **ஸ்வரூபே**	=	ஸ்வரூபத்தில்,
विश्रामाय / **விஶ்ராமாய**	=	இளைப்பாறுவதற்காக,
निद्रा / **நித்³ரா**	=	தூக்கத்தை,
याति / **யாதி**	=	அடைகிறான்,
तेन / **தேன**	=	அதினால்,

अतितरसुलभं **அதிதரஸுலப4ம்**	=	வெகு ஸுலபமாய் கிடைக்கக்கூடியதும்,
अतीन्द्रियं **அதீந்த்3ரியம்**	=	இந்திரியங்களுக்கு அப்பாலுள்ளதுமான (இந்த),
सौख्यं **ஸௌக்2யம்**	=	ஸுகமானது,
परिणति-विरसात् **பரிணதி-விரஸாத்**	=	முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுக்கும்,
इन्द्रिय-उत्थात् **இந்த்3ரிய-உத்தா2த்**	=	இந்திரியங்களிலிருந்து - ஏற்படும்,
सुखात् च **ஸுகா2த் ச**	=	ஸுகத்தைக்காட்டிலும் கூட,
सर्व-उत्तमं **ஸர்வ-உத்தமம்**	=	எல்லாவற்றிற்கும் - மேலானதாக,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	இருக்கிறது என்பது,
हि **ஹி**	=	பிரஸித்தம்.

எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்துக்கொண்டு வந்து இருக்கும் போக ஸாதனங்களை மறந்து தூக்கமே பெரிது என்று ஜனங்கள் தூங்கிவிடுகிறது இல்லை யா? தூக்க ஸுகம் கிடைப்பதற்கு பிரயத்தினம் தேவையா? இந்திரியங்களுக்கு சிரமம் உண்டா? வாஸ்தவத்தில் சிரமப்பட்டிருக்கும் இந்திரியங்களுக்கு இளைப்பாறும் நிலையே தூக்கம். இந்திரியங்களால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஸுகஸாதன ங்கள் ஸுகத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை; அவைகள் ஸுகத்தைக் கொடுத்தாலும் கடைசியில் துக்கத்திலேயே கொண்டுபோய் விடுகின்றன; அந்த ஸுகத்தை அனுபவிப்பதிலும் இந்திரியங்கள் சோர்ந்து போகின்றன. ஸ்ஹுப்தி ஸுகத்தை ஒரு க்ஷணம் அனுபவித்தாலும் இந்திரியங்களின் சோர்வு போய் மறு படியும் சுறுசுறுப்பும் பலமும் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் இந்திரியங்களுடைய அபேக்ஷையில்லாமல் ஸ்வரூப ஸுகத்தை அனுபவிக்கும் ஸமயமான ஸுஷுப்தி யிலுள்ள ஸர்வோத்மம் என்று யாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

(68)

விஷயங்களைத்தேடுவதற்காக மனஸும்பலவித கவலைப்பட்டு சிரமமடைந்து இளைப்பாறுவதற்கு தூக்கத்தையே விரும்புகிறது என்பதும் அனுபவத்தில் தெரிந் ததே. இதையே பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலுள்ள திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்லி தெளிவுபடுத்துகிருர்.

तद्यथास्मिन्नाकाशे श्येनो वा सुपर्णो वा विपरिपत्य श्रान्तः सहत्य पक्षौ संलयायैव ध्रियत एवमेवायं पुरुष एतस्मा अन्ताय धावति यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति॥ IV 3 (19)

தத்[3]யதா[2]ஸ்மின்னாகாஶே ஶ்யேனோ வா ஸுபர்ணோ வா விபரிபத்ய ஶ்ராந்த꞉ ஸஹத்ய பக்ஷௌ ஸம்லயாயைவ த்[4]ரியத ஏவமேவாயம் புருஷ ஏதஸ்மா அந்தாய தா[4]வதி யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சன காமம் காமயதே ந கஞ்சன ஸ்வப்னம் பஶ்யதி॥

पक्षावभ्यस्य पक्षी जनयति मरुतं तेन यात्युच्चदेशं
लब्ध्वा वायुं महान्तं श्रममपनयति स्वीयपक्षौ प्रसार्य ।
दु:संकल्पैर्विकल्पैर्विषयमनुकदर्थीकृतं चित्तमेत -
त्खिन्नं विश्रामहेतोः स्वपिति चिरमहो हस्तपादान्प्रसार्य ॥ ६८ ॥

பக்ஷாவப்[4]யஸ்ய பக்ஷீ ஜனயதி மருதம் தேன யாத்யுச்சதே[3]ஶம்
லப்[3]த்[4]வா வாயும் மஹாந்தம் ஶ்ரமமபனயதி ஸ்வீயபக்ஷௌ ப்ரஸார்ய ।
து[3]꞉ஸங்கல்பைர்விகல்பைர்விஷயமனுகத[3]ர்தீ[2]க்ருதம் சித்தமேத -
த்கி[2]ன்னம் விஶ்ராமஹேதோ꞉ ஸ்வபிதி சிரமஹோ ஹஸ்தபாதா[3]ன்ப்ரஸார்ய ॥ 68 ॥

पक्षी = பக்ஷியானது,
பக்ஷீ

पक्षौ = இரு இறக்கைகளையும்,
பக்ஷௌ

अभ्यस्य = அடித்து அடித்து,
அப்[4]யஸ்ய

मरुतं = காற்றை,
மருதம்

जनयति = உண்டு பண்ணுகிறது,
ஜனயதி

तेन = அந்த காற்றினால்,
தேன

उच्च-देशं = மேலேயுள்ள - பிரதேசத்தை,
உச்ச-தே[3]ஶம்

याति = அடைகிறது,
யாதி

महान्तं = பெரிய,
மஹாந்தம்

वायुं = வாயுவை,
வாயும்

लब्ध्वा = அடைந்து,

லப்^{3}த்^{4}வா

स्वीय-पक्षौ = தன்னுடைய - இரண்டு இறக்கைகளையும்,

ஸ்வீய-பக்ஷௌ

प्रसार्य = நன்கு விரித்துக் கொண்டு,

ப்ரஸார்ய

श्रमं = சிரமத்தை,

ஶ்ரமம்

अपनयति = போக்கடித்துக் கொள்கிறது. (அதைப்போலவே),

அபனயதி

एतत् = இந்த,

ஏதத்

चित्तं = மனஸானது,

சித்தம்

विषयं अनु = விஷயத்தைக் குறித்து,

விஷயம் அனு

दुःसंकल्पैः = கெட்ட எண்ணங்களாலும்,

து^{3}ःஸங்கல்பை:

विकल्पैः = பலவித ஆலோசனைகளாலும்,

விகல்பைः

कदर्थीकृतं = மிகவும் சிரமத்தையடைந்து,

கத^{3}ர்தீ^{2}க்ருதம்

खिन्नं = வாடினதாய்,

கி^{2}ன்னம்

विश्रामहेतोः = இளைப்பாறுவதின் - காரணமாக,

விஶ்ராமஹேதோः

हस्त-पादान् = கைகளையும - கால்களையும்,

ஹஸ்த-பாதா^{3}ன்

प्रसार्य = நன்கு நீட்டிக் கொண்டு,

ப்ரஸார்ய

चिरं = வெகுநேரம்,

சிரம்

अहो = ஆச்சர்யப்படும்படி,

அஹோ

स्वपिति = தூங்குகிறன்.

ஸ்வபிதி

विषयं अनु -

விஷயம் அனு -

“விஷயத்தைக்குறித்து” - என்பதால் விஷயத்தை ஸம்பாதப்பதிலோ, ஸம்ரக்ஷணை செய்வதிலோ, விஷயத்தை அனுபவிப்பதிலோ, விஷயம் கிடைக்காமலிருப்பதிலோ, மற்றும் எல்லாவிதத்திலும் மனஸிற்கு கவலையும், பிரவிருத்தியும், சிரமமும, துக்கமும், சோர்வும் உண்டென்று தாத்பர்யம். இவைகளிலிருந்து கொஞ்சமேனும் விலகி இளைப்பாற வேண்டுமானல் தூக்கத்தைத்தான் கோரவேண்டியிருக்கிறது.

पक्षी

பக்ஷீ

பக்ஷியென்று சுலோகத்தில் பொதுவாக போட்டிருந்த போதிலும் ஆகாசத்தில் மேலே பறந்து இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு இளைப்பாறுகிறதென்று சொல்லியிருப்பதால் உபநிஷத்தில் கண்ட பருந்தையோ கருடனையோ எடுத்துக் கொள்வதுதான் உசிதமாகும்.

(69)

ஸுஷுப்தி ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்போது ஸ்தூல சரீரம் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் இரண்டுமே சேஷ்டிககாமலிருப்பதால் வெளிப்பிரபஞ்சமோ உள் பிரபஞ்சமோ யாதொன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதினல் பாபம் புண்யம் என்பதோ, ஸுகம் துக்கம் என்பதோ, சோகம் மோஹம் பயம் முதலியதோ, நல்லது கெட்டது என்பதோ, யாதொன்றும் கிடையாது. தனித்து ஆத்மா பிரமாத்மாவுடன் சேர்ந்திருப்பதினல் ஏற்படும் ஸ்வரூப ஆனந்தந்தான் உண்டு என்கிறர். பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில பிரியமான பார்யையினல் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவன் எப்படி வேறு எதையும் அறியாமல் அவ்வாலிங்கன ஸுகத்திலேயே ஈடுபட்டிருப்பானே அதுபோல என்று திருஷ்டாந்தம் கண்டிருக்கிறது.

तद्यथा प्रियया स्त्रिया संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद नान्तरम् ।
एवमेवायं पुरुषः प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किंचन वेद नान्तरं तद्वा अस्यैतदाप्तकाममात्मकाममकाम रूपमशोकान्तर ॥ IV 3 (21)

தத்³யதா² ப்ரியயா ஸ்த்ரியா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா³ஹ்யம் கிஞ்சன வேத³ நாந்தரம் ।
ஏவமேவாயம் புருஷ꞉ ப்ராஜ்ஞேனாத்மனா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பா³ஹ்யம் கிஞ்சன வேத³ நாந்தரம் தத்³வா அஸ்யைததா³ப்தகாமமாத்மகாமமகாம ரூபமஶோகாந்தர ॥

அந்த திருஷ்டாந்தத்தையே "அயலூர்களுக்குப் போய் விட்டு வீடு திரும்பின வன் தன் பிரியமான பார்யையை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது போல" என்று இங்கு காட்டுகிறுர்.

आश्लिष्यात्मानमात्मा न किमपि सहसैवान्तरं वेद बाह्यं
यद्वत्कामी विदेशात्सदनमुपगतो गाढमाश्लिष्य कान्ताम् ।
यात्यस्तं तत्र लोकव्यवहृतिरखिला पुण्यपापानुबन्धः
शोको मोहो भयं वा समविषममिदं न स्मरत्येव किंचित् ॥ ६९ ॥

ஆஶ்லிஷ்யாத்மானமாத்மா ந கிமபி ஸஹஸைவாந்தரம் வேத^3 பா^{3}ஹ்யம்
யத்^{3}வத்காமீ விதே^{3}ஶாத்ஸத^{3}னமுபக^{3}தோ கா^{3}ட^{4}மாஶ்லிஷ்ய காந்தாம் ।
யாத்யஸ்தம் தத்ர லோகவ்யவஹ்ருதிரகி^{2}லா புண்யபாபானுப^{3}ந்த^4:
ஶோகோ மோஹோ ப^{4}யம் வா ஸமவிஷமமித^{3}ம் ந ஸ்மரத்யேவ கிஞ்சித் ॥69॥

विदेशात् = வேறு தேசத்திலிருந்து,
விதே^{3}ஶாத்
सदनं = வீட்டிற்கு,
ஸத^{3}னம்
उपगतः = திரும்பிவந்த,
உபக^{3}த:
कापि = காமியாயுள்ளவன்,
காபி
यद्वत् = எப்படி,
யத்^{3}வத்
कान्तां = பிரியமான பார்யையை,
காந்தாம்
गाढं = கெட்டியாக,
கா^{3}ட^{4}ம்
आश्लिष्य = ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு (மற்றதெல்லா
ஆஶ்லிஷ்ய வற்றையும் மறந்துவிடுவாஞே அதுபோல),
आत्मा = ஆத்மாவானவர்,
ஆத்மா
आत्मानं = பரமாத்மாவை,
ஆத்மானம்
आश्लिष्य = ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு (பரமாத்மாவுடன்
ஆஶ்லிஷ்ய ஒன்ருகக்கலந்து கொண்டு),
सहस एव = உடனேயே (வேகமாக),
ஸஹஸ ஏவ

आन्तरं	=	உள்ளேயுள்ளதையோ,
ஆந்தரம்		
बाह्यं	=	வெளியிலுள்ளதையோ,
பா³ஹ்யம்		
किं अपि	=	எதையும்,
கிம் அபி		
न वेद	=	அறிகிறதில்லை,
ந வேத³		
तत्र	=	அந்த நிலையில்,
தத்ர		
लोक-व्यवहृति:	=	உலக - வியவஹாரம்,
லோக-வ்யவஹ்ருதி		
अखिला	=	எல்லாம்,
அகி²லா		
पुण्य-पाप-अनुबन्ध:	=	புண்ய - பாபத்தின் - தொடர்ச்சி,
புண்ய-பாப-அனுப³ந்த⁴:		
शोक	=	சோகம்,
ஶோக		
मोह:	=	மோஹம்,
மோஹ:		
भयं वा	=	பயமோ,
ப⁴யம் வா		
अस्तं	=	நாசத்தை,
அஸ்தம்		
याति	=	அடைந்துவிடுகிறது,
யாதி		
सम-विषमं	=	நேராகவும் - நேரற்றதாகவும் (நல்லது -
ஸம-விஷமம்		கெட்டது என்று இருக்கிற),
इदं	=	இந்த,
இத³ம்		
किञ्चित्	=	எதையும்,
கிஞ்சித்		
न स्मरति एव	=	ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வதே கிடையாது.
ந ஸ்மரதி ஏவ		

(70)

நல்ல தூக்கத்தில் உலக வியவஹாரம், புண்ய பாப ஸம்பந்தம், சோகம், மோக்ஷம், பயம் நல்லது கெட்டதெனபது, ஒன்றும் கிடையாது என்றல், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமடைந்த ஞானிக்கும் முக்தியில் இவ்விதந்தானேயிருக்கும்? எதற்காக ஞானம் ஸம்பாதிப்பதற்கு குருவைத் தேடிக்கொண்டு அவரிடம் போய் சிரவணம் மனனம முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? தூங்கினுலே போதாதா? என்று தோன்றலாம். அதற்காக ஸுஷுப்திக்கும் முக்திக்கும் உள்ள வித்தியாஸ த்தை நன்கு எடுத்துச் சொல்கிருர் -

अल्पानल्प प्रपञ्च प्रलय उपरतिश्चेन्द्रियाणां सुखाप्ति -
जीवन्मुक्तौ सुषुप्तौ त्रितयमपि समं किं तु तत्रास्ति भेदः ।
प्राक्संस्कारात्प्रसुप्तः पुनरपि च परावृत्तिमेति प्रबुद्धो
नश्यत्संस्कारजातो न च किल पुनरावर्तते यश्च मुक्तः ॥ ७० ॥

அல்பானல்ப ப்ரபஞ்ச ப்ரலய உபரதிஸ்சேந்த்[3]ரியாணும் ஸுகா[2]ப்தி -
ஜீவன்முக்தௌ ஸுஷுப்தௌ த்ரிதயமபி ஸமம் கிம் து தத்ராஸ்தி பே[4]த[3]: ।
ப்ராக்ஸம்ஸ்காராத்ப்ரஸுப்தः புனரபி ச பராவ்ருத்திமேதி ப்ரபு[3]த்[3]தோ[4]
நஶ்யத்ஸம்ஸ்காரஜாதோ ந ச கில புனராவர்ததே யஶ்ச முக்தः ॥ 70 ॥

जीवन्मुक्तौ = ஜீவன்முக்தியிலும்,

ஜீவன்முக்தௌ

सुषुप्तौ = நல்ல தூக்கத்திலும்,

ஸுஷுப்தௌ

अल्प-अनल्प-प्रपञ्च-प्रलयः = சிறிது - பெரிதாகிய - உலகத்தின் - லயம்

அல்ப-அனல்ப-ப்ரபஞ்ச-ப்ரலயः

(1), इन्द्रियाणां = இந்திரியங்களின்,

இந்த்[3]ரியாணும்

उपरतिः = ஓய்வு என்பது,

உபரதி:

(2), सुख-अप्तिः च = ஸுகத்தின் - அனுபவமும்,

ஸுக[2]-அப்திः ச

(3) ஆகிய,

त्रितयं अपि = மூன்றும்,

த்ரிதயம் அபி

समं = ஸமானமாய்த்தானிருக்கின்றது,

ஸமம்

किं तु = ஆனுலும்,
கிம் து
तत्र = அவ்விரண்டிற்குள்,
தத்ர
भेदः = வித்யாஸமானது,
பே^{4}த^{3}:
अस्ति = இருக்கிறது,
அஸ்தி
प्रसुप्तः = நன்கு தூங்கினவன்,
ப்ரஸுப்த:
प्रबुद्धः = விழித்தவனுக ஆனதும்,
ப்ரபு^{3}த்^{3}த^{4}:
प्राक्-संस्कारात् = முன்னுள்ள - ஸம்ஸ்காரத்திஞல்,
ப்ராக்-ஸம்ஸ்காராத்
पुनः अपि च = மறுபடியும்,
புன: அபி ச
परावृत्तिं = (உலக வியவஹாரத்தில்) திரும்புதஜல,
பராவ்ருத்திம்
एति = அடைகிறுன்,
ஏதி
यः = எவன்,
ய:
मुक्तः च = விடுபட்டவனுயிருக்கிறுனே,
முக்த: ச
सः = அவன்,
ஸ:
नश्यत्-संस्कार-जातः = வாஸஊனயின் கூட்டம் நாசமடைந்தவனுக,
நஶ்யத்-ஸம்ஸ்கார-ஜாத:
पुनः = மறுபடியும்,
புன:
न आवर्तते = திரும்புவதில்ஜல,
ந ஆவர்ததே
किल = அல்லவா?
கில

ஸுஷுப்திஸமயத்தில் முன்னுள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் எதுவும் நாசத்தை யடையாமல் பீஜரூபமாக அவித்யையில் லயித்து மறைந்திருக்கின்றன. அதிஞல்

தான் தூங்கி விழித்துக்கொண்டவன் முன் ஞாபகத்துடன் மறுபடியும் பிரவிருத்தியில் ஈடுபடுகிறுன். ஸம்ஸ்காரங்களின் ஆசிரயமான அவித்யையே ஞானிக்கு நாசமடைந்துவிடுகிறபடியால், ஸம்ஸ்காரங்களும் நசித்துவிடுகின்றன. அதினுல் அவன் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்வது கிடையாது. அவித்யையை போக்கடிப்பதற்கு வித்யை ஒன்றுதான் ஸாதனம். அதை ஸம்பாதிப்பதற்கு சிரவணம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது.

(71)

அவித்யை விலகி சுத்தமான ஆத்மதத்வ ஸாக்ஷாத்காரத்தினுல் ஏற்படும் ஆனந்தானுபவத்திற்கு ஈடே கிடையாது. அது நிரதிசயமாய் ஸர்வோத்தமமாய் இருப்பதுடன், உலகத்தில் ஏற்படக்கூடிய எவ்வித ஆனந்தமும் அதின் ஒரு அம்சத்தின் லேசத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருப்பதினுல் தான் ஆனந்த மென்று தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாநந்தம் ஒன்று தான் உண்டு. இவ்விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவித போக ஸம்பத்துமுள்ள மனுஷியனின் ஆனந்தம்போல் நூறுபங்கு பிதிருக்களின் ஒரு ஆனந்தம், அதைப்போல நூறுபங்கு கந்தர்வலோக ஆனந்தம்; அதைவிட நூறுபங்கு கர்ம தேவர்களின் ஆனந்தம்; அதைவிட நூறுபங்கு ஆஜான தேவர்களின் ஆனந்தம்; அதைவிட நூறுபங்கு பிரஜாபதிலோக ஆனந்தம்; அதைவிட நூறுபங்கு பிரஹ்மலோக ஆனந்தம். இவ்வித ஆனந்தங்கள் எல்லாம் எதினுடைய லேசம் தானோ எந்த ஆனந்தத்திற்கு கணக்கு கிடையாதோ அதுவே ஸர்வோத்கிருஷ்டமான பரமமான ஆனந்தம்; அது ஸகல ஆசையும் துறந்த ஆத்ம ஞானியிடம் தான் இருக்கும்.

स यो मनुष्याणां राद्धः समृद्धो भवत्यन्येषामधिपतिः सर्वैर्मानुष्यकैर्भोगैः सम्पन्नतमः स मनुष्याणां परम आनन्दोऽथ ये शतं मनुष्याणामानन्दाः स एकः पितृणां जितलोकानामानन्दोऽथ ये शतं पितृणां जितलोकानामानन्दाः स एको गन्धर्वलोक आनन्दोऽथ ये शतं गन्धर्वलोक आनन्दाः स एकः कर्मदेवानामानन्दो ये कर्मणा देवत्वमभिसम्पद्यन्तेऽथ ये शतं कर्मदेवानामानन्दाः स एक आजानदेवानामानन्दो यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथ ये शतमाजानदेवानामानन्दाः स एकः प्रजापतिलोक आनन्दो यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथ ये शतं प्रजापतिलोक आनन्दाः स एको ब्रह्मलोक आनन्दो यश्च श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतोऽथैष एव परम आनन्द एष ब्रह्मलोकः सम्राडिति होवाच याज्ञवल्क्यः सोहं भगवते सहस्रं ददाम्यत ऊर्ध्वं विमोक्षायैव ब्रूहीत्यत्र ह याज्ञवल्क्यो बिभयाञ्चकार मेधावी राजा सर्वेभ्यो मान्तेभ्य उदरौत्सीदिति ॥ IV 3 (33)

ஸ யோ மனுஷ்யாணாம் ராத்3த4: ஸம்ருத்3தோ4 ப4வத்யன்யேஷாமதி4பதி: ஸர்வைர்மானுஷ்யகைர்போ4கை3: ஸம்பன்னதம: ஸ மனுஷ்யாணாம் பரம ஆனந்தோ3(அ)த2 யே ஶதம் மனுஷ்யாணாமானந்தா3: ஸ ஏக: பித்ருணாம் ஜிதலோகாநாமானந்தோ3(அ)த2 யே ஶதம் பித்ருணாம் ஜிதலோகாநாமானந்தா3: ஸ ஏகோ க3ந்த4ர்வலோக ஆனந்தோ3(அ)த2 யே ஶதம் க3ந்த4ர்வலோக ஆனந்தா3: ஸ ஏக: கர்மதே3வாநாமானந்தோ3 யே கர்மணா தே3

வத்வமபி⁴ஸம்பத்³யந்தே(அ)த² யே ஶதம் கர்மதே³வாநாமானந்தா³ : ஸ ஏக ஆஜானதே³வாநாமானந்தோ³ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோ(அ)வ்ருஜினோ(அ)கா மஹ தோ(அ)த² யே ஶதமாஜானதே³வாநாமானந்தா³: ஸ ஏக: ப்ரஜாபதிலோக ஆனந் தோ³ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரியோ(அ)வ்ருஜினோ(அ)காமஹதோ(அ)த² யே ஶதம் ப்ரஜா பதிலோக ஆனந்தா³: ஸ ஏகோ ப்³ரஹ்மலோக ஆனந்தோ³ யஶ்ச ஶ்ரோத்ரி யோ(அ)வ்ருஜினோ(அ)காமஹதோ(அ)தை²ஷ ஏவ பரம ஆனந்த³ ஏஷ ப்³ரஹ்ம லோக: ஸம்ராடி³தி ஹோவாச யாஜ்ஞவல்க்ய: ஸோஹம் ப⁴க³வதே ஸஹ ஸ்ரம் த³தா³ம்யத ஊர்த்⁴வம் விமோக்ஷாயைவ ப்³ரூஹீத்யத்ர ஹ யாஜ்ஞவல் க்யோ பி³ப⁴யாஞ்சகார மேதா⁴வீ ராஜா ஸர்வேப்⁴யோ மாந்தேப்⁴ய உத³ ரௌத்ஸீதி³தி ॥

सलिल एको द्रष्टाद्वैतो भवत्येष ब्रह्मलोकः सम्राडिति हैनमनुशशास याज्ञवल्क्य एषास्य परमा गतिरेषास्य परमा सम्पदेषोऽस्य परमो लोक एषोऽस्य परम आनन्द एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति ॥ IV 3 (32)

ஸலில ஏகோ த்³ரஷ்டாத்³வைதோ ப⁴வத்யேஷ ப்³ரஹ்மலோக: ஸம்ராடி³தி ஹைனமனுஶஶாஸ யாஜ்ஞவல்க்ய ஏஷாஸ்ய பரமா க³திரேஷாஸ்ய பரமா ஸம்பதே³ஷோ(அ)ஸ்ய பரமோ லோக ஏஷோ(அ)ஸ்ய பரம ஆனந்த³ ஏதஸ்யைவானந்த³ஸ்யான்யானி பூ⁴தானி மாத்ராமுபஜீவந்தி ॥

இதையே அடுத்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறுர்.

आनन्दान्यश्च सर्वाननुभवति नृपः सर्वसंपत्समृद्ध-
तस्यानन्दः स एकः स खलु शतगुणः सन्प्रदिष्टः पितॄणाम् ।
आदेवब्रह्मलोकं शतशतगुणिताः ते यदन्तर्गताः स्यु-
ब्रह्मानन्दः स एकोऽस्त्यथ विषयसुखान्यस्य मात्रा भवन्ति ॥ ७१ ॥

ஆனந்தா³ன்யஶ்ச ஸர்வானனுப⁴வதி ந்ருப: ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்³த⁴-
தஸ்யானந்த³: ஸ ஏக: ஸ க²லு ஶதகு³ண: ஸன்ப்ரதி³ஷ்ட: பித்ருணாம் ।
ஆதே³வப்³ரஹ்மலோகம் ஶதஶதகு³ணிதா: தே யத³ந்தர்க³தா: ஸ்யு-
ப்³ரஹ்மானந்த³: ஸ ஏகோ(அ)ஸ்த்யத² விஷயஸுகா²ன்யஸ்ய மாத்ரா ப⁴வந்தி ॥ 71 ॥

यः ய:	=	எந்த,
नृपः ந்ருப:	=	அரசன்,
सर्व-संपत्-समृद्धः ஸர்வ-ஸம்பத்-ஸம்ருத்³த⁴:	=	ஸகல - ஸம்பத்துக்களும் - நன்குநிறைந்தவனுக,

सर्वन् ஸர்வன்	=	எல்லாவித,
आनन्दान् च ஆனந்தா³ன் ச	=	ஆனந்தங்களேயும்,
अनुभवति அனுப⁴வதி	=	அனுபவிக்கிருனே,
तस्य தஸ்ய	=	அவனுடைய,
सः ஸः	=	அந்த,
आनन्दः ஆனந்த³ः	=	ஆனந்தம்,
एकः ஏகः	=	ஒன்று,
स खलु ஸ க²லு	=	அதுவே,
शतगुणः सन् ஶதகு³ணः ஸன்	=	நூறு பங்கு பெருக்கினல்,
पितृणां பித்ருணும்	=	பித்ருக்களுக்கு,
प्रदिष्टः ப்ரதி³ஷ்டः	=	சொல்லப்பட்டிருக்கிறது,
आ-देव-ब्रह्मलोकं ஆ-தே³வ-ப்³ரஹ்மலோகம்	=	(அப்படியே) தேவ லோகம் - பிரஹ்ம லோகம் வரை,
शत-शत-गुणिताः ஶத-ஶத-கு³ணிதாः	=	நூறு - நூருக - பெருக்கப்பட்ட,
ते தே	=	அந்த ஆனந்தங்களெல்லாம்,
यत्-अन्तर्गताः யத்-அந்தர்க³தாः	=	எதற்கு - உள்ளடங்கினவைகளாக,
स्युः ஸ்யு:	=	இருக்குமோ,
सः ஸः	=	அந்த,
ब्रह्म-आनन्दः ப்³ரஹ்ம-ஆனந்த³ः	=	பிரஹ்மானந்தம்,

एक: **ஏக:**	=	ஒன்று,
अस्ति **அஸ்தி**	=	இருக்கிறது,
अथ **அத²**	=	மேலும்,
विषय-सुखानि **விஷய-ஸுகா²னி**	=	விஷயங்களால் அடையக்கூடிய - ஸுகங்கள் எல்லாம்,
अस्त्य **அஸ்த்ய**	=	இந்த பிரஹ்மானந்தத்தினுடைய,
मात्रा: **மாத்ரா:**	=	லேசங்களாகவே,
भवन्ति **ப⁴வந்தி**	=	இருக்கின்றன.

இதே விஷயத்தை தைத்திரிய உபநிஷத் II 8ல் சொல்லும் போது

1. மனுஷ்யாநந்தம். 2.
2. மனுஷ்யகந்தர்வாநந்தம்,
3. தேவகந்தர்வாநந்தம்,
4. பிதிருக்கள் ஆனந்தம்,
5. ஆஜான தேவர்கள் ஆனந்தம்,
6. கர்மதேவர்கள் ஆனந்தம்,
7. தேவர்கள் ஆனந்தம்,
8. இந்திரனின் ஆனந்தம்,
9. பிரஹஸ்பதியின் ஆனந்தம்,
10. பிரஜாபதியின் ஆனந்தம்,
11. பிரஹ்மாவின் ஆனந்தம் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் மேலேகண்ட 2 வதும், 3 வதும் விடப்பட்டிருக் கிறது; ஆனுல் இரண்டையும் ஒன்ருக்கி 4 வது பிதிருக்களின் ஆனந்தத்திற்கு மேலா னதாகக் கண்டிருக்கிறது. 5 வது ஆஜான தேவர்களை கர்மதேவர்களுக்கு மேலே சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே 7 வது தேவர்களையும் 8 வது இந்திரனையும், 9 வது பிருஹஸ்பதியையும் ஆஜானதேவர்களிடத்திலேயே உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இவ்வித வித்தியாஸம் காண்பதினுலேயே நூறு, நூறு என்று சொன்னதற்கு எண்ணிக்கையில் தாத்பர்யமில்லை யென்பதும் பிரஹ்மாநந்தத்தைத்தவிர மனுஷ்ய லோகம் முதல் நான்முகர்லோகம் முடிய கிடைக்கக்கூடிய எல்லாவித ஆனந்தமும் அந்த பிரஹ்மாநந்தத்திலேயே உள்ளடங்கி லேசமாகத்தான் இருக்கின்றன வென்ப தில்தான் தாத்பர்யம் என்பதும் தெளிவாகத்தெரிகிறது

.

(72)

ஸகலவித ஆனந்தங்களும் ஆத்மாநந்தத்தில் அடங்கியவை யென்ற விஷயம் மேலேகண்ட உபநிஷத்துக்களில் மாத்திரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்பதில்லை, ரிக்வேதத்திலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆனல் அங்கு யோகரீதியாய் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதாவது கீழுள்ள சக்கரங்களை யெல்லாம் போதித்துக்கொண்டு இரண்டு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் ஜீவாத்மாவை நிறுத்திக்கொண்டு அதற்கு மேலுள்ள ஸோம சக்கிரம் (ஸஹஸ்ராரம்) எதுவோ அதிலிருத்து அமிருதத்தைப் பொழியவேண்டுமென்று ஸோமனை (பிரஹ்மத்தை) பிரார்த்திக்கும் மந்திரமாக அமைந்திருக்கிறது.

यत्रानन्दाश् च मोदाश् च मुदः प्रमुद आसते ।
कामस्य यत्राप्ताः कामास् तत्र माम् अमृतं कृधीन्द्रायेन्दो परि स्रव ॥ IX, 113 (11)

யத்ரானந்தா³ஶ் ச மோதா³ஶ் ச முத³꞉ ப்ரமுத³ ஆஸதே ।
காமஸ்ய யத்ராப்தா꞉ காமாஸ் தத்ர மாம் அம்ருதம் க்ருதீ⁴ந்த்³ராயேந்தோ³ பரி ஸ்ரவ ॥

இதை அடுத்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் கண்டிருக்கிறார்.

यत्रानन्दाश्च मोदाः प्रमुद इति मुदश्चासते सर्व एते
यत्राप्ताः सर्वकामाः स्युरखिल विरमात्केवलीभाव आस्ते ।
मां तत्रानन्दसान्द्रे कृधि चिरममृतं सोम पीयूषपूर्णां
धारामिन्द्राय देहीत्यपि निगमगिरो भ्रूयुगान्तर्गताय ॥ ७२ ॥

யத்ரானந்தா³ஶ்ச மோதா³꞉ ப்ரமுத³ இதி முத³ஶ்சாஸதே ஸர்வ ஏதே
யத்ராப்தா꞉ ஸர்வகாமா꞉ ஸ்யுரகி²ல விரமாத்கேவலீபா⁴வ ஆஸ்தே ।
மாம் தத்ரானந்த³ஸாந்த்³ரே க்ருதி⁴ சிரமம்ருதம் ஸோம பீயூஷபூர்ணாம்
தா⁴ராமிந்த்³ராய தே³ஹீத்யபி நிக³மகி³ரோ ப்⁴ரூயுகா³ந்தர்க³தாய ॥ 72 ॥

आनन्दाः = ஆனந்தங்கள்,
ஆனந்தா³꞉

मोदाः च = மோதங்கள்,
மோதா³꞉ ச

प्रमुदः = பிரமோதங்கள்,
ப்ரமுத³꞉

मुदः च = ஸந்தோஷங்கள்,
முத³꞉ ச

इति = என்கிற,
இதி

एते ஏதே	=	இவை,
सर्वं ஸர்வம்	=	எல்லாம்,
यत्र யத்ர	=	எதனிடத்தில் (அடங்கி),
आस्ते ஆஸ்தே	=	இருக்கினறனவோ,
यत्र யத்ர	=	எதில் (எது இருந்ததேயாளுல்),
सर्व-कामाः ஸர்வ-காமாः	=	எல்லா - காமங்களும்,
आप्ताः ஆப்தாः	=	அடையப்பட்டதாக,
स्युः ஸ்யுः	=	ஆகுமோ, (எதில்),
अखिल-विरमात् அகி²ல-விரமாத்	=	எல்லாம் - ஒய்ந்து விடுவதால்,
केवलीभावः கேவலீபா⁴வः	=	தனித்திருக்கும் தன்மை,
आस्ते ஆஸ்தே	=	இருக்கிறதோ,
तत्र தத்ர	=	அந்த,
आनन्द-सान्द्रे ஆனந்த³-ஸாந்த்³ரே	=	ஆனந்தம் - அடர்த்தியாயுள்ள நிஜலயில்,
मां மாம்	=	என்ஜன,
चिरं சிரம்	=	நீடித்து (சாசுவதமாய்),
अमृतं அம்ருதம்	=	மரணமற்றவளுய்,
सोम ஸோம	=	ஹே ஸோம,
कृधि க்ருதி⁴	=	செய்,

पीयूष-पूर्णां	=	அமிருதம் நிரம்பிய,
பீயூஷ-பூர்ணாம்		
धारां	=	தாரையை,
தா⁴ராம்		
भ्रू-युग-अन्तर्गताय	=	புருவங்கள் - இரண்டிற்கும் - இடையிலிருக்கிற,
ப்⁴ரூ-யுக³-அந்தர்க³தாய		
इन्द्राय	=	(பிரகாசரூபமான) ஜீவனுக்கு,
இந்த்³ராய		
देहि	=	கொடு,
தே³ஹி		
इति	=	என்று,
இதி		
अपि	=	கூட,
அபி		
निगम-गिरः	=	வேத வாக்யங்கள் இருக்கின்றன.
நிக³ம-கி³ரः		

தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ஆனந்தமய கோசத்தை வர்ணிக்கும் போது

तस्य प्रियमेव शिरः । मोदो दक्षिणः पक्षः ।
प्रमोद उत्तरः पक्षः । आनन्द आत्मा । ब्रह्म पुच्छे प्रतिष्ठा ॥ II 5

தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிரः । மோதோ³ த³க்ஷிணः பக்ஷः ।
ப்ரமோத³ உத்தரः பக்ஷः । ஆனந்த³ ஆத்மா । ப்³ரஹ்ம புச்சே² ப்ரதிஷ்டா² ॥ II 5

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஒரு பதார்த்தத்தைப் பார்க்கையில், அது நல்லது என்ற எண்ணம் ஏற்படும்போது அதில் பிரீதி ஏற்படுகிறது (அந்த பிரீதியை இந்த சுலோகத்தில் **'मुत्'** **'முத்'** (ஸந்தோஷம்) என்று கண்டிருக்கிறது. அந்த பதார்த்தம் தனக்கு கிடைத்துவிட்டால், அப்பொழுது ஏற்படும் ஸந்தோஷம் மோதம் எனப்படு கிறது. அதையே அனுபவிக்கும்போது விசேஷமாக ஏற்படும் ஸந்தோஷம் பிரமுத் (பிரமோதம்) எனப்படுகிறது. அனுபவிக்கும் சிரமமும் முடிந்து ஏற்படும் திருப்தியா கிற ஸந்தோஷம் ஆனந்தம் எனப்படுகிறது இவ்வெல்லாவித ஸந்தோஷத்திற்கும் அடிப்படையாய் அஸ்திவாரமாயிருப்பது எவ்வித வேறு பதார்த்தத்தையும் எதிர்பாரா மல் ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவேயிருந்துவரும் ஆத்மா. அதுதான் பிரஹ்மம். அதின் ஸாக்ஷரத்காரம் ஏற்பட்டுவிட்டால் வேறுபதார்த்தங்கள் நல்லதென்றே கிடைக்க வேண்டுமென்றே, அனுபவிக்க வேண்டுமென்றே, அவ்விதம் கிடைத்து திருப்திய டையவேண்டுமென்றே, தோன்றவே தோன்றுததினுல், அந்த ஸ்வரூப ஆனந்தத்தில் எல்லா ஸந்தோஷங்களும் அடங்கியேயிருக்கின்றன. எல்லாவித ஆசைகளும் நிறைவேறினதாகவே ஆகின்றன என்கிருர். அப்பொழுது எவ்வித வியாபாரமும் இல்லை யானதினுலும் வியாபாரத்திற்கு நிமித்தமான இரண்டாவது பதார்த்தமே

இல்ஐலயானதினுலும், அவ்வனுபவம் ஏற்பட்டவன் தனித்து கேவலனுய் இரண்டா வதற்றவனுய் இருக்கிறுன். அதுவே ஸர்வோத்தமமான ஆனந்தம் மற்ற ஆனந்தங் கள் எல்லாம் புதிதாக உண்டாகிறபடியால் எப்படியும் நாசத்தை அடையும் ஸ்வரூப மாயுள்ள ஆனந்தம் உண்டாவதற்கு அவசியம் இல்லாததினுல் நாசத்தையடையாது. எப்பொழுதும் நித்யமாயிருக்கும் அதுவே 'அமிருதம்' (மரணமற்றது).

(73)

ஸ்வரூபானந்தம் நித்யம், விஷயானந்தம் அநித்யம் என்றிருக்கும்போது, விஷயானந்தம் நித்யானந்தத்தின் லேசம் தான் என்று மூன்சொன்னது எப்படி யிருக்கமுடியும்? என்று கேட்கக்கூடுமானத்தினால் அதற்கு ஸமாதானம் பின்வரும் இரண்டு சுலோகங்களில் சொல்கிறுர்.

आत्माकम्पः सुखात्मा स्फुरति तदपरा त्वन्यथैव स्फुरन्ती
स्थैर्यं वा चञ्चलत्वं मनसि परिणतिं याति तत्रत्यमस्मिन् ।
चाञ्चल्यं दुःखहेतुर्मनस इदमहो यावदिष्टार्थलब्धि-
स्तस्यां यावत्स्थिरत्वं मनसि विषयजं स्यात्सुखं तावदेव ॥ ७३ ॥

ஆத்மாகம்பః ஸுகா²த்மா ஸ்பு²ரதி தத³பரா த்வன்யதை²வ ஸ்பு²ரந்தீ
ஸ்தை²ர்யம் வா சஞ்சலத்வம் மனஸி பரிணதிம் யாதி தத்ரத்யமஸ்மின் ।
சாஞ்சல்யம் து³ःக²ஹேதுர்மனஸ இத³மஹோ யாவதி³ஷ்டார்த²லப்³தி⁴-
ஸ்தஸ்யாம் யாவத்ஸ்தி²ரத்வம் மனஸி விஷயஜம் ஸ்யாத்ஸுக²ம் தாவதே³வ
॥ 73 ॥

आत्मा ஆத்மா	=	ஆத்மா,
अकम्पः அகம்பः	=	அசைவற்றவராக,
सुख-आत्मा ஸுக²-ஆத்மா	=	ஆனந்தஸ்வரூபராக,
स्फुरति ஸ்பு²ரதி	=	பிரகாசிக்கிறுர்,
तत् उपरा तु தத் உபரா து	=	அவருக்கு வேறுனதோ (அனுத்மாவான மாயையோ),
अन्यथा एव அன்யதா² ஏவ	=	வேறுவிதமாகவே (அசைவுள்ளதாகவே),
स्फुरन्ती ஸ்பு²ரந்தீ	=	பிரகாசிக்கிற பதார்த்தம்,
तत्रत्यं தத்ரத்யம்	=	அவை இரண்டிலுமுள்ள,

स्थैर्यं वा **ஸ்தை²ர்யம் வா**	=	ஸ்திரத்தன்மை (அசைவற்ற தன்மையோ),
चञ्चलत्वं **சஞ்சலத்வம்**	=	சஞ்சலத்தன்மை (அசைந்துகொண்டே யிருக்கும் தன்மையோ),
अस्मिन् **அஸ்மின்**	=	இந்த,
मनसि **மனஸி**	=	மனஸில்,
परिणतिं **பரிணதிம்**	=	பரிஞுமத்தை (வேறுபாட்டை),
याति **யாதி**	=	அடைகிறது,
चञ्चलत्वं **சஞ்சலத்வம்**	=	சஞ்சலத்தன்மையாகிய,
इदं **இத³ம்**	=	இது,
मनसः **மனஸ:**	=	மனஸிற்கு,
दुःखहेतु **து³:க²ஹேது**	=	துக்கத்திற்கு காரணம்,
अहो **அஹோ**	=	ஆச்சர்யம்!
इष्ट-अर्थ-लब्धिः **இஷ்ட-அர்த²-லப்³தி⁴:**	=	வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் கிடைத்திருப்பது,
यावत् **யாவத்**	=	எதுவரையிலோ,
मनसि **மனஸி**	=	மனஸில்,
तस्यां **தஸ்யாம்**	=	அந்த பதார்த்தம கிடைத்ததினுல்,
स्थिरत्वं **ஸ்தி²ரத்வம்**	=	ஸ்திரத்தன்மை,
यावत् **யாவத்**	=	எதுவரையிலோ,
तावत् एव **தாவத் ஏவ**	=	அதுவரையில் தான்,

विषयजं = விஷயத்தினுல் ஏற்படும்,

விஷயஜம்

सुखं = ஸுகம்,

ஸுக²ம்

स्यात् = இருக்கும்.

ஸ்யாத்

மனஸ் என்பது கண்ணுடிபோல் ஸ்வச்சமான திரவியம். அதில் எவ்வித அசைவற்றதாகிய ஆனந்தஸ்வரூபமான ஆத்மா மாத்திரம் பிரதிபலித்ததேயானுல் மனஸில் ஸுகம் ஏற்படுகிறது. அப்படிக் கன்னியில் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும் அனுத்ம பதார்த்தங்கள் பிரதிபலித்ததேயானுல் மனஸில் ஸுகம் ஏற்படுவதற் கில்லாமல் சஞ்சலத்தன்மை ஏற்பட்டு துக்கப்படும் படிக்குத்தான் ஆகும். ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தில் பற்றுதல் வைத்து அதையடையவேண்டுமென்று சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு துக்கத்தை அனுபவித்து வருகையில் அந்த விஷயம் கிடைத்து விட்டதே யானுல், ஸ்திரமாய் இனி சஞ்சலப்பட அவசியமில்லாமல் மனஸ்நின்றுவிடும்போது அதில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஸுகம் பிரதிபலிக்கிறது. அந்த ஸுகம் வாஸ்தவத்தில் ஆத்மாவின் பிரதி பலனத்தினுல் ஏற்பட்டதென்பதை நாம் கவனிக்காமல், இஷ்டப் பட்ட பதார்த்தம் கிடைத்ததினுல் ஏற்பட்டதாக எண்ணிக் கொண்டு அந்த பதார்த்தம் தான் ஸுகத்திற்கு ஸாதனம் என்று நினைத்துவிடுகிறோம். வாஸ்தவத்தில் அது மனஸை சஞ்சலப் படுத்துவதற்குத்தான் உதவினது. அது விஷயமான ஆசையே ஏற்படாமலிருந்தால் மனஸ் ஸுகமாகவேயிருந்திருக்கும்.

यावत् इष्टार्थलब्धिः

யாவத் இஷ்டார்த²லப்³தி⁴:

"வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் கிடைத்திருப்பது எதுவரையிலோ" என்று முன் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. இதை "துக்கத்திற்குக்காரணம்" என்பதுடன் சேர்த்தும் அன்வயம் செய்யலாம். அப்பொழுது "வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் கிடைக்கும் வரையில்" என்று அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அதாவது, "வேண்டப்பட்ட பதார்த்தம் எதுவரை கிடையாமலிருக்கிறதோ அதுவரை துக்கத்தையே உண்டு பண்ணும்" என்று தாத்பர்யம்.

(74)

மனஸில் ஸ்திரத்தன்மை எவ்வளவு காலமிருக்கிறதோ அதுவரை ஸுகத்தின் அனுபவமிருக்கும். ஒரு க்ஷணந்தான் என்றிருந்தால், ஸுகமும் க்ஷணிகமாயிரு க்கும்; கொஞ்சம் நீடித்திருந்தால், ஸுகமும் நீடித்திருக்கும்; சாசுவதமாய் நிலைத்து விட்டால் ஸுகமும் சாசுவதமாயிருக்கும்; என்று உதாஹரணங்களால் தெளிவுபடு த்துகிறார்.

यद्वत्सौख्यं रतान्ते निमिषमिह मनस्येकताने रसे स्या-
त्स्थैर्यं यावत्सुषुप्तौ सुखमनतिशयं तावदेवाथ मुक्तौ ।
नित्यानन्दः प्रशान्ते हृदि तदिह सुखस्थैर्ययोः साहचर्यं
नित्यानन्दस्य मात्रा विषयसुखमिदं युज्यते तेन वक्तुम् ॥ ७४ ॥

யத்³வத்ஸௌக்²யம் ரதாந்தே நிமிஷமிஹ மனஸ்யேகதானே ரஸே ஸ்யா-
த்ஸ்தை²ர்யம் யாவத்ஸுஷுப்தௌ ஸுக²மனதிஶயம் தாவதே³வாத² முக்தௌ।
நித்யானந்த³: ப்ரஶாந்தே ஹ்ருதி³ ததி³ஹ ஸுக²ஸ்தை²ர்யயோ: ஸாஹசர்யம்
நித்யானந்த³ஸ்ய மாத்ரா விஷயஸுக²மித³ம் யுஜ்யதே தேன வக்தும் ॥ 74 ॥

यद्वत् = எப்படி,
யத்³வத்

रत अन्त = ஸ்திரீஸம்போகத்தின் - முடிவில்,
ரத அந்த

रसे = சிருங்கார ரஸத்தில்,
ரஸே

एकताने = ஏகாக்ரமாக ஈடுபட்டிருக்கும்,
ஏகதானே

मनसि = மனஸில்,
மனஸி

इह = இங்கே,
இஹ

सौख्यं = ஸுகமானது,
ஸௌக்²யம்

निमिषं = ஒரு நிமிஷம் மாத்திரம்,
நிமிஷம்

स्यात् = இருக்குமோ,
ஸ்யாத்

यावत् = எது வரையில்,
யாவத்

सुषुप्तौ = நல்ல தூக்கத்தில்,
ஸுஷுப்தௌ

स्थैर्यं = ஸ்திரத்தன்மையோ,
ஸ்தை²ர்யம்

तावत् एव = அதுவரையில்தான்,
தாவத் ஏவ

अनतिशयं அனதிஶயம்	=	எல்லையற்ற,
सुखं ஸுக²ம்	=	ஸுகம் இருக்குமோ, (அதேமாதிரி),
अथ அத²	=	மேலால்,
मुक्तौ முக்தௌ	=	மோக்ஷ நிலையில்,
हृदि ஹ்ருதி	=	மனஸ்,
प्रशान्ते ப்ரஶாந்தே	=	நன்கு அடங்கிவிடும்போது (அசைவற்றிருந்து விடும் போது),
नित्य-आनन्द: நித்ய-ஆனந்த³:	=	நித்யமான - ஆனந்தம் இருக்கும்,
तत् தத்	=	ஆகையால்,
इह இஹ	=	இங்கே (இதிலிருந்து),
सुख-स्थैर्ययो: ஸுக²-ஸ்தை²ர்யயோ:	=	ஸுகத்திற்கும் - ஸ்திரத்தன்மைக்கும்,
साहचर्यं ஸாஹசர்யம்	=	கூடவே யிருக்கும் தன்மை (தெளிவாகிறது), (ஆகையால்),
तेन தேன	=	(இவ்விதம இரண்டும் கூடவேயிருந்து வருவதினுல் என்ற) அந்தக்காரணத்தினுல்,
इदं இத³ம்	=	இந்த,
विषय-सुखं விஷய-ஸுக²ம்	=	விஷய ஸுகம் என்பது,
नित्यं-आनन्दस्य நித்யம்-ஆனந்த³ஸ்ய	=	நித்யமான - ஆனந்தத்தின்,
मात्रा மாத்ரா	=	அம்சமதான் என்று,
वक्तुं வக்தும்	=	சொல்வது,
युज्यते யுஜ்யதே	=	பொருத்தமாயிருக்கிறது.

(75)

ஜாக்கிரத் காலத்தில் பலவித விஷயங்களில் ஈடுபட்டு மனஸ் மிகவும் சஞ்சலப்பட்டு துக்கத்தையனுபவிக்கிறது; ஸ்வப்ன தசைக்குப் போனாலும் அங்கு ஜாக்கிரத்தின ஸமஸ்காரங்களினால் கல்பிக்கப்பட்ட பலவித விஷயங்களால் சஞ்சலப்பட்டு அங்கேயும் துக்கத்தையே அனுபவிக்கிறது; உள்ளே அசைவற்றிருக்கும் ஆத்மாவுடன் கலந்து கொண்டால்தான் சஞ்சலமற்று இருந்து ஸுகம் அனுபவிக்கலாமென்று மனஸ் ஸுஷுப்தியை நாடுகிறது. இதிலிருந்தும் ஆத்ம ஸ்வரூப ஸுகந்தான் மேலானதென்பது நன்கு தெரிகிறது என்று அடுத்த சுலோகத்தில் ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி மூன்று தசைகளையும் வர்ணிக்கிறார்.

श्रान्तं स्वान्तं च बाह्यव्यवहृतिभिरिदं ताः समाकृष्य सर्वा-
स्तत्तत्संस्कारयुक्तं ह्युपरमति परावृत्तमिच्छन्निदानम् !
स्वाप्नान्संस्कारजातप्रजनितविषयान्स्वाप्नदेहेऽनुभूता -
न्प्रोज्झ्यान्तः प्रत्यगात्मप्रवणमिदमगाद्भूरि विश्राममस्मिन् ॥ ७५ ॥

ஶ்ராந்தம் ஸ்வாந்தம் ச பா³ஹ்யவ்யவஹ்ருதிபி⁴ரித³ம் தா:
ஸமாக்ருஷ்ய ஸர்வா-
ஸ்தத்தத்ஸம்ஸ்காரயுக்தம் ஹ்யுபரமதி பராவ்ருத்தமிச்ச²ந்நிதா³னம் !
ஸ்வாப்னான்ஸம்ஸ்காரஜாதப்ரஜனிதவிஷயான்ஸ்வாப்னதே³ஹே(அ)னுபூ⁴தா -
ந்ப்ரோஜ்ஜ்²யாந்த: ப்ரத்யகா³த்மப்ரவணமித³மகா³தூ³பூ⁴ரி விஶ்ராமமஸ்மின்
॥ 75 ॥

बाह्य-व्यवहृतिभिः = (ஜாக்ரதவஸ்தையில்) வெளி - வியவ
பா³ஹ்ய-வ்யவஹ்ருதிபி⁴ ஹாரங்களினால்,
श्रान्तं = களைப்படைந்த,
ஶ்ராந்தம்
इदं = இந்த,
இத³ம்
स्वान्तं = மனஸானது,
ஸ்வாந்தம்
निदानं = காரணமான ஆத்மாவையடைய,
நிதா³னம்
इच्छत् = விரும்பிக்கொண்டு,
இச்ச²த்
परावृत्तं = (ஜாக்ரத் வியவஹாரங்களிலிருந்து)
பராவ்ருத்தம் திரும்பினதாய்,
ताः = அந்த,
தா:

सर्वा: च = எல்லா வியவஹாரங்களையும்,
ஸர்வா: ச
समाकृष्य = நன்கு கூடவே இழுத்துக் கொண்டு,
ஸமாக்ருஷ்ய
तत्-तत्-संस्कार-युक्तं = அந்த - அந்த - வியவஹாரங்களினால் ஏற்படும்
தத்-தத்-ஸம்ஸ்கார-யுக்தம் ஸமஸ்காரங்களுடன் - சேர்ந்ததாக இருந்து கொண்டு,
उपरमति हि = (எல்லா வியவஹாரங்களிலிருந்தும்)
உபரமதி ஹி ஓய்வடைகிறது அல்லவா (பிறகு),
स्वाप्न-देहे = ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் - தேஹத்தில்,
ஸ்வாப்ன-தே³ஹே
अनुभूतान् = அனுபவிக்கப்பட்ட,
அனுபூ⁴தான்
स्वाप्नान् = ஸ்வப்னத்தில் தோன்றுகிற,
ஸ்வாப்னான்
संस्कार-जात-प्रजनित-विषयान् = ஜாக்ரத் ஸம்ஸ்கார - கூட்டத்தினால் -
ஸம்ஸ்கார-ஜாத-ப்ரஜனித-விஷயான் உண்டாக்கப்பட்ட - விஷயங்களை,
प्रोज्झ्य = நன்கு விட்டு விட்டு,
ப்ரோஜ்ஜ்²ய
अन्त: = உள்ளே,
அந்த:
प्रत्यगात्म-प्रवणं = உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவை - நோக்கினதாக,
ப்ரத்யகா³த்ம-ப்ரவணம்
इदं = இது,
இத³ம்
अस्मिन् = இந்த ஆத்மாவில்,
அஸ்மின்
भूरि = நிரம்ப,
பூ⁴ரி
विश्रामं = இளைப்பாறுதலை,
விஶ்ராமம்
अगात् = அடைந்துவிடுகிறது.
அகா³த்

ஜாக்கிரத் காலத்தில் ஏற்படும் பலவித வியவஹாரங்களினால் மிகவும் சிரமம் அடைந்ததினால்தான் மனஸ் ஓய்வு அடைய வேண்டியதை உத்தேசித்து உள்ளே திரும்பி ஆத்மாவை நாடிச் செல்கறது. ஆனால் அதன் கூடவே ஜாக்கரத் காலத்திய ஸமஸ்காரங்கள் போகிறபடியால், பிராரப்த கர்ம வேகத்தினால் அங்கேயும் ஒரு

உலகத்தையும் அதில் வியவஹரிக்க ஒரு சரீரத்தையும் போக விஷயங்களேயும் அந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிடுவதினுல், அங்கேயும வியவஹா ரங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்த வியவஹாரங்களினுலும் மனஸ் களேப்படைகிறது. எவ்வித வியவஹாரமுமில்லாத நிலேக்குப் போனுல்தான் நன்கு களேப்பாற முடியுமானதினுல், எவ்வித வியவஹாரமுமற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்தையே தேடி அதில் லயத்தை அடைந்துவிடுகிறது. அப்பொழுதுதான் அதற்கு ஓய்வு ஏற்பட்டு துக்கம் கலக்காத ஸுகத்தை அனுபவிக்கமுடிகிறது. அந்த நிலே தான் ஸுஷுப்தி (நல்ல தூக்கம்). எவ்வித ஸம்ஸ்காரமுமற்றிருந்து, இளேப்பாறுவதற்காக மாத்திரம் ஆத்மாவைத் தேடுவதை விட்டு எப்பொழுதும் அங்கேயே நிலேத்திருக்கும் தன்மை யை அடைந்துவிட்டால், அதுவே மோக்ஷநிலே, அதுவே ஸர்வோத்தமமான சாசுவத மான ஆனந்தநிலேயென்பதும் தெளிவாகும்.

(76)

ஸ்வப்ன காலத்தில் ஜாக்கிரத்கால ஸம்ஸ்காரங்கள் கூடவே இருக்கின்றன என்பதை மூன்று சுலோகங்களில் எடுத்துக் காட்டுகிருர்.

स्वप्ने भोग सुखादेर्भवति ननु कुतः साधने मूर्छमाने
स्वाप्नं देहान्तरं तद्व्यवहृतिकुशलं नव्यमुत्पद्यते चेत् ।
तत्सामग्र्या अभावात्कुत इदमुदितं तद्धि सांकल्पिकं चे-
त्तत्किं स्वाप्ने रतान्ते वपुषि निपतिते दृश्यते शुक्रमोक्षः ॥ ७६ ॥

ஸ்வப்னே போ⁴க³ ஸுகா²தே³ர்ப⁴வதி நனு குதஃ ஸாத⁴னே மூர்ச²மானே
ஸ்வாப்னம் தே³ஹாந்தரம் தத்³வ்யவஹ்ருதிகுஶலம் நவ்யமுத்பத்³யதே சேத் ।
தத்ஸாமக்³ர்யா அபா⁴வாத்குத இத³முதி³தம் தத்³தி⁴ ஸாங்கல்பிகம் சே-
த்தத்கிம் ஸ்வாப்னே ரதாந்தே வபுஷி நிபதிதே த்³ருஶ்யதே ஶுக்ரமோக்ஷஃ ॥ 76 ॥

स्वप्ने ஸ்வப்னே	=	ஸ்வப்னத்தில்,
सुखादे ஸுகா²தே³	=	ஸுகம் முதலானதின்,
भोगः போ⁴க³:	=	அனுபவமானது,
साधने ஸாத⁴னே	=	(அந்த அனுபவத்திற்கு) ஸாதனமாயிருப்பது (சரீரம் இந்திரியம் முதலியவை),
मूर्छमाने மூர்ச²மானே	=	மூர்ச்சையடைந்திருக்கும்போது (பிரக்ஞையற்று சேஷ்டையன்னியில் இருக்கும் போது),
ननु कुतः நனு குதஃ	=	எதினுல் (எந்த காரணத்தினுல், எந்த ஸாதனத்தைக்கொண்டு),

भवति **ப⁴வதி**	=	ஏற்படமுடியும்?,
स्वाप्नं **ஸ்வாப்னம்**	=	ஸ்வப்னத்திற்கு வேண்டிய,
तत्-द्व्यवहृति-कुशलं **தத்-த்³வ்யவஹ்ருதி-குஶலம்**	=	அங்குள்ள - வியவஹாரத்தில் - ஸாமர்த்திய முள்ள,
देहान्तरं **தே³ஹாந்தரம்**	=	வேறு தேஹம்,
नव्यं **நவ்யம்**	=	புதிதாக,
उत्पद्यते **உத்பத்³யதே**	=	உண்டாகிறது,
चेत् **சேத்**	=	என்றால்,
तत् सामग्र्याः **தத் ஸாமக்³ர்யாː**	=	அதற்கு (அந்த தேஹம் உண்டாவதற்கு) வேண்டிய (தாயார், தகப்பனுர், எலும்பு, ரக்தம் முதலிய) ஸாமக்ரி,
अभावात् **அபா⁴வாத்**	=	இல்லாததினுல்,
इदं **இத³ம்**	=	இது (இந்த புதுதேஹம்),
कुतः **குதː**	=	எங்கிருந்து (எப்படி),
उदिनं **உதி³னம்**	=	உண்டாயிருக்கிறது?
तत् **தத்**	=	அது,
सांकल्पिकं हि **ஸாங்கல்பிகம் ஹி**	=	வெறும் கல்பனைதானே,
चेत् **சேத்**	=	என்றால்,
स्वाप्ने **ஸ்வாப்னே**	=	ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் ஏற்படும்,
रतान्ते **ரதாந்தே**	=	ஸம்போகத்தின் கடைசியில் வெளிப்படும்,
शुक्रमोक्षः **ஶுக்ரமோக்ஷː**	=	சுக்கிர திராவமானது,

निपतिते = கீழே விழுந்துகிடக்கிற,

நிபதிதே

वपुषि = (ஸ்தூல) சரீரத்தில்,

வபுஷி

दृश्यते किं = காணப்படுவது ஏன்?

த்³ருஶ்யதே கிம்

(77)

ஸ்வப்ன சரீரம் உண்டாவதிற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் இல்லாததிஞல் உண்டாயிருக்க முடியாது. ஆஞலும் தோன்றுகிறது. அதிஞல் அதை வெறும் கல்பஜுனயென்று சொல்லி விடலாமேயென்ருல், கல்பஞ சரீரத்திஞல் அனுபவித்த ஸம்போகத்தில் ஏற்படும் சுக்கிர திராவம் கல்பஞ சரீரத்தில் அல்லவா இருக்க வேண்டும்? அப்பொழுது அதுவும் கல்பஜுன யாகத்தானே இருக்கவேண்டும்? அப்படிக் கன்னியில் எவ்வித ஸம்போகமும் செய்யாத ஸ்தூல சரீரத்தில் காணுவதற்கு என்ன காரணம்? இதிலிருந்து ஸ்வப்ன காலத்தில் ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் பூராவும் விலகிவிடவில்ஜுலயென்று தெரிகிறது.

भीत्या रोदित्यनेन प्रवदति हसति श्लाघते नूनमस्मा-
त्स्वप्नेऽप्यङ्गेऽनुबन्धं त्यजति न सहसा मूर्छितेऽप्यन्तरात्मा ।
पूर्वं ये येऽनुभूतास्तनुयुवतिहयव्याघ्रदेशादयोऽर्था-
स्तत्संस्कारस्वरूपान्सृजति पुनरमूश्रित्य संस्कारदेहम् ॥ ७७ ॥

பீ⁴த்யா ரோதி³த்யனேன ப்ரவத³தி ஹஸதி ஶ்லாக⁴தே நூநமஸ்மா-
த்ஸ்வப்னே(அ)ப்யங்கே³(அ)னுப³ந்த⁴ம் த்யஜதி ந ஸஹஸா மூர்சி²
தே(அ)ப்யந்தராத்மா ।
பூர்வம் யே யே(அ)னுபூ⁴தாஸ்தனுயுவதிஹயவ்யாக்⁴ரதே³ஶாத³யோ(அ)ர்தா²-
ஸ்தத்ஸம்ஸ்காரஸ்வரூபான்ஸ்ருஜதி புனரமூஶ்ரித்ய ஸம்ஸ்காரதே³ஹம் ॥77॥

(ஸ்வப்னகாலத்தில்)

यनेन = இதிஞல் (ஸ்தூல சரீரத்தைக்கொண்டே),

யனேன

भीत्या = பயத்திஞல்,

பீ⁴த்யா

रोदिति = அழுகிருன்,

ரோதி³தி

प्रवदति = புலம்புகிருன்,

ப்ரவத³தி

हसति	=	சிரிக்கிறுன்,
ஹஸதி		
श्लाघते	=	ஸ்துதிக்கிறுன்,
ஶ்லாக⁴தே		
अस्मात्	=	ஆகையால்,
அஸ்மாத்		
नूनं	=	நிச்சயமாக,
நூனம்		
स्वप्नेपि	=	ஸ்வப்ன ஸமயத்திலும்,
ஸ்வப்னேபி		
अङ्गे	=	ஸ்தூல சரீரம்,
அங்கே³		
मूर्छिते	=	பிரக்ஞையற்றிருந்தாலும்,
மூர்சி²தே		
अपि	=	கூட,
அபி		
अन्तरात्मा	=	உள்ளேயிருக்கும் ஆத்மா,
அந்தராத்மா		
अनुबन्धं	=	(ஸ்தூல சரீரத்தின்) துடர்ச்சியை,
அனுப³ந்த⁴ம்		
सहसा	=	பூராவும்,
ஸஹஸா		
न त्यजति	=	விட்டு விடுகிறதில்லை,
ந த்யஜதி		
पूर्वं	=	முன்னுல்,
பூர்வம்		
ये ये	=	எந்த எந்த,
யே யே		
तनु युवति-हय-व्याघ्र-देश-आदयः	=	சரீரம் - ஸ்திரீகள் - குதிரை - புலி - இடம்
தனு யுவதி-ஹய-வ்யாக்⁴ர-தே³ஶ-ஆத³ய꞉		- முதலான,
अर्थाः	=	விஷயங்கள்,
அர்தா²꞉		
अनुभूताः	=	அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ,
அனுபூ⁴தா꞉		
तत्-संस्कार-स्वरूपान	=	அவைகளின் வாஸனுமயமான,
தத்-ஸம்ஸ்கார-ஸ்வரூபான		

अमून् அமூன்	=	இவைகளை (ஸ்வப்ன விஷயங்களை), (ஆத்மாவானவர்),
संस्कारदेहं ஸம்ஸ்காரதே³ஹம்	=	ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை,
श्रित्य ஶ்ரித்ய	=	வைத்துக்கொண்டு,
पुन: புன:	=	மறுபடியும்,
सुजति ஸுஜதி	=	ஸ்ருஷ்டிக்கிறுர்.

पूर्वं
பூர்வம்

(முன்னுல்) - என்பது இந்த ஜன்மத்திலேயே முன்னுல் என்பது மட்டுமல்ல இதற்கு முன் ஏற்பட்டிருக்கும் அனந்தமான ஜன்மாக்களில் சேர்ந்திருக்கக்கூடிய ஸம்ஸ்காரங்களும் இப்பொழுதுள்ள ஸ்வப்ன அனுபவத்திற்குக் காரணமாயிருக் கலாம்.

ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டு புதிதாக சரீரம் ஸ்திரீ முதலியன ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது என்று சொன்னதிலிருந்தே ஸ்வப்ன காலத்தில் சேஷ்டிப்ப தாகத் தோன்றும் சரீரம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேஹமே தவிர ஸூக்ஷ்ம சரீரமாகாது என்று தெளிவாய் தெரிகிறது.

(78)

இவ்விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது,

तस्य वा एतस्य पुरुषस्य द्वे एव स्थाने भवत इदं च परलोकस्थानं च सन्ध्यं तृतीय स्वप्नस्थानं तस्मिन्त्सन्ध्ये स्थाने तिष्ठन्नेते उभे स्थाने पश्यतीदं च परलोकस्थानं च। अथ यथाक्रमोऽयं परलोकस्थाने भवति तमाक्रममाक्रम्योभयान् पाप्मन आनन्दाश्च पश्यति स यत्र प्रस्वपित्यस्य लोकस्य सर्वावतो मात्रामपादाय स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपित्यत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति ॥ IV 3 (9)

தஸ்ய வா ஏதஸ்ய புருஷஸ்ய த்³வே ஏவ ஸ்தா²னே ப⁴வத இத³ம் ச பரலோகஸ்தா²னம் ச ஸந்த்⁴யம் த்ருதீய ஸ்வப்னஸ்தா²னம் தஸ்மிந்த்ஸந்த்⁴யே ஸ்தா²னே திஷ்ட²ன்னேதே உபே⁴ ஸ்தா²னே பஶ்யதீத³ம் ச பரலோகஸ்தா²னம் ச। அத² யதா²க்ரமோ(அ)யம் பரலோகஸ்தா²னே ப⁴வதி தமாக்ரமமாக்ரம் யோப⁴யான் பாப்மன ஆனந்தா³ஶ்ச பஶ்யதி ஸ யத்ர ப்ரஸ்வபித்யஸ்ய லோக ஸ்ய ஸர்வாவதோ மாத்ராமபாதா³ய ஸ்வயம் விஹத்ய ஸ்வயம் நிர்மாய

ஸ்வேன பா4ஸா ஸ்வேன ஜ்யோதிஷா ப்ரஸ்வபித்யத்ராயம் புருஷஃ ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்ப4வதி ॥

இதை அடுத்த சுலோகத்தில் எடுத்துச் சொல்கிறுர்.

संधौ जाग्रत्सुषुप्त्योरनुभवविदिता स्वाप्न्यवस्था द्वितीया
तत्रात्मज्योतिरास्ते पुरुष इह समाकृष्य सर्वेन्द्रियाणि ।
संवेष्य स्थूलदेहं समुचितशयने स्वीयभासाऽन्तरात्मा
पश्यन् संस्काररूपानभिमतविषयान्याति कुत्रापि तद्वत् ॥ ७८ ॥

ஸந்தௌ4 ஜாக்3ரத்ஸுஷுப்த்யோரனுப4வவிதி3தா ஸ்வாப்ன்யவஸ்தா2 த்3விதீயா
தத்ராத்மஜ்யோதிராஸ்தே புருஷ இஹ ஸமாக்ருஷ்ய ஸர்வேந்த்3ரியாணி ।
ஸம்வேஷ்ய ஸ்தூ2லதே3ஹம் ஸமுசிதஶயனே ஸ்வீயபா4ஸா(அ)ந்தராத்மா
பஶ்யன் ஸம்ஸ்காரரூபானபி4மதவிஷயான்யாதி குத்ராபி தத்3வத் ॥ 78 ॥

जाग्रत्-सुषुप्त्योः **ஜாக்3ரத்-ஸுஷுப்த்யோஃ**	=	ஜாக்கிரத்தும் - ஸுஷுப்தியும்,
सन्धौ **ஸந்தௌ4**	=	சேரும்போது (இரண்டிற்கும் இடையில்),
द्वितीया **த்3விதீயா**	=	இரண்டாவதாக,
स्वाप्नी अवस्था **ஸ்வாப்னீ அவஸ்தா2**	=	ஸ்வப்ன தசையானது,
अनुभव-विदिता **அனுப4வ-விதி3தா**	=	அனுபவத்திஞல் - பிரஸித்தமானது,
तत्र **தத்ர**	=	அந்த ஸ்வப்ன தசையில்,
पुरुष **புருஷ**	=	ஆத்மா,
आत्म-ज्योतिः **ஆத்ம-ஜ்யோதிஃ**	=	ஸ்வயம்- ஜ்யோதிஸ்ஸாக,
आस्ते **ஆஸ்தே**	=	இருக்கிறுர்,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
अन्तरात्मा **அந்தராத்மா**	=	(ஸ்வயம் ஜ்யோதியான) உள்ளே இருக்கும் ஆத்மா,

सर्व-इन्द्रियाणि **ஸர்வ-இந்த்³ரியாணி**	=	எல்லா - இந்திரியங்களையும்,
समाकृष्य **ஸமாக்ருஷ்ய**	=	நன்கு இழுத்துக்கொண்டு,
समुचित-शयने **ஸமுசித-ஶயனே**	=	உசிதமான - படுக்கையில்,
स्थूलदेहं **ஸ்தூ²லதே³ஹம்**	=	ஸ்தூலதேஹத்தை,
संवेष्य **ஸம்வேஷ்ய**	=	வைத்து விட்டு,
संस्कार रूपान् **ஸம்ஸ்கார ரூபான்**	=	ஸம்ஸ்கார ரூபமாயிருக்கும்,
अभिमत-विषयान् **அபி⁴மத-விஷயான்**	=	இஷ்டப்பட்ட - விஷயங்களை,
स्वीय-भास **ஸ்வீய-பா⁴ஸ**	=	தன்னுடைய பிரகாசத்தினுல்,
पश्यन् **பஶ்யன்**	=	பார்த்துக்கொண்டு,
कुत्र अपि **குத்ர அபி**	=	எங்கெல்லாமோ,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போல (ஸம்ஸ்கார ரூபமாயோ? இருந்து கொண்டு),
याति **யாதி**	=	போகிறுர் (சேஷ்டிக்கிறுர்).

(79)

ஸ்தூல சரீரத்தை பூராவும் விட்டுவிட்டு ஆத்மா போய் விட்டால் மரணமல்ல வர ஏற்படும்? ஆகையால் அதை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கும்படி பிராணன் அதில் தங்கியிருக்கும், என்று பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்திலுள்ள

प्राणेन रक्षन्नवरं कुलायं बहिष्कुलायादमृतश्चरित्वा।
स ईयतेऽमृतो यत्रकाम हिरणमयः पुरुष एकहसः॥ IV 3 (12)

ப்ராணேன ரக்ஷன்னவரம் குலாயம் ப³ஹிஷ்குலாயாத³ம்ருதஶ்சரித்வா।
ஸ ஈயதே(அ)ம்ருதோ யத்ரகாம ஹிரண்மயঃ புருஷ ஏகஹஸঃ॥

இந்த வாக்கியத்தையும், ஸ்வப்னத்தில் ஸம்ஸ்காரமயமான பலவித பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுர், என்பதற்கு

न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान्रथयोगान्पथः सृजते न तत्रानन्दा मुदः प्रमुदो भवन्ताथानन्दान्मुदः प्रमुदः सृजते न तत्र वेशान्ताः पुष्करिण्यः स्रवन्त्यो भवन्त्यथ वेशान्तान् पुष्करिणीः स्रवन्तीः सृजते स हि कर्ता ॥ IV 3 (10)

ந தத்ர ரதா² ந ரத²யோகா³ ந பந்தா²னோ ப⁴வந்த்யத² ரதா²ன்ரத²யோகா³ன்பத²: ஸ்ருஜதே ந தத்ரானந்தா³ முத³: ப்ரமுதோ³ ப⁴வந்தாதா²னந்தா³ன்முத³: ப்ரமுத³: ஸ்ருஜதே ந தத்ர வேஶாந்தா: புஷ்கரிண்ய: ஸ்ரவந்த்யோ ப⁴வந்த்யத² வேஶாந்தான் புஷ்கரிணீ: ஸ்ரவந்தீ: ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்தா ॥

स्वप्नान्त उच्चावचमीयमानो रूपाणि देवः कुरुते बहूनि।
उतेव स्त्रीभिः सह मोदमानो जक्षदुतेवापि भयानि पश्यन् ॥ IV 3 (13)

ஸ்வப்னாந்த உச்சாவசமீயமானோ ரூபாணி தே³வ: குருதே ப³ஹூனி।
உதேவ ஸ்த்ரீபி⁴: ஸஹ மோத³மானோ ஜக்ஷது³தேவாபி ப⁴யானி பஶ்யன் ॥

என்ற இவ்வாக்கியங்களையும் மேலால் வரும் இரண்டு சுலோகங்களில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் விவரித்துச் சொல்கிறுர்.

रक्षन्प्राणैः कुलायं निजशयनगतं श्वासमात्रावशेषै -
र्मा भूत्तत्प्रेतकल्पाकृतिकमिति पुनः सारमेयादिभक्ष्यम् ।
स्वप्ने स्वीयप्रभावात्सृजति हयरथा निम्नगाः पल्वलानि
क्रीडास्थानान्यनेकान्यपि सुहृदबलापुत्रमित्रानुकारान् ॥ ७९ ॥

ரக்ஷன்ப்ராணை: குலாயம் நிஜஶயனக³தம் ஶ்வாஸமாத்ராவஶேஷை -
ர்மா பூ⁴த்தத்ப்ரேதகல்பாக்ருதிகமிதி புன: ஸாரமேயாதி³ப⁴க்ஷ்யம் ।
ஸ்வப்னே ஸ்வீயப்ரபா⁴வாத்ஸ்ருஜதி ஹயரதா² நிம்னகா³: பல்வலானி
க்ரீடா³ஸ்தா²னான்யனேகான்யபி ஸுஹ்ருத³ப³லாபுத்ரமித்ரானுகாரான் ॥ 79 ॥

निज-शयन-गतं **நிஜ-ஶயன-க³தம்**	=	தன்னுடைய - படுக்கையில் - இருக்கிற,
कुलायं **குலாயம்**	=	சரீரத்தை,
तत् **தத்**	=	அது,
प्रेत-कल्प-आकृतिकं **ப்ரேத-கல்ப-ஆக்ருதிகம்**	=	பிரேதம் - மாதிரி - ரூபமுள்ளதாகவும்,
पुनः **புன:**	=	மேலும்,
सारमेय-आदि भक्ष्यं **ஸாரமேய-ஆதி³ ப⁴க்ஷ்யம்**	=	நாய் - முதலானவைகளுக்கு - தின்னக்கூடிய தாகவும்,

मा भूत् = ஆகிவிடக்கூடாது,
மா பூ4த்

इति = என்று,
இதி

श्वासमात्र-अवशेषैः = மூச்சு மாத்திரம் - மீதமுள்ளதாயுள்ள,
ஶ்வாஸமாத்ர-அவஶேஷை:

प्राणैः = பிராணன்களைக் கொண்டு,
ப்ராணை:

रक्षन् = ரக்ஷித்துக்கொண்டு,
ரக்ஷன்

स्वप्ने = ஸ்வப்னத்தில்,
ஸ்வப்னே

स्वीय-प्रभावात् = தன்னுடைய - ஸாமர்த்தியத்தினால்,
ஸ்வீய-ப்ரபா4வாத்

हय-रथान् = குதிரைகளையும் - ரதங்களையும்,
ஹய-ரதா2ன்

निम्नगाः = நதிகளையும்,
நிம்னகா3:

पल्वलानि = நீர்க்குட்டைகளையும்,
பல்வலானி

अनेकानि = பலவிதமான,
அனேகானி

क्रीडा-स्थानानि = விளையாடும் - இடங்களையும்,
க்ரீடா3-ஸ்தா2னானி

सुहृत्-अबला-पुत्र-मित्र-अनुकारान् = நண்பன் - ஸ்திரீ - மகன் - மித்திரன் - போலுள்ள ரூபமுடையவர்களையும்,
ஸுஹ்ருத்-அப3லா-புத்ர-மித்ர-அனுகாரான்

अपि = கூட,
அபி

सृजति = ஸ்ருஷ்டி செய்கிறார்.
ஸ்ருஜதி

(80)

मातङ्गव्याघ्रदस्युद्विषदुरगकपीन्कुत्रचित्प्रेयसीभिः
क्रीडन्नास्ते हसन्वा विहरति कुहचिन्मृष्टमश्नाति चान्नम् ।
म्लेच्छत्वं प्राप्तवानस्म्यहमिति कुहचिच्छङ्कितः स्वीयलोका -
दास्ते व्याघ्रादिभीत्या प्रचलति कुहचिद्रोदिति ग्रस्यमानः ॥ ८० ॥

மாதங்க3வ்யாக்4ரத3ஸ்யுத்3விஷது3ரக3கபீன்குத்ரசித்ப்ரேயஸீபி4:
க்ரீட3ன்னாஸ்தே ஹஸன்வா விஹரதி குஹசின்ம்ருஷ்டமஶ்னாதி சான்னம் ।
ம்லேச்ச2த்வம் ப்ராப்தவானஸ்ம்யஹமிதி குஹசிச்ச2ங்கித: ஸ்வீயலோகா -
தா3ஸ்தே வ்யாக்4ராதி3பீ4த்யா ப்ரசலதி குஹசித்3ரோதி3தி க்3ரஸ்யமான: ॥ 80 ॥

मातङ्ग-व्याघ्र-दस्यु-द्विषत्-उरग-कपीन् **மாதங்க3-வ்யாக்4ர-த3ஸ்யு-த்3விஷத்-உரக3-கபீன்**	=	யானை - புலி - திருடன் - சத்ரு - பாம்பு - குரங்கு இவைகளை (ஸ்ருஷ்டி செய்கிறன்),
कुत्रचित् **குத்ரசித்**	=	சில ஸமயத்தில்,
प्रेयसीभि: **ப்ரேயஸீபி4:**	=	பிரியமான ஸ்திரீகளுடன்,
क्रीडन् **க்ரீட3ன்**	=	விளையாடிக்கொண்டு,
आस्ते **ஆஸ்தே**	=	இருக்கிறன்,
वा **வா**	=	அல்லது,
हसन् **ஹஸன்**	=	சிரித்துக்கொண்டு,
विहरति **விஹரதி**	=	உல்லாஸமாயிருக்கிறன்,
कुहचित् **குஹசித்**	=	சில ஸமயத்தில்,
मृष्टं **ம்ருஷ்டம்**	=	சுத்தமான,
अन्नं **அன்னம்**	=	அன்னத்தை,
अश्नाति **அஶ்னுதி**	=	சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறன்,
कुहचित् **குஹசித்**	=	சில ஸமயத்தில்,
म्लेच्छत्वं **ம்லேச்ச2த்வம்**	=	மிலேச்சத் தன்மையை,
प्राप्तवान् **ப்ராப்தவான்**	=	அடைந்தவனாக,

अहं = நான்,
அஹம்
अस्मि = இருக்கிறேன்,
அஸ்மி
इति = என்று,
இதி
स्वीय-लोकात् = தன் - உலகத்திலிருந்து (பந்துக்கள் ஸ்நேஹிதர்களிடமிருந்து),
ஸ்வீய-லோகாத்
शाङ्कित = ஸந்தேஹமுள்ளவனுக,
ஶாங்கித
आस्ते = (விலகி) இருக்கிறுன்,
ஆஸ்தே
व्याघ्रादि-भीत्या = புலி முதலியதின் - பயத்திஞல்,
வ்யாக்[4]ராதி[3]-பீ[4]த்யா
प्रचलति = ஓடுகிறுன்,
ப்ரசலதி
कुहचित् = சில ஸமயம்,
குஹசித்
ग्रस्यमानः = (அவைகளால்) பிடிக்கப்படுபவனுய்,
க்[3]ரஸ்யமானः
रोदिति = அழுகிறுன்.
ரோதி[3]தி

(81)

இதுவரை ஸுஷுப்தியையும் ஸ்வப்னத்தையும் வர்ணித்து விட்டு, முன் 33, 34, 35 சுலோகங்களில் ஸ்வப்னம் போலவே தான் ஜாக்கிரத்தும் என்று சொன்னதையனுஸரித்து, ஜாக்கிரத் காலத்தில் அனுபவிக்கும் உலகமும் கல்பிதம், வெறும் தோற்றந்தான் என்பதை எடுத்துச்சொல்ல ஆரம்பிக்கிறுர். ஸ்வப்னத்திற்கு காரணம் எப்படி நித்ரையோ, அப்படியே ஜாக்கிரத் தோற்றத்திற்குக் காரணம அவித்யை ஆத்ம தத்வத்தை அறியாமலிருப்பதே என்கிறுர். அறியாமையினுல் பதார்த்தம் தோன்றுமா? என்ருல், அதற்கு மூன்று உதாஹரணங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறுர்.

1. சிப்பியில் வெள்ளி, 2. கானலில் ஜலம், 3. கயிற்றில் பாம்பு. இவையெல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவைகளுக்கு அடிப்படையான சிப்பி, கானல், கயிறு இவைகளை அறியாமலிருப்பதுதானே என்கிறுர் -

यो यो दृग्गोचरोऽर्थो भवति स स तदा तद्गतात्मस्वरूपा -
विज्ञानोत्पद्यमानः स्फुरति ननु यथा शुक्तिकाज्ञानहेतुः ।
रौप्याभासो मृषैव स्फुरति च किरणाज्ञानतोऽम्भो भुजङ्गो
रज्ज्वज्ञानान्निमेषं सुखभयकृदतो दृष्टिसृष्टं किलेदम् ॥ ८१ ॥

யோ யோ த்3ருக்3கோ3சரோ(அ)ர்தோ2 ப4வதி ஸ ஸ ததா3 தத்3க3 தாத்மஸ்வரூபா -
விஜ்ஞானோத்பத்3யமானஃ ஸ்பு2ரதி நனு யதா2 ஶுக்திகாஜ்ஞானஹேதுஃ ।
ரௌப்யாபா4ஸோ ம்ருஷைவ ஸ்பு2ரதி ச கிரணாஜ்ஞானதோ(அ)ம்போ4 பு4ஜங்கோ3
ரஜ்ஜ்வஜ்ஞானான்னிமேஷம் ஸுக2ப4யக்ருத3தோ த்3ருஷ்டிஸ்ருஷ்டம் கிலேத3ம் ॥ 81 ॥

यः यः = எந்த எந்த,
யஃ யஃ

अर्थः = பதார்த்தமானது,
அர்த2ஃ

दृक्-गोचरः = பார்வைக்கு - விஷயமாக,
த்3ருக்-கோ3சரஃ

भवति = இருக்கிறதோ,
ப4வதி

सः सः = அது அது,
ஸஃ ஸஃ

तदा = அந்த ஸமயத்தில்,
ததா3

तत्-गत-आत्म-स्वरूप-अविज्ञान-उत्पद्यमानः = அதில் - உள்ள - ஆத்மாவின் - ஸ்வரூப விஷயமான - அறிவின்மையினுலேயே - ஏற்பட்டு,
தத்-க3த-ஆத்ம-ஸ்வரூப-அவிஜ்ஞான-உத்பத்3யமானஃ

स्फुरति = விளங்குகிறது,
ஸ்பு2ரதி

ननु = அல்லவா?
நனு

यथा = எதைப்போல் என்ருல்,
யதா2

रौप्य-आभासः = வெள்ளியின் - தோற்றம்,
ரௌப்ய-ஆபா4ஸஃ

मृषा-एव **ம்ருஷா-ஏவ**	=	பொய்யாகவே இருந்துகொண்டு,
शुक्तिका-अज्ञान-हेतुः **ஶுக்திகா-அஜ்ஞான-ஹேதுஃ**	=	சிப்பி விஷயமான- அறிவின்மையை - காரணமாகக்கொண்டும்,
अम्भः **அம்ப⁴ஃ**	=	ஜலமானது,
किरण-अज्ञानतः **கிரண-அஜ்ஞானதஃ**	=	ஸூர்யகிரணத்தின் - அறியாமையினுலும்,
भुजङ्गः **பு⁴ஜங்க³ஃ**	=	பாம்பானது,
रज्जु-अज्ञानात् **ரஜ்ஜு-அஜ்ஞாளுத்**	=	கயிற்றை - அறியாததினுலும்,
स्फुरति **ஸ்பு²ரதி**	=	விளங்குகிறது. (அவ்விதம் பொய்யாய் தோன்றுவதும் கூட),
निमेषं **நிமேஷம்**	=	ஒரு நிமிஷம்,
सुख-भय-कृत् **ஸுக²-ப⁴ய-க்ருத்**	=	ஸுகத்தையும் - பயத்தையும் - உண்டு பண்ணுகிறது,
अतः **அதஃ**	=	ஆகையால்,
इदं **இத³ம்**	=	(பார்க்கப்படுகிற) இது,
दृष्टि-सृष्टं **த்³ருஷ்டி-ஸ்ருஷ்டம்**	=	பார்க்கும் ஸமயத்தில் - ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது
किल **கில**	=	அல்லவா?

(பார்வைக்கு விஷயம்) - என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும் பார்வை, கேள்வி முதலான எல்லாவித அறிவுகஊயும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எதெல்லாம் இந்திரியங்களாலோ, மனஸினுலோ அறியப்படுகிறதோ, அதெல்லாம் வெறும் தோற்றம். அவைகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையாயுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியாத காரணத்தினுலேயே தோன்றுகின்றன என்று தாத்பர்யம். தோற்றமாயிருந்தாலும் ஸுகத்திற்கு காரணமாய் "நல்லது" என்று தோன்றலாமென்பதற்கு வெள்ளியையும, ஜலத்தையும் துக்கததிற்கு காரணமாய் "கெட்டது" எனறு தோன்றலாமென்பதற்கு பாம்பையும், திருஷ்டாந்தமாக கொடுத்திருக்கிறுர்.

(82)

உலகம் தோற்றந்தான் என்பதற்கு ஆதாரமாக கீதையிலுள்ள வாக்கியத்தின் தாத்பர்யத்தை விளக்கி அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறுர். பகவான் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி சொல்லும்போது தன்னுடைய ஆசிரயத்திஞல்தான் மாயை ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்கிறது என்கிறுர்.

मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् ।
हेतुनाऽनेन कौन्तेय जगद्विपरिवर्तते ॥ ९.१० ॥

மயா(அ)த்⁴யக்ஷேண ப்ரக்ருதி꞉ ஸூயதே ஸசராசரம் ।
ஹேதுஞ(அ)னேன கௌந்தேய ஜக³த்³விபரிவர்ததே ॥ 9.10 ॥

தன்ஐன அதிஷ்டானமாகவைத்து ஜகத் தன்னிடத்தில் தோன்றுவதால், அது தன்னிடத்தில் இருக்கிறதே தவிர, தான் அதனிடத்தில் இல்ஐல என்றும் சொல்கிறுர்.

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना।
मत्स्थानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ९.४ ॥

மயா ததமித³ம் ஸர்வம் ஜக³த³வ்யக்தமூர்தினா।
மத்ஸ்தா²னி ஸர்வபூ⁴தானி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி²த꞉ ॥ 9.4 ॥

मत्तः परतरं नान्यत्किञ्चिदस्ति धनञ्जय।
मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७.७ ॥

மத்த꞉ பரதரம் நான்யத்கிஞ்சித³ஸ்தி த⁴னஞ்ஜய।
மயி ஸர்வமித³ம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிக³ணா இவ ॥ 7.7 ॥

ये चैव सात्त्विका भावा राजसास्तामसाश्च ये।
मत्त एवेति तान्विद्धि नत्वहं तेषु ते मयि ॥ ७.१२ ॥

யே சைவ ஸாத்த்விகா பா⁴வா ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்ச யே।
மத்த ஏவேதி தான்வித்³தி⁴ நத்வஹம் தேஷு தே மயி ॥ 7.12 ॥

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन।
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ १०.३९ ॥

யச்சாபி ஸர்வபூ⁴தானாம் பீ³ஜம் தத³ஹமர்ஜுன।
ந தத³ஸ்தி வினா யத்ஸ்யான்மயா பூ⁴தம் சராசரம் ॥ 10.39 ॥

ஆரோபிதமான ஜகத்திற்குதான் அதிஷ்டானம் என்கிற முறையில் ஜகத் தன்னிடமிருப்பதாகச் சொன்ஞரே தவிர, தன்னிடத்தில் வாஸ்தவமாக ஜகத் இல்ஐலயென்றும் சொல்கிறுர்.

न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम्।
भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूतभावनः ॥ ९.५ ॥
ந ச மத்ஸ்தா2னி பூ4தானி பஶ்ய மே யோக3மைஶ்வரம்।
பூ4தப்4ருன்ன ச பூ4தஸ்தோ2 மமாத்மா பூ4தபா4வன: ॥ 9.5 ॥

"தோன்றின வெள்ளி எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்டால் "கிளிஞ்சலில்" என்று தான் பதில் சொல்லவேண்டும். "கிளிஞ்சலில் வெள்ளி இருக்கிறதா?" என்று கேட்டால், "இல்லை" என்றே பதில் சொல்லவேண்டும். இப்பதில்கள் ஒனறுக்கொன்று மாறுபட்டதாகவும் விரோதமாகவும் தோன்றின போதிலும், இரண்டுமே வாஸ்தவம். அப்படியேதான் "ஜகத் பகவானிடத்தில் இருக்கிறது" "பகவானிடததில் ஜகத் இல்லை" என்ற இரண்டு வாக்கியங்களும் என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்லுகிறர் -

मायाध्यासाश्रयेण प्रविततमखिलं यन्मया तेन मत्स्था -
न्येतान्येतेषु नाहं यदपि हि रजतं भाति शुक्तौ न रौप्ये ।
शुक्त्यंशस्तेन भूतान्यपि मयि न वसन्तीति विष्वग्विनेता
प्राहास्माद्दृश्यजातं सकलमपि मृषैवेन्द्रजालोपमेयम् ॥ ८२ ॥
மாயாத்4யாஸாஶ்ரயேண ப்ரவிததமகி2லம் யன்மயா தேன மத்ஸ்தா2 -
ந்யேதான்யேதேஷு நாஹம் யத3பி ஹி ரஜதம் பா4தி ஶுக்தௌ ந ரௌப்யே ।
ஶுக்த்யம்ஶஸ்தேன பூ4தான்யபி மயி ந வஸந்தீதி விஷ்வக்3வினேதா
ப்ராஹாஸ்மாத்3த்3ருஶ்யஜாதம் ஸகலமபி ம்ருஷைவேந்த்3ரஜாலோபமேயம்
॥ 82 ॥

माया-अध्यास-आश्रयेण = மாயையினுல் ஏற்படும் - அத்யாஸத்திற்கு
மாயா-அத்4யாஸ-ஆஶ்ரயேண (தோற்றமாகிய ஆரோபிதத்திற்கு) ஆசிரயமாய் (அதிஷ்டானமாய்) இருக்கும்,

मया = என்னுல்,
மயா

अखिलं = எல்லாம்,
அகி2லம்

प्रविततं = நன்குவிஸ்தாரமாய் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது,
ப்ரவிததம்

यत् = என்பது எதுவோ,
யத்

तेन = அதினுல்,
தேன

एतानि = இவைகள் எல்லாம்,
ஏதானி

मत्-स्थानि மத்-ஸ்தா²னி	=	என்னிடத்தில் இருப்பவைகள்,
एतेषु ஏதேஷு	=	இவைகளிடத்தில்,
अहं அஹம்	=	நான்,
न ந	=	இருப்பதில்லை,
यत्-अपि-हि யத்-அபி-ஹி	=	எதனுல் கூட,
शुक्तौ ஶுக்தௌ	=	கிளிஞ்சலில்,
रजतं ரஜதம்	=	வெள்ளி,
भाति பா⁴தி	=	தோன்றுகிறதோ,
तेन தேன	=	அதனுல்,
रौप्ये ரௌப்யே	=	அந்த வெள்ளியில்,
शुक्ति-अंशः ஶுக்தி-அம்ஶ꞉	=	கிளிஞ்சலின் - அம்சம் கூட,
न ந	=	கிடையாது. (உண்மையில்),
भूतानि अपि பூ⁴தானி அபி	=	உண்டான பதார்த்தங்களும்,
मयि மயி	=	என்னிடத்தில்,
न वसन्ति ந வஸந்தி	=	இருக்கவில்லை,
इति இதி	=	என்று,
विष्वक्-विनेता விஷ்வக்-வினேதா	=	ஜகத்திற்கெல்லாம் - ஆசார்யர் (நடத்துகிறவர், பகவான்),
प्राह ப்ராஹ	=	சொல்லி இருக்கிருர்,

अस्मात् **அஸ்மாத்**	=	ஆகையினுல்,
ध्रुश्य-जातं **த்⁴ருஶ்ய-ஜாதம்**	=	பார்க்கப்படுகிற - கூட்டம்,
सकलं अपि **ஸகலம் அபி**	=	எல்லாம்கூட,
इन्द्र जाल-उपमेयं **இந்த்³ர ஜால-உபமேயம்**	=	இந்திர ஜாலத்திற்கு - ஒப்பிடக் கூடியதாக,
मृषा एव **ம்ருஷா ஏவ**	=	பொய்யேதான்.

அதிஷ்டானத்தினுடைய ஸத்தையை வைத்துக்கொண்டே ஆரோபிதம் இருப்பதாகத் தோன்றுவதினுல், அதிஷ்டானத்தில் ஆரோபிதம் இருக்கிறதென்று ஒருவாறு சொல்லலாம். ஆனுல் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகிய அதிஷ்டான விஷய மான அறியாமை ஏற்படாமலேயிருந்தாலும் ஏற்பட்டு விலகிவிட்டாலும், தோற்றமே ஏற்படாததினுல் அதிஷ்டானத்தில் ஆரோபிதம் இல்லையென்று சொல்வதுதான். நியாயமாகும். தவிரவும், ஆரோபிதத்திற்கு சொந்தமாக ஸத்தையே இல்லாமலிருப்ப பதினுல், அது இன்னொரு ஆரோபிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாக இருக்க யோக்கிய தையற்றது அப்படியிருக்க, தனக்கு; ஸத்தையைக் கொடுத்த அதிஷ்டானத் திற்கும் அதிஷ்டானமாய் இருப்பது ஸாத்தியமேயில்லை. மேலும், அதற்கு ஸத்தை யைக் கொடுத்த அதிஷ்டானம் வாஸ்தவமாக "ஸத்" இருக்கும் பதார்த்தமானதினுல் அது வேறு அதிஷ்டானத்தை பேக்ஷிக்காது. ஆகையால், அதிஷ்டானமாயிருக்கும் பதார்த்தம் ஆரோபிதத்தில் இருக்கிறது என்று சொல்வது நியாயமாகாது. இந்த முறையில்தான் பகவான் "என்னிடம் ஜகத் இருக்கிறது. ஜகத்தில் நான் இல்லை" என்றும் "வாஸ்தவத்தில் என்னிடம் ஜகத் இல்லை" என்றும் சொல்கிருர். எது வாஸ்த வமாய் இல்லாமல் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ அது இந்திரஜால வித்தையினுல் காட்டப்படுகிற பொய்யான பதார்த்தங்கள் போலவேதான்.

(83)

ஜகத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் மாயையினுல் ஏற்படும் அத்யாஸம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது, தான் பிரஹ்மம் என்பதை அறியாமல் தன்னை சரீரம் முதலானதென்று பிராந்தியினுல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது அத்துடன் அந்த நினைப்பு நின்றுவிடுகிறதில்லை. ஜகத்தில் தோன்றும் பதார்த்தங்களில் "நல்லது, கெட்டது", "வேண்டும், வேண்டாம்" என்கிற எண்ணங்களும் ஏற்படுவதினுல், நல்ல தாய் தோன்றும் பதார்த்தத்தை ஸம்பாதித்து ஸுகமடைவதற்காகவும், கெட்டதாய் தோன்றும் பதார்த்தத்தை விலக்கி துக்கமடையாமல் இருப்பதற்கும் பிரவிருத்தி செய்யும்படி ஏற்படுகிறது. அதினுல் புண்யம், பாபம், ஸுகம், துக்கம் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. அத்யாஸம் ஸகல ஜீவர்களுக்குமிருப்பதினுல் இவ்வித பிரவிருத்தி களில்லாமல் யாராலும் இருக்க முடியாது என்ற தத்வத்தை பிருஹதாரண்யக

உபநிஷத்தில் கண்டபடிக்கும் பகவத்கீதையில் கண்டபடிக்கும் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறுர். இங்கே மனிதன் இறந்தபிறகு எங்கே போகிறுன் என்று ஜரத்காருவின் புத்திரரான ஆர்த்தபாகர் என்பவர் யாக்ஞவல்க்யரைக் கேட்கும்போது “கர்மாவை அனுஸரித்து புண்ய கர்மாவாயிருந்தால் புண்யலோகத்திற்கும் பாபகர்மாவா இருந்தால் பாப லோகத்திற்கும்” என்று அவர் பதில் சொல்கிறுர்; அப்பொழுது அவ்விருவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததும் சிலாகித்துக் கொண்டிருந்ததும் கர்மாவைத் தான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது.

तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुरथ ह यत्प्रशसतुः कर्म हैव तत्प्रशसतुः पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति पापः पापेनेति ततो ह जारत्कारव आर्तभाग उपरराम ।

தௌ ஹ யதூ³சதுஃ கர்ம ஹைவ ததூ³சதுரத² ஹ யத்ப்ரஶஸதுஃ கர்ம ஹைவ தத்ப்ரஶஸதுஃ புண்யோ வை புண்யேன கர்மணு ப⁴வதி பாபஃ பாபேனேதி ததோ ஹ ஜாரத்காரவ ஆர்தபா⁴க³ உபரராம ।

பகவானும் பிராணிகள் பூர்வ கர்மாவினுல் ஏவப்படுகிறபடியால் மேற்கொண் டும் ஏதேனும் பிரவிருத்தி செய்து கொண்டேதானிருப்பார்கள் என்பதை

न हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते हि वशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥ III, 5

ந ஹி கஶ்சித க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட²த்யகர்மக்ருத் ।
கார்யதே ஹி அவஶேஃ கர்ம ஸர்வஃ ப்ரக்ருதிலைஃ கு³ணைஃ ॥

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः।
निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ XIV 5

ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம இதி கு³ணுஃ ப்ரக்ருதிஸம்ப⁴வாஃ।
நிப³த்⁴னந்தி மஹாபா³ஹோ தே³ஹே தே³ஹினமவ்யயம் ॥

न हि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः।
यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ XVIII 11

ந ஹி தே³ஹப்⁴ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷதஃ।
யஸ்து கர்மப²லத்யாகீ³ ஸ த்யாகீ³த்யபி⁴தீ⁴யதே

என்ற சுலோசங்களில் சொல்லியிருக்கிறுர்

हेतुः कर्मैव लोके सुखतदितरयोरेवमज्ञोऽविदित्वा
मित्रं वा शत्रुरित्थं व्यवहरति मृषा याज्ञवल्क्यार्तभागौ ।
यत्कर्मैवोचतुः प्राग्जनकनृपगृहे चक्रतुस्तत्प्रशंसां
वंशोत्तंसो यदूनामिति वदति न कोऽप्यत्र तिष्ठत्यकर्मा ॥ ८३ ॥

ஹேது: கர்மைவ லோகே ஸுக[2]ததி[3]தரயோரேவமஜ்ஞோ(அ)விதி[3]த்வா மித்ரம் வா ஶத்ருரித்த[2]ம் வ்யவஹரதி ம்ருஷா யாஜ்ஞவல்க்யார்தபா[4]கௌ[3] । யத்கர்மைவோசது: ப்ராக்[3]ஜனகந்ருபக்[3]ருஹே சக்ரதுஸ்தத்ப்ரஶம்ஸாம் வம்ஶோத்தம்ஸோ யதூ[3]நாமிதி வத[3]தி ந கோ(அ)ப்யத்ர திஷ்ட[2]த்யகர்மா ॥ 83 ॥

लोके **லோகே**	=	உலகத்தில்,
सुख-तदितरयोः **ஸுக[2]-ததி[3]தரயோ:**	=	ஸுகத்திற்கும் - அதிலிருந்து வேறுகிய துக்கத்திற்கும்,
हेतुः **ஹேது:**	=	காரணம்,
कर्म एव **கர்ம ஏவ**	=	கர்மாதான்,
एवं **ஏவம்**	=	இவ்விதமாக,
अविदित्वा **அவிதி[3]த்வா**	=	தெரிந்து கொள்ளாமல்,
अज्ञः **அஜ்ஞ:**	=	அறிவற்றவன்,
मित्रं वा **மித்ரம் வா**	=	நண்பன் என்ருே,
शत्रु **ஶத்ரு**	=	சத்ரு என்ருே,
इत्थं **இத்த[2]ம்**	=	என்று,
मृषा **ம்ருஷா**	=	வீணுக,
व्यवहरति **வ்யவஹரதி**	=	வியவஹாரம் செய்கிருன்,
यत् **யத்**	=	எந்த,
कर्म एव **கர்ம ஏவ**	=	கர்மாவையே,
प्राक् **ப்ராக்**	=	முன்னுல்,
जनक-नृप-गृहे **ஜனக-ந்ருப-க்[3]ருஹே**	=	ஜனக - ராஜன் - கிருஹத்தில்,

याज्ञवल्क्य-आर्तभागौ = யாக்ஞவல்க்யரும் ஆர்த்தபாகரும்,

யாஜ்ஞவல்க்ய-ஆர்தபா^{4}கௌ^{3}

ऊचतुः = சொல்லிக் கொண்டார்கள்,

ஊசது:

तत्-प्रशंसां = அது விஷயமான - பிரசம்ஸையை,

தத்-ப்ரஶம்ஸாம்

चकतुः = செய்தார்கள் (அதை சிலாகித்தார்கள்),

சகது:

यदूनां = யதுக்களுடைய,

யதூ^{3}னாம்

वंश-उत्तंसः = வம்சத்திற்கு அலங்காரமாயிருந்தவர் (ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான்),

வம்ஶ-உத்தம்ஸ:

अत्र = இங்கே உலகத்தில்,

அத்ர

कः अपि = யாருங்கூட,

க: அபி

अकर्मा = கர்மா செய்யாதவராக,

அகர்மா

न तिष्ठति = இருப்பதில்லை,

ந திஷ்ட^{2}தி

इति = என்று,

இதி

वदति = சொல்கிறார்.

வத^{3}தி

இப்பொழுதுதான் அனுபவிக்கும் ஸுகத்திற்கு முன்னால் செய்த புண்யம்தான் காரணம். இப்பொழுது தான் அனுபவிக்கும் துக்கத்திற்கு முன்னால் தான்செய்த பாபம்தான் காரணம் என்கிற உண்மையை அறியாமல் பலர் தன் ஸுக துக்கங்களுக்கு மனிதர்களே காரணமென்று எண்ணி சிலரை நண்பர்களாகவும் சிலரை எதிரிகளாகவும் பாவித்து வியவஹாரம் செய்கின்றனர்.

(84)

கர்மாதான் ஸுக துக்கத்திற்குக் காரணம் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் கர்மாவானது ஜடமானதினால் அதுவாக ஸுக துக்கத்தைக் கொடுக்க சக்தியற்றது. அதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு ஸுக துக்கங்களை கொடுப்பதற்கு ஒரு சேதனன் வேண்டும். மரத்தை வெட்டித் தள்ளுவது கோடாலி தான் என்பதில் ஆக்ஷேபனையில்லை. ஆனாலும் அது ஜடமானதினால் அதுவாக வெட்டிவிடாது. ஒரு

மனிதன் அதை கையில் எடுத்து உபயோகித்தால்தான் கோடாலி வெட்டமுடியும். அப்படியே ஸகல ஜீவர்களுக்கும் அந்தந்த கர்மாக்களுக்கு தக்கபடி ஸுக துக்கங்களைக் கொடுப்பதற்கு ஒரு சேதனராகிய ஆத்மா அவசியம்; ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும் ஒரு சேதனனுகிய ஆத்மா அவசியம். ஸுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும் ஒரு சேதனனுகிய ஆத்மா அவசியம். பலன் கொடுப்பவரை ஈசுவரன் என்றும், அனுபவிப்பவனை ஜீவன் என்றும் சொல்வார்கள். கர்மா தானுக பலனைக் கொடுக்க முடியாதென்பது அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

वृक्षच्छेदे कुठारः प्रभवति यदपि प्राणिनोद्यस्तथापि
प्रायोऽन्नं तृप्तिहेतुस्तदपि निगदितं कारणं भोक्तृयत्नः ।
प्राचीनं कर्म तद्वद्विषमसमफलप्राप्तिहेतुस्तथापि
स्वातन्त्र्यं नश्वरेऽस्मिन्न हि खलु घटते प्रेरकोऽस्यान्तरात्मा ॥ ८४ ॥

வ்ருக்ஷச்சே²தே³ குடா²ர: ப்ரப⁴வதி யத³பி ப்ராணினோத்³யஸ்ததா²பி
ப்ராயோ(அ)ன்னம் த்ருப்திஹேதுஸ்தத³பி நிக³தி³தம் காரணம்
போ⁴க்த்ருயத்ன: ।
ப்ராசீனம் கர்ம தத்³வத்³விஷமஸமப²லப்ராப்திஹேதுஸ்ததா²பி
ஸ்வாதந்த்ர்யம் நஶ்வரே(அ)ஸ்மின்ன ஹி க²லு க⁴டதே
ப்ரேரகோ(அ)ஸ்யாந்தராத்மா ॥ 84 ॥

वृक्ष-छेदे = மரத்தை வெட்டுவதில்,
வ்ருக்ஷ-சே²தே³
कुठारः = கோடாலியானது,
குடா²ர:
प्रभवति = சக்தியுள்ளது,
ப்ரப⁴வதி
यत् अपि = என்றலும்,
யத் அபி
तथा-अपि = அப்படியும்,
ததா²-அபி
प्राणि-नोद्यः = பிராணியால் (சேதனனல்),
ப்ராணி-நோத்³ய: உபயோகப்படுத்த வேண்டியதாய் இருக்கிறது,
प्रायः = ஸாதாரணமாக,
ப்ராய:
अन्नं = அன்னம்,
அன்னம்
तृप्ति-हेतुः = திருப்திக்கு காரணம்,
த்ருப்தி-ஹேது:

तत् अपि **தத் அபி**	=	அப்படியிருந்தும்,
भवति-यत्र **ப⁴வதி-யத்ர**	=	சாப்பிடுகிறவனுடைய - பிரயத்னம்,
कारणं **காரணம்**	=	காரணமாக,
निगदितं **நிக³தி³தம்**	=	சொல்லப்படுகிறது,
तद्वत् **தத்³வத்**	=	அதைப்போலவே,
प्राचीनं **ப்ராசீனம்**	=	முன் செய்திருக்கும்,
कर्म **கர்ம**	=	கர்மாதான்,
विषम सम-फल-प्राप्ति-हेतुः **விஷம ஸம-ப²ல-ப்ராப்தி-ஹேதுஃ**	=	கெட்டதோ - நல்லதோ - பலனை அடைவதற்கு - காரணம்,
तथा अपि **ததா² அபி**	=	அப்படியேயானாலும்,
नश्वरे **நஶ்வரே**	=	நாசத்தையடையும் தன்மையுள்ள,
अस्मिन् **அஸ்மின்**	=	இந்த கர்மாவில்,
स्वातन्त्र्यं **ஸ்வாதந்த்ர்யம்**	=	ஸ்வதந்திரமாக இருக்கும் தன்மை (தானாகவே பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய தன்மை),
न हि खलु घटते **ந ஹி க²லு க⁴டதே**	=	பொருந்தாது என்பது பிரஸித்தமல்லவா? (ஆகையால்),
अस्य **அஸ்ய**	=	இதற்கு (கர்மாவிற்கு),
प्रेरकः **ப்ரேரகஃ**	=	பலனைக்கொடுக்கும்படி) ஏவுகிறவர் (செய்பவர்),
अन्तरात्मा **அந்தராத்மா**	=	உள்ளிருக்கும் ஆத்மா.

கர்மாவானது செய்யப்படும் ஸமயத்தில் மாத்திரம் இருந்து செய்து முடிந்தவுடன் நாசத்தையடைந்துவிடுவதால், அது பின்னால் ஒரு காலத்தில் பலனைக் கொடுக்கிறது என்பது ஸாத்தியமில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான்

नश्वरे

நஶ்வரே

(நாசமடையக் கூடிய) என்று கர்மா குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கர்மா செய்யும் போதும் பலன் ஏற்படும்போதும் தொடர்ந்திருக்கிறவனும், பலனுகிய ஸுக துக்கங்கஊ அனுபவிக்கக்கூடியவனுமான ஒரு சேதனன் அவசியம் வேண்டியிருக் கிறது. இதை பகவத் கீதையில்

कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते।
पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ XIII, 21

கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே।
புருஷ: ஸுக²து³:கா²னாம் போ⁴க்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே ॥

என்று சொல்லியிருக்கிருர். அனுபவிப்பதற்கு ஜீவன் வேண்டியதாளுலும் அனுபவிப்பதில் அவனுக்குப் பூரா ஸ்வாதந்திரியம் இருந்துவிட்டால் ஸுகத்தை மாத்திரம் அனுபவிப்பானே தவிர துக்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் அவனுக்கும் ஸுக துக்கங்களை கர்மானுஸாரமாகக் கொடுப்பதற்கு அவனுக்கு மேல் ஒரு சேதனன் வேண்டியிருக்கிறது அவரே ஈசுவரன். அவரே எல்லா பிராணிக ளுடையவும் ஹ்ருதய குஹையில் கர்மாக்களுக்கெல்லாம் ஸாக்ஷியாக இருந்து கொண்டிருக்கிருர்.

(85)

ஈசுவரன் ஒருவர்தான் ஸகல பிராணிகளுக்கும் கர்ம பலஊக் கொடுப்பவர். வேறு எந்த தேவதையை உபாஸித்தாலும் அந்த தேவதையும் ஈசுவரனில் அடங்கின தேயானதிஞல், அந்த உபாஸஊயும் ஈசுவரஊ உபாஸித்ததாகவேதான் ஆகிறது. ஆஞல் இந்த தத்வத்தை ஸாமான்ய ஜனங்கள் அறிவதில்ஊ. அறியாததிஞல் மேலான பிரயோஜனத்தை அடையத் தவறிவிடுகிருர்கள்.

येऽप्यन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः ।
तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ IX. 23.

யே(அ)ப்யன்யதே³வதா ப⁴க்தா யஜந்தே ஶ்ரத்³த⁴யான்விதா: ।
தே(அ)பி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி⁴பூர்வகம் ॥

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च ।
न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ IX. 24.

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானாம் போ⁴க்தா ச ப்ரபு⁴ரேவ ச ।
ந து மாமபி⁴ஜானந்தி தத்த்வேஞதஶ்ச்யவந்தி தே ॥

அவர்கள் பலவித ஆசைகளைக்கொண்டு மற்ற தேவதைகளை சிரத்தையுடன் ஆராதித்து அந்த தேவதைகள் மூலமாக பலன்களை அடைகிறார்கள்; அந்த பலன்களையும் பகவானே தான் ஏற்படுத்திக்கொடுக்கிறார் என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை; ஆகையால் அப்பலன்களும் சீக்கிரம் நாசத்தை அடைந்துவிடுகின்றன. பகவானையே நேரில் உபாஸித்தால் மற்ற தேவதைகளையும் உபாஸித்ததாக ஆகுமோ உத்தமமான பலனையே அடையலாமே என்பதையும் தெரிந்துகொள்வதில்லை.

कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः ।
तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नियताः स्वया ॥ VII 20

காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞானாঃ ப்ரபத்³யந்தே(அ)ன்யதே³வதாঃ ।
தம் தம் நியமமாஸ்தா²ய ப்ரக்ருத்யா நியதாঃ ஸ்வயா ॥

स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।
लभते च ततः कामान्मयैव विहितान्हि तान् ॥ VII 22

ஸ தயா ஶ்ரத்³த⁴யா யுக்தஸ்தஸ்யாராத⁴னமீஹதே ।
லப⁴தே ச ததঃ காமான்மயைவ விஹிதான்ஹி தான் ॥

अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसाम् ।
देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ VII 23

அந்தவத்து ப²லம் தேஷாம் தத்³ப⁴வத்யல்பமேத⁴ஸாம் ।
தே³வாந்தே³வயஜோ யாந்தி மத்³ப⁴க்தா யாந்தி மாமபி

இவ்விஷயத்தை இரண்டு சுலோகங்களில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் எடுத்துச் சொல்கிறார்.

स्मृत्या लोकेषु वर्णाश्रमविहितमदो नित्यकाम्यादि कर्म
सर्वं ब्रह्मार्पणं स्यादिति निगमगिरी संगिरन्तेऽतिरम्यम् ।
यन्नासानेत्र जिह्वाकरचरण शिरः श्रोत्र संतर्पणेन
तुष्येदङ्गीव साक्षात्तरुरिव सकलो मूलसंतर्पणेन ॥ ८५ ॥

ஸ்ம்ருத்யா லோகேஷு வர்ணாஶ்ரமவிஹிதமதோ³ நித்யகாம்யாதி³ கர்ம
ஸர்வம் ப்³ரஹ்மார்பணம் ஸ்யாதி³தி நிக³மகி³ரீ ஸங்கி³ரந்தே(அ)திரம்யம் ।
யன்னாஸாநேத்ர ஜிஹ்வாகரசரண ஶிரঃ ஶ்ரோத்ர ஸந்தர்பணேன
துஷ்யேத³ங்கீ³வ ஸாக்ஷாத்தருரிவ ஸகலோ மூலஸந்தர்பணேன ॥ 85 ॥

स्मृत्या = ஸ்மிருதியினால்,
ஸ்ம்ருத்யா

लोकेषु = உலகத்தில்,
லோகேஷு

वर्ण-आश्रम-विहितं **வர்ண-ஆஶ்ரம-விஹிதம்**	=	வர்ணம் - ஆசிரமம் - இவைகளை உத்தேசித்து - விதிக்கப்பட்டிருக்கிற,
अदः **அத³:**	=	அந்தந்த,
नित्य-काम्य-आदि **நித்ய-காம்ய-ஆதி³**	=	நித்யம் - காம்யம் - முதலான,
कर्म **கர்ம**	=	கர்மா,
सर्वं **ஸர்வம்**	=	எல்லாமே,
ब्रह्म-अर्पणं **ப்³ரஹ்ம-அர்பணம்**	=	பிரஹ்மத்திற்கு - அர்ப்பணமாக,
स्यात् **ஸ்யாத்**	=	ஆகும்,
इति **இதி**	=	என்று,
निगम-गिरः **நிக³ம-கி³ர:**	=	வேத - வாக்கியங்கள்,
अतिरम्यं **அதிரம்யம்**	=	வெகு அழகாக,
संगिरन्ते **ஸங்கி³ரந்தே**	=	சொல்லுகின்றன,
यत् **யத்**	=	ஏனென்றால்,
नासा-नेत्र-जिह्वा-कर-चरण-शिरः-श्रोत्र संतर्पणेन **நாஸா-நேத்ர-ஜிஹ்வா-கர-சரண-ஶிர:-ஶ்ரோத்ர ஸந்தர்பணேன**	=	மூக்கு - கண் - நாக்கு - கை - கால் - தலை - காது இவைகளுக்கு திருப்தி செய்வதினால்,
अङ्गी एव **அங்கீ³ ஏவ**	=	இந்த அங்கங்களையுடையவர் போலவும்,
मूल-संतर्पणेन **மூல-ஸந்தர்பணேன**	=	வேருக்கு - (உரம், ஜலம், இவற்றின் மூலம்) திருப்தி செய்வதினால்,
सकलः **ஸகல:**	=	பூரா,
तरः इव **தர: இவ**	=	மரம்போலவும்,

साक्षात् = நேராக,

ஸாக்ஷாத்

तुष्येत् = பகவான் ஸந்தோஷமடைவார்.

துஷ்யேத்

वर्णाश्रमविहितं

வர்ணாஶ்ரமவிஹிதம்

வர்ணத்தையும், ஆசிரமத்தையும் ஒட்டி விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கர்மாக்களில் ஸூர்யன், வாயு, அக்னி முதலிய தேவதைகளின் ஆராதனை ரூபமாக அநேக கர்மாக்கள் இருக்கும. சிலது அவசியம் செய்யவேண்டிய நித்ய கர்மாக்களாகவும், சிலது ஏதோ நிமித்தத்தைக்கருதிச் செய்யவேண்டிய நைமித்திக கர்மாக்களாகவும், சிலது பாபத்தைப் போக்குவதற்கான பிராயச்சித்த கர்மாக்களாகவும், சிலது விசேஷ மாய் வேண்டப்படும் பலனை உத்தேசித்துச் செய்யும் காம்ய கர்மாக்களாகவும், சிலது உபாஸனரூபமாயும் இருக்கும். எப்படியிருந்தாலும் எல்லா கர்மாக்களையும் செய்து கடைசியில் அவைகளை பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்வதுதான் நியாயம். அந்தந்த தேவ தையை உத்தேசித்துக் கர்மாவை செய்துவிட்டு கடைசியில் பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்வது உசிதமா என்று தோன்றலாம். ஒரு பெரியவர் கிருஹத்திற்கு வந்தபோது அவருக்கு நல்ல சந்தனத்தைக் கொடுத்து, நல்ல காக்ஷிகளைக்காட்டி, நல்ல ருசியான ஆஹாரம்கொடுத்து, கையில் தாம்பூலாதிகள் ஸமர்ப்பித்து, கால்களில் வணங்கி, மலர்மாலைகள் அணிவித்து, இனிய சொல் சொல்லி, உபசாரம் செய்வதில்லையா? அப்பொழுது அக்கார்யங்களால் அந்தந்த அங்கங்கள் மூலமாக அந்த பெரியாரையே ஆராதித்ததாக ஆகிறதல்லவா? அப்படியே மரத்தின் வேரில் விட்டஜலம் வேருக்கு மாத்திரமா பிரயோஜனம்? பூரா மரமும் குளிர்ந்து செழிப்பதில்லையா? அப்படியே இதர தேவதைகளை கர்மாக்களால் ஆராதனை செய்வதும் இந்த தேவதைகளெல்லா ரையும் தன் அங்கமாய்க்கொண்ட ஸர்வ தேவதாஸ்வரூபியான பகவானுடைய ஆராதனையேயாகும். ஆனால் ஜனங்கள் இவ்விதம் தெரிந்து கொள்ளாமல் அந்தந்த தேவதைகளை மாத்திரம் ஆராதிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு விடுவதால், பகவானு டைய ஆராதனைக்கு ஏற்பட்ட முக்கிய பலனையடைவதில்லை.

मूलसंतर्पणेन

மூலஸந்தர்பணேன

வேரில் ஜலம் விட்டால் எப்படி மரத்திலுள்ள துளிர், இலை, பூ, காய், பழம் எல்லாம் செழிப்படைகின்றனவோ, அப்படியே எல்லா தேவதைகளுக்கும் வேராயிரு க்கிற பகவானை உத்தேசித்து பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்துவிட்டால், அவருடைய அங்கங்களாகிய மற்ற தேவதைகளும் திருப்தியடைந்து விடுவார்கள். துளிர் முதலி யவைகளில் ஜலம் விடுவது எப்படி வேண்டியதேயில்லையோ, அப்படியே பகவானை ஆராதிப்பவர்களுக்கு மற்ற தேவதைகளை தனித்து ஆராதனை செய்ய அவசியமில்லை யென்ற தாத்பர்யமும் கிடைக்கிறது.

(86)

இவ்விதமாக ஸர்வ தேவதா ஸ்வரூபியாகிய பகவானுடைய தத்வத்தை யறியாமல் கர்மரக்களைச் செய்கிறவர்களுக்கு பலன் அல்பமாய்த்தானிருக்கும். அந்தப்பலன் அனுபவித்து தீர்ந்தவுடன் மறுபடியும் துக்கம்தான். வேதாத்யயன ஸம்பன்னர்களாய் வைதீக கர்மானுஷ்டான நிரதர்களாய் இருந்தாலும், அவர்களும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேல்லோகங்களுக்குப் போய் விட்டு கர்மபலன் முடிந்தவுடன் திரும்பி இங்கே பூலோகத்திற்கு வரவேண்டியதுதான்.

त्रैविद्या माँ सोमपाः पूतपापा यज्ञैरिष्ट्वा स्वर्गतिं प्रार्थयन्ते।
ते पुण्यमासाद्य सुरेन्द्रलोक मश्नन्ति दिव्यान्दिवि देवभोगान् ॥ IX 20

த்ரைவித்3யா மாம் ஸோமபாः பூதபாபா யஜ்ஞைரிஷ்ட்வா ஸ்வர்க3திம் ப்ரார்த2யந்தே।
தே புண்யமாஸாத்3ய ஸுரேந்த்3ரலோக மஶ்னந்தி தி3வ்யாந்தி3வி தே3வபோ4கா3ன் ॥

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।
एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते ॥ IX 21

தே தம் பு4க்த்வா ஸ்வர்க3லோகம் விஶாலம் க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஶந்தி ।
ஏவம் த்ரயீத4ர்மமனுப்ரபன்னா க3தாக3தம் காமகாமா லப4ந்தே ॥

आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।
मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ VIII 16

ஆப்3ரஹ்மபு4வனால்லோகாः புனராவர்தினோ(அ)ர்ஜுன ।
மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புனர்ஜன்ம ந வித்3யதே ॥

என்ற இந்த கீதா சுலோகங்களின் கருத்துக்களை அடுத்த சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறுர்.

यः प्रैत्यात्मानभिज्ञः श्रुतिविदपि तथाकर्मकृत्कर्मणोऽस्य
नाशः स्यादल्पभोगात्पुनरवतरणे दुःखभोगो महीयान् ।
आत्माभिज्ञस्य लिप्सोरपि भवति महाञ्शाश्वतः सिद्धिभोगो
ह्यात्मा तस्मादुपास्यः खलु तदधिगमे सर्वसौख्यान्यलिप्सोः ॥ ८६ ॥

யः ப்ரைத்யாத்மானபி4ஜ்ஞः ஶ்ருதிவித3பி ததா2கர்மக்ருத்கர்மணோ(அ)ஸ்ய
நாஶः ஸ்யாத3ல்பபோ4கா3த்புனரவதரணே து3ःக2போ4கோ3 மஹீயான் ।
ஆத்மாபி4ஜ்ஞஸ்ய லிப்ஸோரபி ப4வதி மஹாஞ்ஶாஶ்வதः ஸித்3தி4போ4கோ3
ஹ்யாத்மா தஸ்மாது3பாஸ்யः க2லு தத3தி4க3மே ஸர்வஸௌக்2யான்யலிப்ஸோः ॥ 86 ॥

श्रुतिवित् = வேதன் - (அத்யயனத்துடன் அர்த்தம்) அறிந்தவனுகவும்,
ஶ்ருதிவித்

तथा-कर्म-कृत् = அதில் சொல்லியபடி - கர்மாக்களை - அனுஷ்டிக்கிறவனுகவும்,
ததா2-கர்ம-க்ருத்

अपि = இருந்தாலுங்கூட,
அபி

यः = எவன்,
யஃ

आत्म-अनभिज्ञः = ஆத்ம தத்வத்தை - அறியாதவனுக,
ஆத்ம-அனபி4ஜ்ஞஃ

प्रैति = இறந்தபோகிறுனே,
ப்ரைதி

अस्यः = இவனுடைய,
அஸ்யஃ

कर्मणः = கர்மாவிற்கு,
கர்மணஃ

अल्प भोगात् = கொஞ்சம் - போகத்திருல்,
அல்ப போ4கா3த்

नाशः = நாசமானது,
நாஶஃ

स्यात् = ஏற்பட்டுவிடும்,
ஸ்யாத்

पुनः = மறுபடியும்,
புனஃ

अवतरणे = கீழே இறங்கும்போது,
அவதரணே

यहीयान् = மிகவும் அதிகமான,
யஹீயான்

दुःखभोगः = துக்கத்தின் - அனுபவம் (உண்டு),
து3ஃக2போ4க3ஃ

आत्म-अभिज्ञस्य = ஆத்ம தத்வத்தை - அறிந்தவனுக்கு,
ஆத்ம-அபி4ஜ்ஞஸ்ய

लिप्सोः अपि = ஏதேனும் அடைய வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ளவனுயிருந்தாலுங்கூட,
லிப்ஸோஃ அபி

महान् = பெரியதாய்,
மஹான்

शाश्वतः	=	நீடித்ததாயுள்ள,
ஶாஶ்வத:		
सिद्धि-भोगः	=	(அணிமாதி) ஸித்திகளுடன் - போகமானது,
ஸித்[3]தி[4]-போ[4]க[3]:		
भवति	=	ஏற்படும்,
ப[4]வதி		
तस्मात्	=	ஆகையினால்,
தஸ்மாத்		
आत्मा हि	=	ஆத்மாவல்லவா,
ஆத்மா ஹி		
उपास्यः	=	உபாஸிக்க வேண்டியவர்?
உபாஸ்ய:		
अलिप्सोः	=	ஆசையற்றவருக்கு,
அலிப்ஸோ:		
तत्-अधिगमे	=	அந்த ஆத்மாவைப்பற்றி - ஸாக்ஷாத்தாக
தத்-அதி[4]க[3]மே		அறிவு ஏற்படும்போது,
सर्व-सौख्यान्यानि	=	எல்லா - ஸௌக்யங்களும்,
ஸர்வ-ஸௌக்[2]யான்யானி		
खलु	=	இருக்கமல்லவா?
க[2]லு		

இந்த சுலோகத்திற்கு மூல சுருதி பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில்

तदेतद्ब्रह्म क्षत्रं विट् शूद्रस्तदग्निनैव देवेषु ब्रह्माभवद्ब्राह्मणो मनुष्येषु क्षत्रियेण क्षत्रियो वैश्येन वैश्यः शूद्रेण शूद्रस्तस्मादग्नावेव देवेषु लोकमिच्छन्ते ब्राह्मणे मनुष्येष्वेताभ्या हि रूपाभ्यां ब्रह्माभवत्। अथ यो ह वा अस्माल्लोकात्स्वं लोकमदृष्ट्वा प्रैति स एनमविदितो न भुनक्ति यथा वेदो वाऽननूक्तोऽन्यद्वा कर्माकृतं यदि ह वा अप्यनेवंविन्महत्पुण्यं कर्म करोति तद्धास्यान्ततः क्षीयत एवात्मानमेव लोकमुपासीत स य आत्मानमेव लोकमुपास्ते न हास्य कर्म क्षीयते। अस्माद्ध्येवात्मनो यद्यत्कामयते तत्तत्सृजते ॥ I 4 (15)

ததே[3]தத்[3]ப்[3]ரஹ்ம க்ஷத்ரம் விட் ஶூத்[3]ரஸ்தத[3]க்[3]னினைவ தே[3]வேஷு ப்[3]ரஹ்மாப[4]வத்[3]ப்[3]ராஹ்மணோ மனுஷ்யேஷு க்ஷத்ரியேண க்ஷத்ரியோ வைஶ்யேன வைஶ்ய: ஶூத்[3]ரேண ஶூத்[3]ரஸ்தஸ்மாத[3]க்[3]னாவேவ தே[3]வேஷு லோகமிச்ச[2]ந்தே ப்[3]ராஹ்மணே மனுஷ்யேஷ்வேதாப்[4]யா ஹி ரூபாப்[4]யாம் ப்[3]ரஹ்மாப[4]வத்। அத[2] யோ ஹ வா அஸ்மால்லோகாத்ஸ்வம் லோகமத்[3]ருஷ்ட்வா ப்ரைதி ஸ ஏனமவிதி[3]தோ ந பு[4]னக்தி யதா[2] வேதோ[3] வா(அ)னனூக்தோ(அ)ன்யத்[3]வா கர்மாக்ருதம் யதி[3] ஹ வா அப்யனேவம்வின்மஹத்புண்யம் கர்ம கரோதி தத்[3]தா[4]ஸ்யாந்தத: க்ஷீயத ஏவாத்மானமேவ லோகமுபாஸீத ஸ ய

ஆத்மானமேவ லோகமுபாஸ்தே ந ஹாஸ்ய கர்ம க்ஷீயதே। அஸ்மாத்³ த்⁴யேவாத்மனோ யத்³யத்காமயதே தத்தத்ஸ்ருஜதே ॥

महान् शाश्वतः

மஹான் ஶாஶ்வத꞉

கொஞ்சமேனும் ஆத்ம விஷயமான அறிவில்லாமல் கர்மாவையே செய்கிற வனுடைய போகத்தைவிட பெரிது சாசுவதம் என்று மாத்திரந்தான் அர்த்தம்.

सर्वसौख्यानि

ஸர்வஸௌக்²யானி

ஆத்மஞானி அனுபவிக்கும் பிரஹ்மானந்தம் பெரிய ஸமுத்திரம் போன்றது. உலகிலுள்ள விஷயானந்தமெல்லாம் அதிலுள்ள சிறிய திவிலை போன்றது. ஸமுத்தி ரத்தில் நீர்த் திவிலைகள் அடங்கியுள்ளதுபோல் பிரஹ்மானந்தத்தில் எல்லா விஷயா னந்தங்களும் அடங்கியுள்ளது என்ற கருத்தில் தான் ஆத்மஞானி எல்லா ஸுகங்க ளையும் அனுபவிக்கிறுன் என்று கூறப்படுகிறது.

ஆசைப்படாதவனைப்பற்றி பிரஹதாரண்யகத்திலேயே

अथ अकामयमानः योऽकामः निष्कामः आप्तकामः आत्मकामः ॥ IV 4 (6)

அத² அகாமயமான꞉ யோ(அ)காம꞉ நிஷ்காம꞉ ஆப்தகாம꞉ ஆத்மகாம꞉ ॥

“ஆசைப்படாதவன்; எவன் காமம் (ஆசை) இல்லாதவனோ, காமம் விலகின வனோ? காமம் அடைந்தவனோ ஆத்மாவிலேயே காமம் உள்ளவனோ"

என்ற வரக்கியத்தின்படி இனி அடையவேண்டிய ஸுகம் கிடையாதென்று தான் தாத்பர்யம்.

(87)

முன் 78 வது சுலோகத்தில் ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபராயிருப் பதினுல்தான் ஸ்வப்ன ஸமயத்தில் ஸூர்யன் முதலான பிரகாசமில்லாமல் போனுலும் தன்னுடைய பிரகாசத்தினுலேயே அங்கு தோன்றும் பதார்த்தங்களை அறிகிறுரென்று சொல்லப்பட்டது. ஜாக்கிரத் காலத்திலுங்கூட அறிவு ஏற்படுவது ஆத்மாவினுடைய பிரகாசத்தினுலேயே தவிர ஸூர்யாதி பிரகரசத்தினுல், ஆத்மா ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபமில்லாதபோனுல் ஸூர்யாதிகளும் பிரகாசிக்காது, என்று சொல்கிறுர்.

सूर्याद्यैरर्थभानं न हि भवति पुनः केवलैर्नात्र चित्रं
सूर्यात्सूर्यप्रतीतिर्न भवति सहसा नापि चन्द्रस्य चन्द्रात् ।
अग्नेरग्नेश्च किं तु स्फुरति रविमुखं चक्षुषश्चित्प्रयुक्ता -
दात्मज्योतिस्ततोऽयं पुरुष इह महो देवतानां च चित्रम् ॥ ८७ ॥

ஸூர்யாத்3யைரர்த2பா4னம் ந ஹி ப4வதி புன: கேவலைர்னாத்ர சித்ரம்
ஸூர்யாத்ஸூர்யப்ரதீதிர்ன ப4வதி ஸஹஸா நாபி சந்த்3ரஸ்ய சந்த்3ராத் ।
அக்3னேரக்3னேஶ்ச கிம் து ஸ்பு2ரதி ரவிமுக2ம் சக்ஷுஷஶ்சித்ப்ரயுக்தா -
தா3த்மஜ்யோதிஸ்ததோ(அ)யம் புருஷ இஹ மஹோ தே3வதானாம் ச சித்ரம்
॥ 87 ॥

केवलै = தனித்திருக்கும்,
கேவலை

सूर्याद्यैः = ஸூர்யன் முதலானவைகளால்,
ஸூர்யாத்3யை:

अर्थ-भानं = பதார்த்தங்களின் - தோற்றம்,
அர்த2-பா4னம்

न भवति = ஏற்படுவதில்லையென்பது பிரஸித்தம்,
ந ப4வதி

अत्र = இவ்விஷயத்தில்,
அத்ர

चित्रं = ஆச்சர்யம் ஒன்றும்,
சித்ரம்

न = இல்லை,
ந

सूर्यात् = ஸூர்யனிருப்பதினால் மாத்திரம்,
ஸூர்யாத்

सूर्य-प्रतीति = ஸூர்யனுடைய - தோற்றம்,
ஸூர்ய-ப்ரதீதி

सहसा = உடனே,
ஸஹஸா

न भवति = ஏற்படுவதில்லை,
ந ப4வதி

चन्द्रात् = சந்திரனால்,
சந்த்3ராத்

चन्द्रस्य अपि = சந்திரனுடைய தோற்றமும்,
சந்த்3ரஸ்ய அபி

अग्ने: **அக்³னே:**	=	அக்னியினுல்,
अग्ने: च **அக்³னே꞉ ச**	=	அக்னியினுடைய தோற்றமும்,
न **ந**	=	ஏற்படுவதில்லை,
किं तु **கிம் து**	=	ஆனுல்,
चित् प्रयुक्तात् **சித் ப்ரயுக்தாத்**	=	சைதன்யத்தினுல் - ஏவப்பட்ட,
चक्षुष: **சக்ஷுஷ:**	=	கண்களினுல்தான்,
रविमुखं **ரவிமுக²ம்**	=	ஸூர்யன் - முதலானவை,
स्फुरति **ஸ்பு²ரதி**	=	பிரகாசிக்கின்றன,
तत: **தத꞉**	=	ஆகையினுல்,
अयं **அயம்**	=	இந்த,
पुरुष: **புருஷ:**	=	புருஷன்,
आत्म-ज्योति: **ஆத்ம-ஜ்யோதி꞉**	=	ஸ்வயம் - பிரகாசமாயுள்ளவர்,
इह **இஹ**	=	இங்கு,
देवतानां **தே³வதானும்**	=	தேவதைகளுக்கெல்லாம் (இந்திரியங்களுக்கெல் லாம்),
मह: च **மஹ꞉ ச**	=	(அது) ஜ்யோதிஸ்ஸாக இருப்பது தான்,
चित्रं **சித்ரம்**	=	ஆச்சர்யம்!.

உலகத்தில் சாதாரணமாக பதார்த்தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமானுல் ஸூர்யன். சந்திரன் அல்லது அக்னி இவைகளின் பிரகாசத்தைக்கொண்டே பார்ப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனுல் அவைகள் மாத்திரம் இருந்தால் பதார்த்தம் தோன்றுவதில்லை என்பது தூக்கத்திலும், குருடன் விஷயத்திலும் அனுபவத்தினுல் நன்கு தெரிகிறது. நல்ல பார்வையுடைய கண் இருந்தால்தான் பதார்த்தம் தெரியும், ஸூர்யாதிகள்

இருப்பதும் அதனுல்தான் தெரியும். மேலும் கண்மாத்திரம் திறந்திருந்து, ஆத்மா மனஸை வேறிடத்தில் வைத்திருந்தால் அப்பொழுதும் பதார்த்தம் தென்படுவதில்லை. ஆகையால் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் கண் மூலமாய் வெளியில் வந்தால்தான் பதார்த்தம் தெரியும். இதிலிருந்து எல்லா பதார்த்தங்களேயும் அவைகளேத் தோன்ற உதவும் ஸூர்யாதிகளேயும் வாஸ்தவமாய் பார்ப்பது ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்ஸான ஆத்மா தான்.

தவிரவும், ஸூர்யாதிகள் ரூபத்தை மாத்திரம் பிரகாசிக்கச் செய்யும். கந்தம் தெரியவேண்டுமானுல் பிருதிவீ, ரஸம் தெரிய வேண்டுமானுல் வருணன், ஸ்பர்சம், தெரியவேண்டுமானுல் வாயு இப்படியே ஒவ்வொரு தேவதையும் அதற்கு ஸம்பந்தப் பட்ட இந்திரியங்கள் மூலமாக அறிவை ஏற்படுத்த உதவுகின்றன. தனக்கு ஸம்பந்தப் படாத இந்திரியங்கள் மூலமாக ஏற்படும் அறிவை உண்டுபண்ண அவைகளுக்கு சக்தி கிடையாது. ஆத்மாவோ சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் எல்லா வற்றையும் அறிந்துகொள்ள சக்திவாய்ந்தது. மனஸினுல் கல்பிககும் பதார்த்தங்க ளேயும் அறியக்கூடிய தன்மையுள்ளது. ஆகையால் ஆத்மாவினுடைய பிரகாசப்படுத் தும் சக்தி மிகவும் ஆச்சர்யமே என்று தாத்பர்யம்.

இந்த சுலோகத்திற்கு மூலசுருதி ஸாமவேத ஆரண்யகத்தில் இருக்கிறது. அதையே ஸூர்ய - உபஸ்தான மந்திரத்தில் சேர்த்து சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

चित्रं देवानामुदगादनीकं चक्षुर्मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ।

आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षँ सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च ॥ V 3.

சித்ரம் தே³வாநாமுத³கா³த³நீகம் சக்ஷுர்மித்ரஸ்ய வருணஸ்யாக்³னே: ।
ஆப்ரா த்³யாவாப்ருதி²வீ அந்தரிக்ஷஂ ஸூர்ய ஆத்மா ஜக³தஸ்தஸ்து²ஷஶ்ச ॥

"தேவர்களுடைய ஸைன்யம் (இந்திரியங்களுடைய ஸமூஹம்) ஆச்சர்யமாய் வெளிக்கிளம்புகிறது. மித்திரனேயும், வருணனேயும், அக்னியையும், தெரியும்படிச் செய்துகொண்டு, ஆகாசம், பூமி, அந்தரிக்ஷம் எல்லாவற்றையும் நிரப்பிக்கொண்டு, சலனமுள்ளதும், சலனமற்றதுமான யாவற்றையும் (ஸூர்யன் போல்) பிரகாசப்படு த்திக்கொண்டு ஆத்மர (இருந்து வருகிறார்)"

(88)

ஆத்மா இந்திரியங்களுக்கு மாத்திரம் பிரேரகர் என்பதில்லை, பிராணனே பிரேரனை செய்வதும் அவர்தான் என்று இரண்டு சுலோகங்களால் எடுத்துக்காட்டுகிறுர். முதல் சுலோகத்தில் பிராணன் செய்யும கார்யங்களேச் சொல்கிறுர்.

प्राणेनाम्भांसि भूयः पिबति पुनरसावन्नमश्नाति तत्र
तत्पाकं जाठरोऽग्निस्तदुपहितबलो द्राक्छनैर्वा करोति ।
व्यानः सर्वाङ्गनाडीष्वथ नयति रसं प्राणसन्तर्पणार्थं
निःसारं पूतिगन्धं त्यजति बहिरयं देहतोऽपानसञ्ज्ञः ॥ ८८ ॥

ப்ராணேனும்பா⁴ம்ஸி பூ⁴ய: பிப³தி புனரஸாவந்நமஶ்ஞாதி தத்ர
தத்பாகம் ஜாட²ரோ(அ)க்³நிஸ்தது³பஹிதப³லோ த்³ராக்ச²னைர்வா கரோதி ।
வ்யான: ஸர்வாங்க³நாடீ³ஷ்வத² நயதி ரஸம் ப்ராணஸந்தர்பணார்த²ம்
நி:ஸாரம் பூதிக³ந்த⁴ம் த்யஜதி ப³ஹிரயம் தே³ஹதோ(அ)பானஸன்ஜ்ஞ: ॥ 88 ॥

प्राणेन = பிராணனைக்கொண்டு,
ப்ராணேன
भूयः = நிரம்ப,
பூ⁴ய:
अम्भांसि = ஜலத்தை,
அம்பா⁴ம்ஸி
पिबति = (ஆத்மா) குடிக்கிறார்,
பிப³தி
पुनः = அப்படியே,
புன:
असौ = அவர்,
அஸௌ
अन्नं = அன்னத்தை,
அந்நம்
अश्नाति = சாப்பிடுகிறார்,
அஶ்ஞாதி
तत्र = அங்கே,
தத்ர
तत् पाकं = அதன் - பாகத்தை,
தத் பாகம்
तत्-उपहित-बलः = பிராணனால் - கொடுக்கப்பட்ட - சக்தியுடன் கூடிய,
தத்-உபஹித-ப³ல:
जाठर = வயிற்றிலுள்ள,
ஜாட²ர
अग्निः = அக்னியானது,
அக்³னி:

द्राक् த்³ராக்	=	உடனேயோ,
शनैः वा ஶனை: வா	=	மெள்ளமெள்ளவோ,
करोति கரோதி	=	செய்கிறது,
अथ அத²	=	அதன் பிறகு,
प्राण-सन्तर्पणार्थं ப்ராண-ஸந்தர்பணார்த²ம்	=	பிராணன்களுடைய (இந்திரியங்களுடைய) - திருப்தியை (போஷணத்தை) உத்தேசித்து,
सर्व-अङ्ग-नाडीषु ஸர்வ-அங்க³-நாடீ³ஷு	=	எல்லா, சரீரத்திலுள்ள - நாடிகள் வழியாக,
रसं ரஸம்	=	(ஜலம் அன்னம் இவைகளின்) ஸாரத்தை,
व्यानः வ்யானः	=	வியானன்,
नयति நயதி	=	கொண்டுபோகிறது,
निःसारं நிःஸாரம்	=	ஸாரமற்றதாய்,
पूतिगन्धं பூதிக³ந்த⁴ம்	=	அழுகின நாற்றமுள்ள அம்சத்தை,
अयं அயம்	=	இந்த,
अपान-सन्ज्ञः அபான-ஸன்ஜ்ஞः	=	அபானன் என்ற பெயருடையது,
देहतः தே³ஹதः	=	தேஹத்திலிருந்து,
बहिः ப³ஹி:	=	வெளியிலே,
त्यजति த்யஜதி	=	எறிந்துவிடுகிறது.

(89)

இவ்விதம் வேலை செய்கிற பிராணன் எதனுடைய இருப்பினுல் வேலை செய் கிறதோ, அதுவே ஆத்மா என்கிறுர் பிராணனுக்கு சக்தியைக் கொடுப்பதால்

பிராணனுக்கு பிராணன் என்றும், கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தியைக் கொடுப்பதால் கண்ணுக்குக் கண் என்றும், அப்படியே காதுக்குக் காது, மனஸிற்கு மனஸ் என்றெல்லாம் சொல்லலா மென்று கேனோபநிஷத்தில் உள்ள

श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनो यत्। वाचो ह वाचं स उ प्राणस्य प्राणः।
चक्षुषश्चक्षुरतिमुच्य धीराः। प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति॥

ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மனஸோ மனோ யத்। வாசோ ஹ வாசம் ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராணः।
சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுரதிமுச்ய தீ⁴ராः। ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாத³ம்ருதா ப⁴வந்தி ॥

என்ற வாக்கியத்தையனுஸரித்து இங்கே சொல்கிறார்,

व्यापारं देहसंस्थः प्रतिवपुरखिलं पञ्चवृत्त्यात्मकोऽसौ
प्राणः सर्वेन्द्रियाणामधिपतिरनिशं सत्तया निर्विवादम्।
यस्येत्थं चिद्घनस्य स्फुटमिह कुरुते सोऽस्मि सर्वस्य साक्षी
प्राणस्य प्राण एषोऽप्यखिलतनुभृतां चक्षुषश्चक्षुरेषः॥ ८९॥

வ்யாபாரம் தே³ஹஸம்ஸ்த²ः ப்ரதிவபுரகி²லம் பஞ்சவ்ருத்த்யாத்மகோ(அ)ஸௌ
ப்ராணः ஸர்வேந்த்³ரியாணாமதி⁴பதிரநிஶம் ஸத்தயா நிர்விவாத³ம் ।
யஸ்யேத்த²ம் சித்³க⁴னஸ்ய ஸ்பு²டமிஹ குருதே ஸோ(அ)ஸ்மி ஸர்வஸ்ய ஸாக்ஷீ
ப்ராணஸ்ய ப்ராண ஏஷோ(அ)ப்யகி²லதனுப்⁴ருதாம் சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுரேஷः ॥ 89 ॥

पञ्च-वृत्ति-आत्मकः **பஞ்ச-வ்ருத்தி-ஆத்மகः**	=	(பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்கிற) ஐந்து விருத்திகளின் ஸ்வரூபமாய்,
सर्व इन्द्रियाणां **ஸர்வ இந்த்³ரியாணும்**	=	எல்லா இந்திரியங்களுக்கும்,
अधिपति **அதி⁴பதி**	=	யஜமானனாக,
प्रतिवपुः **ப்ரதிவபுः**	=	ஒவ்வொரு சரீரத்திலும்,
देह-संस्थः **தே³ஹ-ஸம்ஸ்த²ः**	=	சரீரத்திலேயே இருந்துகொண்டிருக்கும்,
असौ **அஸௌ**	=	இந்த,
प्राणः **ப்ராணः**	=	பிராணன்,

यस्य **யஸ்ய**	=	எந்த,
चित्-धनस्य **சித்-த4னஸ்ய**	=	சைதன்யமே ஸ்வரூபமாயுள்ள ஆத்மாவினுடைய,
सत्तया **ஸத்தயா**	=	இருப்பினுல்,
अनिशं **அநிஶம்**	=	எப்பொழுதும்,
निर्विवादं **நிர்விவாத3ம்**	=	தடையன்னியில்,
स्फुटं **ஸ்பு2டம்**	=	நன்ருக,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
अखिलं **அகி2லம்**	=	எல்லா,
व्यापारं **வ்யாபாரம்**	=	வியாபாரத்தையும்,
इत्थं **இத்த2ம்**	=	இவ்விதம்,
कुरुते **குருதே**	=	செய்கிறதோ,
सः **ஸஃ**	=	அந்த,
सर्वस्य **ஸர்வஸ்ய**	=	எல்லாவற்றிற்கும்,
साक्षी **ஸாக்ஷீ**	=	ஸாக்ஷியாக,
अस्मि **அஸ்மி**	=	இருக்கிறேன்,
एषः **ஏஷஃ**	=	இவர்,
अखिल-तनुभृतां **அகி2ல-தனுப்4ருதாம்**	=	எல்லா - பிராணிகளுக்கும்,
अपि **அபி**	=	கூட,

प्राणस्य **ப்ராணஸ்ய**	=	பிராணனுக்கு,
प्राण: **ப்ராண:**	=	பிராணன்,
एष: **ஏஷ:**	=	இவர்,
चक्षुष: **சக்ஷுஷ:**	=	கண்ணுக்கு,
चक्षु: **சக்ஷு:**	=	கண்.

பிரதிசரீரம் தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டால் அந்த சைதன்யம் பிரத்யகாத்மா எனப்படும். ஸமஷ்டியாக ஜகத் பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டால அதே சைதன்யம் அந்தர்யாமீ எனப்படும். வியஷ்டி ஸமஷ்டியென்ற பேதம் உபாதி பேதத்திஞல் ஏற்படுகிறதைத் தவிர ஸ்வரூபத்தில் சைதன்யம் ஒன்றேதான்.

(90)

முன் 56, 57 சுலோகங்களில் ஸத்யத்திற்கு ஸத்யம் என்றும், இங்கே பிராணனுக்கு பிராணன், கண்ணுக்கு கண், என்றும் சொன்னது போலவே, ஆத்மா ஜ்யோதிஸ்களுக்கும் ஜ்யோதிஸ் என்று ஒருவாறு 87 வது சுலோகத்தில் சொன்னதை இன்னும விஸ்தரித்துக்காட்டி, மற்ற ஜ்யோதிஸ்களுக்கு ஆத்மாவைப் பிரகாசப்படுத்திக்காட்ட அவசியமுமில்ஜலயென்றும் சக்தியும் கிடையாதென்றும் விளக்குகிறுர். முண்டகோபநிஷத்தில் காணும்

हिरण्मये परे कोशे विरजं ब्रह्म निष्कलम्।
तत् शुभ्रं ज्योतिषां ज्योतिः तत् यत् आत्मविदो विदुः ॥ II 2 (10)

ஹிரண்மயே பரே கோஶே விரஜம் ப்³ரஹ்ம நிஷ்கலம்।
தத் ஶுப்⁴ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிঃ தத் யத் ஆத்மவிதோ³ விது³ঃ ॥

என்ற வாக்கியத்தையும், முண்டகோபநிஷத்தில் II 2 (11), காடகோபநிஷத் V 15 ஆக இரண்டு இடத்திலும் காணும்

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः।
तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति ॥

ந தத்ர ஸூர்யோ பா⁴தி ந சந்த்³ரதாரகம் நேமா வித்³யுதோ பா⁴ந்தி குதோ(அ)யமக்³னிঃ।
தமேவ பா⁴ந்தமனுபா⁴தி ஸர்வம் தஸ்ய பா⁴ஸா ஸர்வமித³ம் விபா⁴தி ॥

என்ற வாக்கியத்தையும், பகவத்கீதையிலுள்ள

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम्।
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम् ॥ XV 12

யதா3தி3த்யக3தம் தேஜோ ஜக3த்3பா4ஸயதே(அ)கி2லம்।
யச்சந்த்3ரமஸி யச்சாக்3னௌ தத்தேஜோ வித்3தி4 மாமகம் ॥

न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः।
यद्गत्वा न निवर्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥ XV 6

ந தத்3பா4ஸயதே ஸூர்யோ ந ஶஶாங்கோ ந பாவகஃ।
யத்3க3த்வா ந நிவர்தந்தே தத்3தா4ம பரமம் மம ॥

என்ற வாக்கியங்களையும், ஸங்கிரஹித்து அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்கிறுர்.

यं भान्तं चिद्घनैकं क्षितिजलपवनादित्यचन्द्रादयो ये
भासा तस्यैव चानु प्रविरलगतयो भान्ति तस्मिन्वसन्ति ।
विद्युत्पुञ्जोऽग्निसङ्घोऽप्युडुगणविततिर्भासयेत्किं परेशं
ज्योतिः शान्तं ह्यनन्तं कविमजममरं शाश्वतं जन्मशून्यम् ॥ ९० ॥

யம் பா4ந்தம் சித்3க4னைகம் க்ஷிதிஜலபவநாதி3த்யசந்த்3ராத3யோ யே
பா4ஸா தஸ்யைவ சானு ப்ரவிரலக3தயோ பா4ந்தி தஸ்மின்வஸந்தி ।
வித்3யுத்புஞ்ஜோ(அ)க்3நிஸங்கோ4(அ)ப்யுடு3க3ணவிததிர்பா4ஸயேத்கிம் பரேஶம்
ஜ்யோதிஃ ஶாந்தம் ஹ்யனந்தம் கவிமஜமமரம் ஶாஶ்வதம் ஜன்மஶூன்யம் ॥ 90 ॥

क्षिति-जल-पवन-आदित्य-चन्द्र-आदयः **க்ஷிதி-ஜல-பவன-ஆதி3த்ய-சந்த்3ர-ஆத3யஃ**	=	பூமி - ஜலம் - வாயு - ஸூர்யன் - சந்திரன் - முதலானவை,
प्रविरल-गतयः **ப்ரவிரல-க3தயஃ**	=	தனித்தனி - போக்குள்ளவைகளாக இருந்து கொண்டிருக்கும்,
ये **யே**	=	எவைகளோ (அவைகள்),
भान्तं **பா4ந்தம்**	=	பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற,
चिद्घन-एकं **சித்3க4ன-ஏகம்**	=	சைதன்யஸ்வரூபராய் - ஒன்றுயிருக்கிற,
य **யே**	=	எவரை,

अनु அனு	=	ஒட்டி,
तस्य தஸ்ய	=	அவருடைய,
भासा एव च பா⁴ஸா ஏவ ச	=	பிரகாசத்தினுலேயே,
भान्ति பா⁴ந்தி	=	பிரகாசிக்கின்றனவோ,
तस्मिन् தஸ்மின்	=	அவரிருப்பதினுலேயே,
वसन्ति வஸந்தி	=	இருக்கின்றனவோ,
विद्युत्-पुञ्जः வித்³யுத்-புஞ்ஜः	=	மின்னல் - கூட்டம்,
अग्नि-सङ्घः அக்³னி-ஸங்க⁴ः	=	அக்னி - ஸமூஹம்,
ठडु-गण-विततिः ட²டு³-க³ண-விததிः	=	நக்ஷத்திர - கூட்டங்களின் வரிசை,
अपि அபி	=	இவையெல்லாமும்,
ज्योतिः ஜ்யோதிः	=	ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபராய்,
शान्तं ஶாந்தம்	=	சாந்தராய்,
अनन्तं அனந்தம்	=	எல்லையற்றவராய்,
कविं கவிம்	=	ஞான ஸ்வரூபராய்,
अजं அஜம்	=	பிறக்காதவராய்,
अमरं அமரம்	=	சாவு அற்றவராய்,
शाश्वतं ஶாஶ்வதம்	=	எப்பொழுதும் இருப்பவராய்,
जन्म-शून्यं ஜன்ம-ஶூன்யம்	=	ஜன்மமே - கிடையாதவராய் இருக்கும்,

परेशं = மேலான ஆளுபவரை (பரமாத்மாவை),

பரேஶம்

किं भासयेत् हि = பிரகாசப்படுத்த முடியுமா?

கிம் பா⁴ஸயேத் ஹி

ஸாதாரணமாகவே ஒரு தீபம் பிரகாசிப்பதற்கு இன்னொரு தீபத்தின் பிரகாச த்தை அபேக்ஷிப்பது ஸாத்தியமுமில்லை, அவசியமும் இல்லை. அப்படியிருக்க தீபத்தின் பிரகாசம் கண்ணாடியில் விழுந்து அதற்குள் இந்த தீபத்தின் பிரகாசத்தைக் கொண்டு பிரகாசிக்கும் பிரதிபிம்ப தீபத்தின் பிரகாசத்தைக் கொண்டு வாஸ்தவமான தீபத்தை பிரகாசப்படுத்துவது எப்படி ஸாத்தியம்? அதற்கு அவசியந்தான் என்ன? அதே போல, உலகத்தில் மற்ற பதார்த்தங்களைக் தெரியும்படி செய்கிறதாகத் தோன்றுகிற ஸூர்யாதிகள்கூட எந்த ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸிலிருந்து பிரகாசத்தை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு பிரகாசிக்கின்றனவோ, அவைகள் தங்களுக்கும் பிரகாச த்தை இரவல் கொடுத்த ஆத்மாவை எப்படி பிரகாசப்படுத்த முடியும்? என்று தாத்பர்யம்.

தவிரவும், இவைகளுடைய பிரகாசமோ, செய்கையோ, இருப்போ, எல்லாம் ஆத்மாவிற்கு உள்பட்டு பராதினமாயிருப்பதுடன், இவை யாவும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகி, பலவித மாறுதல்களை அடைந்து, நாசத்தையடைய வேண்டியவைகள். ஆத்மாவோ நித்யர், ஸ்வயம், ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபர்; அவருக்கு உத்பத்தியோ, மாறுதலோ, நாசமோ கிடையாது; சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபர். அவரே எல்லாவற்றை யும் அறிகிறவர்; இவைகள் எல்லாம் அறியப்படுபவைகள் அறியப்படும் பதார்த்தம் அறிகிறவனை அறிய முடியுமா?

இதே விஷயம் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலும்

प्राणस्य प्राणमुत चक्शुषश्चक्शुरुत श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो ये मनो विदुः ।
ते निचिक्युर्ब्रह्म पुराणमग्र्यम् ॥ १८ ॥ IV 4 (18)

ப்ராணஸ்ய ப்ராணமுத சக்ஶுஷஶ்சக்ஶுருத ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மனஸோ யே மனோ விது³: ।
தே நிசிக்யுர்ப்³ரஹ்ம புராணமக்³ர்யம் ॥ 18 ॥

एकधैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमयं ध्रुवम् ।
विरजः पर आकाशादज आत्मा महान्ध्रुवः॥ ॥ २०॥ IV 4 (20)

ஏகதை⁴வானுத்³ரஷ்டவ்யமேதத³ப்ரமயம் த்⁴ருவம் ।
விரஜ: பர ஆகாஶாத³ஜ ஆத்மா மஹாந்த்⁴ருவ:॥ ॥ 20॥

இதுவரை ஜகத்மித்யையென்றும், ஜீவன் ஸ்வரூபத்தில் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லையென்றும், அந்த பிரஹ்மம் ஒன்றுதான் வாஸ்தவமாக இருக்கிறது, அதுவே நித்யம், அதுவே ஞானஸ்வரூபம், அதுவே நிரதிசயமான ஆனந்த

ஸ்வரூபம், ஜகத்தில் எதெல்லாம் இருப்பதாயும், பிரகாசிப்பதாயும், ஸுகரூபமாயும் தோன்றுகிறதோ அவையெல்லாம் பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறில்லை. அவையாவும் பிரஹ்ம தத்வத்தை அறியாத காரணத்திஞல் தோன்றுபவைகளே தவிர வாஸ்தவ மான பதார்த்தமல்லவென்றும் பலவிதமாய் ஆத்ம தக்வத்தை எடுத்துச் சொல்லி விட்டு, இனி அந்த ஆத்ம தத்வத்தை அறிந்து ஸாக்ஷாத்காரம் செய்திருக்கும் ஞானியின் அனுபவத்தை வர்ணிக்கவாரம்பிக்கிருர். அந்த ஞானி பிராரப்த கர்ம சேஷத்திஞல் சரீரம் இருந்துவரும் வரை ஜீவன் முக்தன் என்றும், பிராரப்தம் முடிந்து ஸகல உபாதிகளும் நிவிருத்தியான பிறகு விதேஹமுக்தன் என்றும், வியவஹரிக்கப்படுவான் என்பதை முன்னமேயே 42-வது சுலோகத்தில் சொல்லி யிருக்கிருர். இப்போது அவ்விருவர் நிலையையும் தனித்தனியே எடுத்துச் சொல்கிருர்.

तद्ब्रह्मैवाहमस्मीत्यनुभव उदितो यस्य कस्यापि चेद्वै
पुंसः श्रीसद्गुरूणामतुलितकरुणापूर्णपीयूषदृष्ट्या ।
जीवन्मुक्तः स एव भ्रमविधुरमना निर्गतेऽनाद्युपाधौ
नित्यानन्दैकधाम प्रविशति परमं नष्टसन्देहवृत्तिः ॥ ९१ ॥

தத்³ப்³ரஹ்மைவாஹமஸ்மீத்யனுப⁴வ உதி³தோ யஸ்ய கஸ்யாபி சேத்³வை
பும்ஸः ஸ்ரீஸத்³கு³ரூணாமதுலிதகருணாபூர்ணபீயூஷத்³ருஷ்ட்யா ।
ஜீவன்முக்தः ஸ ஏவ ப்⁴ரமவிது⁴ரமனா நிர்க³தே(அ)நாத்³யுபாதௌ⁴
நித்யானந்தை³கதா⁴ம ப்ரவிஶதி பரமம் நஷ்டஸந்தே³ஹவ்ருத்திः ॥ 91 ॥

यस्य कस्य अपि = யாராவது ஒரு,
யஸ்ய கஸ்ய அபி

पुंसः = மனிதனுக்கு,
பும்ஸः

तत् = அந்த,
தத்

ब्रह्मैव = பிரஹ்மமாகவே,
ப்³ரஹ்மைவ

अहं = நான்,
அஹம்

अस्मि = இருக்கிறேன்,
அஸ்மி

इति = என்று,
இதி

अनुभवः = அனுபவமானது,
அனுப⁴வः

श्री-सद्गुरूणं **ஶ்ரீ-ஸத்³கு³ரூணம்**	=	மஹிமை பொருந்திய - ஸத்குருவினுடைய,
अतुलित-करुणा-पूर्ण-पीयूष-दृष्ट्या **அதுலித-கருணா-பூர்ண-பீயூஷ-த்³ருஷ்ட்யா**	=	ஒப்பற்ற கருணை - நிறைந்த - அமிருதமயமான - கடாக்ஷத்தால்,
उदितः चेत् वै **உதி³த: சேத் வை**	=	ஏற்படுமேயானால்,
अम-विधुर-मनाः **அம-விது⁴ர-மனா:**	=	பிராந்தி - விலகிய - அந்தக்கரணத்தையுடைய,
सः एव **ஸ: ஏவ**	=	அவன்தான்,
जीवन्मुक्तः **ஜீவன்முக்த:**	=	ஜீவன் முக்தன்,
अनादि-उपाधौ **அநாதி³-உபாதௌ⁴**	=	அநாதி காலம் தொட்டு வந்திருக்கும் உபாதி,
निर्गते **நிர்க³தே**	=	போய்விட்டதேயானால்,
नष्ट-सन्देह-वृत्तिः **நஷ்ட-ஸந்தே³ஹ-வ்ருத்தி:**	=	எவ்வித ஸந்தேஹ விருத்தியும் நாசத்தையடைந்தவராக,
परमं **பரமம்**	=	உத்தமமான,
नित्य-आनन्द-एक-धाम **நித்ய-ஆனந்த³-ஏக-தா⁴ம**	=	நித்யமான - ஆனந்தத்திற்கு - ஒரே - இருப்பிடத்தை (மோக்ஷத்தை),
प्रविशति **ப்ரவிஶதி**	=	நுழைந்து விடுகிறார் (திரும்பி வருவதில்லாத நிலையை அடைகிறார்).

दृष्ट्या

த்³ருஷ்ட்யா

குருநாதருடைய கருணைகடாக்ஷத்தால் என்று மேலே அர்த்தம் சொல்லப் பட்டது. அவருடைய பரம கருணையால் கிடைத்த உபதேசத்தை சிரத்தையுடன் கிரஹித்து சிரவண மனன நிதித்யாஸனதிகள் செய்து ஆத்ம தத்வத்தை ஸாக்ஷாத் காரம் செய்யும் வரை அக்கருணை கூடவேயிருந்து உதவ வேண்டுமென்று கருத்து.

अनाद्युपाधौ

அநாத்³யுபாதௌ⁴

அநாதியான உபாதியாகிய அவித்யை ஞான மேற்பட்டவுடனேயே நிவர்த்தி யாகிவிடும். ஆனுலும் பிராரப்த கர்ம சேஷம் இருக்கும் வரை அதிளுல் ஏற்பட்ட சரீரம் இருந்தே வருமாதலால், அவ்வபாதி பூராவும் பாக்கியன்னியில் நிவிருத்தி யாவது சரீரம் விலகும்போது என்ற அபிப்பிராயம்.

नष्टसन्देहवृत्तिः

நஷ்டஸந்தே³ஹவ்ருத்திः

ஸந்தேஹ விருத்தி விலகினவனுய் என்பது சரீரம் போவதற்கு முன்ஞல் இருந்த ஜீவன் முக்தஊயேதான் குறிக்கிறது. விதேஹ முக்தியில் தான் அவ்விதம் ஏற்படுகிற தென்ற தாத்பர்யம் கிடையாது. ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்ட உடனேயே ஸர்வ ஸம்சயங்களும் நிவர்த்தியாகிவிடுகின்றன. இது முண்டகோப நிஷத்தில்

भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥ II 2 (9)

பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ः சி²த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஶயாः ।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மின் த்³ருஷ்டே பராவரே ॥

என்று வியக்தமாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னால் 99 - வது சுலோகத்தை பார்க்கவும்.

(92)

ஜீவன் முக்தி தசையை அடைந்த ஞானியினுடைய மனே நிஃல எப்படி யிருக்கும் என்பதை விஸ்தாரமாக பத்து சுலோகங்களில் வர்ணிக்கிருர். அந்த நிஃலயடைய வேண்டுமென்று பிரவிருத்தி செய்யும் ஸாதகன் அந்த சுலோகங்களில் கண்டபடி அனுஸந்தானம் செய்து அப்யாஸம் செய்து செய்து அந்நிஃல அவனுடைய ஸ்வரூபத்துடன் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று தாத்பர்யம் -

नो देहो नेन्द्रियाणि क्षरमतिचपलं नो मनो नैव बुद्धिः
प्राणो नैवाहमस्मीत्यखिलजडमिदं वस्तुजातं कथं स्याम् ।
नाहङ्कारो न दारा गृहसुतसुजनक्षेत्रवित्तादि दूरं
साक्षी चित्प्रत्यगात्मा निखिलजगदधिष्ठानभूतः शिवोऽहम् ॥ ९२ ॥

நோ தே³ஹோ நேந்த்³ரியாணி க்ஷரமதிசபலம் நோ மனே நைவ பு³த்³தி⁴ः
ப்ராணோ நைவாஹமஸ்மீத்யகி²லஜட³மித³ம் வஸ்துஜாதம் கத²ம் ஸ்யாம் ।
நாஹங்காரோ ந தா³ரா க்³ருஹஸுதஸுஜனக்ஷேத்ரவித்தாதி³ தூ³ரம்
ஸாக்ஷீ சித்ப்ரத்யகா³த்மா நிகி²லஜக³த³தி⁴ஷ்டா²னபூ⁴தः ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 92 ॥

अहं = நான்,
அஹம்
देहः = சரீரம்,
தே³ஹ꞉
नो = அல்ல,
நோ
इन्द्रियाणि = இந்திரியங்கள்,
இந்த்³ரியாணி
न = அல்ல,
ந
क्षरं = நாசமடையக்கூடியதாயும்,
க்ஷரம்
अति-चपलं = வெகு சஞ்சலமாயுமுள்ள,
அதி-சபலம்
मनः = மனஸ்,
மன꞉
नो = அல்ல,
நோ
बुद्धिः = புத்தியும்,
பு³த்³தி⁴꞉
न एव = இல்லவேயில்ஐல,
ந ஏவ
प्राणः = பிராணனுகவும்,
ப்ராண꞉
न एव अस्मि = இல்லவேயில்ஐல,
ந ஏவ அஸ்மி
इति = என்றிருப்பதினுல்,
இதி
इदं = இந்த,
இத³ம்
अखिल-जडं = எல்லா ஜடமான,
அகி²ல-ஜட³ம்
वस्तु-जातं = பதார்த்தங்களின் - கூட்டமாக,
வஸ்து-ஜாதம்
कथं = எப்படி,
கத²ம்

स्याम् = நான் இருக்கமுடியும்?,

ஸ்யாம்

अहङ्कार: = அஹங்காரமும்,

அஹங்காரஃ

न = (நான்) இல்லை,

ந

दारा: = மனைவிகளும்,

தா³ரா:

न = (எனக்கு) இல்லை,

ந

गृह-सुत-सुजन-क्षेत्र-वित्त -आदि = வீடு - புத்திரன் - வேண்டிய ஜனங்கள் - நிலம் - சொத்து - முதலியது,

க்³ருஹ-ஸுத-ஸுஜன-க்ஷேத்ர-வித்த-ஆதி³

दूरं = தூரவேயிருக்கிறது (ஆத்மாவாகவே முடியாது),

தூ³ரம்

साक्षी = எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவராய்,

ஸாக்ஷீ

चित् = சைதன்ய ஸ்வரூபராய்,

சித்

प्रत्यक्-आत्मा = உள்ளேயுள்ள - ஆத்மாவாய்,

ப்ரத்யக்-ஆத்மா

निखिल-जगत्-अधिष्ठान-भूत: = எல்லா - ஜகத்திற்கும் - அதிஷ்டானமாய் - இருப்பவராய்,

நிகி²ல-ஜக³த்-அதி⁴ஷ்டா²ன-பூ⁴த:

शिव: = மங்கள ஸ்வரூபராய் இருப்பவரே,

ஶிவஃ

अहं = நான்.

அஹம்

ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையறியாததினால் எதுவெல்லாம் "நான்" என்றும் எதுவெல்லாம் "என்னுடையது" என்றும் நினைக்கப்படுகிறதோ, அவையாதொன்றும் உண்மையில் ஆத்மா ஆகாது. அப்படியே மற்ற ஜடப்பொருளும் ஆத்மாவல்ல அவைகளை பார்த்துக்கொண்டு, அவை தோன்றுவதற்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாய் இருந்துவரும் சைதன்யந்தான் ஆத்மா. அவையாவும் ஜடமாயிருப்பதுடன் நாசத்தையடையக் கூடியவை யாகவும் பிரதிக்ஷணம் மாறுதலடையக் கூடியவையாகவும் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் உள்ளே அதிஷ்டானமாயிருக்கும் ஆத்மா ஒருவர்தான் எப்பொழுதும் இருப்பவராயும் எவ்வித மாறுதலையுமடையாதவராயுமிருப்பவர் அவர்தான் வாஸ்தவமான "நான்"

क्षरं अतिचपलं

க்ஷரம் அதிசபலம்

(நாசமடையக்கூடியதாயும் வெகு சஞ்சலம் உள்ளதாயும்) - என்பது மனஸ் என்ற வார்த்தைக்கு முன்னாலேயே போடப்பட்டிருந்தபோதிலும், அந்த இரு லக்ஷணங்களும் தேஹம் முதலிய எல்லாவற்றிற்குமே பொருந்துமானதினால், பின்னால் வரும்

इदं वस्तुजातं

இத³ம் வஸ்துஜாதம்

(இந்த பதார்த்தக்கூட்டம்) என்பதற்கும் விசேஷணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

(93)

தோற்றமாயுள்ள ஜகத்தை அதிஷ்டானமான ஆத்மாவில் எப்படி ஒடுங்கச் செய்வது என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் காட்டுகிறார். பலவித வர்ணங்களாகத் தோன்றும் ரூபம் எல்லாம பலவிதமில்லாத ஒரே கண்ணில் அடங்குவதில்லையா? கண்ணைத் திறந்தால் பலவித ரூபங்கள் தெரியலாம்; ஆனால் எல்லாம் “ரூபம்" என்ற ஒரு வார்த்தையில் அடங்கக்கூடியவைகளே, கண்ணால் பார்ப்பது ரூபம், மூக்கால் நுகர்வது கந்தம், காதால் கேட்பது சப்தம், நாக்கால் அறிவது ரஸம், த்வக்கால் அறிவது ஸ்பர்சம்; இவையும் பலவிதமாயிருந்தபோதிலும் இவையெல்லா வற்றையும் அறியும் மனஸ் ஒன்றுதானே; எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து “உணர்ச்சி” என்று ஒரே வார்த்தை போதுமானதல்லவா? அப்படியே காமம், கோபம், லோபம், முதலான பலவித உணர்ச்சிகள் இருந்தபோதிலும், அவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒன்றாகவே "அறிவு" என்று சொல்லிவிடலாமல்லவா? அந்த அறிவையே ஸ்வரூபமாய் உடையது ஆத்மா. அவர் ஒரு காலத்திலும் வேறு எதினாலும் அறியப் படமாட்டார். அவருடைய பிரகாசம் பரவுகிறதினால் தான் எல்லா பதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டதாக ஆகின்றன. என்கிறார்.

दृश्यं यद्रूपमेतद्भवति च विशदं नीलपीताद्यनेकं
सर्वस्यैतस्य दृग्वै स्फुरदनुभवतो लोचनं चैकरूपम् ।
तद्दृश्यं मानसं दृक्परिणतविषयाकारधीवृत्तयोऽपि
दृश्या दृग्रूप एव प्रभुरिह स तथा दृश्यते नैव साक्षी ॥ ९३ ॥

த்³ருஶ்யம் யத்³ரூபமேதத்³ப⁴வதி ச விஶத³ம் நீலபீதாத்³யனேகம்
ஸர்வஸ்யைதஸ்ய த்³ருக்³வை ஸ்பு²ரத³னுப⁴வதோ லோசனம் சைகரூபம் ।
தத்³த்³ருஶ்யம் மானஸம் த்³ருக்பரிணதவிஷயாகாரதீ⁴வ்ருத்தயோ(அ)பி
த்³ருஶ்யா த்³ருக்³ரூப ஏவ ப்ரபு⁴ரிஹ ஸ ததா² த்³ருஶ்யதே நைவ ஸாக்ஷீ ॥ 93 ॥

विशदं விஶத³ம்	=	தெளிவாக,
दृश्यं த்³ருஶ்யம்	=	பார்க்கப்படுகிற,
नील-पीत-आदि நீல-பீத-ஆதி³	=	நீலம் - மஞ்சள் முதலான,
अनेकं அனேகம்	=	பலவிதமான,
यत् யத்	=	எந்த,
एतत् ஏதத்	=	இந்த,
रूपं ரூபம்	=	ரூபம்,
भवति च ப⁴வதி ச	=	இருக்கிறதோ,
एतस्य ஏதஸ்ய	=	இந்த,
सर्वस्य ஸர்வஸ்ய	=	எல்லாவற்றையும்,
दृक् த்³ருக்	=	பார்க்கிறதாயிருக்கும்,
लोचनं च லோசனம் ச	=	கண்ணே,
स्फुरदनुभवतः ஸ்பு²ரத³னுப⁴வத꞉	=	ஸ்பஷ்டமான அனுபவத்தால்,
एक रूपं ஏக ரூபம்	=	ஒரே - தன்மையுடனிருக்கிறது (தெரிகிறது),
चै சை	=	என்பது பிரஸித்தம்,
तत् தத்	=	அந்த கண்ணும்,
दृश्यं த்³ருஶ்யம்	=	பார்க்கப்படுவதுதான்,
दृक् த்³ருக்	=	(அதையுத்தேசித்து) பார்க்கிறதாயிருப்பது,

मानसं	=	அந்த: கரணம்,
மானஸம்		
परिणत	=	விஷயங்களுடைய ரூபத்தில் மாறுதலையடைந்தி
பரிணத		ருக்கிற - அந்த: கரணத்தின் - விருத்திகள்,
अपि	=	கூட,
அபி		
दृश्या	=	பார்க்கப்படுபவைதான்,
த்³ருஶ்யா		
इह	=	இங்கு,
இஹ		
साक्षी	=	நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற,
ஸாக்ஷீ		
प्रभुः	=	(கண் முதலியவைகளின்) யஜமானனான,
ப்ரபு⁴:		
सः	=	அந்த ஆத்மா,
ஸ:		
दृग्रूप एव	=	எப்பொழுதும் பார்க்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவர்தான்,
த்³ருக்³ரூப ஏவ		
तथा	=	(மற்றவைகளைப்போல) அவ்விதம்,
ததா²		
न एव दृश्यते	=	பார்க்கப்படுகிறதேயில்லை.
ந ஏவ த்³ருஶ்யதே		

ஆத்மாவிற்குக் கீழ்பட்ட தத்வங்கள் தங்களுக்கு மேலுள்ள தத்வங்களை யுத்தேசித்து பார்க்கப்படுபவனவாகவும் தங்களுக்கு கீழ்பட்ட தத்வங்களை யுத்தேசித்து பார்க்கிறவையாகவும் இருந்துவருகின்றன. வெளியிலுள்ள ரூபம் கண்ணுக்கு திருச்யம், கண் மனஸிற்கு திருச்யம், மனஸ் ஆத்மாவிற்கு திருச்யம்; ரூபத்தை யுத்தேசித்து கண் திருக்கண்ணை யுத்தேசித்து மனஸ் திருக், மனஸை உத்தேசித்து ஆத்மா திருக் இவ்விதம் திருக்காக இருக்கும் ஆத்மா மாத்திரம் எப்பொழுதும் யாருக்கும திருச்யமாவது கிடையாது; அது எப்பொழுதும் திருக்தான். பார்ப்பதற்கு விஷயமிருந்தால் ஆத்மா திரஷ்டா (பார்க்கிறவன்) என்று சொல்லப்படும்; பார்ப்பதற்கு யாதொரு விஷயமுமில்லாமல் போனாலும் அவருடைய பார்வை இருந்தே தீரும் அப்பார்வையுடையவரே திருக் எனப்படுகிறார். இதிலிருந்து ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மையும் ஆத்மாவின ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததில்லையென்பது தெளிவாய் தெரிய வரும். அனாத்ம பதார்த்தங்களிலிருந்து அவரை பிரித்து அறிவதற்காக அவரை ஸாஹியென்று வியவஹரிக்க வேண்டியிருக்கிறதே தவிர அது ஸ்வரூப லக்ஷணமாகாது. பார்க்கப்படுபவை. பலவாக இருந்தாலும் பார்க்கிறவன் ஒருவன் தான் என்றபடி எல்லாவற்றையும் பார்க்கிற ஆத்மா ஒருவன் என்பதும் தெரிகிறது.

(94)

இவ்வித அனுபவம் ஏற்படவேண்டுமானால், 42 - வது சுலோகத்திலும் 91 - வது சுலோகத்திலும் சொல்லியபடி குருநாதருடைய கருணை கடாக்ஷமேற்பட்டு அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வத்தை அனுஸந்தானம் செய்து ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டுமென்பதை மறுபடியும் திருஷ்டாந்தம் சொல்லி ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

रज्ज्वज्ञानाद्भुजङ्गस्तदुपरि सहसा भाति मन्दान्धकारे
स्वात्माज्ञानात्तथासौ भृशमसुखमभूदात्मनो जीवभावः ।
आप्तोक्त्याहिभ्रमान्ते स च खलु विदिता रज्जुरेका तथाहं
कूटस्थो नैव जीवो निजगुरुवचसा साक्षिभूतः शिवोऽहम् ॥ ९४ ॥

ரஜ்ஜ்வஜ்ஞாநாத்3பு4ஜங்க3ஸ்தது3பரி ஸஹஸா பா4தி மந்தா3ந்த4காரே
ஸ்வாத்மாஜ்ஞானாத்ததா2ஸௌ ப்4ருஶமஸுக2மபூ4தா3த்மனோ ஜீவபா4வः ।
ஆப்தோக்த்யாஹிப்4ரமாந்தே ஸ ச க2லு விதி3தா ரஜ்ஜுரேகா ததா2ஹம்
கூடஸ்தோ2 நைவ ஜீவோ நிஜகு3ருவசஸா ஸாக்ஷிபூ4தः ஶிவோ(அ)ஹம் ॥ 94 ॥

मन्द-अन्धकारे **மந்த3-அந்த4காரே**	=	லேசான - இருட்டில்,
रज्जु-अज्ञानात् **ரஜ்ஜு-அஜ்ஞானத்**	=	கயிறு - என்ற அறிவு இல்லாததினால்,
तत्-उपरि **தத்-உபரி**	=	அதன் - மேல்,
सहसा **ஸஹஸா**	=	உடனே,
भुजङ्ग **பு4ஜங்க3**	=	பாம்பு,
भाति **பா4தி**	=	தோன்றுகிறது,
तथा **ததா2**	=	அவ்விதமே,
स्व-आत्म-अज्ञानात् **ஸ்வ-ஆத்ம-அஜ்ஞானத்**	=	தன்னுடைய - ஸ்வரூப விஷயமான - அறியாமையினால்,
आत्मनः **ஆத்மனः**	=	ஆத்மாவிற்கு,
असौ **அஸௌ**	=	இந்த,

जीवभाव:	=	ஜீவனுயிருக்கும் - தன்மை,
ஜீவபா⁴வ:		
भृशं	=	வெகு,
ப்⁴ருஶம்		
असुखं	=	துக்கத்தைககொடுக்கக்கூடிய முறையில்,
அஸுக²ம்		
अभूत्	=	ஏற்பட்டிருக்கிறது,
அபூ⁴த்		
आप्त-उक्त्या	=	(மிகவும் ஹிதத்தைக் கோருகிற)
ஆப்த-உக்த்யா		நண்பனுடைய - வார்த்தையினுல்,
अहि-भ्रम-अन्ते	=	பாம்பு - என்கிற பிராந்தி - போய்விடும்போது,
அஹி-ப்⁴ரம-அந்தே		
स च	=	அந்த பாம்பே,
ஸ ச		
रज्जु:	=	கயிறு,
ரஜ்ஜு:		
एका	=	ஒன்றுதான் என்று,
ஏகா		
विदिता	=	அறியப்பட்டுவிடுகிறது,
விதி³தா		
खलु	=	அல்லவா?
க²லு		
तथा	=	அவ்விதமே,
ததா²		
निज-गुरु-वचसा	=	தன் - குருநாதரின் - உபதேசத்தினுல்,
நிஜ-கு³ரு-வசஸா		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
कूटस्थ:	=	எவ்வித விகாரமுமற்ற,
கூடஸ்த²:		
साक्षिभूत:	=	ஸாக்ஷியாயிருக்கும்,
ஸாக்ஷிபூ⁴த:		
शिव:	=	மங்களஸ்வரூபியான ஆத்மாதான்,
ஶிவ:		
न एव जीव:	=	ஜீவனேயில்லெ.
ந ஏவ ஜீவ:		

நண்பனுடைய வார்ததையால் பாம்பு என்ற பிராந்தி விலகலாம். ஆனுல் ஆத்மஞானியான குருவின் உபதேசத்தால் தான் அநாத்நம பிராந்தி நீங்கும். எப்படி பிராந்தி நிவிருத்தியாகி ஸர்ப்பம் மறைந்தவுடன் ஸர்ப்பமாய் தோன்றினது வாஸ்த வத்தில் கயிற்றைத்தவிர வேறில்லையென்று தெரிந்துவிடுகிறதோ, அப்படியே அதிஷ்டானமான ஆத்ம தத்வம் தெரிந்தவுடன் அனாத்மாவாக தோன்றின. ஜகத் மறைவதுடன் அதுவும் ஆத்மாவைத் தவிர வேறில்லையென்றும் தெரிந்துவிடும். அது ஆத்மாவைத் தவிர வேறு என்று தோன்றிக்கொண்டிருந்த ஸமயத்தில் தான் ஆத்மாவிற்கு ஜீவத்தன்மையும் வேறுகத் தோன்றின ஜகத்தினுல் துக்க - அனுபவமும் ஏற்படுகின்றன. ஆத்ம தத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படும்போது இரண்டா வது பதார்த்தமேயில்லாததினுல் ஜீவத்தன்மைக்கோ, துக்கத்திற்கோ நிமித்தமே கிடையாது. இரண்டாவது பதார்த்தம் இல்லாத காரணத்தினுலேயே ஆத்மாவிற்கு ஸாக்ஷியாயிருக்கும் தன்மையும் நிவிருத்தியாகிவிடும். அறிகிறவன் என்ற நிலை போய் அறிவு என்ற நிலை மாத்திரம் மிஞ்சும். அப்பொழுது எவ்வித விகாரத்திற்கும் இடமில்லாததினுல் அந்த நிலையை "கூடஸ்த" நிலையென்று சொல்வார்கள்.

(95)

அந்த நிலையை எப்படி அறிகிறதென்றுல், அறியப்படும் பதார்த்தங்களை விலக்கி விலக்கிப் பார்த்தால் அறியலாம். ஆனுல் உலகத்தில் ஏதேனும் அறிய வேண்டுமானுல் ஸூர்யன் முதலான பிரகாசங்களின் ஸஹாயம் வேண்டியிருக்கி றதே, அப்படியே ஆத்மாவை அறிவதற்கு வேறு பிரகாசம் தேவைப்படுமா? தேவைப் பட்டால் அந்த பிரகாசம் எது? என்று கேட்கத் தோன்றும். ஜடமாயிருக்கும் ஒரு பதார்த்தத்தை பார்க்க முடியாமல் இருட்டு சூழ்ந்துகொண்டிருந்தால், அதைப் பார்ப்பதற்கு வெளிச்சம் வேண்டும். ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் தீபத்தைப் பார்ப்ப தற்கு வேறு வெளிச்சம் தேவையில்லை. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதால் அதைப் பார்க்க வேறு எவ்வித பிரகாசமும் தேவையில்லையென்பதை முன்னுல் 87 - வது சுலோகத்தில் காட்டப்பட்டது. இப்பொழுது ஆத்மா ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்தான் என்று எப்படி அறிகிறதென்று காட்டுகிறுர்.

இவ்விஷயம் பிரஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் ஜனக மஹாராஜனுக்கும் யாஞ்யவல்க்ய மஹர்ஷிக்கும் நடந்த ஸம்வாத ரூபமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

याज्ञवल्क्य किंज्योतिरयं पुरुष इति।
आदित्यज्योतिः सम्राडिति होवाचादित्येनैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते विपल्येतीति एवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ IV 3 (2)

யாஜ்ஞவல்க்ய கிஞ்ஜ்யோதிரயம் புருஷ இதி।
ஆதி³த்யஜ்யோதிஃ ஸம்ராடி³தி ஹோவாசாதி³த்யேனைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ஏவமேவைதத்³ யாஜ்ஞவல்க்ய ॥

अस्तमित आदित्ये याज्ञवल्क्य किंज्योतिरेवायं पुरुष इति चन्द्रमा एवास्य ज्योतिर्भवतीति चन्द्रमसैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते विपल्येतीति एवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥ IV 3 (3)

அஸ்தமித ஆதி[3]த்யே யாஜ்ஞவல்க்ய கிஞ்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி சந்த்[3]ரமா ஏவாஸ்ய ஜ்யோதிர்ப[4]வதீதி சந்த்[3]ரமஸைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ஏவமேவைதத்[3]யாஜ்ஞவல்க்ய ॥

अस्तमित आदित्ये याज्ञवल्क्य चन्द्रमस्यस्तमिते किंज्योतिरेवायं पुरुष इत्यग्निरेवास्य ज्योतिर्भवत्यग्निनैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते विपल्येतीति एवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥

அஸ்தமித ஆதி[3]த்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்[3]ரமஸ்யஸ்தமிதே கிஞ்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யக்[3]நிரேவாஸ்ய ஜ்யோதிர்ப[4]வத்யக்[3]னினைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ஏவமேவைதத்[3]யாஜ்ஞவல்க்ய ॥ IV 3 (4)

अस्तमित आदित्ये याज्ञवल्क्य चन्द्रमस्यस्तमिते शान्तेऽग्नौ किंज्योतिरेवायं पुरुष इति वागेवास्य ज्योतिर्भवतीति वाचैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते विपल्येतीति तस्माद्वै सम्राडपि यत्र स्वः पाणिर्न विनिर्ज्ञायतेऽथ यत्र वागुच्चरत्युपैव तत्र न्येतीत्येवमेवैतद्याज्ञवल्क्य ॥

அஸ்தமித ஆதி[3]த்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்[3]ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தே(அ)க்[3]னௌ கிஞ்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இதி வாகே[3]வாஸ்ய ஜ்யோதிர்ப[4]வதீதி வாசைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி தஸ்மாத்[3]வை ஸம்ராட[3]பி யத்ர ஸ்வஃ பாணிர்ன விநிர்ஜ்ஞாயதே(அ)த[2] யத்ர வாகு[3]ச்சரத்யுபைவ தத்ர ந்யேதீத்யேவமேவைதத்[3]யாஜ்ஞவல்க்ய ॥ IV 3 (5)

अस्तमित आदित्ये याज्ञवल्क्य चन्द्रमस्यस्तमिते शान्तेऽग्नौ शान्तायां वाचि किंज्योतिरेवायं पुरुष इत्यात्मैवास्य ज्योतिर्भवत्यात्मनैवायं ज्योतिषास्ते पल्ययते कर्म कुरुते विपल्येतीति ॥

அஸ்தமித ஆதி[3]த்யே யாஜ்ஞவல்க்ய சந்த்[3]ரமஸ்யஸ்தமிதே ஶாந்தே(அ)க்[3]னௌ ஶாந்தாயாம் வாசி கிஞ்ஜ்யோதிரேவாயம் புருஷ இத்யாத்மைவாஸ்ய ஜ்யோதிர்ப[4]வத்யாத்மனைவாயம் ஜ்யோதிஷாஸ்தே பல்யயதே கர்ம குருதே விபல்யேதீதி ॥ IV 3 (6)

कतम आत्मेति योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः स समानः सन्नुभौ लोकावनुसंचरति ध्यायतीव लेलायतीव स हि स्वप्नो भूत्वेमं लोकमतिक्रामति मृत्यो रूपाणि ॥

கதம ஆத்மேதி யோ(அ)யம் விஜ்ஞானமயஃ ப்ராணேஷு ஹ்ருத்[3]யந்தர்ஜ்யோதிஃ புருஷஃ ஸ ஸமானஃ ஸன்னுபௌ[4] லோகாவனுஸஞ்சரதி த்[4]யாயதீவ லேலாயதீவ ஸ ஹி ஸ்வப்னோ பூ[4]த்வேமம் லோகமதிக்ராமதி ம்ருத்யோ ரூபாணி ॥ IV 3 (7)

இதையே தெளிவுபடுத்தி ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் சொல்கிறுர்

किं ज्योतिस्ते वदस्वाहनि रविरिह मे चन्द्रदीपादि रात्रौ
स्यादेवं भानुदीपादिकपरिकलने किं तव ज्योतिरस्ति ।
चक्षुस्तन्मीलने किं भवति च सुतरां धीर्धियः किं प्रकाशे
तत्रैवाहं ततस्त्वं तदसि परमकं ज्योतिरस्मि प्रभोऽहम् ॥ ९५ ॥

கிம் ஜ்யோதிஸ்தே வத³ஸ்வாஹனி ரவிரிஹ மே சந்த்³ரதீ³பாதி³ ராத்ரௌ
ஸ்யாதே³வம் பா⁴னுதீ³பாதி³கபரிகலனே கிம் தவ ஜ்யோதிரஸ்தி ।
சக்ஷுஸ்தன்மீலனே கிம் ப⁴வதி ச ஸுதராம் தீ⁴ர்தி⁴ய: கிம் ப்ரகாஶே
தத்ரைவாஹம் ததஸ்த்வம் தத³ஸி பரமகம் ஜ்யோதிரஸ்மி ப்ரபோ⁴(அ)ஹம் ॥95॥

குரு: **ते** = உனக்கு,
தே
ज्योति: = ஜ்யோதிஸ் (பிரகாசம், அறிவு உண்டுபண்ணுவது)
ஜ்யோதி:
किं = எது?
கிம்
वदस्व = சொல்லு.
வத³ஸ்வ

சிஷ்யன்: **इह** = இங்கே,
இஹ
मे = எனக்கு,
மே
अहनि = பகலில்,
அஹனி
रवि: = ஸூர்யன் (ஜ்யோதிஸ்),
ரவி:
रात्रौ = இரவில்,
ராத்ரௌ
चन्द्रदीप-आदि = சந்திரன் - தீபம் - முதலிய (ஜ்யோதிஸ்)
சந்த்³ரதீ³ப-ஆதி³

குரு: **स्यात् एवं** = இப்படி இருக்கலாம்,
ஸ்யாத் ஏவம்
भानु-दीपादिक-परि-कलने = ஸூர்யன் - தீபம் - முதலானதை -
பா⁴னு-தீ³பாதி³க-பரி-கலனே அறிவதில்,

	तव தவ	=	உனக்கு,
	किं கிம்	=	எந்த,
	ज्योति ஜ்யோதி	=	ஜ்யோதிஸ்,
	अस्ति அஸ்தி	=	இருக்கிறது?
சிஷ்யன்:	चक्षुः சக்ஷு:	=	கண்,
குரு:	तत्-मीलने தத்-மீலனே	=	கண்ணை மூடிக்கொண்டால் எது (ஜ்யோதிஸாக) இருக்கிறது?
சிஷ்யன்:	सुतरां ஸுதராம்	=	நன்றாக,
	घीः தீ⁴:	=	புத்தி,
குரு:	धियः தி⁴ய:	=	புத்தியை,
	प्रकाशे ப்ரகாஶே	=	பிரகாசப் படுத்துவதில் (ஜ்யோதிஸ் எது?)
சிஷ்யன்:	तत தத	=	அங்கே,
	अहं एव அஹம் ஏவ	=	நான் தான்.
குரு:	ततः தத:	=	ஆகையினால்,
	त्वं த்வம்	=	நீ,
	तत தத	=	அந்த,
	परमकं பரமகம்	=	மிகவும் மேலான,

	ज्योतिः **ஜ்யோதி:**	=	ஜ்யோதிஸ்ஸாக,
	असि **அஸி**	=	இருக்கிறுய் (அல்ல்வா?)
சிஷ்யன்:	**प्रभो** **ப்ரபோ⁴**	=	ஹே பிரபோ,
	अहं **அஹம்**	=	நான்,
	अस्मि **அஸ்மி**	=	(அப்படித் தான் மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸாக) இருக்கிறேன்.

வெளியிலுள்ள பதார்த்தங்களைக்காட்டிக் கொடுப்பதற்கு ஸூர்ய சந்திராதி வெளிச்சம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனல் ஸூர்ய சந்திராதிகள் இருக்கிறதென்று காட்டிக்கொடுக்க, கண் தேவைப்படுகிறது. கண்ணை மூடிக்கொண்டு கண்ணை ஆலோசனை செய்யும் போது அப்பொழுது மானஸிகமாக முன் தோன்றும் பதார்த்தங் களை காட்டிக்கொடுப்பது புத்திதான்; மேலும் கண் இப்பொழுது நன்ருகத் தெரிய வில்லை, இப்பொழுது நன்ருகத் தெரிகிறது, என்று காட்டுவதும் புத்தியேதான். அந்த புத்தியில் இப்பொழுது காமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, கோபம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, இப்பொழுது புத்தியில் ஓட்டமில்லை, என்பதுபோலுள்ள பலவித மாறுபாடுகளையும் காட்டிக்கொடுப்பது ஆத்மாவின் ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தவிர வேறு கிடையாது, ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதால் அதைக்காட்டிக் கொடுக்க வேறு ஜ்யோதிஸ் தேவையில்லை. ஆகையால் அதுவே மேலான ஜ்யோதிஸ். பதார்த்தங்களை காட்டிக் கொடுக்கும் ஸூர்யன் முதலானவைகளையும், கண், புத்தி இவைகளையும் பிரகாசப் படுத்துவதினுல் ஆத்மா, ஜ்யோதிஸ்களுக்கெல்லாம் ஜ்யோதிஸ் என்று சொல்லப்படு கிறது. தவிரவும் ஆத்மாவினுடைய ஸம்பந்தமில்லையானுல், புத்தி எதையும் காட்டிக்கொடுக்காது; ஆத்மாவும் புத்தியும் ஸம்பந்தப்படவில்லையானுல், கண்ணும் எதையும் காட்டிக்கொடுக்காது; அப்படியே ஆத்மா, புத்தி, கண் இவைகளில்லையா னுல் ஸயன் முதலானவையும் எதையும் காட்டிக்கொடுக்க வல்லமையற்றவை. ஆகையால் எல்லாவித அறிவிற்கும் ஆத்மா வேண்டியிருப்பதால் அதுதான் வாஸ்த வத்தில் காட்டிக்கொடுக்கும் பிரகாசமான வஸ்து. (இதே விஷயம் 'ஏகசுலோகீ' என்கிற பிரகரணத்திலும் காண்கிறது) அதற்கு மேல் பிரகாசமாய் அதைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடியதாய் எதுவும் கிடையாது என்பதை ஏற்கனவே 90-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வித உத்தமான ஜ்யோதிஸ்ஸாகிய ஆத்ம தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்து அந்நிலையில் இருப்பவரே ஜீவன்முக்தர்.

(96)

அவ்வித ஜீவன்முக்தருக்கும் பிராரப்தசேஷம் இருக்கும் என்று முன் 42 - வது சுலோகத்திலும், 91 - வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருப்பகினுல், அவருக்கும்

உலகத் தோற்றமிருக்குமே? அப்படியானுல் அதனுல் ஏற்படக்கூடிய ஸுக துக்க அனுபவங்களும் ஏற்பட்டுவிடாதா? அவ்விதம் ஏற்பட்டால், ஆத்மானந்த அனுபவத்திற்கு இடஞ்சல் ஏற்படாதா? என்று தோன்றலாம். பிராரப்தகர்மா. சரீராதி உபாதிகளைச் சேர்ந்ததே தவிர, அவைகளில் "தான்" என்ற அபிமானமில்லாத ஆத்மாவை, பாதிக்காது; ஆகையால் பிரஹ்மானந்த அனுபவம் கொஞ்சமேனும் கெடாது என்கிறுர்.

कञ्चित्कालं स्थितः कौ पुनरिह भजते नैव देहादिसङ्घं
यावत्प्रारब्धभोगं कथमपि स सुखं चेष्टतेऽसङ्गबुद्ध्या ।
निर्द्वन्द्वो नित्यशुद्धो विगलितममताहङ्कृतिर्नित्यतृप्तो
ब्रह्मानन्दस्वरूपः स्थिरमतिरचलो निर्गताशेषमोहः ॥ ९६ ॥

கஞ்சித்காலம் ஸ்தி²த: கௌ புனரிஹ ப⁴ஜதே நைவ தே³ஹாதி³ஸங்க⁴ம்
யாவத்ப்ராரப்³த⁴போ⁴க³ம் கத²மபி ஸ ஸுக²ம் சேஷ்டதே(அ)ஸங்க³பு³த்³த்⁴யா ।
நிர்த்³வந்த்³வோ நித்யஶுத்³தோ⁴ விக³லிதமமதாஹங்க்ருதிர்நித்யத்ருப்தோ
ப்³ரஹ்மானந்த³ஸ்வரூப: ஸ்தி²ரமதிரசலோ நிர்க³தாஶேஷமோஹ: ॥ 96 ॥

सः **ஸ:**	=	அந்த ஞானியானவர்,
केचित् कालं **கேசித் காலம்**	=	சில காலம் (பிராரப்தம் நாசமாகும்வரை),
कौ **கௌ**	=	உலகத்தில்,
स्थितः **ஸ்தி²த:**	=	இருந்து,
पुनः **புன:**	=	மறுபடியும்,
इह **இஹ**	=	இங்கே,
देह-आदि-सङ्घं **தே³ஹ-ஆதி³-ஸங்க⁴ம்**	=	தேஹம் முதலான - கூட்டத்தை,
न एव भजते **ந ஏவ ப⁴ஜதே**	=	அடைவதே கிடையாது,
यावत्-प्रारब्ध-भोगं **யாவத்-ப்ராரப்³த⁴-போ⁴க³ம்**	=	பிராரப்தயோகம் இருக்கும் வரையில் (கூட),
निर्द्वन्द्वः **நிர்த்³வந்த்³வ:**	=	ஸுக துக்கம், பசி, தாஹம், ஜராமரணம் முதலிய) த்வந்தங்கள் (இரட்டைகள்) அற்றவராய்,

नित्य-शुद्धः = எப்பொழுதும் - சுத்தராய்,

நித்ய-ஶுத்³த⁴:

विगलितममता-अहं कृतिः = 'என்னுடையது' என்கிற எண்ணமோ - 'நான்

விக³லிதமமதா-அஹம் க்ருதி: என்கிற' எண்ணமோ - பூராவும் நழுவினராய்,

नित्य तृप्तः = எப்பொழுதும் திருப்தியுள்ளவராய்,

நித்ய த்ருப்த:

ब्रह्मानन्द-स्वरूपः = பிரஹ்மானந்த - ஸ்வரூபராய்,

ப்³ரஹ்மானந்த³-ஸ்வரூப:

स्थिर-मति = ஸ்திரமான - புத்தியுள்ளவராய்,

ஸ்தி²ர-மதி

अचलः = அசைவற்றவராய்,

அசல:

निर्गत-अशेष-मोहः = பாக்கியன்னியில் மோஹம் விலகினவராய்,

நிர்க³த-அஶேஷ-மோஹ: இருந்துகொண்டு,

असङ्गबुद्ध्या = தான் பற்றுதலற்றவர் என்ற புத்தியுடன்,

அஸங்க³பு³த்³த்⁴யா

कथं अपि = எப்படியோ,

கத²ம் அபி

सुखं = ஸுகமாக,

ஸுக²ம்

चेष्टते = சேஷ்டித்து வருவார்.

சேஷ்டதே

பிராரப்த கர்மா முடிந்த பிறகு வேறு சரீராதிகளை எடுக்க கர்மா இல்லாததினுல் மறு ஜன்மமோ வேறு லோகம் போவதோ ஏற்படாது. இங்கே இருக்கும் வரையில்கூட சரீராதிகளை பாதிக்கக்கூடிய சீதோஷ்ணம் முதலிய த்வந்தங்கள், சரீராதிகளிலிருந்து தான் வேறுபட்டவர் என்ற உணர்ச்சியுடைய ஞானியை பாதிக்க முடியாது. அவர் எப்பொழுதும் ஆனந்த ரூபியாகவேதான் இருந்து வருவார். ஆனுல் பிராரப்த கர்மாவிற்கு அதீனமாக சரீராதிகள் இருப்பதால், அவர் மஹாராஜ விபவத்தோடுகூட இருப்பதாகவும் தோன்றலாம், தரித்திரனுகவும் தோன்றலாம், வித்வானுகவும் தோன்றலாம், பயித்தியம் மாதிரியும் தோன்றலாம், என்றெல்லாம் இருப்பதினுல்

कथमपि

கத²மபி

(எப்படியோ இருப்பார்) என்று சொல்லப்பட்டது. சரீராதிகளைச் சேர்ந்த ஸுகம், துக்கம், புண்யம், பாபம் முதலியவை அவரிடம் ஒட்டாததினுல் அவர் எப்பொழுதும் திருப்தராய் ஆனந்த பரிதராய் இருந்து வருவார்.

(97)

பிராரப்த கர்மா ஏன் ஜீவன் முக்தரை பாதிப்பதில்லை யென்றல் அதற்கு காரணமாயிருக்கிற அவித்யை ஞானோதய ஸமயத்திலேயே விலகிவிட்டபடியால் அதினுடைய காரியங்களாகிய ஸுக துக்கங்களைக் கொண்டு அவரைப்பாதிக்க முடியாது என்கிறர். சரீராதிகளில் ஸுக துக்காதிகள் தோன்றினலும் அவைகளையும் ஸாக்ஷியாக மாத்திரம் பார்த்துக்கொண்டு அஸங்கராகவே ஞானி இருப்பார்.

जीवात्मब्रह्मभेदं दलयति सहसा यत्प्रकाशैकरूपं
विज्ञानं तच्च बुद्धौ समुदितमतुलं यस्य पुंसः पवित्रम् ।
माया तेनैव तस्य क्षयमुपगमिता संसृतेः कारणं या
नष्टा सा कायकर्त्री पुनरपि भविता नैव विज्ञानमात्रात् ॥ ९७ ॥

ஜீவாத்மப்³ரஹ்மபே⁴த³ம் த³லயதி ஸஹஸா யத்ப்ரகாஶைகரூபம்
விஜ்ஞானம் தச்ச பு³த்³தௌ⁴ ஸமுதி³தமதுலம் யஸ்ய பும்ஸः பவித்ரம் ।
மாயா தேனைவ தஸ்ய க்ஷயமுபக³மிதா ஸம்ஸ்ருதேः காரணம் யா
நஷ்டா ஸா காயகர்த்ரீ புனரபி ப⁴விதா நைவ விஜ்ஞானமாத்ராத் ॥ 97 ॥

प्रकाश-एक-रूपं ப்ரகாஶ-ஏக-ரூபம்	=	பிரகாசம் ஒன்றையே ஸ்வரூபமாயுடைய,
यत् யத்	=	எந்த,
विज्ञानं விஜ்ஞானம்	=	அனுபவ ஞானம்,
जीवात्म-ब्रह्म-भेदं ஜீவாத்ம-ப்³ரஹ்ம-பே⁴த³ம்	=	ஜீவாத்மாவிற்கும - பிரஹ்மத்திற்கும் - உள்ள வேற்றுமையை,
सहसा ஸஹஸா	=	உடனே,
दलयति த³லயதி	=	பிளந்து விடுகிறதோ (போக்கடித்துவிடுகிறதோ),
तत् च தத் ச	=	அந்த,
अतुलं அதுலம்	=	நிகரற்ற,
पवित्रं பவித்ரம்	=	பரிசுத்தமான (ஞானம்),
यस्य யஸ்ய	=	எந்த,

पुंसः = மனிதருடைய,
பும்ஸः
बुद्धौ = புத்தியில்,
பு³த்³தௌ⁴
समुदितं = நன்கு உதயமாகிறதோ,
ஸமுதி³தம்
तस्य = அவருக்கு,
தஸ்ய
तेन एव = அந்த ஞானத்தினாலயே,
தேன ஏவ
संसृतेः = ஸமஸாரத்திற்கு,
ஸம்ஸ்ருதேः
कारणं = காரணமான,
காரணம்
या = எந்த,
யா
माया = மாயையானது,
மாயா
क्षयं = நாசத்தை,
க்ஷயம்
उपगमिता = அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டுவிட்டதோ
உபக³மிதா (அவ்விதம்),
नष्टा = நாசத்தையடைந்துள்ள,
நஷ்டா
सा = அந்த மாயை,
ஸா
विज्ञानमात्रात् = அவ்வறிவு இருப்பதினாலேயே,
விஜ்ஞானமாத்ராத்
पुनः अपि = மறுபடியும்,
புனः அபி
काय-कर्त्री = கார்யத்தைசெய்ய யோக்கியதையுள்ளதாக,
காய-கர்த்ரீ
न एव भविता = இருக்க முடியவே முடியாது.
ந ஏவ ப⁴விதா

ஜீவாத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருப்பதாகத் தோன்றுவது மாயையினால்தான். அந்த தோற்றத்தை விலக்கக்கூடிய ஞானம்,

மாயையையும் நாசம் செய்தேயாகவேண்டும். ஒரு பதார்த்தம் இருக்கிறபோது எவ்வளவு பாதகமாயிருந்தாலும், நாசத்தையடைந்த பிறகு அது ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அப்படியே இந்த மாயையையும் எவ்விதமாயும் பாதிக்கமுடியாது.

विज्ञानमात्रात्

விஜ்ஞானமாத்ராத்

அவ்வறிவு ஏற்பட்டதினுலேயே

नष्टा

நஷ்டா

நாசமடைந்த மாயை - என்றும் அன்வயம் செய்து கொள்ளலாம்.

(98)

ஜகத்திற்கு பிரஹ்மத்தைவிட்டு தனியாக ஸத்தை கிடையாதென்ற ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டால், ஜகத்தை பார்க்கும் தனியாக போது ஜகத் என்ற எண்ணமே தோன்றுமல் பிரஹ்மாகாரமாகவே தோன்றும். ஜகத்தில் தோன்றும் நாம ரூபங்க ளுக்கு மதிப்பே கொடுக்கமாட்டார். தங்கக்காப்பை தங்கமாக மாத்திரம் பார்க்கும் போது காப்பு என்கிற பெயரும் ரூபமும் எப்படி மதிப்பற்றுப் போய்விடுகிறதோ அதேபோல, இளநீர் சாப்பிடுவதற்காக வாங்கின தேங்காயிலுள்ள இளநீரை சாப்பிட்டு விட்டு மேல் ஓட்டை விட்டெறிந்துவிடுவதுபோல என்று ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் திருஷ் டாந்தம் கொடுக்கிறுர்.

विश्वं नेति प्रमाणाद्विगलितजगदाकारभानस्त्यजेद्वै
पीत्वा यद्वत्फलाम्भस्त्यजति च सुतरां तत्फलं सौरभाढ्यम् ।
सम्यक्सच्चिद्घनैकामृतसुखकबलास्वादपूर्णो हृदासौ
ज्ञात्वा निःसारमेवं जगदखिलमिदं स्वप्रभः शान्तचित्तः ॥ ९८ ॥

விஶ்வம் நேதி ப்ரமாணாத்³விக³லிதஜக³தா³காரபா⁴னஸ்த்யஜேத்³வை
பீத்வா யத்³வத்ப²லாம்ப⁴ஸ்த்யஜதி ச ஸுதராம் தத்ப²லம் ஸௌரபா⁴ட்⁴யம் ।
ஸம்யக்ஸச்சித்³க⁴னைகாம்ருதஸுக²கப³லாஸ்வாத³பூர்ணோ ஹ்ருதா³ஸௌ
ஜ்ஞாத்வா நிஃஸாரமேவம் ஜக³த³கி²லமித³ம் ஸ்வப்ரப⁴ஃ ஶாந்தசித்தஃ ॥ 98 ॥

फल-अम्भ = பழத்திலுள்ள - ஜலத்தை,

ப²ல-அம்ப⁴

पीत्वा = குடித்து விட்டு,

பீத்வா

सौरभ-आढ्यं **ஸௌரப⁴-ஆட்⁴யம்**	=	நன்கு வாஸனையுடன் இருக்கும் (இருந்தாலும்),
तत् **தத்**	=	அந்த,
फलं **ப²லம்**	=	பழத்தை,
सुतरां **ஸுதராம்**	=	பூராவுமே,
त्यजति च **த்யஜதி ச**	=	எறிந்துவிடுகிறுன் என்பது,
यद्वत् **யத்³வத்**	=	எப்படியோ,
एवं **ஏவம்**	=	அதைப்போலவே,
विश्वं **விஶ்வம்**	=	ஜகத்,
न **ந**	=	வாஸ்தவமாயில்லை,
इति **இதி**	=	என்று,
प्रमाणात् **ப்ரமாணாத்**	=	பிரமாணத்திஞல்,
विगलित-जगत्-आकार-भानः **விக³லித-ஜக³த்-ஆகார-பா⁴னः**	=	ஜகத்தின் உருவம் தோன்றுவது விலகினவராகவும்,
सम्यक् **ஸம்யக்**	=	நன்ருக,
सत्-चित्-घन-एक-अमृत-सुख-कबल-आस्वाद-पूर्णः **ஸத்-சித்-க⁴ன-ஏக-அம்ருத-ஸுக²-கப³ல-ஆஸ்வாத³-பூர்ணः**	=	ஸத்ஸ்வரூபமாகவும் - சித்ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் - அமிருதமான - ஸுகமாகிற - கவனத்தை - ருசிபார்த்து அதன் ரஸம் - நிறைந்தவராகவும்,
स्वप्रभः **ஸ்வப்ரப⁴ः**	=	ஸ்வயம் - பிரகாசராகவும்,
शान्त-चित्तः **ஶாந்த-சித்தः**	=	அடங்கின சித்தத்தையுடையவராகவும் இருக்கும் (ஞானியாகிய),
असौ **அஸௌ**	=	இவர்,

हृदा **ஹ்ருதா[3]**	=	மனஸினுல்,
इदं **இத[3]ம்**	=	இந்த,
अखिलं **அகி[2]லம்**	=	எல்லா,
जगत् **ஜக[3]த்**	=	ஜகத்தும்,
निःसारं **நிஃஸாரம்**	=	ஸாரமற்றது என்று,
ज्ञात्वा **ஜ்ஞாத்வா**	=	அறிந்துகொண்டு (அதை),
स्त्यजेत् वै **ஸ்த்யஜேத் வை**	=	நிச்சயமாய் விட்டுவிடுவார்.

प्रमाणात्

ப்ரமாணுத்

(பிரமாணத்தினுல்) - என்பது உபநிஷத்தில் கண்டபடி

नेह नानाऽस्ति किंचन

நேஹ நாணு(அ)ஸ்தி கிஞ்சன (பிரஹதாரண்யகம் IV 4-19)

முதலான சப்தப்பிரமாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம். முன் 64,65,81,82 சுலோகங்களில் விவரித்திருக்கும் யுக்திகளாகிய அனுமானப் பிரமாணத்தையும எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஜீவன் முக்தருடைய அனுபவ ரூபமான பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

फलाम्भः

ப[2]லாம்ப[4]:

ரஸம் பிழிந்து எடுக்கக் கூடிய எந்தப் பழத்தையும் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவைகளில் உள்ள சக்கையான அம்சத்தை எறிந்துவிடுகிறோம். ரஸத்தை குடித்துவிட்டு பழத்தை எறிந்துவிடுவது என்பதினுல் தேங்காய்க்கு மிகவும் பொருத்தமாயிருக்குமென்று மேலே சொல்லப்பட்டது

(99)

பிராரப்த காலத்திலும் கர்மாக்கள் ஞானியை பாதிக்கிறது இல்லை என்பதற்கு பிரமாணமாக முண்டக உபநிஷத் வாக்கியத்தை சுலோக ரூபமாக உதாஹரிக்கிறார்.

भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥ II 2 (9)

பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ஶ்சி²த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:।
க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மின் த்³ருஷ்டே பராவரே ॥

क्षीयन्ते चास्य कर्माण्यपि खलु हृदयग्रन्थिरुद्भिद्यते वै
छिद्यन्ते संशया ये जनिमृतिफलदाः दृष्टमात्रे परेशे ।
तस्मिंश्चिन्मात्ररूपे गुणमलरहिते तत्त्वमस्यादिलक्ष्ये
कूटस्थे प्रत्यगात्मन्यखिल विधिमनोऽगोचरे ब्रह्मणीशे ॥ ९९ ॥

க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாண்யபி க²லு ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ருத்³பி⁴த்³யதே வை
சி²த்³யந்தே ஸம்ஶயா யே ஜனிம்ருதிப²லதா³: த்³ருஷ்டமாத்ரே பரேஶே ।
தஸ்மிம்ஶ்சின்மாத்ரரூபே கு³ணமலரஹிதே தத்த்வமஸ்யாதி³லக்ஷ்யே
கூடஸ்தே² ப்ரத்யகா³த்மன்யகி²ல விதி⁴மனோ(அ)கோ³சரே ப்³ரஹ்மணீஶே ॥ 99 ॥

अस्य அஸ்ய	=	இந்த ஞானியினுடைய,
कर्माणि கர்மாணி	=	கர்மாக்கள்,
क्षीयन्ते च க்ஷீயந்தே ச	=	நாசமடைந்துவிடுகின்றன,
हृदय-ग्रन्थिः ஹ்ருத³ய-க்³ரந்தி²:	=	ஹ்ருதய - முடிச்சு,
अपि அபி	=	கூட,
द्भिद्यते खलु वै த்³பி⁴த்³யதே க²லு வை	=	அறுந்து விடுகிறது என்பது பிரஸித்தம்,
जनि-मृति-फलदाः ஜனி-ம்ருதி-ப²லதா³:	=	ஜனனத்தையும் - மரணத்தையும் - பலனைக்கொடுப்பதாக,
ये யே	=	எந்த,
संशया ஸம்ஶயா	=	ஸம்சயங்கள் உண்டோ அவைகள்,

छिद्यन्ते **சி²த்³யந்தே**	=	போய் விடுகின்றன [எப்பொழுது?],
तस्मिन् **தஸ்மின்**	=	அந்த,
श्चिन्मात्र-रूपे **சின்மாத்ர-ரூபே**	=	சுத்தசைதன்ய - ஸ்வரூபராய்,
गुण-मल-रहिते **கு³ண-மல-ரஹிதே**	=	எவ்வித குணமோ - தோஷமோ - இல்லாதவராய்,
तत्-त्वं-असि-आदि-लक्ष्ये **தத்-த்வம்-அஸி-ஆதி³-லக்ஷ்யே**	=	"தத் த்வம் அஸி" முதலான வாக்கியங்களால் - குறிக்கப்பட்டிருக்கிறவராய்,
कूटस्थे **கூடஸ்தே²**	=	கூடஸ்தராய் (எவ்வித மாறுதலுமற்றவராய்),
प्रत्यक्-आत्मनि **ப்ரத்யக்-ஆத்மனி**	=	உள்ளேயிருக்கும் - ஆத்மஸ்வரூபமாய்,
अखिल-विधि-मनो-अगोचरे **அகி²ல-விதி⁴-மனோ-அகோ³சரே**	=	எல்லா - விதிகளுக்கும் - மனஸிற்கும் விஷயமாகாதவராய்,
ब्रह्मणि **ப்³ரஹ்மணி**	=	பிரஹ்மமாய்,
ईशे **ஈஶே**	=	ஈசுவரராய், உள்ள,
परेशे **பரேஶே**	=	பரமாத்மாவானவர்,
दृष्टमात्रे **த்³ருஷ்டமாத்ரே**	=	பார்க்கப்பட்டவுடனே.

कर्माणि

கர்மாணி

கர்மாக்கள் - என்பதினுல் ஸஞ்சிதம், ஆகாமி, பிராரப்தம் என்ற மூன்றுவித கர்மாக்களையும் கிரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். பிராரப்த கர்மா வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுடைய திருஷ்டியில் தோன்றினுலும் ஞானி அஸங்கராய் இருப்பதால் அவரைப் பாதிக்காது என்று முன் சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

हृदय-प्रन्थिः

ஹ்ருத³ய-ப்ரந்தி²:

(ஹ்ருதய- முடிச்சு) - ஆத்மாவையும் அந்த: கரணத்தையும் ஒன்ருகச் செய்திருக்கும் அத்யாஸம் என்று கருத்து.

गुणमलरहिते

கு³ணமலரஹிதே

(குணமும் மலமும் அற்ற) - சுத்த சைதன்ய ஸ்வரூபம் என்பதால் நிர்குண மாய் நிர்மலமாய்த்தான் இருக்கும்.

तत्त्वमस्यादिलक्ष्ये

தத்த்வமஸ்யாதி³லக்ஷ்யே

மஹாவாக்கியங்களின் பொருள் என்பதும் லக்ஷணவிருத்தியினுல்தான்; எவ்வித வார்த்தைகளாலும் நேரில் பிரதிவாதனம் பண்ணமுடியாதது.

अखिल विधिमनो गोचरे

அகி²ல விதி⁴மனே கோ³சரே

வார்த்தைக்கு விஷயமாகாதது போல மனஸினுலும் அறியமுடியாதது. வேதங்களில் பலவித கர்மாக்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவேயென்றல், அவை யெல்லாம் உபாதியுடன் கலந்திருக்கும் ஆத்மாவிற்கு விதிக்கப்பட்டவைகளே தவிர, சுத்த சைதன்ய ரூபமான ஆத்மாவிடத்தில் அவ்விதிகள் பிரயோஜனப்படமாட்டா.

(100)

இதுவரை பலவிதமாக எடுத்துச்சொல்லிவந்த ஸம்ஸாரத்தின் ஸ்வரூபத் தையும், காரணத்தையும் அதினால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களையும் அதை விலக்கி விடுவதற்குள்ள ஸாதனத்தையும் ஒருங்கே சேர்த்து ஸம்ஸாரத்தையே ஒரு விஷவிருக்ஷமாக வர்ணிக்கிறார். காடகோபநிஷத்தில்

ऊर्ध्वमूलोऽवाक्शाख एषोऽश्वत्थ: सनातन:। VI 1

ஊர்த்⁴வமூலோ(அ)வாக்ஶாக² ஏஷோ(அ)ஶ்வத்த²: ஸனாதன:।

என்றும், பகவத்கீதையில்

ऊर्ध्वमूलपध: शाखं अश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ।
छन्दांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ XV 1

ஊர்த்⁴வமூலபத⁴: ஶாக²ம் அஶ்வத்த²ம் ப்ராஹுரவ்யயம் ।
ச²ந்தா³ம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி யஸ்தம் வேத³ ஸ வேத³வித் ॥

अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखा गुणप्रवृद्धा विषयप्रवाला:।
अधश्च मूलान्यनुसन्ततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके ॥ XV 2

அத⁴ஶ்சோர்த்⁴வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்தஸ்ய ஶாகா² கு³ணப்ரவ்ருத்³தா⁴ விஷயப்ரவாலா꞉।
அத⁴ஶ்ச மூலான்யனுஸந்ததானி கர்மானுப³ந்தீ⁴னி மனுஷ்யலோகே ॥

न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नान्तो न चादिः न च संप्रतिष्ठा ।
अश्वत्थमेनं सुविरूढमूलं असशस्त्र दृढेन लित्वा ॥ XV 3

ந ரூபமஸ்யேஹ ததோ²பலப்⁴யதே நாந்தோ ந சாதி³꞉ ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா² ।
அஶ்வத்த²மேனம் ஸுவிரூட⁴மூலம் அஸஶஸ்த்ர த்³ருடே⁴ன லித்வா ॥

ततः पदं तत् परिमार्गितव्यं यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूयः ।
तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ XV 4

தத꞉ பத³ம் தத் பரிமார்கி³தவ்யம் யஸ்மின் க³தா ந நிவர்தந்தி பூ⁴ய꞉ ।
தமேவ சாத்³யம் புருஷம் ப்ரபத்³யே யத꞉ ப்ரவ்ருத்தி꞉ ப்ரஸ்ருதா புராணீ

என்றும் சொல்லியிருப்பதைத் தழுவி இந்த சுலோகம் இயற்றி இருக்கிறர்.

आदौ मध्ये तथाऽन्ते जनिमृतिफलदं कर्ममूलं विशालं
ज्ञात्वा संसारवृक्षं भ्रममदमुदिताशोकता नेकपत्रम् ।
कामक्रोधादिशाखं सुतपशुवनिता कन्यकापक्षिसङ्घं
छित्वाऽसङ्गासिनैनं पटुषतिर भितश्चिन्तयेद्वासुदेवम् ॥ १०० ॥

ஆதௌ³ மத்⁴யே ததா²(அ)ந்தே ஜனிம்ருதிப²லத³ம் கர்மமூலம் விஶாலம்
ஜ்ஞாத்வா ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷம் ப்⁴ரமமத³முதி³தாஶோகதா நேகபத்ரம் ।
காமக்ரோதா⁴தி³ஶாக²ம் ஸுதபஶுவனிதா கன்யகாபக்ஷிஸங்க⁴ம்
சி²த்வா(அ)ஸங்கா³ஸிநைனம் படுஷதிர பி⁴தஶ்சிந்தயேத்³வாஸுதே³வம் ॥ 100 ॥

संसार-वृक्षं = ஸம்ஸாரமாகிற - விருக்ஷத்தை,
ஸம்ஸார-வ்ருக்ஷம்

आदौ = முதலிலும்,
ஆதௌ³

मध्ये = மத்தியிலும்,
மத்⁴யே

तथा = அப்படியே,
ததா²

अन्ते = முடிவிலும்,
அந்தே

जनि-मृति-फलदं **ஜனி-ம்ருதி-ப²லத³ம்**	=	பிறப்பு - இறப்பு என்கிற பழங்களையே கொடுப்பது என்றும்,
कर्म-मूलं **கர்ம-மூலம்**	=	(புண்ணியம், பாபம் என்கிற கர்மாக்களை வேராகயுடையதென்றும்,
विशालं **விஶாலம்**	=	விஸ்தாரமாய் இருப்பதென்றும்,
भ्रममद-मुदिता-शोकता-अनेक-पत्रं **ப்⁴ரமமத³-முதி³தா-ஶோகதா-அனேக-பத்ரம்**	=	பிராந்தி - கொழுப்பு - ஸந்தோஷம் - சோகம் (முதலிய) அநேக இலைகளுடன்கூடிய தென்றும்,
काम-क्रोध-आदि-शाखं **காம-க்ரோத⁴-ஆதி³-ஶாக²ம்**	=	காமம் - கோபம் - (லோபம்) முதலியவைகளை இலைகளாகவுடையதென்றும்,
सुत-पशु-वनिता-कन्यका-पक्षि-सङ्घं **ஸுத-பஶு-வனிதா-கன்யகா-பக்ஷி-ஸங்க⁴ம்**	=	புத்திரன் - பசு- மனைவி - பெண் - (முதலிய) பக்ஷிகளின் - கூட்டத்துடன் கூடியதென்றும்,
ज्ञात्वा **ஜ்ஞாத்வா**	=	நன்கு அறிந்து,
पटु-मति **படு-மதி**	=	நல்ல - புத்தியுள்ளவன்,
एनं **ஏனம்**	=	இந்த விருக்ஷத்தை,
असङ्गा असिना **அஸங்கா³ அஸினா**	=	பற்றுதலற்றிருக்கும் தன்மையாகிய - வாளினால்,
छित्वा **சி²த்வா**	=	வெட்டித்தள்ளிவிட்டு,
अथितः **அதி²த:**	=	நாலாபக்கத்திலும்,
वासुदेवं **வாஸுதே³வம்**	=	வாஸுதேவரை (பரமாத்மாவை),
चिन्तयेत् **சிந்தயேத்**	=	அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டும்.

அவ்விதம் அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுமானால் எத்தனையோ ஜன்மாக்களில் ஸாதனங்களை நன்கு அனுஷ்டித்து, எல்லாம் பகவானுடைய விபூதிகள்தான் என்ற ஞானம் ஏற்பட வேண்டும். அவ்வித ஞானமேற்படக்கூடிய மஹாத்மா வெகு அரிது என்று பகவானே சொல்லுகிறார்.

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ।
वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ VII 19

**ப³ஹூனாம் ஜன்மநாமந்தே ஜ்ஞானவான்மாம் ப்ரபத்³யதே ।
வாஸுதே³வ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது³ர்லப⁴: ॥**

இங்கேயும் முன் 91 வது சுலோகத்தில்

अनुभव उदितो यस्य कस्यापि चेत्

அனுப⁴வ உதி³தோ யஸ்ய கஸ்யாபி சேத்

(யாரேனும் ஒருவருக்கும் இந்த அனுபவம் ஏற்படுமேயாஞல்) என்று சொல்லியிருப் பதிஞலும் வெகு துர்லபம் என்று தெரிகிறது.

(101)

இதுவரை 100 சுலோகங்கள் அடங்கிய ஶதஶ்லோகீ என்ற பிரகரணத்தில் ஸர்வவேத ஸாரத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு, கடைசியான 101 வது சுலோகத்தில் பரம ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் பிரஹ்மார்ப் பணம் செய்கிறுர். அந்த ஸித்தாந்தம் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் வருண பகவான் தன் குமாரரான பிருகுவிற்கு பிரஹ்மலக்ஷணத்தை உபதேசித்ததையனுஸரித்தும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் உத்தாலகர் தன் குமாரரான சுவேத கேதுவிற்கு ஒன்பது தடவை உபதேசித்த முறையை அனுஸரித்துமே, ஸ்ரீமத் ஆசார்யாரால் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

**भृगुर्वै वारुणिः। वरुणं पितरमुपससार। अधीहि भगवो ब्रह्मेति। तस्मा एतत् प्रोवाच। अन्नं प्राणं चक्षुः श्रोत्रं मनो वाचमिति।तं होवाच। यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते।येन जातानि जीवन्ति ।
यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्ति। तद्विजिज्ञासस्व। तद् ब्रह्मेति।स तपोऽतप्यत। स तपस्तप्त्वा।। ॥ १ ॥**

**ப்⁴ருகு³ர்வை வாருணி:। வருணம் பிதரமுபஸஸார। அதீ⁴ஹி ப⁴க³வோ ப்³ரஹ்மேதி। தஸ்மா ஏதத் ப்ரோவாச। அன்னம் ப்ராணம் சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரம் மனோ வாசமிதி।தம் ஹோவாச। யதோ வா இமானி பூ⁴தானி ஜாயந்தே।யேன ஜாதானி ஜீவந்தி।
யத் ப்ரயந்த்யபி⁴ஸம்விஶந்தி। தத்³விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ। தத்³ ப்³ரஹ்மேதி।ஸ தபோ(அ)தப்யத। ஸ தபஸ்தப்த்வா॥ ॥ 1 ॥** III 1

सन्मूला सौम्य इमाः सर्वाः प्रजाः सदायतनाः सत्प्रतिष्ठाः ॥ VI 8 (4, 6)

ஸன்மூலா ஸௌம்ய இமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதா³யதனா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா²: ॥

ऐतदात्म्यं इदं सर्वं तत् सत्यं स आत्मा तत् त्वं असि श्वेतकेतोः ॥

ஐததா³த்ம்யம் இத³ம் ஸர்வம் தத் ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத் த்வம் அஸி ஶ்வேதகேதோ: ॥

ச² - சா² - VI 8 (7), 9 (4), 10 (3), 11 (3), 12 (3), 18 (3), 14 (3), 15 (3), 16 (3).

இவ்விதமாக பிரத்யகாத்மாவும் பிரஹ்மமும் ஒன்றுகவே இருப்பதினுல் அந்த பிரத்யகாத்மாவிலிருந்து வேறுபடாத பிரஹ்மத்திலேயேதான், முன் 85-வது சுலோகத்தில் கண்டபடி, ஸகல கர்மாக்களையும் அர்ப்பணம் செய்யமுடியும். அதுவே பரிபூர்ணமான வஸ்துவாயிருப்பதினுல் கர்மாக்களில் ஏதேனும் குறையிருந்தாலும் அவருக்கு அர்பணம் செய்வதால் குறைநீங்கி விடுகிறது என்ற பாவனையுடன் பிரஹ்மத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்து இந்த கிரந்தத்தை ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் ஸமாப்தி செய்கிறுர்.

जातं मय्येव सर्व पुनरपि मयि तत्संस्थितं चैव विश्वं
सर्वं मय्येव याति प्रविलयमिति तद्ब्रह्म चैवाहमस्मि ।
यस्य स्मृत्या च यज्ञाद्यखिलशुभविधौ सुप्रयातीह कार्यं
न्यूनं सम्पूर्णतां वै तमहमतिमुदैवाच्युतं संनतोऽस्मि ॥ १०१ ॥

ஜாதம் மய்யேவ ஸர்வ புனரபி மயி தத்ஸம்ஸ்தி²தம் சைவ விஶ்வம்
ஸர்வம் மய்யேவ யாதி ப்ரவிலயமிதி தத்³ப்³ரஹ்ம சைவாஹமஸ்மி ।
யஸ்ய ஸ்ம்ருத்யா ச யஜ்ஞாத்³யகி²லஶுப⁴விதௌ⁴ ஸுப்ரயாதீஹ கார்யம்
ந்யூனம் ஸம்பூர்ணதாம் வை தமஹமதிமுதை³வாச்யுதம் ஸம்நதோ(அ)ஸ்மி
॥ 101 ॥

सर्वं / **ஸர்வம்**	=	எல்லாம்,
एव / **ஏவ**	=	என்னிடத்தில் தான்,
जातं / **ஜாதம்**	=	உண்டானது,
पुनः अपि / **புனः அபி**	=	மறுபடியும்,
मयि एव च / **மயி ஏவ ச**	=	என்னிடத்தில்தான்,
तत् / **தத்**	=	அந்த,
विश्वं / **விஶ்வம்**	=	எல்லாம் (ஜகத்),
संस्थितं / **ஸம்ஸ்தி²தம்**	=	நன்கு இருந்துவருகிறது,
सर्वं / **ஸர்வம்**	=	எல்லாம்,

मयि एव **மயி ஏவ**	=	என்னிடத்தில் தான்,
प्रविलयं **ப்ரவிலயம்**	=	லயத்தையும்,
याति **யாதி**	=	அடைகிறது,
इति **இதி**	=	என்ற காரணத்தினுல்,
अहं एव **அஹம் ஏவ**	=	நான் தான்,
तत् **தத்**	=	அந்த (உபநிஷத்தில் 'தத் (அது)' என்று சொல்லப்பட்ட),
ब्रह्म च **ப்[3]ரஹ்ம ச**	=	பிரஹ்மமாகவும்,
अस्मि **அஸ்மி**	=	இருக்கிறேன்,
यस्य **யஸ்ய**	=	எவரை,
स्मृत्या च **ஸ்ம்ருத்யா ச**	=	ஸ்மரித்துக்கொள்வதினுல்,
यज्ञ-आदि-अखिल-शुभ-विधौ **யஜ்ஞ-ஆதி[3]-அகி[2]ல-ஶுப[4]-விதௌ[4]**	=	யக்ஞும் - முதலான- எல்லா சுபகர்மாக்கள் - செய்வதில்,
इह **இஹ**	=	இங்கு,
कार्यं **கார்யம்**	=	செய்யவேண்டியது,
न्यूनं **ந்யூனம்**	=	குறையாயிருப்பது,
सम्पूर्णतां **ஸம்பூர்ணதாம்**	=	நன்கு (குறையன்னியில்) பூர்ணமாக செய்யப்பட்ட தன்மையை,
सुप्रयाति **ஸுப்ரயாதி**	=	நன்கு அடைந்துவிடும்,
वै **வை**	=	என்பது பிரஸித்தமோ,
तं **தம்**	=	அந்த,

अच्युतं	=	பரமாத்மாவை,
அச்யுதம்		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
अति-मुदा एव	=	வெகு - ஸந்தோஷத்துடனேயே,
அதி-முதா³ ஏவ		
संनतः	=	நன்கு நமஸ்கரித்தவனுக,
ஸம்நதஃ		
अस्मि	=	இருக்கிறேன்.
அஸ்மி		

பிரஹ்மதத்வமும் ஆத்மதத்வமும் ஒன்றேயாதலால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிலயம் எல்லாம் தன்னிடத்தில்தான் என்று ஏற்படுவதால் அப்படியே இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறுர்.

எல்லாமே பிரஹ்மமாயிருப்பதிஞல் அர்ப்பணம் செய்கிறவனும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணத்தை அர்ப்பணத்தை பெற்றுக்கொள்ளுபவரும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணம் செய்யப்படும் பதார்த்தமும் பிரஹ்மம், அர்ப்பணம் செய்வதான கர்மாவும் பிரஹ்மம், அதிஞல் அடைய வேண்டிய பலனும் பிரஹ்மம்

ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः ब्रह्माग्नौ ब्रह्मणा हुतम् ।
ब्रह्मैव तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ IV -24.

ப்³ரஹ்மார்பணம் ப்³ரஹ்ம ஹவிஃ ப்³ரஹ்மாக்³னௌ ப்³ரஹ்மணா ஹுதம் ।
ப்³ரஹ்மைவ தேன க³ந்தவ்யம் ப்³ரஹ்மகர்மஸமாதி⁴னா ॥

என்றெல்லாம் பகவத்கீதையில் சொன்னதுடன்

यत् करोषि यत् अश्नासि यत् जुहोषि ददासि यत् ।
यत् तपस्यसि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्पणम् ॥ IX – 27

யத் கரோஷி யத் அஶ்னாஸி யத் ஜுஹோஷி த³தா³ஸி யத் ।
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மத³ர்பணம் ॥

என்றும் சொல்லியிருப்பதால் பிரத்யகாத்மாவிலிருந்து வேறுபடாத பிரஹ்மத்தையே நமஸ்கரித்து அதனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது அதில் தவறுதலோ குறையோ எதுவும் கிடையாததிஞலேயே

उच्युतः

உச்யுதஃ

"தவறுதவர்" என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் சேருகிற எதுவும் குறையற்றதாகவே ஏற்பட்டுவிடும். "நழுவவிடாதவர்" என்ற முறையிலும் "அச்யுத" என்ற சப்தம் பொருந்துகிறது. அதினுல் இந்த விசேஷ மஹிமையைக் காட்டக்கூடிய அந்த "அச்யுத" சப்தத்தை உபயோகித்து ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் இந்த கிரந்தத்தை முடிக்கிருர். அவ்விதம் முடிப்பதும் பெரியோர்களின் ஸம்பிரதாயத்தையனுஸரித்தே செய்யப்படுகிறதென்று நன்கு வாசகர்கள் உணரவேண்டியதற்காக கர்மாக்கள் செய்து கடைசியில் பிரஹ்மார்ப்பணம் செய்யும்போது ஸாதாரணமாக சொல்லும் சுலோகமான

यस्थ स्मृत्या च नामोक्त्या जपहोमक्रियादिषु ।
न्यूनं संपूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युतम् ॥

யஸ்த² ஸ்ம்ருத்யா ச நாமோக்த்யா ஜபஹோமக்ரியாதி³ஷு ।
ந்யூனம் ஸம்பூர்ணதாம் யாதி ஸத்³யோ வந்தே³ தமச்யுதம் ॥

என்ற வாக்கியத்திலுள்ள வார்த்தைகளேயே இந்த கடைசி சுலோகத்தில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் உபயோகித்திருக்கிருர்.

ஆரம்பத்தில் முதல் இரண்டு சுலோகங்களால் குருவின் மஹிமையைச் சொல்லிவிட்டு, 8 வது சுலோகத்தில் பிரஹ்மத்தை பிரத்யகாத்மாவாகவும், ஜகத்தாகவும் இரண்டுவிதமாய் அறியலாம் என்று சொன்னபடியே, இந்த கடைசி சுலோகத்தில் எல்லாமே பிரஹ்மம்தான் என்று சொல்லி வேதாந்தத்தின் பரமஸித்தாந்தத்தை விளக்கிக் காட்டியிருக்கிருர்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யராயும்
ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யராயும் உள்ள
ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதருடைய கிருதிகளில்
ஶதஶ்லோகீ முற்றிற்று.
சுபமஸ்து.